ਸਭ ਤੋਂ ਅਸਲੀ ਤੇ ਪੁਰਾਤਨ ਖਰੜੇ ਤੋਂ
ਉਤਾਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ

ਸਾਹਿਬ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਮਹਾਰਾਜ

ਸੌ ਸਾਖੀ

ਲਿਖਾਰੀ

ਭਾਈ ਗੁਰਬਖਸ਼ ਸਿੰਘ ਜੀ

ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਕ :-

ਭਾ: ਚਤਰ ਸਿੰਘ ਜੀਵਨ ਸਿੰਘ

ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ।

ISBN : 81-7601- 116-9

ਅਨਵੀਂ ਐਡੀਸ਼ਨ : 1997

ਭੇਟਾ : 60-00

ਕਪੜਾ ਜਿਲਦ 80-00

ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਕ :-

ਭਾ: ਚਤਰ ਸਿੰਘ ਜੀਵਨ ਸਿੰਘ

ਬਜ਼ਾਰ ਮਾਈ ਸੇਵਾਂ, ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ।

ਫੋਨ : 547974, 542346, 557973

ਫੈਕਸ : (0183)-542346

ਪ੍ਰਿੰਟਰ :- ਹਰਭਜਨ ਸਿੰਘ,

[illegible] ਫੋਨ : 543478

ਸ੍ਰੀ ਦਸਮ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਵਿਚੋਂ

ਕਲਕੀ ਅਵਤਾਰ

॥ ਕੁੰਡਲੀਆ ॥

ਦੀਨਨ ਕੀ ਰੱਛਾ ਨਮਿਤ ਕਰ ਹੈ ਆਪ ਉਪਾਇ ॥
ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਸਦਾ ਆਪ ਪ੍ਰਗਟ ਹੈ ਆਇ ॥
ਆਪ ਪ੍ਰਗਟ ਹੈ ਆਇ ਦੀਨ ਕੀ ਰੱਛਾ ਕਾਰਣ ॥
ਅਵਤਾਰੀ ਅਵਤਾਰ ਧਾਰ ਕੇ ਭਾਰ ਉਤਾਰਣ ॥੧੩੯॥
ਕਲਜੁਗ ਕੇ ਅੰਤਹਿ ਸਮਹਿ ਸਤਿਜੁਗ ਲਾਗਤਿ ਆਦਿ॥
ਦੀਨਨ ਕੀ ਰਛਾ ਨਮਿਤ ਧਰ ਹੈ ਰੂਪ ਅਨਾਦਿ ॥
ਧਰ ਹੈ ਰੂਪ ਅਨਾਦਿ ਕਲਹ ਕੌਤਕ ਕਰ ਭਾਰੀ ॥
ਸੱਤ੍ਰਨ ਕੇ ਨਾਸਹ ਨਿਮਿਤ ਅਵਤਾਰਠ ਅਵਤਾਰੀ ॥੧੪੦॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਸਿਖ ਜਦ ਵਰ ਹਰ ਦੁਆਲਮ ਅਦਲ ਸਚੇ ਸਾਹਿਬਾ ॥
ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਖੁਦ ਸਾਹਿਸਾਹਾਂ ਤੇਰਾ ਨਾਨਕ ਵਾਹਿਵਾ ॥

॥ ਮੰਗਲ ॥

ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਗੁਰੂ ਅਮਰ ਦਾਸ ॥
ਰਾਮ ਦਾਸ ਗੁਰ ਅਰਜਨਾ ਹਰ ਗੋਬਿੰਦ ਗੁਣ ਰਾਸ ॥
ਗੁਰ ਹਰਿ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਸੇਵੀਐ ਗੁਰ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਬੀਰ ॥
ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਅਰ ਮ੍ਰਿਗ ਤੁਰਕਨਿ ਕਉ ਸੂਰਬੀਰ ॥
ਸਾਹਿਬ ਸਿੰਘ ਪਦ ਸਰਨ ਤੁਹਿ ਲਿਖੋ ਲਿਖਾਰੀ ਗਰੰਥ ॥
ਗੁਰ ਅਰ ਚਾਰ ਬਢੇ ਕੁਲਨ ਰਾਮ ਕਵਰ ਸੁਖ ਪੰਥ ॥
ਰਹੈ ਹਜ਼ੂਰ ਦਸਵੇਂ ਗੁਰੂ ਕਰੇ ਉਕਤ ਜੋ ਵਾਕ ॥
ਗੁਰ ਰਤਨ ਮਾਲ ਪੋਥੀ ਲਿਖੇ ਜਿਓ ਗੁਰ ਕੀਨੋ ਵਾਕ ॥
ਸਾਲ ਗੁਰੂ ਸਿਖ ਸਾਲ ਹੋਇ ਸਾਲ ਨਿਰਮਲੀ ਚਲਤ ॥
ਸਾਲ ਪੰਥ ਗਤਿ ਸਾਲ ਅਤਿ ਸਾਲ ਨਿਰਮਲੀ ਚਲਤ ॥
ਸਾਲ ਪੰਥ ਗਤਿ ਸਾਲ ਅਤਿ ਸਾਲ ਦੀਓ ਮਤਿ ਜੁਗਤ ॥
ਜਿਉ ਗੁਰ ਕਹਿਓ ਗੁਰਬਖਸ਼ ਸਿੰਘ ਪੰਥ ਪ੍ਰਾਵਿਰਤ ਜਾਹਿ ॥
ਸਬ ਸੰਗਤ ਪੁਛਿਓ ਤਬੈ ਲਿਖਿਆ ਲਿਖਾਰੀ ਆਹਿ ॥
ਗੁਰ ਬਖਸਿਓ ਵਾਕ ਸੁਧਾ ਬੁਢੇ ਮੁਖ ਰਹੀ ਛਾਇ ॥
ਪੀਠਾ ਅਤਿ ਸਰਮਾਰਥੀ ਮੁਖ ਮੈਂ ਧਨੀ ਬਨਾਇ ॥
ਨਿਕਸੀ ਸਿਖ ਸਮੂੰਹ ਹਿਤ ਸਾਹਿਬ ਸਿੰਘ ਸੰਮਾਲ ॥
ਗੁਰ ਰਤਨ ਮਾਲ ਮੈਂ ਧਰੀ ਹਿਤ ਸਿਖਨ ਕਰੇ ਨਿਹਾਲ ॥
ਗੁਰ ਹਜ਼ੂਰ ਮਥਰਾ ਬਿਪਰ ਹਾਥ ਜੋੜ ਕਹਿਓਂ ਏਹ ॥
ਸਤਿਗੁਰੂ ਭਾਣਾ ਸਮਝ ਕਰ ਪੂਛੀ ਕਰਨੀ ਕੇਹ ॥
ਜਿਓ ਊਧੋ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜੀ ਪੁਛੇ ਬਿਸ਼ਨ ਦੀਓ ਪੰਥ ॥
ਸਾਖੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਿਖ ਹਿਤ ਰਾਮ ਦਾਸ ਦੀਓ ਸੰਚ ॥
ਜਿਓਂ ਕਹੀ ਤਿਓਂ ਲਿਖੀ ਸਿੰਘਾਂ ਵਲੋਂ ਕੀਨੀ ਸਾਖੀ ਆਰੰਭ॥

ਅਬ ਗਰੰਥ ਸੌ ਸਾਖੀ ਲਿਖਯਤੇ

੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਸਿਖ ਜਦ ਵਰ ਹਰ ਦੁਆਲਮੁ ਅਦਲਿ ਸਚੇ ਸਾਹਿਬਾ॥ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਖੁਦ ਸ਼ਾਹਿ ਸ਼ਾਹਾਂ ਤੇਗ ਨਾਨਕ ਵਾਹਿ ਵਾਹ ॥ ੧ ॥

੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਮੰਗਲ ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਗੁਰੂ ਅਮਰ ਦਾਸ ॥ ਰਾਮਦਾਸ ਗੁਰ ਅਰਜਨ ਹਰਿ ਗੋਬਿੰਦ ਗੁਨ ਰਾਸ॥੧॥ਗੁਰ ਹਰਿ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਸੇਵੀਏ ਗੁਰ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਬੀਰ ॥ ਗੁਰ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਅਰ ਮ੍ਰਿਗ ਤੁਰਕਨਿ ਕਉਸੁਰਬੀਰ ॥੨॥ ਸਾਹਿਬ ਸਿੰਘ ਪਦ ਸਰਨ ਤੁਹਿ ਲਿਖੇ ਲਿਖਾਰੀ ਗਰੰਥ ॥ ਗੁਰ ਅਨਚਰ ਬੁਢ ਕੁਲੀਨ ਰਾਮ ਕਵਰਸੁਖ ਪੰਥ॥ ੩॥ ਰਹੈ ਹਜੂਰ ਦਸਵੈ ਗੁਰ ਕੀਨੈ ਉਕਤਿ ਜੋਵਾਕ ॥ਗੁਰ ਰਤਨਿ ਮਾਲ ਪੋਥੀ ਲਿਖੋ ਜਿਉ ਗੁਰ ਕੀਨੇ ਵਾਕ॥ ਸਾਲ ਗੁਰੂਸਿਖ ਸਾਲਹੁਇ ਸਾਲ ਨਿਰਮਲਾ

ਚਲਤਿ ॥ ਸਾਲ ਪੰਥ ਗਤਿ ਸਾਲ ਅਤਿ ਸਾਲ ਦੀਓ ਸਤਿ ਜੁਗਤਿ। ਜਿਉਂ ਗੁਰ ਕਹਿਓ ਗੁਰ ਬਖਸ਼ਸਿੰਘਪੰਥ ਪ੍ਰਵਰਤ ਤੈਜਾਹਿ ॥ ਸਭ ਸੰਗਤਿ ਪੂਛਿਓਤਬੋ ਲਿਖਿਆ ਲਿਖਾਰੀ ਆਹਿ। ਗੁਰੂ ਬਖਸਿਓ ਵਾਕ ਸੁਧਾ ਬੁਢੇ ਮੁਖ ਰਹੀ ਛਾਹਿ ॥ ਪੀਨੀ ਅਤਿ ਪ੍ਰਮਾਰਥੀ ਮੁਖ ਮੈਂ ਧਰਿ ਬਨਾਇ। ਨਿਕਸੀ ਸਿਖ ਸੰਬੂਹਿ ਹਿਤ ਸਾਹਿਬ ਸਿੰਘ ਸਮਾਲ ॥ ਗੁਰ ਰਤਨਿ ਮਾਲ ਮੈਂ ਧਰੀ ਹਿਤ ਸਿਖਨ ਕਰੈ ਨਿਹਾਲ ॥ ਗੁਰ ਹਜੂਰ ਮਥਰਾ ਬਿਪਰ ਹਾਥ ਜੋੜ ਕਹਿਓ ਏਹ। ਸਤਿਗੁਰ ਭਾਣਾ ਸਮਝ ਕਰਿ ਪੂਛੀ ਕਰਨੀ ਕੇਹ। ਜਿਉਂ ਊਧੋ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜੀ ਪੂਛੇ ਬਿਸ਼ਨ ਦੀਓ ਪਥ। ਸਾਖੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਿਖ ਹਿਤ ਰਾਮਦਾਸ ਦੀਓ ਸੰਚ। ਜਿਉ ਕਹੀ ਤਿਉ ਲਿਖੀ ਸਿੰਘਾ ਵਲੋਂ ਕੀਨੀ ਸਾਖੀ ਅਰੰਭ। ਸਿੰਘਨ ਕੀ ਸੁਨ ਬੇਨਤੀ ਉਚਰੀ ਅਨੁਭਵ ਸੰਭ।

੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਸਾਖੀ ਪਹਿਲੀ ਚਲੀ

ਸਤਿਨਾਮ ਸਾਖੀ ਚਲੀ ਪਟਣਵਾਲ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜਨਮ ਤੀਰਥ

ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ ੧੦ ॥

ਬੁਢੇ ਸਾਹਿਬ ਰਾਮ ਕੰਵਰ ਜੀਕੇਹਜੂਰ ਵਾਕ ਜਥਾ ਸਤਿਗੁਰ ਵਾਕ ਲਿਖਯਤੇ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਲਿਖਾਇਦਿਤੀ॥ ਸੰਮਤ ਵਿਕ੍ਰਮ ਭੂਪਤੀ ਸੁਗੁਰਾਸ ਤਨੌਏਕਾਮਾਹਿਵੈਸਾਖੀ ਵਾਰਗੁਰ ਮਲਕੀ ਦੁਤੀਆ ਭੇਕ ॥੧॥ ਸਾਹਿਬ ਦਾਸ ਸੰਗਤਿ ਮਾਹਿ ਸਿਖਨ ਕਰਿਓ ਬਿਬੇਕ॥ ਇਹ ਲਿਖਾਰੀ ਗੁਰੂ ਹਿਤ ਸਾਖੀ ਲਿਖੇ ਅਨੇਕ॥ ਭੂਲ ਚੂਕ ਕਹਿਨੇ ਮੈ ਲਿਖੇ ਮਾਂਝ ਜੋ ਹੋਤ ॥ ਸੋਧੇ ਵਸੇ ਜੋ ਨਿਕਟ ਗੁਰ ਬਿਨ ਦੇਖੇ ਦੂਖ ਗੋਤ ॥੨॥ ਗੁਰਹਾ ਸੀ ਗੁਰਬਖਸ਼ ਸਿੰਘ ਖੂਬ ਕਰੀਤੁਮ ਆਜ। ਚਾਲ ਚਾਰਫੁਨਿ ਚਾਰ ਚਾਰ ਪਾਂਚ ਪਾਂਚਤੁਮ ਕਾਜ॥੩॥ ਚਾਰ ਬੇਦ ਅਰ ਅਰਥ ਾਰ ਚਾਰ ਜੁਗਨਿ ਕੀਰੀਤ॥ ਚਾਰ ਸੰਤਾਨੀ ਪਾਂਚ

ਪਦ ਪਾਂਚ ਵਰਨ ਪਦ ਮੀਤ॥੪॥ਜਾਟ ਜੂਟ ਜਟ ਤਲੇ ਕੋ ਉਪਰ ਅਮੰਡੂ ਖੂਬ ॥ ਦੀਓ ਭਵਾਨੀ ਓਡਨਾ ਸਬ ਸਿਖਨ ਝੂਠ ॥੫॥ ਕਿਓ ਕਾਬੋ ਗੁਰ ਜੀ ਕਹਿਆਨਾਮ ਇਸਨਾਨ ਪ੍ਰਭਾਤਿ॥ ਪ੍ਰਾਤਖਾਇ ਨੇ ਨਾਇ ਜੋ ਕਰੀ ਬਾਜਿ ਕੀ ਦਾਤਿ॥ ਏਕ ਬੇਰਿ ਸਭਿ ਖਾਲਸੇ ਕੀਨੀ ਬਾਤ ਹਜੂਰ॥ਮੁਗਲ ਪਠਾਣ ਤੇਜ ਬਡ ਹੁਕਮ ਕਰੋ ਹਮ ਸੂਰ ॥ ਬਚਨ ਹੂਆ ਏਕ ਬੇਰ ਜਮ ਨੇਮ ਬਾਧਿਆ ਮੈ ਹਿਸਾਨ ਕਰੋਗ ॥

ਪਰਜਾ ਵਧ ਗਈ। ਤਾਂ ਕਾਲ ਕਾ ਭੈਇ ਦੂਰ ਹੋ ਗਿਆ। ਖਲਕ ਜਹਾਨ ਵਿਚ ਬਡੀ ਭੀੜ ਹੂਈ। ਦੇਵ ਕਰਮ ਜਗ ਦਾਨ ਨਾਮ ਭੁਲ ਗਿਆ ਭਰਿਸ਼ਟ ਹੋ ਗਏ। ਦੇਵਤਿਆਂ ਦੀ ਰੀਸ ਕਰਨ ਗੇ, ਤਾਂ ਸੁਰਬ੍ਰਹਮਾਂ ਪਾਸ ਜਾਇ ਪੁਕਾਰੇ। ਜੀ ਸਬ ਸ੍ਰਿਸਟ ਕੇ ਕਰਤਾ ਹਮ ਸਬਦਿ ਗੁਪਾਲ ਤੇਰੀ ਆਗਿਆ ਮਾਨ ਕਰ ਅਪਨੇ ਅਪਨੇ ਕਾਜਕੋ ਲਗੇ ਆਹੇ। ਤੇਰੀ ਰਹਿਮਤ ਹੂਈ ਸੇਵ ਕੀ ਬਖਸ਼ਾ ਲੋਗਹ ਸਾਨੂੰ ਮਾਨਕੇ ਬਲਿ ਦੇਣੇ ਲਗੇ। ਮੈਂ

ਲਗੇ।ਸੋਭੀ ਦੂਰ ਹੂਆ ਜਮ ਨੈ ਤਪ ਅਰੰਭਿਆ। ਲੋਗ ਮਰਣੈ ਤੇ ਰਹਿ ਗਏ। ਦੇਵਾਕਾ ਭੈਇ ਜਾਂਦਾ ਰਹਿਆ। ਤਾਂ ਬ੍ਰਹਮ ਬੋਲਿਆ ਨੇਤ ਅਸੀ ਹੈ। ਕਰਤੀ ਅਕਰਤੀ ਹੈ ਕਰੇ ਗਾਓ ਸੋਂ ਹੀ ਤੁਮ ਜਾਵੋ ਆਪਣਿਆਂ ਬਾਵਾਂ ਨੂੰ। ਤਾਂ ਬ੍ਰਹਮਾਂ ਕੇ ਬਚਨਾਂ ਤੇ ਸੁਰ ਗਏ। ਪ੍ਰਣਾਮ ਕਰਕੇ ਤਾਂ ਜਮ ਕਾ ਨੇਮ ਪੂਰਾ ਹੂਆ ਸ੍ਰਿਸਟ ਵਧ ਗਈ। ਭਾਰੀ ਨਉਕਾ ਵਾਂਗੂ ਡੋਲਤੀ ਡਗ ਡਮਣੀ ਆਹੀ ਤਬ ਦੇਖੀ ਕ੍ਰੋਧ ਕਰਿ ਰੁਦਰ ਕਾ ਧਿਆਨ ਕਰਿ ਲਗੇ ਭਸਮ ਹੋਣੇ। ਤਾਂ ਅਗਨ ਮਾਂਝ ਕਾਈਜਲੇ। ਜਲਡੁਬਾਵੈ ਪਵਨ ਉਡਾਇ ਕਰਿ ਡਿਗਾਇ ਮਾਰੇ। ਦੂਰ ਭੁਛ ਪਤਰਾ। ਲੋਗ ਜੋ ਬਚੇ ਸੋਭਾਗੇ। ਜਾਂਦੇ ਜਾਂਦੇ ਦੂਰ ਜਲਾਲ ਗੰਧਰਬ ਕਾ ਸ਼ਹਰ ਕੰਧਾਰ ਮਾਝ ਗਏ। ਉਨਕੀ ਸਨਤਾਨ ਊਹਾਂ ਵਧੀ। ਪਾਂਡਵਾਂ ਕੈ ਰਾਜ ਮਹਾ ਭਾਰਥ ਬੀਚ ਮਾਰੇ ਕੁਛ ਰਹਿ ਗਏ ਨੇਤ ਕੇ ਮਾਰੇ ਥੋੜੇ ਰਹਿ ਗਏ। ਚਾਰੇ ਬਰਣਾਂ ਕਾ ਭੇਦ ਮਿਟਾਇ ਕੇ ਆਪਸ ਮੈਂ ਸਾਕ ਕਰਨ ਲਾਗੇ ਏਕ ਮੇਲ ਹੋ

ਜਾਇ। ਉਸ ਥਾਇ ਕਾ ਰਾਜਾ ਮੋਮਨ ਸਰਫ ਥਾ। ਏਕ ਦਿਨ ਬਾਗ ਮੇਂ ਆਇਆ। ਰਾਜਾ ਨੇ ਉਨਾਂ ਲੋਗਾ ਕੀਆ ਲੋਗਾਈਆ ਭਰਮਾਈਆਂ। ਘਰ ਮੇਂ ਲੇ ਗਇਆ ਜਿਨਾਂ ਤਕਰਾਰ ਕੀਤਾ ਹਮ ਮਰਾਂ ਗੀਆਂ ਓਨਾਂ ਨੂੰ ਸਿਰਦਾਰੀ ਦਾ ਲੋਭ ਦਿਤਾ ਤੇ ਸੰਤਾਨ ਉਪਾਈ। ਬਿਦਿਆ ਤੇ ਧਰ ਪਾਠਕ ਕੀ ਬੇਟੀ ਪੋਟਲ ਖਾਨ।ਮੁਦਗਲੀ ਬ੍ਰਹਮਣੀਤੇ ਮੁਗਲ ਮੂਲਾ ਬੇਗ। ਸੇਖਰਾਂ ਕੇ ਸਿਖਵਤਿ ਕੀ ਬੇਟੀ ਤੇ ਸੇਖ ਸੰਜਮ। ਸਜਾਤੀ ਪਾਸ ਤੇ ਬੇਟੀ ਜਨਮਿਆ ਤੇਰਾ ਗੋਤ ਬੋਲੀ ਮੈਂ ਬੇਟੀ ਸਜਾਦਾ ਰਾਇ ਕੀ ਹੋਂ। ਸੁਣ ਕਰ ਸਰਮਿੰਦਾ ਹੋ ਗਇਆ। ਕਿਉਂ ਜੋ ਉਸ ਕਾ ਰਾਜਾ ਸਜਾਦਾ ਸੁਵਾਣੀ ਕਾ ਬੇਟਾ ਥਾ। ਦੇਸ ਤੇ ਨਿਕਾਲ ਦਿਤਾ ਸੀ। ਆਪਣੇ ਪੁਤਰ ਕੀ ਬੇਟੀ ਸੁਣ ਕੇ ਪਛਤਾਇਆ। ਹਿਦਾਇਤ ਸੂਫ ਸਾਂਈ ਲੋਕ ਕੀ ਬੰਦਗੀ ਜਾਇ ਕਰਨੇ ਲਾਗਾ। ਜਾਂ ਬਹੁਤ ਦਿਨ ਬੀਤੇ ਬੋਲਿਆ ਐਸਾ ਪਹਿਰਾ ਆਵੇਗਾ। ਸਯਦ ਏਸ ਕੇ ਪੋਤਰੇ ਤੇਰੀ ਸੰਤਾਨ ਕੋ

ਰਖਣਗੇ। ਏਹ ਸਬਦ ਹੂਏ। ਤੂ ਭੀ ਨੇਤ ਮਾਣ ਵਸੀਲਾ ਕਰ ਅਪੁਛ ਪਾਪ ਜਾਂਦਾ ਰਹੈਗਾ। ਭਾਈ ਸਿਖੋ ਨਸ ਕੇ ਜਮ ਤੇ ਗਏ ਸੋ ਅਰਜਨ ਭੀਮ ਪਾਂਡਵਾਂ ਨੇ ਮਾਰੇ। ਉਸਕੀ ਸਿਰ ਪ੍ਰਕਾਲ ਕੋਪਿਆ ਥਾ। ਹੁਕਮ ਹੂਆ ਤਾਂ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਤੇ ਹੋਤ ਹੈ ਕੋਟਕ ਬ੍ਰਹਮ ਮਹੇਸ। ਤੈਸੇ ਸੇਵਕ ਸਾਤ ਹਮ ਮਾਰੇ ਚਾਰੋ ਸੇਖ। ਤਾ ਪੁਛਿਆ ਸਿਖਾਂ ਜੀ ਸਚੇ ਪਾਤਿ-ਸਾਹਿ ਕੋਈ ਰਹੈਗਾ ਬੀ ਕੇ ਨਾ। ਬਚਨ ਹੋਇਆ ਉਨਾਂ ਕਾ ਅੰਸ ਦੇਖ ਕਰਿ ਬਹੁਤ ਧਰਮ ਡੋਲ ਮਿਲ ਰਹੇ ਹੈ। ਉਨਾਂ ਪਰ ਹੁਕਮ ਨਹੀਂ। ਉਸ ਅੰਸ ਕੇ ਭਸਮ ਰਹਿ ਗਏ। ਪਰਸੋ ਚੜ ਕਰਿ ਕਮਾਨ ਲੈ ਕਰਿ ਗੁਰੂ ਜੀ ਚਲੇ।ਬਾਹਰਿ ਕਮਾਨ ਖਿੱਚੀ ਸ਼ਬਦ ਗਗਨ ਤੇ ਹੂਆ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਰਖ ਲੈਣਾ। ਬਨਾਂ ਤੇ ਪਰਬਤਾਂ ਤੇ ਇਹ ਅਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ ਚੜ ਕਰ ਨੀਲੇ ਘੋੜੇ ਉਪਰ ਦੂਰ ਗਏ ।ਸ਼ਿਕਾਰ ਕੇ ਪਰ ਚੜੇ ਤਾਂ ਰਾਜਾ ਬਲੀਆ ਚੰਦ। ਅਲਿ ਚੰਦ ਲੈਕਰ ਕੇ ਸਿਪਾਹੀ ਆਇ ਪਹੁੰਚੇਅਤੇ ਬਹਾਦਰੀ ਸਿਖਾਵਣੇ

ਕੇ ਹੰਕਾਰੀ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਨਾਦ ਵਜਾਇਆ ਪੂਰਬ ਕੇ ਸਿਖ ਥੋੜੇ ਸ਼ਸਤ੍ਰਾਂ ਵਾਲੇ ਪਹਾੜੀਏ ਆਏ ਪਹੁੰਚੇ ਸਿਖ ਲਗੇ ਜੁਧ ਕਰਨੇ ਲੜਾਈ ਬਹੁਤ ਕਰੀ। ਪੀਛੇ ਦੇਖਿਆ ਗੁਰੂ ਛੋਡਿ ਕਰ ਭਾਣਾ ਕਰਿ ਗਏ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਪੀਛੇ ਸਿਖ ਭਾਗੇ। ਸੋ ਰਾਜਿਆਂ ਨੇ ਬਹੁਤ ਸਿਖ ਮਾਰੇ ਤਾਂ ਦੌੜਕੇ ਜਾ ਪੁਕਾਰੇ ਸਚੇ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹ ਰਖ ਲਵੋ ਤੇਰਾ ਬ੍ਰਿਦ ਹੈ। ਬਨ ਬਿਨ ਸ਼ੇਰ ਭਲਾ ਨਾ ਸੋਭਤਾ।ਤਾਂ ਬਚਨ ਹੋਇਆ ਸਿਦਕ ਪੁਕਾਰੇ ਖਾਲਸਾ ਗੁਰ ਕੀ ਬਾਣੀ ਪਾਠ। ਆਪੇ ਬਨ ਆਪੇ ਸਿੰਘ ਬਿਰਦ ਬਿਹਾਰੀ ਰਾਠ।ਤਾਂ ਪਿਛੋਂ ਤੀਰ ਪੰਜ ਚਲਾਏ ਤਾਂ ਚਉਫੇਰੇ ਤੇ ਫੌਜਾਂ ਦੀਸੇ। ਲਗਾ ਜੁਧ ਹੋਣੇ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਰੌਂਦੇ ਕੇ ਬੂਟੇ ਪਾਸ ਖੜੇ ਦੇਖੇ ਤਮਾਸਾ। ਖਾਲਸੇ ਜੀ ਨੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਬਲ ਪਾਇਕੇ ਮਾਰ ਭਜਾਇ ਦਿਤੇ। ਤਾਂ ਮੈਂ ਕੰਬਿਆ ਤਾਂ ਹਸ ਕਰ ਬੋਲੇ। ਕਿਸ਼ਨ ਊਧੋਨੂੰ ਆਪ ਚਲੇ ਗਏ ਥੇ। ਗੁਰੂ ਕੇ ਭਾਈ ਗੁਰਬਖਸ਼ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਰਖਕੇ ਬੀ ਪ੍ਰਲੋਕ ਨੂੰ ਸਿਧਾਰਨਗੇ

ਨਾ ਡਰ ਨਾ ਡਰ ਤਾਂ ਮੈਂ ਰੋਇ ਦਿਤਾ। ਬਚਨ ਹੋਇਆ ਚਲਾਇਕੇ ਖਾਲਸਾ ਬੀ ਆਂਵਦਾ ਹੈ। ਇਤਨੀ ਦੇਰ ਖਾਲਸਾ ਆਇਆ। ਅਕਾਸੀ ਫੌਜਾਂ ਸਭ ਚਲੀਆਂ ਗਈਆਂ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਫਿਰ ਕਿਰਪਾ ਦੀ ਨਜ਼ਰ ਦਿਤੀ। ਬਚਨ ਹੂਆ ਪਹਾੜੀਏ ਹਿੰਦੂ। ਤਾਂ ਖਾਲਸੇ ਨੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਪਹਾੜੀ ਬਨ ਚਰ ਸਾਡਾ ਖਾਜਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਹਸ ਕਰ ਬੋਲੇ ਤੀਨ ਬੈਰ ਖਾਲਸਾ ਜੀ ! ਰਾਜ ਕਾ ਅਭਮਾਨ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਨੇਤ ਭਾਣਾ ਨਹੀਂ ਮੰਨਦੇ। ਭਲੀ ਨਿਬਾਹੀ ਪੁਰਖ ਨੇ ਕੀਨੋ ਤੀਜੋ ਲੋਗ॥ ਜਿਨ ਸਿਹ ਜੀ ਗੋਈ ਤੀਨੇ ਮਿਟੈ ਤੁਮਾਰਾ ਰੋਗ। ਤਾਂ ਖਾਲਸਾ ਖੁਸ਼ੀ ਹੂਆ। ਏਹ ਸਾਖੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਪੂਰੀ ਹੋਈ। ਬਾਤ ਸਭ ਸੁਣਾਇ ਦਿਤੀ। ਮਹਾਂ ਸਿੰਘ ਨੇ ਜੁਧ ਕੀਆ। ਬੋਲਹੁ ਭਾਈ ਜੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ।

ਸਾਖੀ ਦੂਸਰੀ ਚਲੀ

ਦੂਜੀ ਸਾਖੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਹਜ਼ੂਰ ਪਰਮਾਨੰਦ

ਵਜ਼ੀਰ ਮਿਲਾ ਸੀ ਤਾਂ ਪਰਮ ਸਨੇਹ ਕਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਹਜ਼ੂਰ ਦੀਵਾਨ ਵਿਚ ਸਭ ਦੀਵਾਨ ਪੂਰਨ ਥਾ। ਤਾਂ ਅਪਨੇ ਅਪਨੇ ਪੰਥ ਕੀ ਕਥਾ ਚਲੀ। ਮਦਨ ਦਾਸ ਬੈਰਾਗੀ ਬੇਨਤੀ ਕਰੀ ਜੀ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹ ਕੜਾਹੀ ਕੜਾਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ। ਮੋਹਨ ਭੋਗ ਹਨੂੰਮਾਨ ਦੇਵੀ ਕਾ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਨਾਨਕ ਬਾਬੇ ਕਿਉ ਲੀਤਾ। ਬੂਢੇ ਆਹੇ ਤਾਂ ਪਿਆਰਾ ਲਗਾ ਬਚਨ ਹੂਆ ਏਕ ਬੇਰ ਸਾਂਈ ਦਾਸ ਬੈਰਾਗੀ ਭੀ ਪੁਛਿਆ ਸੀ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਬਾਬੇ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕਿਹਾ। ਏਕ ਬੇਰ ਹਮ ਉਤਰਾ ਖੰਡ ਗਏ ਆਹੇ। ਪਹਿਲੀ ਉਦਾਸੀ ਥੀ ਤਾਂ ਜਾਂਦੇ ਜਾਂਦੇ ਹਿਮਨੂਰ ਪ੍ਰਬਤ ਪਰ ਗਏ।ਤਹਾਂ ਸਿਧ ਨਾਥ ਆਇ ਬੈਠੇ ਆਦੇਸ ਸਾਧੋ ਆਦੇਸ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਬੋਲੇ ਸਤਿਕਰਤਾਰਰ ਸਿਧੋ।ਤਾਂਸਬ ਪੁਕਾਰੇਨਾਨਕ ਤਪਾ ਭੰਡਾਰੇ ਦੇਵੇ ਸਿਧਾਂ ਕੋ। ਭੰਡਾਰੇ ਕਾ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਖਵਾਵੇ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਨੂੰ ਬੈਠਾਇਕੇ ਚਲੇ ਬਨ ਕੋ। ਸਿਧਾਂ ਨੂੰ ਨਿਵਤਾ ਭੰਡਾਰੇ ਕਾ ਕਹਿ ਕਰ ਬੈਠੇ ਕਰਤਾਰ ਦੇਵੇਗਾ। ਦੂਰ

ਨਦੀ ਗੰਗਾ ਕੇ ਤਟ ਚਲੇ ਜਾਤੇ ਥੇ ਆਗੇ ਇਕ ਸਿਧ ਆਇਆ। ਰੇਤਾ ਦੇ ਗਇਆ। ਏਕ ਸਿਧ ਕਾ ਰੂਪ ਦੂਹਿਣ ਜਲ ਦੇ ਗਇਆ। ਏਕ ਮਹਾਦੇਵ ਸਿਧ ਬਿਭੂਤ ਦੇ ਗਇਆ। ਬਹੁਤੇ ਫਲ ਦਾਖ ਮਿਰਚ ਚਰੋਜੀ ਲੇ ਮਿਲੇ ਫੇਰ ਅੰਤਰ ਧਿਆਨ ਹੋ ਗਏ ਆਹੇ। ਤਾਂ ਬਾਬਾ ਮੁੜ ਕਰਿ ਆਏ। ਬਾਲੇ ਨੂੰ ਕਰਕੇ ਪੜਦਾ ਸਿਲਕ ਬੈਠਾਇ ਦਿਤਾ। ਤਾਂ ਬਾਬਾ ਜੀ ਗਏ ਤਾਂ ਸਿਧਾਂ ਵਿਚਾਰਿਆ ਕੰਦ ਮੂਲ ਲੈਣੇ ਤਪਾ ਗਿਆ ਹੈਗਾ। ਅਸੀਂ ਬਿਰਧ ਹੋ ਬੈਠੀਏ ਸਭ ਸਿਧ ਬ੍ਰਿਧ ਬਡੇ ਜਿਨਾਂ ਕੇ ਦਾੜ ਭੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਐਸੇ ਹੋਏ ਬੈਠੇ ਤਾਂ ਬੋਲੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਸਿਧੋ ਲੇਵੋ। ਲਗੇ ਦੇਵਨ ਤਾਂ ਸਿਧ ਸੰਬੂਹ ਹੋਏ ਬੈਠੇ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਰਿਧ ਵਧਾਈ ਸਭਨਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰ ਦਿਤਾ ਤਾਂ ਪਿਛੋਂ ਸਿਧ ਬੋਲੇ ਤਪਾ ਜੀ ਧੰਨ ਧੰਨ ਏਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਤੁਮਭੀ ਅਚਵੋ ਤੁਹਾਨੂੰ ਭੀ ਖਾਇਆ ਚਾਹੀਏ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਖਾਇਕੇ ਬੋਲੇ ਏਹ ਹਮਾਰਾ ਸਿਧ ਜੀ ਪਾਵਨ ਕਰਨਾ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਤਪ ਜਪ ਬਰਤ

ਸਭ ਬ੍ਰਿਧ ਹੋਇ ਹੋਵੈ ਮਨ ਅਹਿਲਾਦਿ ॥੧॥ ਤਬ ਸਿਧ ਬੋਲੇ ਵਾਹਿ ਵਾਹਿ ਤਪਾ ਜੀ । ਖੰਡ ਦਈ ਬਿਸਨ ਜੀ ਮੈਦਾ ਦੀਆ ਮਹਾਦੇਵ। ਜਲ ਘ੍ਰਿਤ ਬ੍ਰਹਮੇ ਦੀਆ ਬਾਫਲ ਦੀਨੇ ਰਿਖ ਸੇਵ। ਕਪੜਾ ਪੜਦਾ ਪੁਤ੍ਰ ਦਾ ਦੀਆ ਸੁਵਾਨੀਵ ਹਾਥ।ਜਿਨਕੇ ਰਖਕੇ ਆਪ ਈਸ ਹਮਰੀ ਝੂਠੀ ਹਾਰਿ । ਕਰੋ ਖਿਮਾ ਸਭ ਦੇਵ ਭਗਤ ਤੁਮਰਾ ਮਹਾ ਪ੍ਰਸਾਦਿ। ਕਲਿ ਮੈ ਦੇਵੇ ਪਰੀਤ ਖਾਇ ਪੁੰਨ ਪਾਪ ਨਹਿ ਖਾਦਿ। ਪੀਛੇ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਸਿਧੋਂ ਸੋਰ ਵਲਾਹਿ ਕੜਾਹ ਹਨੂੰਮਾਨ ਨੋ। ਖੋਪ ਵਾਲਾ ਦੇਵੀ ਨੂੰ। ਮਿਰਚਾਂ ਮੇਵਾ ਚਰੋਜੀ ਵਾਲਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਭੋਗ ਲਗੇਗਾ। ਤ੍ਰਿਭਾਵਲੀ ਤੇ ਘਟ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਨਾ ਪਹੁੰਚੇਗਾ । ਤਾਂ ਸਿਧ ਅੰਤਰ ਧਿਆਨ ਹੋਇ ਗਏ ॥ ੨ ॥ ਸਾਖੀ ਪੂਰੀ ਹੋਈ ਬੋਲੋ ਭਾਈ ਜੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ॥

ਸਾਖੀ ਤੀਸਰੀ ਚਲੀ

ਏਕ ਬੇਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਬੈਠੇ ਥੇ ਦਰਸਨਨੂੰ ਸੰਕ੍ਰਿਤ ਬਹੁਤ ਇਕਠੀ ਆਣ ਭਈ ਥੀ।ਸੋ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੁ ਸਲੂ ਸਾਥ ਪੁਸ਼ਾਕੀ ਪਹਿਰੇ ਸੁੰਦਰ ਰੂਪਵਾਨ ਮਾਨੋ ਕੁਵੇਰ ਰਾਜਾ ਬੈਠਾ ਹੈ। ਤਬ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਬਚਨ ਹੋਆ। ਸਿਖ ਸਿਖਣੀਆਂ ਕੋਈ ਜਾਣ ਨਹੀਂ ਦੇਣੇ। ਬਚਨ ਤੇ ਸਭਿ ਸੰਗਤਿ ਰੋਕ ਰਖੀ। ਤਾਂ ਸਭਿ ਸਿਖਾਂ ਕੀ ਭਾਵਨਾ ਉਦਾਸ ਹੂਈ। ਤਿੰਨ ਦਿਨ ਹੋਰ ਸੰਗਤ ਰੋਕ ਰਖੀ, ਤਾਂ ਸੰਗਤਿ ਕਾਹਲੀ ਹੂਈ। ਏਕ ਸਿਖ ਥੇ ਮਾਲਵੇ ਕੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਹਜ਼ੂਰ ਕੀਰਤਨ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਕੋਈ ਕਹੈ ਨਾ ਸਕੇ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਸਿਖਾਂ ਨੂੰ ਕਾਮ ਘਰ ਕਾ ਬਹੁਤ ਥਾ ਸੋ ਏਕ ਬਿਓਤ ਕੀਤਾ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੋ ਰੋਕ ਕੇ ਛੂਟਣੇ ਤੇ ਪਰਪੰਚ ਰਖਿਆ। ਏਕ ਮੁਰਦੇ ਕੀ ਤਰਾਂ ਸਿਖ ਪਾਇਆ ਸਿੜੀ ਮਾਝਾ। ਕੀਰਤਨ ਕਰਤੇ ਜਾਵੇ ਸ਼ਬਦ ਪੜਦੇ ਜਾਵੈਂ। ਸੇਵਕ ਕੀ ਓੜਕ ਨਿਬਹੀ

ਪ੍ਰੀਤ।ਇਹ ਤੁਕ ਪੜਦੇ ਜਾਵੈਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤਹਾਂ ਬੈਠੇ ਥੇ ਊਹਾਂ ਤੇ ਪਾਸ ਹੋਕੇ ਨਿਕਲੇ। ਤਾਂ ਪੁਛਨਾਂ ਕੀਤੀ ਇਹ ਹੋਰ ਸੰਗਤਿ ਰੋਣਾ ਕਿਉਂ ਹੂੰਦਾ ਹੈ।ਤਾਂਸਿਖਾਂ ਜਾਇਕੇ ਪੁਛਿਆ ਫੇਰ ਮੁੜ ਕਰ ਆਏ। ਕਹਿਆ ਜੀ ਸਚੇ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹ ਸਿਖ ਹੁਕਮ ਸਤ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈਗਾ। ਤਾਂ ਬਚਨ ਹੋਆ ਈਹਾਂ ਲੇ ਆਵੋ। ਤਾਂ ਬਚਨ ਮਾਨ ਕੇ ਸਿਖ ਬੁਲਾਏ। ਊਹਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਜਰ ਸਾਮਣਾ ਉਤਾਰ ਮਿਰਤਕ ਕੋ।ਸਬਦ ਕੀ ਤੁਕ ਗਾਵਣੇ ਲਾਗੇ ਪ੍ਰੇਮ ਸਾਬ ਆਂਝੂ ਚਲੀ ਜਾਵੇ ਸਿਆਣੇ ਰੋਵਣ ਸਭਿ ਸਿਖਣੀਆਂ ਕਾ ਬੰਦ ਹੂਆ। ਤਾਂ ਘੜੀਆਂ ਚਾਰ ਬੀਤੀਆਂ ਆਹੀ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਅਰਦਾਸੀਏ ਸਿਖ ਨੂੰ ਬਚਨ ਕੀਤਾ। ਭਾਈ ਸਿਖੀ ਦੂਰ ਹੈ ਭੇਖ ਬਹੁਤਾ ਹੈ। ਪ੍ਰਤੀਤ ਗੁਰੂ ਘਰ ਕੀ ਕਿਸੇ ਸਿਖ ਨੂੰ ਹੈਗੀ। ਕਿਆ ਕਰੇਗਾ ਰੋਵਣਾ। ਸਵਯਾ॥ ਰੋਵਤ ਰੀਝ ਪਰੇ ਗੁਰਦੇਵ ਤੋ ਮੂਏ ਕੋ ਰੋਵਤ ਗਰਾਮ ਕੀ ਨਾਰੀ। ਕੀਰਤਨ ਤੇ ਜੋ ਰੀਝ ਪਰੇ ਤਾਂ ਕੀਰ ਕਪੋਤ ਪੁਕਾਰ

ਉਚਾਰੀ॥ ਨਾਵੇ ਦਾਦਰ ਮੌਨ ਸੁ ਬ੍ਰਿਛ ਹੈ ਬਾਨਰ ਜੰਗਲ ਸਾਥ ਬਿਨਾਰੀ । ਪ੍ਰੀਤ ਪ੍ਰਤੀਤ ਕੀਲੇ ਸਭਨਾ ਸਿਖ ਪੰਡਤ ਗਾਇਕ ਜਾਵ ਤਿਹਾਰੀ। ਤਾਂ ਅਰਦਾਸੀਏ ਬੇਨਤੀ ਕਰੀ ਜੀ ਸਚੇ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹ ਗੁਰੂਕੇ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰ ਸਿਖਾਂ ਕਾ ਉਧਾਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਗੁਰਦੇਵ ਕਾ ਦਰਸ਼ਨ ਕੀਰਤਨ ਏਹ ਕਰਤੇ ਹੈ। ਸਿਖ ਸੰਗਤਿ ਸਭਿ ਉਧਰੇਂਗੇ ਤਾਂ ਬਚਨ ਹੋਆ ਮਨਮੁਖ ਹਾਰ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਗ ਜੀਤਾ॥ ਸਵੈਯਾ ॥ ਸੂਰਜ ਦਰਸ਼ਨ ਲੋਗ ਕਰੈ ਸਭਿ ਪਾਪਨ ਜੀਵਤ ਦੋਜਕਿ ਜਾਵੇ। ਪਾਨੀ ਸੋ ਦੇਵ ਨਹੀਂ ਜਗ ਭੀਤਰ ਭੇਟਤ ਤੀਰਥ ਪ੍ਰੇਤ ਬੁਲਾਵੇ। ਇੰਦ ਕੋ ਤਾਰਾ ਕੈ ਪਵਨ ਸੁਰੇਸਰ ਦਰਸਨ ਤੇ ਨਹਿ ਛੂਟਨ ਪਾਵੈ। ਲੋਕਨ ਕੀ ਕਰੀ ਲਾਜ ਭਰੇ ਜਨ ਹੋਇ ਪ੍ਰਤੀਤਿ ਤਉਨਾਂ ਉਤਰਾਵੈ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ। ਜੋ ਤੈਂ ਦੇਖਣਾ ਹੈ ਤਾਂ ਚੁਪ ਲਾਲਾਈ ਆਗਕੀ ਲੋਰਾਈ ਬਦਲੀ ਬਹੁਤੀ ਏਹ ਮਿਰਤਕ ਕੀ ਅਰਥੀ ਹੇਠ ਦੇਹਾਤਾਂ ਬਚਨ ਮਾਨ ਕਰ ਅਰਦਾਸੀਆ ਗਇਆ

ਤੇ ਵਹੀ ਕਰੀ ਅਗਨ ਕੀ ਮੁਠੀ ਹੇਠ ਦਿਤੀ ਕਖ ਜਲਾਏ। ਤਾਂ ਸੇਕ ਸਾਥ ਜਲਣੇ ਲਾਗਾ ਅਰਥੀ ਵਾਲਾ ਸਿਖ ਦੁਸ਼ਾਲਾ ਖਫਨ ਝਾੜਕੇ ਨਠਾ। ਸੰਗਤਿ ਕੇ ਲੋਗ ਬਿਸਮੈ ਹੋ ਗਏ। ਜੋ ਏਹ ਭਾਣਾ ਕਿਆ ਵਰਤਿਆ। ਤਬ ਓਹ ਕੀਰਤਨੀਏ ਮ੍ਰਿਤ ਘਰ ਵਾਲੇ ਸ਼ਰਮਿੰਦੇ ਹੋ ਗਏ।ਅਖੀਆਂ ਵਿਚਲਾਜ ਆਈ। ਤਾਂ ਬਚਨ ਹੋਇਆ ਭਈ ਏਹ ਸਿਖ ਸਬਦਿ ਤੁਹਾਡੇ ਪਰੇਮ ਕੇ।ਸੁਣ ਦੇਹ ਸੁਰਗ ਗਿਆ ਤਾਂ ਸਿਖਾਂ ਮਥਾ ਟੇਕਿਆ ਅਤੇ ਬੋਲੇ ਜੀ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹ ਤੁਮਾਰੀ ਤੁਮ ਜਾਨੋ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਬੋਲੇ ਸੁਣੋ ਸਿਖੋ ਗੁਰੂ ਜੀਕੇ ਹਜੂਰ ਜੋ ਤੁਹਾਡਾ ਕਪਟ ਚਲਦਾ ਪੂਰਾ ਕਰ ਜਾਂਦੇ। ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਘਰ ਜਾਇਕੇ ਚਰਚਾ ਕਰਦੇ ਸੋ ਜੈਸੇ ਸਭਿ ਲੋਗ ਤੈਸੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੀ ਸਿਖੀ ਕਾ ਸਿਦਕ ਜਾਂਦਾ ਰਹਿੰਦਾ।ਸਿਖਾਂ ਕੀ ਵਲ ਦੇਖ ਕਰ ਬਚਨ ਹੋਇਆ। ਵਿਛੜੇ ਕੋ ਮੇਲੈ ਗੁਰੂ ਸਭਿ ਕੋ ਬਖਸ਼ਣ ਹਾਰ। ਬਖਸ਼ਣ ਹਾਰਾ ਬਖਸ਼ ਲੈ ਨਾਨਕ ਪਾਰ ਉਤਾਰਿ। ਤਾਂ ਬਚਨ ਹੂਆ ਸੰਗਤਿਹੁ

ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਖੁਸ਼ੀ ਕਰੀ ਜਾਣੇ ਦਾ ਹੁਕਮੁ ਕੀਆ ॥੩॥ਸਾਖੀ ਪੂਰੀ ਹੋਈ ਬੋਲੋ ਭਾਈ ਜੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ।

ਸਾਖੀ ਚੌਥੀ ਚਲੀ

ਏਕ ਬੇਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਬੈਠੇ ਥੇ ਸੰਗਤਿ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਤੇ ਕਰਤੈ ਤ੍ਰਿਪਤ ਨ ਹੋਵੈ । ਤਾਂ ਇਕ ਸਿਖ ਸਿਖਣੀ ਆਇਕੇ ਮਥਾ ਟੇਕਿਆ। ਅਗੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰੀ ਸਚੇ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹ ਤੁਹਾਡਾ ਦਿਤਾ ਇਕ ਬੇਟਾ ਸੀ ਸੋ ਇਸਤ੍ਰੀ ਤਿਆਗ ਬੈਠਾ ਹੈ, ਭਲੇ ਸਿਖ ਦੀ ਬੇਟੀ ਹੈ ਪਿਛੇ ਲਗੀ ਸੀ। ਸੋ ਨਿਰਮੋਹੀ ਹੋ ਕੇ ਬੋਲਦਾ ਹੈ ਸਾਨੂੰ ਬਡਾ ਦੁਖ ਹੈ ਅਸੀਂ ਸਮਝਾਵਨੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਮੈਂ ਕਿਤੇ ਦੇਸ ਜਾਇਕੇ ਫਕੀਰ ਹੋ ਜਾਵਾਂਗਾ। ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਬੋਲਾਵੋ। ਤਾਂ ਸਿਖ ਜਾ ਕੇ ਬੇਟੇ ਨੂੰ ਬੁਲਾਇ ਲਿਆਇਆ। ਤਾਂ ਸਿਖ ਦਾ ਬੇਟਾ ਹੱਥ ਜੋੜ ਕੇ ਗਲ ਵਿਚ ਪਲਾ ਪਾਇ ਕਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਹਜ਼ੂਰ ਆਇ ਖਲੋਤਾ ਅਰ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਨੇ ਲਗਾ । ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਬੋਲੇ

ਭਾਈ ਤੇਰੇ ਮਾਈ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹੈਨ, ਸਾਡਾ ਜੋ ਬੇਟਾ ਜਗਤ ਤੇ ਨਿਆਰਾ ਹੋ ਗਇਆ ਹੈ ਅਸੀਂ ਪੁਛਦੇ ਹਾਂ ਤੈਨੂੰ ਬੈਰਾਗ ਕਿਉਂ ਕਰ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਅਤੇ ਤੂੰ ਸਿਖ ਕਿਸਦਾ ਹੈਂ। ਅਤੇ ਤੇਰਾ ਨਾਉ ਕਿਆ ਹੈ। ਅਤੇ ਤੇਰਾ ਪਰਚਾ ਕਿਆ ਹੈ ਸਚੁ ਕਹੁ। ਉਮਰ ਤੇਰੀ ਅਠਾਰਾਂ ਵਰਖਾਂ ਦੀ ਜਾਣੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਜਿਨਾਂ ਭੋਗ ਭੋਗੇ ਹੈਨ ਤੇ ਬੁਢੇ ਹੋਇ ਗਏ ਹੈਨ ਓਹਨਾਂ ਨੂੰ ਬੈਰਾਗ ਤਾਂ ਹੁੰਦਾ ਨਹੀਂ। ਤੇਰੇ ਵਡੇ ਭਾਗ ਹੈਨ। ਤੇਰੇ ਦਰਸ਼ਨ ਹੈ ਚਾਇਕੇ ਮੰਗਵਾਇਆ। ਤਾਂ ਸੁਣਕੇ ਬੋਲਿਆ ਸਿਖ ਕਾ ਲੌਂਡਾ ਹਥ ਜੋੜਕੇ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਸਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਕਿਉਂ ਹਸਦੇ ਹੋ। ਭਉਜਲ ਕੇ ਜੀਵ ਹਾਂ ਹਮ ਤੁਹਾਡੇ ਦਰਸਨ ਤੇ ਪਾਰ ਉਤਰੇਂਗੇ। ਅਜਾਂਣਾਂ ਕੋ ਜਾਣ ਬੁਝਕੇ ਪੁਛਦੇ ਹੋ। ਨਾਉਂ ਨੰਦ ਸਿੰਘ ਹੈ ਮੈਂ ਸਿਖ ਗੁਰੂ ਕਾ ਹੂੰ। ਬਿਰਾਗ ਗੁਰੂ ਕੀ ਬਾਣੀ ਵਿਚੋਂ ਪ੍ਰਗਟਿਆ ਹੈ। ਕਿਆ ਬੂਢਾ ਕਿਆ ਬਾਲ। ਗੁਰ ਸਰਣੀ ਜਾਂ ਜਾਇਗਾ ਮੁਕਤ ਹੋਇ ਤਤਕਾਲ।

ਨਾਉਂ ਚੜ੍ਹਣ ਕੀ ਭਾਂਤ ਹੈ। ਸਚੇ ਪਾਤਿਸਾਹ ਮਾਇ ਬਾਪ ਨੇ ਪੜ੍ਹਾਇਆ ਬਾਣੀ ਗੁਰੂ ਕੀ। ਤਾਂ ਮੈਂ ਪੜ੍ਹਿਆ ਬਾਣੀ ਕੰਠ ਕੀਤੀ ਪ੍ਰੇਮ ਲਗਾ ਪੜ੍ਹਨ ਕਾ ਤਾਂ ਮੈਂ ਅਨੰਦ ਜੀ ਕੀ ਤੁਕ ਵਿਚ ਧਰ ਰਖੀ। ਏਹੁ ਕੁਟੰਬ ਜੋ ਤੂੰ ਦੇਖਦਾ ਹੈ ਸੋ ਚਲੇ ਨਾਹੀ ਤੇਰੈ ਨਾਲੇ ਸਾਥ ਤੇਰੈ ਚਲੈ ਨਾਹੀ ਤਿਸੁ ਨਾਲ ਕਿਉ ਚਿਤ ਲਾਈਐ। ਏਸ ਨੂੰ ਦਿਨੇ ਰਾਤ ਮੈਂ ਚਿਤ ਰਖਣ ਲਗਾ। ਤਾਂ ਬੈਰਾਗ ਹੋਇਆ ਮੇਰਾ ਮਨ ਉਦਾਸ ਹੋ ਗਇਆ। ਜਗਤ ਤੁਛ ਦੀਖਣੇ ਲਾਗਾ।ਜੈਸੇ ਧੂਏ ਕਾ ਬਦਲ ਹੋਇਕੇ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਜਾਣੈ ਜੋ ਕੁਛ ਕਸੂਰ ਹੋ ਗਈ ਹੈ। ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਖਾਣਾ ਪੀਣਾ ਹਸਣਾ ਬੋਲਣਾ ਬਿਸਰਿ ਗਈ ਸਭਿ ਬਾਤ।ਸਰਣ ਤੁਮਾਰੀ ਹਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਸਬਦ ਕਾ ਗੁਣ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਤਬ ਸੁਣ ਕੇ ਸਿਖ ਤੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਬੋਲੈ। ਭਾਈ ਸਿਖੋ ਤੁਸੀਂ ਭਰਮ ਨਾ ਕਰੋ ਤੁਹਾਡੇ ਬੇਟੇ ਨੂੰ ਕੁਛ ਭੂਤ ਪਰੇਤ ਰੋਗ ਕੋਈ ਨਹੀਂ। ਏਸ ਦੇ ਭਾਗ ਜਾਗੇ ਹੈਨ। ਤੁਸੀਂ ਏਸ ਦੇ ਖਹਿੜੇ ਮਤ ਪਵੋ।

ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੋਰ ਬੇਟਾ ਬਖਸ਼ਿਆ। ਆਪੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਇਸ ਕੋ ਸਮਝਾਇ ਲਵੈਂਗੇ। ਐਸ ਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਛਡ ਕੇ ਘਰ ਜਾਵੇ।ਏਸਦੀ ਸਿਖਣੀ ਭੀ ਰਾਜ਼ੀ ਰਹੇਗੀ। ਆਪੇ ਹੀ ਕੁਟੰਬੀ ਹੋ ਰਹੈਗਾ। ਤਾਂ ਸਿਖ ਦਾ ਪੁਤ੍ਰ ਨਿਤ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਹਜ਼ੂਰ ਬੈਠਾ ਰਹੈ ਹਥ ਜੋੜਕੇ॥੪॥ ਸਾਖੀ ਪੂਰੀ ਹੋਈ ਬੋਲੋ ਭਾਈ ਜੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ।

ਸਾਖੀ ਪੰਜਵੀਂ ਚਲੀ

ਤਾਂ ਇਕ ਬੇਰ ਓਸ ਸਿਖਕੇ ਬੇਟੇ ਨੰਦ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਬੋਲਾਇਕੇ ਬੋਲੇ ਭਾਈ ਨੀਂਗਰਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਭੇਟ ਤੈਨੂੰ ਕਰਦੇ ਹੈਨ। ਤੂੰ ਤਕ ਅਤੇ ਸੁਣ ਆਗੇ ਤੇਰੀ ਇਛਿਆ ਹੋਵੈ ਕਰੀਂ। ਪੈਹਲਾਂ ਸਾਖੀ ਨਬ੍ਰਿਤੀ ਕੀ॥ ਇਕ ਤਪਸੀ ਬਨ ਮੈਂ ਰਹਿਤਾ ਥਾ ਸੰਤੋਖ ਕਾ ਪ੍ਰਣ ਥੇ। ਨਗਰ ਕੇ ਲੋਗ ਜੋ ਕੋਈ ਨਰ ਨਾਰੀ ਜੋ ਦੇ ਆਵੈ ਥੋੜਾ ਅਥਵਾ ਬਹੁਤਾ ਸੁਵਾਂਕ ਸੁਵਾਦਾ। ਦਾਣਾ ਆਟਾ ਦੂਧ ਦਹੀਂ ਸਾਗ ਜੋ ਦੇਵੇ ਸੋਈ ਦੇਹੀ ਕਾ ਦੀਆ ਜਾਨ ਕੇ ਜੋਗ ਪ੍ਰਾਨ ਅਪਾਨ

ਕਾ ਸਾਧੇ। ਤਾਂ ਮਧ ਅਨਾਹਦ ਸਬਦ ਭੇਦ ਕਾ ਸਮਝਕੇ ਏਕ ਚਿਤ ਹੋ ਗਇਆ। ਤਪਸੀ ਕਾ ਨਾਉ ਸਭ ਨਗਰੀ ਜਵਾਲਾ ਕਹੈ ਏਕ ਬਾਰ ਸਤ ਦਿਨ ਬੀਤੇ ਸੋ ਤਪਸੀ ਨੂੰ ਅਹਾਰਨਾ ਪਹੁੰਚਿਆ। ਸੁਣ ਨੀਂਗਰਾ ਤਾਂ ਤਪਸੀ ਨੇ ਬਿਚਾਰਿਆ ਜੋ ਮੇਰੇ ਉਪਰ ਕਰਤਾਰ ਕੋਪਿਆ ਹੈਗਾ। ਜੋ ਹਾਥ ਪੈਰ ਦਿਯੇ ਹੈਨ ਸੋ ਉਦਮ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ। ਆਪਣੇ ਉਦਰ ਪ੍ਰਮਾਣ ਕਰਯਾ ਚਾਹੀਏ ਹੈ, ਤਾਂਤੇ ਅਬ ਏਹ ਕਰੀਏ ਦੇਵਤਾ ਭੀ ਬੈਠੇ ਨੂੰ ਦੇਂਦੇ ਦੁਖੀ ਹੁੰਦੇ ਹੋਣ ਗੇ। ਐਸੇ ਬੀਚਾਰਕੇ ਚਲਣੇ ਕੀ ਤਿਆਰੀ ਕਰੀ। ਛਟੀ, ਕੰਥਾ, ਤੂੰਬਾ, ਕੁਸਾਸਨ, ਮਾਲਾ ਲੈ ਲੀਆ। ਜੋ ਗ੍ਰਹਸਤੀ ਕੇ ਘਰ ਬਾਣੇ ਬਿਨਾਂ ਜਾਣਾ ਨਹੀਂ। ਪਛਾਣ ਪੜਦੀ ਨਹੀਂ। ਗ੍ਰਹਸਤੀ ਨੂੰ ਨਿਰਾਦਰੀ ਕਾ ਦੋਖ ਨਹੀਂ। ਸਾਧ ਨੂੰ ਬਡਾ ਪਾਪ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਦੋਇ ਵੇਲੇ ਭਿਛਾ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ। ਬਾਣਾ ਨਹੀਂ ਬਦਲਣਾ। ਜਥਾ ਸ਼ਕਤਿ ਦੁਧ ਭਿਛਿਆ ਲੈਣੀ ਜੈਸੀ ਕੈਸੀ ਦੇਵੇ ਸੋ ਲੈਣੀ ਚਿਰ ਨਹੀਂ ਠੇਹਰਣਾ।

ਅਤੇ ਪਕਾਨਹੀਂ ਲੈਣੀ ਜਾਇ ਕੈ, ਬਾਲ ਤੀਵੀਂ ਕਾ ਹਥ ਲਗ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਜੇੜੇ ਪਕੀ ਜਿਸ ਕਿਸੇ ਦੀ ਖਾਇ ਲੈਂਦੇ ਹਨ ਸੋ ਸਿਖ ਸਾਧ ਨਹੀਂ।

ਦੋਹਿਰਾ ॥

ਜਾਂਕੀ ਰਹਿਤ ਨ ਜਾਣੀਏ ਗੁਰਮੰਤ੍ਰ ਨਹੀ ਰੀਤਿ।
ਤਾਂਕਾ ਭੋਜਨ ਖਾਇਕੈ ਬਿਛੜੇ ਹਰਿ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ।

ਭਾਈ ਨੀਂਗਰਾ ਐਸੀ ਭਾਂਤ ਬਿਚਾਰ ਕੈ ਤਪਸੀ ਗਇਆ ਬਜਾਰ। ਨਗਰ ਬੀਚ ਇਕ ਸ਼ਾਹ ਘਰ ਬਡੋ ਜਗ ਕਾ ਸਾਰ। ਲੋਗੋਂ ਕੀ ਭੀੜ ਹੋ ਰਹੀ। ਸਭਨਾਂ ਨੂੰ ਬੈਠਾਇ੨ ਕਰਿ ਜੀਵਾਵੈ। ਤਪਸੀ ਭੀ ਜਾਇਕੇ ਖੜਾ ਹੋ ਰਹਿਆ ਏਸ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਭੀ ਨਾ ਪੁਛਿਆ ਨਾ ਬੈਠਾਇਆ ਨਾ ਭੋਜਨ ਦੀਆ। ਆਪਣਾ ਪ੍ਰਣ ਕਰ ਕਿਨਾਰੇ ਖੜਾ ਹੋ ਰਹਿਆ। ਜਾਂ ਰਾਤ ਹੋਈ ਤਾਂ ਲੋਗ ਸਭ ਚਲੇ ਗਏ। ਤਪਸੀ ਆਪਣੀ ਕੁਟੀਆ ਅੰਦਰਿ ਜਾਇ ਬੈਠਾ। ਜਾਂ ਅਧੀ ਰਾਤ ਹੂਈ ਤਾਂ ਦੇਵਤਾ ਕੇ ਦੂਤ ਮਸਾਲਾਂ ਹਾਥ ਮੈ ਜਲਦੀਆ ਤਪਸੀ ਨੂੰ ਆਇਕੇ ਬੁਲਾਇਆ। ਏ

ਤਪਸੀ ਉਠ ਹਮ ਦੇਵਤਾ ਕੇ ਭੇਜੇ ਆਏ ਹਾਂ ਜੋ ਮਹਾਰਾਜ ਕੀ ਆਗਿਆ ਏਹ ਹੈ ਜੋ ਉਸ ਨਗਰ ਤਾ ਵਾਲੇ ਸ਼ਾਹ ਦਾ ਘਰ ਜਾਲ ਆਵੇ। ਜੋ ਅਜ ਮੇਰੀ ਤਪਸੀ ਭੁਖਾ ਹੀ ਮੁੜ ਆਇਆ। ਬਾਣੇ ਕਾ ਭੀ ਆਦਰ ਨਾ ਕੀਆ ਓਹ ਬਡਾ ਪਾਪੀ ਹੈ। ਤੇਰੀ ਸਹੈਤਾ ਕਰੇਂਗੇ ਆਗੇ ਹੋਇ ਚਲ ਦਿਖਾਏ ਘਰ ਤਾਂ ਤਪਸੀ ਉਠ ਕਰ ਨਾਲ ਹੋ ਲੀਆ। ਮੇਰੇ ਕੋ ਭੀ ਏਕ ਮਸਾਲ ਦੇਵੋ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਇਕ ਮਸਾਲ ਦਈ। ਲੇਕਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜਲਾਵਣ ਲਗਾ ਤਾਂ ਉਹ ਭਾਰੀ ਤਾਂ ਤਪਸੀ ਬੋਲਿਆ ਉਹ ਸ਼ਾਹਦਾਤਾ ਮੇਰੇ ਸਾਥ ਸਭ ਕਾ ਵਰ ਥਾ ਐਸੀ ਅਨੀਤ ਜਾਂ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਵਿਸ਼ਨ ਪਰੇਰਦਾ ਤਾਂ ਦੇਂਦਾ ਉਸਦੇ ਕਿਆ ਵਸਹੈ। ਸਭ ਜਗਤ ਕਾ ਕਰਤਾ ਹੋਇਕੇ ਕਰਦਾ ਕਰਾਂਵਦਾ ਆਪ ਜਗਨ ਨਾਥ ਹੈ। ਹਮ ਸਭ ਵਿਸ਼ਨ ਕੀ ਮਾਇਆ ਕੇ ਅਧੀਨ ਹਾਂ। ਹਮਾਰੀ ਬੰਦਨਾ ਹੈ ਐਸੀ ਫੇਰ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਨੀਂਗਰਾ ਇਹ ਤੁਕ ਕਹੀ ਹੈ। ਸਮਝ ਗੁਰਮੁਖਾ ਕਿਆ ਕਰੈ

ਵਿਚਾਰਾ ਜੰਤ ਜਾ ਆਪ ਭੁਲਾਇਆ। ਸੁਣ ਭਾਈ ਤੂੰ ਤਪਸੀ ਤਿਆਗੀ ਹੋਣਾ ਹੈ ਤਾਂ ਐਸੇ ਹੋਈਏ। ਜੋ ਕਿਸੇ ਕਾ ਅਵਗੁਣ ਨਾ ਚਿਤਵੀਏ।ਸੁਣਿ ਕਰਿ ਓਹ ਦੇਵਦੂਤ ਮਥਾ ਟੇਕਕੇ ਵਿਦਿਆ ਹੋਕਰ ਮਹਾਰਾਜ ਆਗੈ ਜਾਇ ਕਹਿਆ ਜੋ ਓਹ ਤਪਸੀ ਸਚੇ ਪਰਸ ਵਿਚ ਪਰਚਿਆ ਹੈ। ਤਾਂ ਮਹਾਰਾਜ ਕੀ ਆਗਿਆ ਪਾਇਕੇ ਬਿਬਾਨ ਭੇਜ ਕਰ ਚੜਾਇ ਕਰ ਅਪਨੇ ਲੋਕ ਕਉ ਮੰਗਾਇ ਲੀਤਾ ॥ ੫ ॥ ਸਾਖੀ ਪੂਰੀ ਹੋਈ ਬੋਲੋ ਭਾਈ ਜੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ।

ਸਾਖੀ ਛੇਵੀਂ ਚਲੀ

ਨਕ ਨਥ ਖਸਮ ਹਥ ਕਿਰਤ ਧਕੇ ਦੇਇ॥
ਜਹਾਂ ਦਾਣੇ ਤਹਾਂ ਖਾਣੇ ਨਾਨਕਾ ਸਚੁ ਹੇਇ॥
ਭਾਣਾ ਮੰਨੈ ਹੁਕਮਿ ਰਜਾਇ॥ਆਪੇ ਪਟੀ ਕਲਮ ਆਪਿ ਲਿਖਣਹਾਰਾ ਆਪਿ। ਦੂਜਾ ਹੋਇ ਤਾਂ ਆਖੀਏ ਸਭ ਘਟ ਰਿਹਾ ਬਿਆਪਿ। ਸੁਣ ਭਾਈ ਸਿਖਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਫੇਰ ਬਚਨ ਕਿਹਾ। ਜੋ

ਗ੍ਰਹਸਤੀ ਹੋਈਯੇ ਤਾਂ ਐਸਾ ਹੋਣਾ। ਏਕ ਬਨ ਮੇਂ ਬ੍ਰਿਛ ਗਾਢੀ ਛਾਵ ਵਾਲਾ ਖੜਾ ਸੀ। ਉਸ ਉਪਰ ਕਪੋਤ ਕਪੋਤ ਬਾਲ ਬਚੇ ਵਾਲੇ ਆਲਣਾ ਬੰਧ ਕਰ ਰਹਿਤੇ ਥੇ। ਏਕ ਝੜੀ ਲਗੀ। ਸੋ ਏਕ ਪੁਰਖ ਜਾਲੀ ਵਾਲਾ ਜਾਨ ਭਰ ਮਾਰਨੇ ਵਾਲਾ ਆਇਆ ਬਨ ਜੰਗਲ ਭਉਂਦਾ ਖਾਲੀ ਹੀ ਮਰਿਆ ਆਂਧੀ ਮੇਹ ਕਾ ਸੀਤ ਕਰਕੇ ਕੰਬਦਾ ਉਸ ਬ੍ਰਿਛ ਥਲੇ ਆਇ ਬੈਠਾ। ਰਾਤ ਪੈ ਗਈ ਰਾਹਿ ਭੁਲ ਗਿਆ ਬੋਲਨਿ ਕਸੈ ਨਾਹੀ।ਧੁਖਾ ਉਦਾਸਭੈ ਕਾ ਮਾਰਿਆ ਸੁੰਨ ਹੋਇ ਬੈਠਾ ਤਾਂ ਕਪੋਤ ਕੁਟੰਬੀ ਕਪੋਤੀ ਨੂੰ ਕਹਿਣ ਲਗਾ ਸੁਣ ਅਰਧਣੀ ਹਮ ਗ੍ਰਿਹਸਤੀ ਜਾਨਵਰ ਏਹ ਮਨੁਖ ਅਭਿਆਗਤਿ ਹਮਾਰੇ ਘਰ ਆਏ ਬੈਠਾ ਹੈ। ਗ੍ਰਿਹਸਤੀ ਦਾ ਧਰਮ ਹੈ ਆਏ ਕੀ ਖਾਣ ਪੀਣ ਬਿਸਰਾਮ ਕੀ ਖਬਰ ਲੈਣੀ। ਸੋ ਹਮ ਪੰਛੀ ਹਾਂ ਹਮਾਰੇ ਹਾਥ ਤੇ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਬਿਧਾਤਾ ਨੇ ਚੁੰਚ ਦਈ ਹੈ ਸੁਣ ਸੁਦਾਇਨੀ ਏਸ ਦੀ ਖਬਰ ਦਾਣੇ ਦੀ ਕਰਿਯਾ ਚਾਹੀਯੇ। ਉਦਮ ਤੇ

ਲਛਮੀ ਮਿਲੈ ਜਿਉ ਪਖੇ ਮਹਿ ਪਉਣ॥ਜਿਉ ਫੇਰੈ ਉਦਮਕੀਏ ਬੈਠੇ ਦੇਤਾ ਕਉਣ॥ਇਤਨੀ ਕਹਿਕਰਿ ਉਡਿਆ ਹੋਰ ਏਕ ਗਾਉਂ ਬਾਤਹਾਂ ਜਾਲੀ ਬਕਰੀ ਭੇਡਾਂ ਫਉੜ ਆਗਿ ਧੁਖੇ ਥੀ ਤਹਾਂ ਜੋ ਇਕੋ ਇਕ ਬਕਰੀ ਕੀ ਮੇਙਣ ਆਗ ਵਾਲੀ ਲੇ ਉਡਿਆ ਆਪਣੇ ਆਹਲਣੇ ਪਾਸ ਤੇ ਉਸ ਪਾਰਧੀ ਕੀ ਅਗਾੜੀ ਸੁਟ ਦਿਤੀ ਆਹੀ। ਅਤੇ ਸੁਕੇ ਕਖ ਆਲਣੇ ਦੇ ਅੰਦਰ ਭੀ ਸੁਟ ਦਿਤੇ ਆਹੇ। ਦੇਖ ਕੇ ਉਹ ਮਨੁਖ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਇਆ ਬਾਲੀ ਅਗ ਸੀਤ ਦੂਰ ਕੀਤਾ। ਲਕੜੀਆਂ ਊਹਾਂ ਬਹੁਤ ਬੀਆਂ ਹੁਣ ਘਤੀਆਂ ਭਾਬੜ ਮਚਾਇਆ। ਪ੍ਰਭੂ ਭਾਖੀ ਥਾ ਤਾਂ ਕਪੋਤ ਬੋਲਿਆ ਹੈ। ਘਰ ਕੀ ਸਿਰਦਾਰਨ ਬਾਲ ਬਚੇ ਨੂੰ ਪਾਲ ਰਖੀ॥ਮੈਂ ਇਸਖਾਣੁ ਦਾ ਥੋੜੇ ਅਹਾਰ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਸਰੀਰ ਦੇਂਦਾ ਹਾਂ। ਤਾਂ ਨਾਰੀ ਬੋਲੀ ਇਹ ਧਰਮ ਮਰਨੇ ਕਾ ਮੇਰਾ ਹੈ। ਤੂ ਮਰਦ ਹੈਂ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਪੀਛੇ ਤੇ ਕੁਛ ਨਹੀਂ ਹੋਣੇ ਕਾ। ਨਾਰੀ ਨਰਕ ਸਰੀਰ ਹੈ ਬਿਨਾ ਪਰਖ ਇਹ ਕਾਮ। ਸਤਿ

ਗਤਿ ਦਾਤਾ ਪੁਰਖ ਹੈ ਅਵਰ ਦਾਤਾ ਰਾਮ ॥੧॥ ਤਾਂ ਪੁਰਖ ਕਹਿਆ ਨਾਰੀ ਬਿਨ ਗ੍ਰਹਿ ਇਉ ਹੈ ਜੈਸੀ ਰੋਹੀ ਦੁਆਰ। ਪੁਰਖ ਬਾਹਰ ਕਾ ਸੂਰ ਹੈ ਅੰਦਰ ਘਰ ਕੇ ਖੁਆਰੁ ॥ ੨ ॥ ਸੁਣ ਨੀਂਗਰਾ ਇਤਨੀ ਕੈਹਿਕੇ ਅਗਿ ਬਲਦੀ ਵਿਚ ਕਪੋਤੀ ਗਿਰੀ। ਗਿਰਤੀ ਹੀ ਭੁਜਿ ਗਈ ਓਹ ਮਾਸ ਹਾਰੀ ਥਾ। ਬਣਾਇ ਕੇ ਖਾਇ ਗਿਆ ਤਾਂ ਕਬੂਤਰ ਬਿਚਾਰਿਆ ਏਹ ਮਨੁਖ ਤੀਨ ਸੇਰ ਖਾਣ ਵਾਲਾ ਭੂਖਾ ਹੀ ਰਹਿਆ ਅਧਾ ਖਾਣਾ ਦੇ ਨਰ ਭੂਖ ਰਹੈ ਜੋ ਅਹਾਰੁ । ਦਾਤਾ ਐਸਾ ਨਰਕ ਜਾਇ ਕਹੈ ਵੇਦ ਮੰਝਾਰੁ। ਤਾਂ ਇਤਨੇ ਮੈ ਮੋਹ ਕੋ ਤਿਆਗਿ ਵਹੁ ਅਗਨ ਮਾਝ ਗਿਰ ਪੜਾ। ਉਸ ਪਾਰਧੀ ਨੂੰ ਹੋਸ਼ ਆਇ ਗਈ ਦਇਆ ਆਈ। ਵਿਚਾਰ ਆਈ ਧੰਨ ਏਹੁ ਪੰਛੀ ਭਗਤੀ ਵਾਲੇ ਸਰੀਰ ਮੇਰੀ ਪਾਲਨਾ ਵਾਸਤੇ ਮਾਰੇ। ਮੈਂ ਪਾਪੀ ਨੂੰ ਵਡਾ ਪਾਪ ਹੂਆ। ਹੁਣ ਸਰੀਰ ਭਾਵੇਂ ਜਾਵੇ ਮੈਂ ਭੀ ਮਨੁਖ ਦੇਹ ਹਾਂ ਤਪ ਕਰੂੰਗਾ। ਅਤੇ ਕਹਿ ਕਰ

ਪਰੇਮ ਉਮਗਿਆ ਰੁਦਨਿ ਕਰਨੈ ਲਗਾ। ਇਤਨੇ ਮੇਂ ਮਹਾਰਾਜ ਕੀ ਆਗਿਆ ਪਾਇ ਕੇ ਬਿਬਾਨ ਲੇਕਰ ਬੈਕੁੰਠ ਕੇ ਗਣ ਆਏ। ਮਹਾਰਾਜ ਕਹਿਆ ਮੇਰੇ ਲੋਕ ਨੂੰ ਸਭ ਕੁਟੰਬਿ ਪੰਛੀਆਂ ਦਾ ਅਤੇ ਓਸ ਪਾਰਧੀ ਨੂੰ ਭੀ ਲੈ ਆਵੋ। ਸਭਨਾਂ ਨੂੰ ਚੜ੍ਹਾਇ ਕਰ ਲੈ ਗਏ। ਸੁਖ ਭੋਗਣ ਲਾਗੇ। ਭਾਈ ਲੜਕੇ ਏਹ ਦੋਇ ਰਸਤੇ ਹੈਨ ।ਤੁਝ ਨੂੰ ਪੁਛਦੇ ਹਾਂ ਕੇੜਾ ਪਸੰਦ ਆਇਆ ਹੈ । ਨਹੀ ਤਾਂ ਖੁਵਾਰ ਹੋਣੇ ਭੇਖ ਬਹੁ। ਦਿਵਾਨ ਵਿਚ ਸਚ ਕਹੁ ਕਿਆ ਤੂੰ ਮੰਨੇਗਾ । ਤੇਰੇ ਸਾਧ ਭੀ ਗ੍ਰਿਹਸਤੀ ਭੀ । ਭਾਈ ਗੁਰੂ ਕੇ ਕਬੀਰ ਕਾ ਬਚਨ ਹੈਗਾ। ਚਹੁੰ ਜੁਗਾਂ ਦਾ ਸਰਦਾਰ ਕਬੀਰ ਭਗਤ ਹੈਗਾ। ਘਰ ਗ੍ਰਿਹਸਥੀ ਭੀ ਸਿਧ ਦਿਖਾਇਆ ਅਰ ਜੋਗ ਭੀ ਕਰ ਦਿਖਾਇਆ । ਕਬੀਰ ਜੈਸੀ ਉਪਜੀ ਪੇਡ ਤੇ ਤੈਸੀ ਨਿਬਹੇ ਓੜ। ਹੀਰਾ ਕਿਸ ਕਾ ਬਾਪੁਰਾ ਪੁਜੈ ਨ ਰਤਨ ਕ੍ਰੋੜ ॥

ਸੁਣ ਕਰ ਸਿਖ ਬੋਲਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਬਚਨ ਮਾਨਿਆ ਆਪ ਕਾ। ਮੈਂ ਸਿਖ ਹਾਂ ਤੁਹਾਡਾ ਗ੍ਰਿਹ-

ਸਥੀ ਮੇਰੇ ਪਾਸੋਂ ਬਨਿ ਆਵੇਗਾ ਪਰ ਮੇਰਾ ਮਨ ਵਿਰਕਤ ਹੈਗਾ। ਸਿਥਲ ਹੈ ਅੰਗ ਕੁਛ ਆਵੇਗੀ ਤਾਂ ਸਿਖਾਂ ਦੀ ਟਹਿਲ ਕਰਾਂਗਾ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਹਸ ਕਰ ਬੋਲੇ ਕਿ ਹਜੂਰ ਟਹਿਲ ਕਰਿਆ ਕਰ ਮੇਰਾ ਭਾਰ ਗੁਰੂ ਕੇ ਵੰਡ ਲੈਣਗੇ ਭਾਈ ਪਿਛਲੇ ਜਨਮ ਤੂੰ ਸਾਡੇ ਘੋੜੇ ਦੀ ਟਹਿਲ ਪਰ ਥਾ। ਅਸਾਂ ਏਕ ਬਾਰ ਰਾਤ ਨੂੰ ਕਹਿਆ ਸੀ ਘੋੜੇ ਕੀ ਖਬਰ ਲੈਵਣੀ। ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਸੰਤੁ ਥਾ ਤੈਂ ਝੂਠ ਹੀ ਕਿਹਾ ਹਾਂ ਜੀ ਦਾਣਾ ਘਾਹੁ ਬਹੁਤ ਪਾਇ ਦਿਤਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਕਾ ਬਚਨ ਨਿਕਲਿਆ ਜਾਹਿ ਦਰਿਦਰੀਆ ਤੈਥੋਂ ਘਰ ਕਿਕਰ ਨਿਭੈਗਾ। ਸੋ ਐਸੀ ਸੁਣ ਕਰਿ ਤੂੰ ਬੋਲ ਕਰਿ ਰੋਇਕੇ ਪੁਕਾਰਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਿਆ ਗਰੀਬ ਮਾਰਿਆ। ਹਮਾਰੇ ਮਨ ਵਿਚ ਦਇਆ ਆਈ ਤਾਂ ਕਹਿਆ ਹਮ ਤੇਰੀ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰਾਂਗੇ ਉਸ ਦੇਹ ਵਿਚ ਅਸੀਂ ਕਰਤਾਰ ਦੀ ਨੇਤ ਕਰ ਕਲਜੁਗ ਪਿਛਲੇ ਵਿਚ ਦੇਹਕਰਿ ਧਰਮਕੀ ਰਖਣ ਵਾਸਤੇ ਉਤਰੇ ਥੇ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਪਦਵੀ ਤਪ ਕਰ

ਪਾਈ ਥੀ । ਰਹੁ ਤੇਰੇ ਕੁਟੰਬ ਕੀ ਭਲੀ ਗੁਰੂ ਨਿਬਾਹੇਗਾ। ਤਾਂ ਗ੍ਰਿਹਸਤੀ ਹੋਕੇ ਸਿਖੀ ਟਹਿਲ ਕਰਨ ਲਾਗਾ ॥ ੬ ॥ ਬੋਲੋ ਭਾਈ ਜੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਆਗੇ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ।

ਸਾਖੀ ਸਤਵੀਂ ਚਲੀ

ਏਕ ਵੇਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਵਰਖਾ ਰੁਤਿ ਥੀ ਭਾਦੋਂ ਮਹੀਨਾ ਥਾ। ਅਨੰਦ ਪੁਰ ਕੇ ਬੀਚ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਮੰਦਰ ਥਾ। ਏਕ ਰਾਤਿ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੰਦਰ ਉਪਰ ਰਾਤਿ ਨੂੰ ਸੈਲ ਕਰਨ ਵਾਸਤੇ ਚੜੇ ਥੇ। ਇਕ ਸਿਖ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਖਿਲਾਵਾ ਲਾਹੌਰਾ ਸਿੰਘ ਥਾ। ਏਕ ਮਹਾਜਣ ਸਿਖ ਥਾ ਕਰਜ ਲੈਣ ਵਾਲਾ। ਮਾਲਕ ਘਰ ਤੇ ਗਰੀਬ ਹੋ ਗਿਆ ਥਾ। ਸੁਭਾਵ ਤੇ ਭੀ ਲਜਾਵਾਨ ਥਾ ਉਸ ਕੇ ਰੁਪੈ ਲਾਹੌਰਾ ਸਿੰਘ ਦੇਣੇ ਥੇ। ਨਿਤ ਮੰਗ ਜਾਵੇ ਓਹ ਖਾਤ੍ਰ ਮੇ ਨਾ ਰਖੈ ਆਲਾ ਟੋਲਾ ਕਰ ਛਡੈ। ਇਕ ਰਾਤ ਤੰਗ ਹੋਇਕੇ ਸਿਖਣੀਏਹ ਕਿਹਾਲਾਹੌਰਾ ਸਿੰਘ ਦੇ ਘਰ ਗਿਆ

ਜਾ ਕਰ ਗਲ ਦਾ ਬਹੁਤ ਝਗੜਾ ਕੀਤਾ। ਤਾਂ ਕਰਜੀ ਬੋਲਿਆ ਹਸਕੇ ਉਸਦੇ ਦੁਖਾਵਣ ਨੂੰ।ਸਿਖ ਸਿਖ ਦਾ ਖਾਇਕੇ ਚਿੰਤਾ ਕਰਹੈ ਦੂਰ। ਇਕ ਤੁਕ ਬੋਲੀ।ਫੇਰ ਬੋਲਿਆ ਹਸਕੇ ਓਸਦੇ ਦੁਖਾਵਣ ਨੂੰ। ਖਾਣਾ ਪੀਣਾ ਹਸਣਾ ਗੁਰੂ ਦੀਆ ਭੁਗਤਾਇ। ਦੂਜੀ ਤੁਕ ਬੋਲੀ।ਫੇਰ ਤੀਜਾ ਬੋਲਿਆ। ਜੈਸਾ ਜਿਸ ਕਾ ਲੇਖ ਹੈ ਤੈਸਾ ਬਿਧਿ ਬਨਿ ਆਇ। ਸੁਣ ਕਰ ਲਹਿਣੇਦਾਰ ਕਿਹਾ ਤੂੰ ਜੋਰ ਨਾ ਕਰੁ। ਦਰਗਹਿ ਸੋਣ ਸਜਾਈਆਂ ਝੂਠੀ ਅਮਲ ਤਿਨਾਹਿ। ਜਮੂਆ ਮਾਂਗੇ ਮਰੀਏ ਰੋਇ ਰੋਇ ਪਛਤਾਹਿ। ਤਾਂ ਕਰਜੀ ਬੋਲਿਆ ਲੇਖ ਕੋਇ ਨ ਪੁਛਸੀ ਜਾਂ ਗੁਰ ਬਖਸੰਦਾ।ਏਹ ਤੁਕ ਸੁਣੀ ਗੁਰੂ ਮਹਲ ਉਪਰ ਨੇੜੇ ਘਰ ਬਾ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਵਿਚਾਰਿਆ ਸਿਖ ਸਾਡਾ ਅਤੇ ਧਕਾ ਕਰਿ ਰਹਿਆ ਅਤੇ ਭਾਰ ਇਸਨੇ ਗੁਰੂ ਕਿਆਂ ਦੇ ਦੀਆ। ਤੁਕ ਪੜ ਦਿਤੀ ਅਤੇ ਅਮੁਲ ਕੀਤੀ ਖੋਟਾ ਸਾਨੂੰ ਬੋਝ ਨਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਸੁਭਾਇ ਆਪਣੇ ਹੀ ਸਾਬ ਬੋਲ ਸੁਣਾਇਆ।

ਪਹਿਲਾ ਉਤ੍ਰ॥ਖਾਵੈ ਖਾਇ ਨ ਦੋ੍ਹ ਕਿਛ ਰਹੀਯੇ ਬੰਧ ਹਜੂਰ॥ਦੂਜਾ ਉਤਰ॥ਜੇਸਾ ਕਰਮ ਕਰਤਾ ਕਰੈ ਤੈਸਾ ਗੁਰ ਭੁਗਤਾਇ॥ਤੀਜਾ ਉਤ੍ਰ॥ ਹਕ ਪਰਾਇਆ ਨਾਨਕਾ ਉਸ ਸੂਅਰ ਉਸ ਗਾਇ ॥ ਗੁਰ ਪੀਰ ਹਾਮਾ ਤਾ ਭਰੇ ਜਾ ਮੁਰਦਾਰ ਨ ਖਾਇ॥ ਸੁਣ ਕਰਿ ਸਿਖ ਦਬ ਗਿਆ। ਸਵੇਰੇ ਉਠਕੇ ਸਿਖ ਨੂੰ ਰੁਪੈ ਕਾਰਜਦੇ ਕਰਿ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਕੇ ਹਜੂਰ ਗਇਆ ਮਥਾ ਟੇਕ ਕਰੁ ਬੋਲਿਆ। ਗੁਰ ਤੇ ਵਿਛੜਿਆਂ ਸਿਖੂ ਲੋਭੀ ਕਾਨ ਕੁਹਾ। ਬਖਸੇ ਗੁਰ ਬਖਸੰਦ ਮਲ ਛਾਡੀ ਰੁਹਾ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਹਸ ਕਰਿ ਬੋਲੇ। ਗੁਰ ਕੀ ਏਹ ਆਗਿਆ ਸਹੀ ਬੇਦ ਧਰਮ ਕੀ ਰੀਤ। ਸਾਖੀ ਹੋਈ ਸਮਾਪਤੀ ਸਿਖੀ ਆਵੈ ਚੀਤ ॥ ੭ ॥ ਸਾਖੀ ਪੂਰੀ ਹੋਈ ਬੋਲੋ ਭਾਈ ਜੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ।

ਸਾਖੀ ਅਠਵੀਂ ਚਲੀ

ਸੁਣ ਗੁਰਸਿਖਾਂ ਮੁਕਤਿ ਨਾਮ ਸਭ ਸਿਖਾ ਉਪਦੇਸ। ਜੌਨਾ ਕਹੈ ਗੁਰ ਉਕਤ ਬੇਮੁਖ ਝੂਠੀ

ਭੇਸ ॥ਕਾਰਜ ਨਲੇਵੈ ਕਿਸੀਕਾ ਲਏ ਤੋ ਦੇਵੇ ਭਾਵ॥
ਸੁਖੀ ਕਰੇ ਘਰ ਸਿਖਨੀ ਭਲਾ ਦਿਖਾਵੈ ਰਾਵ ॥
ਝੂਠ ਨ ਬੋਲੈ ਝੂਠ ਨ ਸੁਨੈ ਝੂਠ ਨ ਕਰਹੈ ਪ੍ਰੀਤ॥
ਸਚੁ ਕਮਾਵੈ ਸਚੁ ਸੰਗਤੀ ਸਚੀ ਪਾਲੇ ਰੀਤਿ॥ ਸਚੁ
ਵਪਾਰੀ ਸਚੁਸੂਰਮਾ ਸਚਾ ਪੰਡਿਤਸਿਧੁ॥ਸਚੀਖੇਤੀ
ਸਚੁ ਕਸਬੁ ਸਚੇ ਰੰਗ ਪ੍ਰਬੁਧ॥ ਸਿਖ ਹੋਇ ਜੂਠਾਨ
ਖਾਵੈ॥ਸਿਖ ਹੋਇ ਧਨਤੇ ਛੁਟਕਾਵੈ॥ਸਿਖ ਪ੍ਰਸਾਦਿ
ਵੰਡਿ ਕਰਿ ਖਾਇ॥ ਨਾਗੇ ਕੇਸ ਭੋਗਨ ਸੁਪਤਾਇ ॥
ਖਾਵੈ ਗੁਰਕਾ ਨਾਮ ਜਪ ਤਾ ਪੜਿ ਲੈ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ਨਗਨ ਨ ਦੇਖੈ ਨਾਇਕਾ ਨਾਰੀ ਰੂਪ ਨ ਯਾਦਿ ॥
ਧਨ ਪਰਹਰ ਕੋ ਛੁਵੈਨਹਿ ਨੀਚ ਜਾਤਿ ਤੇ ਦੂਰਿ॥
ਕੁਸਿਆ ਮਾਹ ਨ ਖਾਈਯੇ ਪਾਲਿਆ ਖਾਏ ਨਾ
ਸੂਰ॥ਮਲਕੋ ਛੋਡੇ ਊਚ ਰਹਿਤ ਚੀਤੇ ਪੀਛੇ ਅੰਭ ॥
ਮਲਿ ਤਿਆਗੇ ਤੇ ਮ੍ਰਿਤਕਾ ਕਰ ਪਦ ਪਾਣੀ ਹੰਭ ॥
ਸੀਤ ਨਾਇ ਯਾਮਿ ਰਹ ਰਾਤਿ ਖਾਇ ਕਰ ਵੰਡਿ ॥
ਕਹੈ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜਮੂਆ ਕਰੇ ਨ ਦੰਡਿ ॥
ਪਰਜਾ ਤੇ ਨਿਆਰੋ ਮਿਲੇ ਰਹਿਤ ਬਿਹਾਰੇ ਮਾਝ ॥

ਜਗਤਿ ਜੂਠਕੇ ਛਡਿਯੇਪਹਿਰੇਰੰਗਨ ਰਾਹ॥ਸੁਰਮਾ ਅੰਜਨ ਦਿਨ ਤ੍ਰੈ ਨਗਨ ਨ ਸੇਵੈ ਅੰਗ॥ ਨਾਮ ਸਿਮਰ ਕਰਿ ਆਸਤਾ ਗੁਰੂ ਮਿਟਾਵੈ ਕੰਗ॥ਗੁਰੂ ਕੀ ਪਾਹੁਲ ਸਿਖ ਲੈ ਰਹਿਤ ਕਮਾਵੈ ਗ੍ਰੰਥ॥ ਜੋ ਬੇੜਾ ਸੋ ਸੇਵਿਆ ਔਰ ਨਾ ਭਰਮੇ ਪੰਥ। ਗੁਰੂ ਸਿਖ ਕਾ ਖਾਈਜੇ ਕੰਨਿਆ ਘਰ ਸਿਖ ਸੋਧ॥ਅਨਰਿਣ ਹਿਤ ਕਰ ਬੇਦ ਬਿਧ ਹੋਵੈ ਚਿਤ ਪ੍ਰਬੋਧ॥ਪੁਤ੍ਰ ਕੁਸੰਗੀ ਨਾ ਹੋਵੈ ਕੁਸੰਗੀ ਹੋਇ ਨ ਨਾਰ॥ਗੁਰਮੰਤ੍ਰ ਪੜਦਾ ਰਹੈ ਘਰ ਕੀ ਨਿਤਿ ਉਠਿ ਕਾਰ॥ਸਿਖ ਨ ਪੂਜਾ ਖਾਇ ਰੰਚ ਨਿਤ ਕੜਾਹਾ ਲੇਇ॥ਗੁਰੂ ਭਗਤਿ ਹੀਖਾਈਐ ਸੋ ਅਰਦਾਸੀ ਦੇਇ॥ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਅਰਦਾਸੀ ਬਾਂਟ ਦੇਇ ਸਭਕੋ ਸਮਤਾ ਬਾਂਟ॥ਸੋ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਮੈ ਈਰਖਾ ਕਰਤਾ ਤੋੜੇ ਸਾਂਦ॥ਲੋਭ ਕਰੇ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਮੈ ਜਮਕੀ ਖਾਵੈ ਸਾਰ॥ ਸੋ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਗਾਲੇ ਤਿਸ ਰੋਗ ਦੁਖੁ ਕਰ ਖੁਆਰੁ॥ ਖਾਇ ਭੁਗਤਿ ਜਾਂ ਸਮੇਂ ਸਿਖੁ ਉਠੇ ਨ ਛੋਡੇ ਬਾਇ॥ ਜੋ ਛੋਡੇ ਫਿਰ ਖਾਇ ਨਹਿ ਸੁਖੀ ਹਨ ਗੁਰਪਾਹਿ॥ਤੁਰਕਾ ਤੁਰਕਣੀ ਤੇ ਬਚੈ ਤੁਰਕਨ

ਕਰ ਹੈ ਸਿਖੁ ॥ ਚਾਰ ਬਰਣ ਗੁਰ ਭਾਈਜੋ ਖਾਇ ਖਵਾਵੈ ਭਿਖੁ॥ਭੇਖਨ ਕੀ ਬਾਨੀ ਤਜੈ ਭਜੈ ਸੀਤਲ ਭੋਗ॥ ਕਲਮਾ ਕਾ ਅੰਨ ਦੂਰ ਧਰ ਤੁਰਕਨ ਜਾਣੈ ਰੋਗ ॥ ਠਗੂਆ ਬਿਪਰ ਸਿਖ ਭੇਖ ਖੰਡਨ ਨਾਰੀ ਹੋਇ॥ਮੂਸੇ ਭਲਾ ਵੇਦ ਰਬਬਿਨ ਬਿਸਵਾ ਸਿਖ ਨ ਕੋਇ ॥ਕਰੇ ਕੜਾਹਾ ਤ੍ਰਿਭਾਵਲੀ ਸੁਚ ਪਵਿਤ੍ਰ ਤਨ ਥਾਇ॥ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਅਰਦਾਸਿ ਕਰ ਨੰਗਾ ਭੋਗ ਨ ਆਹਿ ॥ ਜਿਤ ਕਾਰਜ ਗੁਰ ਭਾਵਹਿ ਤੇ ਹੋਵਹਿ ਭਾਵਨੀ ਪੂਰਿ ॥ ਈਹਾਂ ਸਿਦਕ ਸਾਬਤ ਭਇਆ ਆਗੇ ਸੁਖ ਭਰਪੂਰ॥ ਆਧਾ ਨਾਮ ਜੇ ਲੇਇ ਸਿਖ ਸੋ ਤਨਖਾਹੀ ਮੂੜ ॥ ਜਮ ਪੁਰ ਵਾਸਾ ਪਾਇਗੋ ਕਰ ਮਲੇਛੀ ਹੂੜ ॥ ਬਿਨਾ ਅਨੰਦ ਬਿਵਾਹਿ ਤੋ ਭੁਗਤੇ ਪਰ ਕੀ ਜੋਇ ॥ ਸੁਣ ਸਿਖਾ ਗੁਰ ਕਹੈ ਥਕੇ ਮੇਰਾ ਸਿਖ ਨ ਸੋਇ ॥ ਸਾਂਝ ਸਵੇਰੇ ਸੋਇ ਨਹਿ ਜੂਠਾ ਅਸੁਚਿ ਰਹਿ ਦੂਰ॥ ਗੁਰੂ ਨਿਕਟ ਸੋ ਸਿਖ ਹੈ ਦੇਵਨਿਰਹਿ ਹਜੂਰ॥ ਗੁਰਸਿਖ ਖੁਲੈ ਕੇਸ ਨਹਿ ਖਾਵੈ ਜੂੜਾ ਕੇਸ॥ਦਸਵੰਧ ਗੁਰੂ ਕਾ ਦੇਇ ਕੇ

ਖਾਵੈ ਕਮਾਈ ਸੇਸ॥ਦਾਤਨ ਕਰਹਿ ਪ੍ਰਭਾਤਿ ਉਠ ਇਸਨਾਨ ਕਰੈ ਗੁਰੂ ਵਾਕ ॥ ਪੜਿ ਬਾਣੀ ਮਥਾ ਟੇਕੈ ਗੁਰਸਿਖਨ ਹੋਇ ਸਾਕ॥ਦੋਇ ਗੋਤ ਕੰਨਿਆ ਤਜੇ ਨਾਨਕਦਾਦਕ ਮਾਨਿ॥ਸੋਇ ਗੁਰਮੁਖ ਸੰਤਤੀ ਸਤਿਗੁਰ ਦੇਵੇਦਾਨ॥੩੦॥ਸਵੈਯਾ॥ਮੂਏ ਹੀ ਸਿਖ ਕੋ ਬਾਂਮਵ ਕੋ ਨਿਤ ਰੋਵਤ ਨਾਹਿ ਕੜਾਹਾਕਰਾਵੈ॥ ਅਨੰਦ ਪੜੇ ਸਭ ਸੋਕ ਤਜੇ ਸਿਖ ਪੀਛੇ ਨਾਵੇਂ ਕੇ ਸ਼ਬਦ ਪੜਾਵੈ ॥ ਸੰਤ ਸੰਬੂਹਨ ਬਿਪਰ ਸਿਖਨ ਦੇਇ ਖੁਵਾਇ ਸੁ ਭੇਟ ਚੜਾਵੈ॥ ਬੇਦ ਕੀ ਰੀਤ ਕੋ ਤਿਆਗਿ ਕਰੈ ਨਾਹਿ ਕਿਰਿਆ ਕੋ ਮਾਨਸ ਸਿਖਾ ਸੜਾਵੈ ॥ ਗੁਰ ਕੀ ਛਾਪ ਸਿਰ ਕੇਸ ਕੀ ਪਹਿਲ ਦੇਇ ਉਤਾਰ ਸੋ ਵੇਮੁਖ ਜਾਨੋ ॥ ਬੇਟੇ ਕੋ ਬੰਧ ਕੇ ਛਾਪ ਮੁੰਡਾਵਤ ਜਮਦੁਖ ਭੋਗਕੇ ਪਰੇਤ ਪਛਾਨੋ ॥ ਸਾਕ ਤਜੈ ਤਿਹ ਖਾਨ ਤਜੈ ਜੋ ਪਾਲਹਿ ਤਾਂਹਿ ਸੋ ਪਾਪੀ ਹੀ ਮਾਨੈ॥ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਨਿਸੰਗ ਕਹੈ ਇਹ ਵੇਮੁਖ ਤਿਆਗ ਕਿਉ ਪਾਪ ਨਸਾਨੋ ॥ ਤੁਰਕਨ ਪਾਰਸੀ ਜੋ ਪੜੇ ਜੀਵਨ ਲੀਏ ਸਿਖ॥ਤੁਰਕ ਮੀਤ

ਬਿਸਾਹ ਕਰ ਗੁਰ ਤੇ ਸਦਾ ਵੇਮੁਖ ॥ ਵਿਵਾਹ ਨਵੇ ਸਤ ਜਨਮ ਮੈਂ ਮਰਨ ਤਨ ਆਹਿ ਬਖਸ਼ਾਇ ॥ ਸੋ ਸਿਖ ਗੁਰੂ ਕਾ ਜਾਨੀਐ ਮੋਨੇ ਅੰਨ ਨ ਖਾਇ ॥ ਸਿਲ ਨ ਪੂਜੇ ਪਹਿਲੀ ਸਿਲੁ ਨ ਪਾਨੀ ਪੀਉ ॥ ਬਰਨ ਆਸ੍ਰਮ ਕੀ ਰੀਤ ਤੇ ਬਚੇ ਸੋ ਸਿਖੁ ਨ ਸੀਉ॥ ਬਹੁਤਾ ਕਰਮ ਸੰਸਾਰਕਾ ਪਿਤਾ ਪਿਤਾਮਾ ਦੇਵ ॥ ਗੁਰ ਰਖਿਆ ਨ ਮਾਰੀਏ ਸੇ ਸਿਖ ਮੇਰੇ ਸੇਵਿ॥ ਜੋ ਗੁਰ ਕੋ ਘਪ ਜਾਇਆ ਬਡਾ ਕਹੈ ਜਿਹ ਬੇਦ॥ਤਪ ਜਪ ਦਾਨੀ ਭੂਖ ਵਿਪ ਦੇਇ ਨ ਇਨਕੋ ਖੇਦ॥ ਰੋਵੈ ਬੇਦੀ ਭੇਦੇ ਦਿਨ ਰੋਵੈ ਪਾਪੀ ਲੋਗ॥ ਵੇਮੁਖ ਗੁਰ ਫਿਟਕਾਰਿਆ ਰੋਵੈ ਦੀਰਘ ਰੋਗ॥ ਮੇਰੇ ਘਰ ਜੋ ਆਇਆ ਗੁਰਸ਼ਬਦ ਸੋ ਹੇਤ॥ ਗੁਰ ਸਿਖਯਾ ਸੁਣ ਧਾਰੀਏ ਰੈਹਣੀ ਰਹੈ ਸੁਚੇਤ ॥ ਮੈਂ ਬਖਸ਼ੂੰਗਾ ਪਰ ਕਰਿ ਉਸ ਪਦ ਦਾਤਾ ਆਪ ॥ ਨ ਸ਼ੰਕਰ ਦਤ ਰਾਮਨੁ ਜੇ ਰਖ ਮਹ ਮਹ ਮਾਪ ॥ ਬਰਖਾ ਬਰਸੈ ਧਰਮ ਪਰ ਖੇਤੀ ਖੂ ਬਨਾਇ॥ ਗੁਰ ਸਨਮੁਖਿ ਸਭ ਧਰਮ ਫਲ ਦੀਨੇ ਗੁਰ ਫੁਰਮਾਇ ॥ ਮੁਕਤਨਾਮਾ

ਜਨ ਤੀਰਥੁ ਮੁਕਤਿ ਸਰ ਨਾਇ। ਬੁਰੇ ਕਰਮ ਤੇ ਛੂਟਿ ਕਰਿ ਗੁਰ ਘਰ ਮੂਰ ਕਰਿ ਜਾਇ। ਬੈਠ ਬਤਾਲੀ ਫਲ ਸੁਣੈ ਸੁਣ ਸਿਖ ਦੀਨੇ ਤੋਹਿ। ਦੂਗਣੀ ਛੋਡਿ ਜੂਨਿ ਕੋ ਜਿਉ ਸਮੀਰ ਬਖਸੋਇ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਨਿਹਾਲ ਭਾਈ ਨੀਂਗਰਾ ਬਿਗਾਸ। ਰਹਿਤ ਸਿਖ ਕੀ ਰਹੈ ਵੀ ਸੰਸਾਰ ਕੀ ਸੁਨਣੀ ਮੰਨਣੀ ਨਹੀਂ ॥ ੮ ॥ ਸਾਖੀ ਪੂਰੀ ਹੋਈ ਬੋਲੋ ਭਾਈ ਜੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ।

ਸਾਖੀ ਨਾਵੀਂ ਚਲੀ

ਏਕ ਵੇਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਪ੍ਰਭਾਤਿ ਉਠ ਕਰਕੇ ਬੈਠੇ ਥੇ। ਤਾਂ ਇਕ ਸਿਖ ਨੰਗਾ ਦਮ ਚੜਿਆ ਹੋਇਆ ਆਇਆ। ਭਾਗਤਾ ਹੀ ਹਸੀ ਜਾਂਦਾ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਬੋਲੇ ਸਿਖਾ ਸੁਖ। ਮਥਾ ਟੇਕਕੇ ਸਿਖ ਬੋਲਿਆ ਜੀ ਸਚੇ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹ ਮੈਂ ਵਣਜਾਰਾ ਸਿਖ ਹਾਂ। ਅਚਰਜ ਦੇਖਿ ਆਇਆ ਹਾਂ। ਏਕ ਮੋਮਨੀ ਨੇ ਸਿਖਣੀ ਵਸ ਕਰ ਰਖੀ ਹੈ ਐਸਾ ਮੰਤਰ ਕੋਈ ਪੜਿਆ

ਹੈਸੂ। ਜੋ ਓਸੇ ਦੀ ਬਾਤ ਬੋਲਦੀ ਹੈ। ਕੈਂਹਦੀ ਹੈ ਮੈਂ ਸਿਖਣੀ ਨਹੀਂ ਰੈਹਣਾ। ਅਸੀਂ ਸੁਖਾਂ ਸੁਖ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਬੋਲੇ ਮਰੀਦੀ ਸਿਖ ਹੋਗੁ। ਸੂੰਨੀ ਖਾਂਦਾ ਹੋਗ। ਤਾਂ ਸਿਖ ਨੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਬਖਸ਼ੀਏ ਮੇਰੀ ਭਾਨਜੀ ਹੈਗੀ ਤੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੈਂ ਤੇ ਮੇਰੀ ਭੈਣ ਆਦਿ ਸਿਦਕੀ ਹਾਂ। ਅਤੇ ਨਾਨਕੀ ਦਾਦਕ ਸਿਖ ਹਾਂ। ਬਚਨਿ ਹੋਇਆ ਮੁਕਤਿਸਰ ਇਸਨਾਨ ਕਰਾਵੇ। ਕੁਰਹਿਤ ਦੂਰ ਹੋਵੇਗੀ। ਮੁਕਤ ਨਾਮਾ ਸੁਣਾਵੇ ਚਾਲੀ ਪਾਠ ਜਪੁਜੀ ਸੁਨਾਵੇ। ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਸਹਾਇ। ਆਠ ਅਖਰ ਲਿਖਕਰ ਨਿਚੰਦੇ ਐਤਵਾਰ ਗਲ ਅਥਵਾ ਸਿਰ ਬੰਨੋ ਸੁਰਤ ਟਿਕਾਣੇ ਹੀ ਆਵੇਗੀ। ਭੂਤ ਕਾ ਸਾਇਆ ਭੱਜਾ ਨਸ ਜਾਵੇਗਾ। ਸਿਖੀ ਸਾਬਤ ਰਖਣੀ ਭਾਈ ਰੈਹਣੀ ਭੀ ਭਲੀ ਹੈ ਭੇਖੁ ਕੁਛ ਭਲਾ ਨਹੀਂ। ਗੁਰੂ ਨੂੰ ਸਿਦਕ ਸਿਖੀ ਪਿਆਰੀ ਹੈ, ਗੁਰੂਜੀ ਕੁਛ ਭੇਟਕੇ ਧਨ ਕੇ ਭੀ ਲੋਭੀ ਨਹੀਂ। ਜੋਧ ਲੋਭ ਤੇ ਕੁਰੈਹਤੀ ਨੂੰ ਬਖਸੇਂਗੇ। ਸੋ ਸਿਖ ਨਹੀਂ ਗੁਰੂ ਕਾ ਚੋਰ ਹੈ ਓਸਦੀ ਸਿਖੀ

ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਹਜ਼ੂਰ ਨ ਪਾਵੈਗੀ। ਮਥਾ ਟੇਕ ਕੇ ਤਾਂ ਸਿਖ ਘਰ ਗਿਆ । ਗੁਰ ਬਚਨ ਤੇ ਜਿਉਂ ਕੀਤਾ ਤਿਉਂ ਬਣ ਗਈ। ਏਕ ਦਿਨ ਗੁਰੂਜੀ ਓਸ ਦੇ ਘਰ ਗਏ ਥੇ ਜੁਮੜ ਖੇੜੇ ਤਾਂ ਸਿਖਣੀ ਮਥਾ ਟੇਕਿਆ ਆਨਿ। ਬੋਲ ਕੇ ਸੁਣਾਇਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੈਂ ਮੁਸਲਮਾਨ ਵਸ ਕਰੁ ਛਡੀ ਸਾਂ। ਪਛਤਾਵਨੀ ਹਾਂ। ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਸਿਖਣੀਏ ਅੰਗ ਸੰਗ ਬਗੈਰ ਪਾਪ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਚਾਰ ਮੰਮਿਆਂ ਦਾ ਵਿਸਾਹ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ । ਮੁਸਲਮਾਨ ਮਤ੍ਰੇਈ ਮਖੀ ਮਨ ਦਾ। ਪੁਛਣ ਲਗੇ ਸਿਖਣੀਏ ਸਿਦਕ ਆਪਣਾ ਸੁਣਾਇ । ਤਾਂ ਬੋਲੀ ਗੁਰੂ ਕੀ ਟਹਿਲ ਅਤੇ ਸਿਖਾਂ ਦੀ ਟਹਿਲ ਕਰਨੀ ਹਾਂ ਆਪਣੇ ਹਥੀਂ ਟਹਿਲ ਕਰਨੀ ਅਤੇ ਪ੍ਰਤੀਤ ਕਰਨੀ। ਮੇਰੀ ਓਟ ਆਸਰਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਹੋ ਬਖਸ਼ ਲੈਣਾ । ਸਣੇ ਸਿਖ ਸਿਖਣੀ ਟਹਿਲ ਕੀਤੀ ਬਹੁਤ ਅਤੇ ਭੇਟ ਦੇਇ ਕੇ ਮਥਾ ਟੇਕਿਆ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਖੁਸ਼ੀ ਕੀਤੀ । ਅਤੇ ਬਚਨਿ

ਕੀਤਾ ਸਿਖਣੀਏ ਤੇਰਾ ਬੇਟਾ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਸਤਵੇਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਸਿਖੁ ਸੰਗਤੀ ਸਿੰਘ ਕੀ ਮੇਹਲ ਬਸ ਕੇ ਉਧਰੇਗੀ ॥੯॥ ਸਾਖੀ ਪੂਰੀ ਹੋਈ ਬੋਲੋ ਭਾਈ ਜੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ।

ਸਾਖੀ ਦਸਵੀਂ ਚਲੀ

ਏਕ ਵੇਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਹਜੂਰ ਰਾਗੀਆਂ ਨੇ ਕੀਰਤਨ ਕੀਤਾ ਅਰ ਬੈਰਾਗ ਕਰ ਗੋਪੀ ਚੰਦ ਦੀ ਵਾਰ ਗਾਵੀ । ਪ੍ਰੀਤ ਕਰ ਖਾਲਸਾ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਇਆ। ਸਵੇਰ ਕਾ ਸਮਾਂ ਬਾ ਸਬਦ ਸਾਜ ਕੰਠ ਪ੍ਰੇਮ ਏਕ ਹੋ ਗਈ । ਏਕ ਰਾਗੀ ਸਿਖਦਾ ਗੁਰੂ ਜੀਕੀ ਬਾਣੀ ਬਿਨਾਂ ਪ੍ਰਤੀਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ। ਸੋ ਉਠਕੇ ਬੋਲਿਆ ਭਲਕੇ ਦੀਵਾਨ ਵਿਚ ਆਇਆ ਬੋਲਿਆ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੇਰੀ ਪੁਕਾਰ ਹੈ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਸਿਖ ਰਾਗ ਬੇਸਿਦਕੀ ਹੋ ਗਏ ਹੈਨ। ਗੁਰੂ ਕੀ ਬਾਣੀ ਛਡਕੇ ਗੋਪੀ ਚੰਦ ਦਾ ਝਗੜਾ ਅਰੰਭ ਬੈਠੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲੇ । ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਸ਼ਬਦ ਬਾਝੋਂ ਹੋਰ ਕਚੀ ਬਾਣੀ

ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਿਖਾਂਜਾਣ ਸੁਣਕੇ ਬਾਣੀਛਡਕੇ ਕੀਰਤਨ ਵੇਲੇ ਕਿਉਂ ਹੋਰ ਪੜਿਆਾਤਾਂ ਬਚਨ ਹੋਯਾ ਭਾਈ ਸਾਂਈ ਲੋਕਾ ਸਿਖ ਵਿਚ ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਵਿਚ ਭੇਦ ਨਹੀਂ ਨੂੰ ਸਿਖ ਸੇਵਕ ਭਗਤ ਸਭ ਨਾਮ ਬੈਰਾਗੀ ਸਾਸ ਸਾਸ ਸਮਾਲਦੇ ਹਨ ਕਰਤਾਰਿ ਨੂੰ ਅਤੇ ਸਿਖੀ ਦੂਰ ਹੈ। ਧੰਨ ਗੋਪੀ ਚੰਦ ਜਿਨ ਚੌਦਾਂ ਸੈ ਰਾਣੀ ਅਤੇ ਰਾਜਦਾ ਮੋਹਿ ਤਿਣਕੇ ਕੀ ਨਿਆਈਂ ਤੋੜ ਸੁਟਿਆ। ਤਪ ਕਰ ਸਿਧ ਹੋਇਆ ਗੋਰਖ ਨਾਥ ਕੇ ਚਰਨੀ ਲਗ ਉਧਰਿਆ। ਤੁਸੀਂ ਸਭਿ ਸਿਖ ਹਜੂਰ ਬੈਠਦੇ ਹੋ ਅਤੇ ਮਨ ਘਰ ਕੀਆਂ ਕਾਣੀਆਂ ਕੁਸੋਹਣੀਆਂ ਕੁਲਹਿਣੀਆਂ ਵਿਚ ਸਿਖਣੀਆਂ ਦੇ ਹੈਗਾਕੁਛ ਗੁਰੂਕੇ ਘਰੋਂ ਹਥਿਲਗੇ ਤਾਂ ਘਰ ਜਾਈਏ ਲੈਕਗ ਤੁਸੀਂ ਕੀਕਰ ਗੋਪੀਚੰਦ ਦੀ ਰੀਸ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਗੁਰੂ ਸਭ ਕਾ ਸਾਂਝਾ ਹੈਗਾ। ਵੈਰਾਗ ਵਾਲਿਆਂ ਦਾ ਜਿਸ ਬਾਣੀ ਨਾਲ ਬੈਰਾਗ ਅਤੇ ਸਾਂਤ ਗਯਾਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵੇ। ਸੋ ਬਾਣੀ ਗੁਰੂ ਕੀ ਬਾਣੀ ਸਮਾਨ ਹੈ। ਵੇਦ ਵਾਕ ਭੀ ਬਿਅਰਥ

ਤਿਆਗਣਾ ਦੇਵਤਾਕੀ ਬਾਣੀਅਖਰਭੀ ਛੋਡੀਐ॥
ਸਾਰ ਵਾਲਾ ਵਾਕ ਬਾਲਕ ਕਾ ਭੀ ਮੰਨਣਾ॥੧੦॥
ਸਾਖੀ ਪੂਰੀ ਹੋਈ ਬੋਲੋ ਭਾਈ ਜੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ।

ਸਾਖੀ ਯਾਰਵੀਂ ਚਲੀ

ਏਕ ਵੇਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਅਗਾੜੀ ਦਿਵਾਨ ਵਿਚ ਸਿਖ ਸਬਦ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਵਾਲਾ ਬੋਲਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਸਚੇ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹ ਮੇਰੀ ਫਰਿਆਦ ਹੈ ਰਾਗੀਆਂ ਸਿਖਾਂ ਕੀ ਜੀ। ਪਾਤਿਸ਼ਾਹ ਪ੍ਰਭਾਤ ਮੈਂ ਸੁਖਮਨੀ ਪੜਦਾ ਸਾਂ ਇਕ ਅਸਟਪਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ। ਮੈਂ ਕਹਿ ਰਹਿਆ ਭੋਗ ਪਾਇ ਲੇਵਾਂ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਪਿਛੋਂ ਕੀਰਤਨ ਕਰਨਾ। ਮੇਰੇ ਕਹਿੰਦਿਆਂ ਹੀ ਸਬਦ ਪੜਨ ਲਗੇ। ਮੈਨੂੰ ਭੋਗ ਭੀ ਪਾਵਨ ਨ ਦਿਤਾ, ਮੈਂ ਕਹਿਆ ਹਜੂਰ ਫਰਿਆਦ ਕਰਕੇ ਤਨ ਖਾਹੀਆ ਕਰਾਵਾਂਗਾ। ਸਚੇ ਪਾਤਿਸਾਹਿ ਮੇਰਾ ਨਿਆਇ ਕਰਨਾ ਜੀ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਹਸ ਕਰ ਬੋਲੇ ਭਾਈ ਸਿਖਾ ਤਿੰਨਾਂ ਸਿਖਾਂ ਨੂੰ ਰਾਗੀਆਂ ਨੂੰ

ਤਨਖਾਹਿ ਨਾਹਿ। ਹਰਿ ਜਸੁ ਸੁਨਤੇ ਬਾਤ ਚਲਾਵੇ। ਵਹੁ ਤਨਖਾਹੀਆ ਵਡਾ ਕਹਾਵੈ। ਭਾਈ ਸਿਖਾ ਤੂੰ ਸੰਗਤ ਨੂੰ ਚਬੀਣੀ ਛਕਾਵਦਾ ਸੈਂ ਅਤੇ ਰਾਗੀ ਲਗੈ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਛਕਾਵਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਕੀ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਈ। ਕਲਜੁਗ ਕੀਰਤਨ ਨਾਮ ਅਧਾਰ। ਭਾਈ ਜੋ ਕੋਈ ਗੁਰੂ ਕੀ ਭਵਾਨੀ ਕਰਕੈ ਸਬਦ ਕੀਰਤਨ ਪੜੇਗਾ। ਸੋ ਸੰਸਾਰ ਤੇ ਮੁਕਤ ਹੋਵੇਗਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਬਣ ਆਵੇਗੀ। ਬੰਧਨ ਸਭ ਟੂਟੈਗਾ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦ। ਸੰਗਤਿ ਸਭ ਨਿਸਚੇ ਤੇਰੇ ਗੁਰੂ ਕੀ ਸਰਣੀ ਆਇ ਈਹਾ ਭੁਗਤ ਆਗੈ ਮੁਕਤ ਮਾਰਗ ਬੇਦ ਬਤਾਇ ॥ ੧੧ ॥ ਸਾਖੀ ਪੂਰੀ ਹੋਈ ਬੋਲੋ ਭਾਈ ਜੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ।

ਸਾਖੀ ਬਾਰਵੀਂ ਚਲੀ

ਏਕ ਦਿਨ ਇਕ ਸਿਖ ਓਅੰਕਾਰ ਪੜਦਾ ਸੀ ਓਨ ਤੁਕ ਪੜੀ ਕਰਤੇ ਕੀ ਮਿਤਿ ਕਰਤਾ ਜਾਣੈਕੇ ਜਾਣੇ ਗੁਰ ਸੂਰਾ। ਗੁਰੂ ਕੇ ਸੁਣਕੇ ਬੋਲੇ ਏਸ ਸਿਖ

ਨੂੰ ਮਾਰੇ ਲਾਠੀ ਤੇ ਪਕੜ ਲਿਆਵੇ। ਤਾਂ ਪਕੜ ਆਣਿਆ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਬੋਲੇ ਦੂਰ ਬੈਠਾਇ ਛੋਡੋ ਤਾਂ ਸਿਖ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਜੀ ਸਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਏਸ ਸਿਖ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਿਉਂ ਮਰਵਾਇਆ ਹੈ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਜੋ ਮੇਰੀ ਬਾਣੀ ਦੀ ਇਕ ਤੁਕ ਭੀ ਪੜੇਗਾ ਸੋਉਧਰੇਗਾਏਸਸਿਖ ਓਅੰਕਾਰ ਪੜਿਆ ਅਤੇ ਮਾਰ ਖਾਈ। ਤਾਂ ਉਧਾਰ ਕੈਸਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਤਾਂ ਹਸ ਬੋਲੇ ਭਾਈ ਬਾਣੀ ਖੋਜ ਕੈ ਨਹੀਂ ਪੜੀ। ਬੁਲਾਵੋ ਸਿਖਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਸਿਖਾ ਪੜ। ਸਿਖ ਲਗਾ ਪੜ੍ਹਨ ਤਾਂ ਤੁਕ ਤਿਵੈ ਪੜੀ ਤਾਂ ਬਚਨ ਹੋਇਆ। ਤੁਕ ਇਵੇ ਪੜ। ਕਰਤੇ ਕੀ ਮਿਤਿ ਕਰਤਾ ਜਾਣੈਕੈ ਜਾਣੇ ਗੁਰ ਸੂਰਾ। ਭਾਈ ਇਸ ਕਾ ਅਰਥੁ। ਕਰਤੇ ਕੀ ਵਡਿਆਈ ਕਰਤਾ ਜਾਨਦੇ ਹੈਨ। ਜੋ ਜੀਅ ਸੰਸਾਰੀ ਸੁਣ ਕਹਿੰਦੇਹੈਨ।ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਅੰਧੇਰ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਜਾਂ ਗੁਰੂ ਕੇ ਨ ਜਾਣਦੇ। ਏਨ ਸਿਖ ਕਕੇ ਅਖਰ ਨੂੰ ਇਕ ਲਗ ਪੜੀ।ਉਸਕਾ ਅਰਥ ਕਰਤੇ ਕੀ ਵਡਿਆਈ

ਕਰਤਾ ਹੀ ਜਾਣੈ। ਗੁਰੂ ਸੂਰੇ ਕਿਆ ਜਾਣੈ। ਏਹ ਅਨਰਥ ਹੋਇਆ ਤਾਂ ਗੁਰੂਕੀ ਸਰਣ ਕਿਉਂ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਸਿਖੋ ਸੁਧ ਬਾਣੀ ਪੜੇਗਾ ਸੋ ਨਿਹਾਲ ਹੋਵੇਗਾ।ਜੇ ਕੁਸੁਧ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਫੇਰ ਸੁਧ ਕਰ ਪੜ੍ਹਨੀ ਵਗਾੜੀ ਵਸਤਿ ਤਾਂ ਘਰਕੇ ਸਵਾਰ ਲੈਂਦੇ ਹੈਨ। ਅਤੇ ਬਾਣੀ ਨਹੀਂ ਸੁਧਕਰਿਪੜਦਾ।ਤਾਂ ਭਾਵਨਾ ਬਿਹੀਨ ਏਹੀ ਕਹੀਦੇ ਹੈਨ। ਤੁਕ ਪੜੀ ਅਕਾਲ ਉਸਤਤਿ ਕੀ ਭਾਵਨਾ ਬਿਹੀਨ ਜਕਜਾਰੇ ਹੀ ਮਰਤ ਹੈ।ਭਾਈ ਸਿਖੀ ਪੰਜ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਹੈ। ਏਕ ਧੰਧੇ ਕੀ ਸਿਖੀ ਦੂਸਰੀ ਦੇਖਾ ਦੇਖੀ ਸਿਖੀ। ਤੀਸਰੀ ਹਿਰਸਾ ਹਿਰਸੀ ਸਿਖੀ। ਚੌਥੀ ਸਿਦਕ ਸਿਖੀ। ਪੰਜਵੀਂ ਭਾਵ ਦੀ ਸਿਖੀ। ਧੰਧੇ ਦੀ ਏਹ ਲੋਕ ਕਹੈ ਨਾਹੀ ਨਿਗੁਰਾ ਹੈ। ਭਾਈਚਾਰੇ ਚਲਣ ਦੀ ਦੇਖਾ ਦੇਖੀ। ਏਕ ਸਿਖ ਹੋਇਆ ਕੋਈ। ਉਸਦੇ ਘਰ ਪਦਾਰਥ ਬਹੁਤ ਹੋਗਿਆ। ਧਨ ਦੂਧ ਪੁਤ੍ਰ ਆਦਿਕ। ਦੇਖ ਕੇ ਚਾਹ ਵਾਲਾ ਹੋਰ ਭੀ ਲੋਭ ਕਰਿ ਪਦਾਰਥਾਂ ਦੇ ਸਿਖ ਹੋ ਗਏ ਅਨ ਪਦਾਰਥਾਂ ਦੀ ਲੋੜ ਰਹੀ

ਗੁਰੂ ਨਾਲ ਸਬਦੀ ਪਰਚਾ ਨ ਲਗਾ । ਤੀਜੀ ਹਿਰਸੀ ਬਹੁਤੇ ਜੋ ਕਰਨਾ ਸੋ ਕਰਨਾ । ਆਪਣੀ ਸੋਝੀ ਅਤੇ ਰਹਿਤ ਨ ਸਿਖੀ ਨ ਸੰਗਤ ਵਿਚ ਬੈਠਾ ਪਾਹੁਲ ਗੁਰੂ ਕੀ ਭੇਦ ਨ ਜਾਨਿਆ। ਸਤਿਗੁਰੂ ਪੂਰਨ ਜਿਨਾਂ ਕੇ ਤਿਨ ਕੀ ਪੂਰੀ ਆਸਾ । ਨਾਨਕ ਜਪੀਐ ਨਾਮ ਨਿਤ ਸਿਮਰੋ ਸਾਸ ਗਿਰਾਸਾ ॥੧੨॥ ਸਾਖੀ ਪੂਰੀ ਹੋਈ ਬੋਲੋ ਭਾਈ ਜੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ।

ਸਾਖੀ ਤੇਰਵੀਂ ਚਲੀ

ਤਾਂ ਪੀਛੇ ਪੁਛਿਆ ਸੰਗਤਿ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹ ਪਾਹੁਲ ਕਾ ਭੇਦ ਗੁਣ ਕਹੀਏ । ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਬੋਲ ਕੇ ਖਿਆਤ ਸੁਣਾਇਆ। ਭਾਈ ਇਕ ਮੰਤ੍ਰ ਹੈ ਦੂਸਰਾ ਜੰਤ੍ਰ ਹੈ ਤੀਜਾ ਤੰਤਰ ਹੈ । ਮੰਤ੍ਰ ਸਤਿਨਾਮ।ਜੰਤ੍ਰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਅਖਰੋਂ ਕਾ ਜੋੜ। ਤੰਤ੍ਰ ਜੁਲਮਹਟਾਨਾ। ਲੋਹ ਸ਼ਸਤ੍ਰ। ਜਲ ਬਰਣ ਦੀਆ। ਸ੍ਰੀ ਮਿਸਟ ਇੰਦ੍ਰ ਨੇ ਦੀਆ । ਲੋਹਾ ਜਮੈ ਨੇ ਦੀਆ।ਤਾਂ ਸਾਂਤਿ ਦੀ ਅਵਧਿ ਹੋਵੈ ਸਿਖ

ਨੂੰ। ਭੋਗਣ ਚਾਹ ਮਿਸਟਾਨ ਭੋ ਸ਼ਸਤ੍ਰ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਜੁਧ ਮਾਂਝ ਤੇਜ ਸੂਰਮਾ ਹੋਵੇਗਾ । ਚਰਨਾਂ ਦੀ ਪਾਹੁਲ ਤੇ ਸੇਵਾ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤ ਹੁੰਦੀ ਸੀ। ਸੋ, ਗੁਰੂ ਕੀ ਇਛਿਆ ਕੀ ਬੀ ਜਬ ਖੰਡਾ ਧਾਰ ਪਾਹੁਲ ਛਾਪ ਦੇਵੀ ਕਾ ਧਿਆਨ। ਪਰੇਮ ਕੇ ਨਿਰਬਾਣ ਸਵਈਯੇ ਦਾਸ ॥ ੧੦ ॥ ਅਨੰਦ ਜੀ ਸਾਂਤ ਹੋਇਗਾ । ਜਪ ਪਉੜੀ ਮੋਖ ਹੇਤ । ਚਾਰ ਪਦਾਰਥ ਪਾਹੁਲ ਤੇ ਹੋਵੇਗੀ। ਪਹਿਲਾ ਦੋਨਾ ਬਿਨਾ ਤੇਰੀਆ ਕੇਸ । ਸੁਣੋ ਭਾਈ ਸਿਖੋ ਮਾਤਾ ਹਮਾਰੀ ਮਾਈ ਗੁਰੂ ਜੀਬੀ ਪੁਛਿਆ ਸੀ ਸੋ ਕਹਿਆ ਸੀ ਤਾਂ ਸਿਖਾਂ ਪੁਛਿਆ ਗੁਰੂ ਦੇਵੀ ਜੀ ਕੀ ਸਕਤਿ। ਅਥਵਾ ਗੁਰੂ ਕੀ ਸਕਤਿ ਬਚਨ ਹੋਇਆ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਖੁਸ਼ੀ ਹੀ ਬਣਦੀ ਹੈ। ਗੁਹਜ ਕੇਹਣਾ ਬਣਦਾ ਨਹੀਂ। ਪਰ ਗੁਰੂਨੂੰ ਸਰਧਾ ਵਾਲਾ ਸਿਖ ਪੁਛੇ ਤਾਂਕੇਹਣਾ ਬਣਦਾਸਦਾ ਹੀ ਸੁਣੋ ਭਾਈ ਸੰਗਤੇ ਗੁਰੂ ਕੇ ਘਰ ਵਿਚ ਏਕਤਾ ਹੈ।ਭੁਲ ਕਰ ਭਰਮ ਭੇਦ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ। ਗੁਰੂ ਕੇ ਏਕ ਜਾਮਾ ਪਹਿਰਿਆ ਸੀ। ਤਾਂ ਉਸ ਵੇਲੇ ਤਪ

ਕਰਨ ਵਾਸ ਤੇ ਬਿੰਦਾਚਲ ਅਰਣ ਮਾਝ ਥੇ। ਉਸ ਮਨੰਤ੍ਰ ਵਿਚ ਬਿੰਦਾਚਲ ਊਮਾਂ ਊਹਾਂ ਤਪ ਕਰ ਰਹੀ ਥੀ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਕੇ ਕਹੈ ਤੇ ਦੇਵਤੇ ਉਸਤਤ ਕਰਕੇ ਲੈ ਗਏ ਥੇ। ਦੈਂਤ ਦਾਨਵ ਅਜੀਤ ਤ੍ਰਿਲੋਕੀ ਕਾ ਕਾਜ ਲੈ ਲਿਆ ਥਾ । ਬਹੁਤ ਬਰਸ ਜੁਧ ਭਵਾਨੀ ਕਰਦੀ ਥਕ ਰਹੀ ਰਕਤ ਬੀਜ ਕੇ ਵਧਤੇ ਕਾ ਜਤਨ ਕੀਆ ਪਰ ਅਸੁਰ ਰਕਤ ਤੇ ਵਧਤੇ ਜਾਵੈਂ ਨਾਵੈਂ ਅੰਕ ਉਪਰ ਸੇ ਬਿੰਦੀ ਕੀ ਗਿਣਤੀ ਕਰੀ ਰਿਖੀਸ਼ਰ ਨੇ । ਜਿਤਨੇ ਰਕਤ ਤੇ ਜਨਮੇ ਮਾਰੇ। ਤਬ ਰਕਤ ਕਾ ਪਾਣੀ ਮਾਨੋ ਪਰਲੈ ਹੂਈ ਥੀ। ਸਰਿਸਟੀ ਸੁੰਨ ਹੂਈ ਜੈਸੇ ਪਤਰ ਜਲ ਮੈ ਰੈਂਹਦੇ ਹੈਨ ਤਾਂ ਦੇਵੀ ਦੇ ਗੁਣ ਭਾਗ ਗਏ। ਕਈ ਲੜਕੇ ਕਈ ਅਨਲਮੇ । ਤਾਂ ਦੇਵੀ ਅੰਤਰਿ ਧਿਆਨ ਹੋਇਕੇ ਬਿੰਦਾਚਲ ਪਰ ਸੂਰਤ ਬਣ ਗਈ। ਅਸੁਰ ਲਗੇ ਤਪਣ। ਤਬ ਊਹਾਂ ਤਪਸੀ ਪਾਸ ਜਾਇਕੇ ਸਭੇ ਦੈਤ ਲਗੇ ਕਹਿਣ । ਹਾਇ ਹਾਇ ਨਾਰੀ ਕੌਣ ਲੈ ਗਿਆ।ਤਾਂ ਤਪਸੀ ਬੋਲਿਆ

ਅਰੇ ਬਕਬਾਦ ਨਾ ਕਰੋ। ਸਕਤਿ ਸਦਾ ਹੀ ਪੂਰਨ ਹੈ। ਸੁਣਿ ਕਰਿ ਮਤਿ ਵਾਲੇ ਉਝੜ ਮਨਮੁਖਿ ਮਰਿ ਮਰਿ ਤਪਸੀ ਸੁ ਮੁੰਡਨੋ ਮਾਰਨ ਦੌੜੇ। ਤਾਂ ਤਪਸੀ ਵਿਚਾਰਿਆ ਮੇਰੇ ਕਲੇ ਦਾ ਧਰਮ ਨਹੀਂ ਜੁਧ ਦਾ। ਹਮ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬ੍ਰਹਮ ਪਰਾਇਣ ਹਾਂ। ਤਾਂ ਮਿਰਗ ਸ਼ੇਰ ਕੀ ਛਾਲਾ ਥੀ ਹੰਕਾਰੀ ਅਤੇ ਤੇਜ ਪੁੰਜ ਪੁਰਖ ਨਿਕਾਸ ਕੇ ਜੁਧ ਕੀਤਾ। ਦਸ ਲਖ ਪੰਜ ਹਜਾਰ ਬਰਸ ਤਾਂ ਦੇਵੀ ਉਠੀ ਮੂਰਤਤੇ ਕੂਹ ਕਰਿ ਅਸੁਰ ਖਪਾਏ। ਉਸ ਪੁਰਖ ਨੂੰ ਕਹਿਆ ਹੇ ਤਪਸੀਕੇ ਤਬ ਤੁਧ ਮੇਰੀ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰੀ ਹੈ। ਮੈਂ ਭੀ ਏਕ ਬੇਰ ਤੁਮਾਰੀ ਬੁਲਾਈ ਆਵਾਂਗੀ। ਮਾਗ ਵਰ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਈ ਹਾਂ। ਤੇਰਾ ਪਾਪ ਇਹੀ ਰਹੇ ਦੁਸ਼ਟ ਦਮਨ ਨਾਮ ਤੇਰਾ ਹੂਆ। ਏਹ ਸਭ ਸੰਗਤ ਤੇਰੀ ਹੁਈ ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਹੀ ਸਰੂਪ ਰਖੀਂ। ਤਾਂ ਪੂਰਨ ਬੋਲਿਆ ਨਾਮ ਸਿੰਘ ਕੇਸ ਖੁਲੇ। ਕਟਿ ਤਾਗੇ ਬਿਨਾ ਸਸਤ੍ਰਿ ਕਾਤੇਜੁ ਅਰ ਜੋਰਦਨਾ ਅਰ ਬਚਨ ਪਦਵੀ ਭੋਗ ਮੋਖ ਮਿਲੇ। ਅਸ਼ੁਭ ਜੁਧ॥

ਤਾਂ ਦੇਵੀ ਬੋਲੀ ਚੌਥੇ ਜੁਗ ਕਾ ਪਹਿਰਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਤਬ ਰੁਦਰ ਸੰਕਰ ਨਾਮਾ ਹੋਇ ਉਤਰੇਗਾ। ਬਿਸਨ ਭਾਣਜਾ ਹੋਇ ਉਤਰੇਗਾ। ਤਾਂ ਮੈਂ ਭੀ ਤੁਮਾਰੀ ਬੁਲਾਈ ਤੁਮਾਰੇ ਬੀ ਸਬਦ ਪ੍ਰਕਾਸ ਕਰ ਆਂਵਾਂਗੀ। ਏਕ ਮੇਰਾ ਵਸਤ੍ਰ ਪ੍ਰਾਵਿਰਤ ਆਂਖ ਅੰਜਨ ਕੁਟੰਬ ਕਾ ਮੋਹ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ। ਐਸੇ ਕਹਿ ਕੇ ਪਰੇਮ ਕਰ ਲਗੀ ਟਾਪਣੇ। ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਈ ਏਕ ਚੂੜੀ ਏਕ ਪਰਾਂਦਾ ਏਕ ਕਰਦ ਦਈ ਤਾਂ ਬੋਲੀ ਸਿੰਘ ਕੀ ਖਾਲ ਤੇ ਖਾਲਸਾ ਤੇਜ ਸਿੰਘ ਕਾ ਅਗਾੜੀ। ਪਿਛੇ ਪਛਤਾਵਾ ਉਨਮਾਦ ਵਸਤਕਾ ਇਹ ਤੇਰੇ ਪੰਥ ਕੀ ਦੇਵਾਂਗੀ ਕਸਟ ਦੇਹਕਾ ਕਹਿ ਕਰ ਗਈ।ਉਹ ਪੁਰਖ ਤਪਸੀਪਿਤਾ ਪਾਸ ਆਯਾ ਤਾਂ ਤਪਸੀ ਕਹਿਆ ਪੁਤ੍ਰ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਪਿਤਾ ਹੀ ਰਹਾਂਗਾ। ਬਾਲਕ ਹੁੰਦੇ ਕਾ ਤੇਰਾ ਰਾਜ ਧਨ ਦੇਖਾਂਗਾ। ਦੇਵੀ ਕਾ ਵਰ ਜੋ ਤੈਂ ਪਾਇਆ ਹੈ। ਮੇਰੀ ਰਖਿਆ ਕਰ ਲਈ ਜਾਵੇ। ਤਪ ਕਰੋ ਗੋਦਾਵਰੀ ਕੇ ਤਟ ਪਰ ਗੋਭੀ ਕੀ ਨਿਆਈਂ ਮੇਰੇ

ਤੇ ਉਪਜਾ ਹੈ।ਤੇਰਾ ਨਾਉਂ ਮੈਂ ਗੋਬਿੰਦ ਰਖਿਆ। ਸਿੰਘ ਕੀ ਪਦਵੀ ਦੇਵੀ ਦੇ ਛੋਡੀ ਹੈ ਤਾਂ ਪ੍ਰਣਾਮ ਡੰਡੋਤ ਕਰਕੇ ਪੁਰਖ ਗਇਆ ਨਦੀ ਪਰ ਤਪ ਅਰੰਭਿਆ ਸਮਾਧ ਲਗਾਈ।ਐਸੀ ਮਾਇਆ ਭਈ ਸਮਾਧ ਹੀ ਰਹੀ ਭੀਤਰ ਤੇ ਕਲਾ ਸਵਪਨੇ ਤਰਾਂ ਨਿਕਸ ਜਨਮੀ।ਭਾਗਣਮਾਤਾ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਘੋਰ ਸਮਾਧੀ ਉਹ ਤਪਸੀ ਹੂਆ। ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਹੂਏ ਬਾਲਕ ਹੀ ਥੇ ਤਾਂ ਤਿਆਗ ਦੇਹ ਸੁਰਪੁਰ ਗਏ। ਉਹ ਪੁਰਖ ਦੁਸ਼ਟ ਦਮਨਮੈਂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਹੂਆ ਹੋਂ।ਗੁਨ ਸਭ ਤਪਸੀ ਕੇ ਹੂਏ ਸੋ ਖਾਲਸਾ ਸੰਗਤ ਹੂਈ। ਦੇਵੀ ਕੀ ਸ਼ਕਤ ਵਰ ਕੀ ਥੀ ਸੋ ਗੁਰੂ ਕੀ ਸ਼ਕਤ ਤਪ ਕੀ ਥੀ ਸੋ ਬਿਧ ਪਿਛਲੀ ਐਸੀ ਥੀ। ਭਾਈ ਬੁਢਾ ਬੋਲਿਆ ਭਾਈ ਲਿਖਾਰੀਆ ਲਿਖ ਇਹ ਵਾਕ ਗੁਰੂ ਕਾ ਸੁਣਕੇ ਕਹਿਆ ਹੈ। ਅਗਮ ਗੁਰੂ ਕੀ ਅਕਥ ਕਹਾਣੀ। ਏਹੋ ਕਹਿਕੇ ਗੁਰੂ ਉਠ ਚਲੇ ਮਹਲ ਉਪਰ ਚੜੇ।ਤਾਂ ਮੈਂ ਪਿਛਾਰੀ ਗਿਆ ਤੇ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਇ ਬੋਲੇ ਬੁਢਿਆ ਬੁਢਾ ਹੋਵੀਂ। ਤੇਰਾ

ਘਰ ਪਾਰ ਸਾਡਾ ਉਰਾਰ। ਸਾਡਾ ਘਰ ਪਾਰ ਤੇਰਾ ਘਰ ਉਰਾਰ। ਤੀਨ ਬੇਰ ਕਹਿਆ ਤਾਂ ਦੇਖਿਆ ਢਾਲ ਕਟਾਰੀ ਕਰਦ ਬਖਸ਼ੀ ॥ ੧੩ ॥ ਬੋਲੋ ਭਾਈ ਜੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ।

ਸਾਖੀ ਚੌਧਵੀਂ ਚਲੀ

ਏਕ ਬੇਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦਰਿਆਉ ਕੇ ਕਿਨਾਰੇ ਬੈਠੇ ਥੇ ਸਿਖ ਭੀ ਥੇ ਗੁਰੂ ਬੋਲੇ ਨਹੀਂ ਏਕ ਚਵਰੀਦਾਰ ਮਨਾਕ ਸਿੰਘ ਥਾ ਨੇੜੇ ਭਾਣਾ ਕੀ ਵਰਤਾਇਆ ਸੰਗਤ ਨੂੰ ਪਥਰ ਤੇ ਲਾਭ ਰੇਕਰੀ। ਅਤੇ ਕਹਿਣ ਲਗੇ॥ ਨਾ ਸੋਇਆ ਨਾ ਜਾਗਿਆ ਨਾ ਕੁਛ ਕਰੀ ਪੁਕਾਰ । ਬੁਢੇ ਨਰ ਨਾਰੀ ਜੁਵਤ ਦਾਬੇ ਅਸੁਰ ਕਵਾਰ । ਤਾਂ ਸੰਗਤ ਤੇ ਭਾਗ ਗਈ ਥੀ ਚੌਕੀਦਾਰ ਨ ਡਰਿਆ ਤੀਨ ਪਹਿਰ ਇਸੀ ਤਰਾਂ ਹੂਈ ਸੰਧਯਾ ਸਮੇਂ ਹੋਸ਼ ਕਰ ਸੰਮਲ ਬੋਲੇ ਤਾਂ ਸਿਰੰਦੀ ਸੁਨਾਕੇ ਸਿੰਘ ਬੇਨਤੀ ਕਰੀ ਜੀ ਬਚਨ ਕਰੀਏ। ਇਹ ਜਿਸ ਤਰਾਂ ਭਾਣਾ ਹੈ। ਤਨ ਮਨ ਧਨ ਤਿਸੇ ਅਰਪੋਂ

ਗੁਰੂ ਮਿਲਾਵੇ ਮੋਹ। ਸੋ ਤੋ ਗੁਰੂ ਪਾਇਆ ਪਰ ਜੀ ਹਮ ਵਣਜਾਰੇ ਸਿਖ ਹਾਂ। ਕੁਛ ਤੁਕ ਕਾ ਅਰਥ ਜ਼ਾਹਰ ਹੋਵੇ। ਬਚਨ ਹੋਇਆ ਭਾਈ ਸੰਗਤ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਦੂਰ ਹੋ ਗਈ ਹੈ। ਵੇਮੁਖ ਸੰਗਤ ਸਿਖਾਂ ਦੇ ਘਰ ਫੇਰ ਜਾ ਜਨਮੇਗੀ। ਤਾਂ ਦੁਖ ਪਹੁੰਚੇਗਾ ਤਾਂ ਜਾਨਣਗੇ। ਗੁਰੂ ਸਤਿ ਕਹਿਆ ਥਾ ਭਾਈ ਦੇਵੀ ਕਾ ਜੁਧ ਹੂਆ ਥਾ ਭਾਗ ਕੇ ਅਸੁਰਾ ਜਾਇ ਕਹਿਆ ਭਾਰਗਵ ਮੋਦੀ ਥਾ ਗੁਰੂ ਅਸਰ ਕਾ। ਉਨ ਕਹਿਆ ਡਰੋ ਨਹੀਂ ਤੁਮ ਕਰ ਰਾਜ ਰਖ ਦਿਖਾਵਾਂ ਤਾਂ ਤਪਕੇ ਤਿਆਗ ਕਰਦਿਆਂ ਦੁਆਪਰ ਜੁਗ ਬੀਤਿਆ ਤਾਂ ਅਸਰ ਤਰਜ ਸੰਗ ਆ ਹੂਏ। ਲਗੇ ਧਰਮ ਕਰਨ ਜਗ ਆਦਿਕ। ਤਾਂ ਦੇਵਤਿਆਂ ਕਾ ਧਰਮ ਭੀ ਖੁਸ ਗਿਆ ਜਪ ਤਪ ਆਦਿਕ। ਤਾਂ ਦੇਵਤਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਪਾਸ ਜਾਇਕੇ ਵਿਸਨ ਕੋ ਪੁਕਾਰੇ। ਰਖ ਲੇਵੋ ਅਸੁਰਾਂ ਕਾ ਸੁਭ ਕਰਮ ਛੁਡਾਵੋ। ਤਾਂ ਬਿਸਨ ਨੇ ਦੇਵਤੇ ਵਿਦੇ ਕੀਤੇ ਖਾਤਰ ਕਰੀ। ਤਾਂ ਪੀਛੇ ਬੋਧਾ ਅਵਤਾਰ ਹੋਇਆ। ਪਵਿਤ੍ਰ

ਮੂਰਤ ਬੋਧ ਦੇ ਬਾਹਰ ਭੇਖ ਬੇਦ ਜਗ ਕਰਮ ਨਿੰਦਾ ਕਰਤੇ ਜਾਇਕੇ ਦਰਸਨ ਦੀਆ। ਬਚਨ ਰਮਣੀਕ ਮੋਹਣੀ ਕਰਿ ਬਸ ਕਰ ਲੀਆ। ਸਭ ਕਰਮ ਛੁਡਾਇ ਦਿਖਾਇਆ ਧਰਮ ਕਾ ਜੋਰ ਦੂਰ ਹੂਆ ਤਾਂ ਦੇਵਤੇ ਦੇਖ ਕਰ ਲਗੇ ਮਾਰਨ। ਭਾਗ ਕੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਗੁਰੂ ਤੀਆ ਦੇਸ ਜਾਇ ਛਪਿਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪੁਰਖ ਦੁਰਲਭਿ ਥਾ ਤਾਂ ਦੋਇ ਗਣੀਆ ਸੀ। ਸੋ ਭੋਗ ਗਰਭ ਦੀਆ ਤਾਂ ਪੀਛੇ ਚਲਿਆ ਉਨ੍ਹਾਂ ਪੁਛਿਆ ਕੈਸੇ ਪਲੇਗੇ। ਬਾਲਕੇ ਕਾ ਨਾਉਂ ਅਤੇ ਦੇਸ ਆਪਣਾ ਦਿਖਾਈਏ। ਬੋਲਿਆ ਰਿਖਈ ਈਸਰ ਭੇਈ ਹੋਗੁ। ਮੋਸੇ ਹੂਏ ਕਾ। ਬੀਜ ਮੋਸਾ ਹੋਗਾ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਕੋ ਸਭ ਸਕਤ ਦਈ॥ ਅਤੇ ਹਮਾਰਾ ਦੇਸ ਮਨ ਕਾ ਹੈ ਓਹ ਦੇਸ ਇਨ੍ਹਾਂ ਕੀ ਸੰਤਾਨ ਪਹੁੰਚੇਗੀ। ਤੁਰਕ ਆਰਬਲਾ ਭੋਗੈਗੇ। ਫਿਰ ਕਰ ਆਏ ਥੇ ਤਾਂ ਫਰੰਗੀ ਫਰਾਂਸੀਸੀ ਕਹਾਵੇਂਗੇ ॥੧੪॥ ਸਾਖੀ ਪੂਰੀ ਹੋਈ ਬੋਲੋ ਭਾਈ ਜੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ॥

ਸਾਖੀ ਪੰਦਰਵੀਂ ਚਲੀ

ਕਲਜੁਗ ਬੀਤੇ ਪੰਜ ਹਜਾਰ। ਤਾਂ ਲਗ ਸਿਖਾਂ ਕਹੀਂ ਸਵਾਰ।ਬੇਦ ਕਹਾ ਸਿਖਾ ਸਮਝਾਉ। ਮੇਰਾ ਪੰਥ ਖਿਰਨ ਨਹੀਂ ਜਾਉ। ਅਰਦਾਸੀ ਸੁਣ ਬਾਤ ਬਿਸਾਲ। ਪਟਲ ਨਗਰ ਜੀ ਤੇ ਭਨਸਾਰ। ਮੌਨ ਫਰੰਗੀ ਅਹਕੇ ਗਰੰਡ। ਮਿਲੇ ਪਰਸ ਪਰ ਊਭੇ ਨਿਰਿੰਦ। ਮੇਰੇ ਨਿਬਲ ਸਿਵਲ ਤੇ ਹੋਈ। ਕਿਛ ਸ਼ਸਤ੍ਰ ਜੋ ਤਿਸ ਕਹਿ ਦੀਨੋ।ਤਾ ਮੈਂ ਅਨਭਵ ਮਮ ਇਹ ਚੀਨੋ। ਜਾਂ ਲਗ ਰਹਿਤ ਖਾਲਸਾ ਨਿਆਰਾ। ਤਾਂ ਲਗ ਤੇਜ ਦੀਓ ਮੁਹਿ ਸਾਰਾ। ਮੋਹਿ ਪਾਸ ਨਾਰੀ ਸੁਤ ਬੰਧੀਏ। ਗਾਇਨ ਹਾਂਕਤਿ ਯੁਗ ਘਰ ਲਧੀਏ। ਧੀ ਭੈਣ ਕਾ ਪੈਸਾ ਖਾਵੈ। ਬੈਠ ਦੁਲੀਚੇ ਨਿਆਂ ਕਮਾਵੈ। ਵਾਚੈ ਬੇਦ ਬਾਣੀ ਗੁਰ ਛੋਡੇ। ਬਿਪਰ ਧਰਮ ਕਰ ਜੀਵੇ ਮੋਡੋ। ਨਾਰ ਮਲੇਛੀ ਘਰ ਮੈਂ ਆਨੋ। ਵੇਸੁਆ ਰਮਣ ਨਾ ਕਬੂ ਖਿਸਾਨੇ। ਢੂਡੇ ਪੀਰ ਗੁਰੂ ਰਹੈ ਦੂਰ। ਨਾਰੀ

ਨਿਆਇ ਕਰੇ ਭਰਪੂਰ। ਸੁਣ ਗੁਰ ਸਿਖ ਪੰਚ ਸੋ ਦੂਨਾ। ਸਿਖ ਸ਼ਹੀਦ ਨ ਮੇਰੋ ਤੂਣਾ । ਸਭੀ ਸਿਖਣੀ ਤਿਰ ਤਨ ਚਾਹੈ।ਭੂਪਤਿ ਨਾਰੀ ਮੁਨਿਕਿਨ ਰਾਹੈ। ਗੰਗਾ ਰਹੈਗੀ ਬਰਸ ਉਨਾਹਠ। ਤਬ ਉਹ ਕੂਪਿ ਦਿਖਲਾਊ ਆਠ। ਸਿਖ ਸ਼ਹੀਦ ਭੂਮੀ ਧਰ ਜਨਮਾ।ਕਿਲਕ ਪੁਰੀ ਲਗ ਰਾਜਨ ਭਰਮਾ।ਐਸੀ ਬਾਤ ਤਬੈ ਬਣ ਆਈ। ਜਗ ਕੇ ਭੀਤਰ ਤੇਜ ਜਲਾਈ।ਸਿੰਘ ਬੈਖ ਹੋਇ ਸੈਨਾ ਸਾਥੀ। ਦਿਲੀਪ ਸਿੰਘ ਗਜ ਪੇਲੇ ਹਾਥੀ। ਪ੍ਰਿਥਮ ਫਰੰਗੀ ਲੁਦਪੁਰ ਮਦ ਭੋਗੇ।ਰਾਜ ਤੇਜ ਭਏ ਤਦਾ।ਚਿੰਤਾ ਬਧੀਸਗਲ ਕੇ ਬੀਚ।ਸਭੀ ਪੁਕਾਰੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਮੀਚ। ਖੂਬ ਨਾਰ ਧਨ ਉਡ ਉਡ ਲੇਇ। ਤਬੈ ਖਾਲਸਾ ਬਹੁ ਦੁਖ ਹੋਇ। ਮਧ ਖਾਲਸੇ ਚਮਕ ਦੀਪੁ। ਦਿਲੀਪ ਸਿੰਘ ਰਾਜਨ ਸਿਰ ਪੀਂ।ਪ੍ਰਿਥਮੈ ਭਾਖੂ ਭਵਿਖਤ ਪਰਬ। ਜੈਸੇ ਕਹੀਓ ਬਿਆਸ ਰਿਖ ਸਰਬ। ਅਕਬਰ ਬ੍ਰਹਮਚਾਰੀ ਬਪੁ ਧਾਰਾ। ਧਰਮ ਆਪਣਾ ਖੂਬ ਸਵਾਰਾ।ਜਹਾਂਗੀਰ ਸੁਭ ਸਾਹ ਜਹਾਨ । ਤਾਂ ਘੋਨ

ਮੋਨ ਆਏ ਰਹੈ ਗੁਲਾਮਾਵਰ ਕਾ ਤੇਜ ਪਸਰ ਰਹੈ ਦਿਨ ਦਿਨ ਸਭਹੀ ਜਾਨੇ ਜਗਤਿ ਜਨਮ ਮਰਨ ਤਬ ਨੌਰੰਗ ਬੰਚਕ ਤਿਆਗੀ। ਮੀਰਾਂ ਸਾਹ ਕੀ ਸੇਵਾ ਲਾਗੀ। ਧਨ ਵਸਤ ਹੀਏ ਮੈ ਜਾਨੀ। ਤੇਊ ਛੂਟੀ ਬਾਤ ਪੁਰਾਨੀ।ਭਾਈ ਮਾਰਾ ਰਾਜਨ ਛੋਰਾ। ਦਾਰਾ ਕਟਿ ਛੇਤਰ ਪਦ ਤੋਰਾ। ਮਦ ਭਰ ਰਾਜ ਕਰਤਿ ਇਕ ਸਾਹੂ। ਹਮ ਸੌਵੈਰ ਵਧਿਉ ਸਹਜਾਇ। ਕਰੇਗਾ ਜੋਰ ਖਾਲਸਾ ਬ੍ਰਮਾ।ਹਿੰਦਨ ਮਾਰ ਮੁਸਲੀ ਚਹੈ ਧਰਮਾ। ਦਿਲਸ ਬੰਦਗੀ ਮਕੇ ਜਾਵੈ। ਮਾਗੇ ਇਹਮੁਹਨੂੰ ਰਸਲਾਹੈ।ਹੂਈ ਅਵਾਜ ਰਾਤਕੋ ਐਸੀ। ਸਭਿ ਸਿਰ ਬਲੀ ਏਕ ਬਨ ਰੇਸੀ। ਉਠਤ ਸਵੇਰ ਖਾਬ ਭਈ ਸਾਚੀ। ਹਿੰਦੀ ਕਰੇ ਮਲੇਛਾ ਡਾਚੀ। ਏਕੁ ਕਰੋ ਦੂਜਾ ਨਹੀਂ ਰਹੈ। ਐਸ਼ਾ ਹੁਕਮ ਸੈਨਾ ਪਤਿ ਕਹੈ।ਭੂਮ ਮਾਹਿਮਾਹਿ ਫੇਰਢੰਡੋਰਾ।ਕਰਾਮਾਤਿ ਕੀ ਲੀਨ ਨਿਹੋਰਾ। ਕਰੇਗੋ ਜੁਧ ਹਮ ਸੋ ਨਿਤ ਭਾਰੀ। ਹਰਿ ਕੀ ਕਰਨੀ ਨਹੀਂ ਵਿਚਾਰੀ। ਸਭਿ ਰਾਖਨ ਸੋ ਹੇਤ ਬਨਾਈ॥ ਹਮ ਜੋਰ ਕਰੇ ਨਰ

ਸਾਂਈ। ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦ ਮਜਬ ਜਿਹ ਧਾਰਾ ਮਾਰੈਂਗੇ ਸਭਿਜੁਧ ਮੰਝਾਰਾ।ਤੁਰਕ ਜੀਵਤੇ ਜਬ ਨਹੀਂ ਜੀਵੈ ਕਿਰਤ ਕਮਾਏ ਗਾਜਨ ਬੀਵੈ। ਛੋਡ ਕਲੇਵਰ ਬਰਖ ਨੇਤਾਲੀ। ਝਾੜ ਝਾੜ ਕੇ ਸਿੰਘ ਸਿੰਘਾਲੀ। ਮਾਰ ਕੁਟਤ ਮਰੈ ਮਰਾਵੈ। ਭੀਮ ਸਿੰਘ ਮਾਰੇਗਾ ਨਗਰਾ। ਲੂਟੇ ਗਾਉ ਪੁਰ ਸਗਰੇ ਬਗਰਾ । ਸੇ ਪੂਰਨ ਜਬ ਹੋਇ ਅਫਰਾਹਮ ਬਰੁਅਨੁ ਚਾਲੀਸਾ ਧਾਰਾ। ਜਵਨ ਕੰਧਾਰੀ ਆਵੇ ਜਾਹਿ। ਜਾਂ ਬ੍ਰਿਧ ਢੇਸ ਓਜਰ ਸਭ ਗਾਇ। ਤਬ ਉਨੀਸਾ ਬਰਸ ਉਨੀਸਾਨਗ੍ਰ ਬੀਚ ਭੂਪਤ ਰੰਗ ਤੀਸਾ।ਮਾਰਕੂਟ ਪੂਰਬ ਤੇ ਆਵੈ। ਸੈਨ ਪਿਆਦੀ ਈਜੇ ਆਵੈ। ਮਿਲੈ ਖਾਲਸਾ ਆਪਨ ਫੂਟ। ਨਰ ਨਾਰੀ ਘਰ ਸਗਰੇ ਟੂਟ। ਸਸਤ੍ਰਿ ਛੋਬੁ ਬਿਪ੍ਰਨ ਕੀ ਰੀਸ। ਤਾਂ ਬਿਧਿ ਬਨੈਸਾ ਏਤੇ ਤੀਸ। ਸਾਤ ਬਰਸ ਕਾਹਿਲ ਮਮ ਪੰਥ। ਤਬ ਇਹ ਬਿਧ ਐਸੀ ਬਣ ਆਵੈ। ਸਿੰਘ ਭੂਪਤ ਕੋਇ ਲਹਿਣ ਨ ਪਾਵੈ। ਵਣਜਾਰਾ ਮੇਰਾ ਇਕ ਸਿਉ। ਧ੍ਰਮ ਹੇਤ ਫਿਰਤਾ ਵਿਸ ਮਿਖ।

ਕਾਲਿਕਾ ਨਗਰ ਫੂਟ ਹੋਇ ਜਾਈ। ਗਾਹੇ ਗ੍ਰਿਹਿ
ਭੀਤਰਕਲਾਜਗਾਈ॥ਦਵਾਦਾਸ ਬਰਸ ਕਛੁਜਾਨਾ
ਨਾਹੀਂ। ਦਲੀਪ ਸਿੰਘ ਜਨਮਤ ਭਯਾ ਸਾਈਂ।
ਗੁਪਤ ਪਥ ਮੈਂ ਭੀ ਤਬ ਕਰੋ। ਏਕ ਵੀਸ ਬਰਖਨ
ਲਗ ਲਰੋ। ਫਿਰੰਗੀ ਸਿੰਘਨ ਪੰਥਾ ਧਸੋ ਆਇ
ਪਰਜਾ ਸਿਉ ਸੰਧ॥ਸਬੈ ਨੀਤ ਕਰਤੈ ਸਤਿ ਸਤਿ॥
ਬਰਸ ਬੀਤ ਜਾਇ ਦਸ ਸਾਤ। ਏਕ ਮਲੇਛੀ
ਬੰਦਨਨਾਮ॥ਪਰਜਾ ਬ੍ਰਨ ਪੇਟ ਸੁਖ ਧਾਮ। ਗਊ
ਸਿੰਘ ਕਾ ਬਨੇ ਜਿਉ ਸੰਗਾ॥ ਸਹਸਰ ਬਰਖੇ ਬੀਤੇ
ਨਿਹਸੰਗਾ। ਰਿਲ ਪੁਰ ਬੀਚ ਬਾਡੀ ਸੁਤ ਹੋਈ।
ਬਲੂਆ ਰਾਜ ਕਰੈਗਾ ਸੋਈ। ਦੇਸ ਪੰਜਾਬ ਸੁਧ ਜੋ
ਹੋਇਆ॥ਤਿਨ ਇਹ ਪੰਥ ਮਰਨ ਕਰ ਜੋਇਆ ।
ਹਿੰਦਵੀ ਉਤਰ ਦਖਛਣ ਪੂਰਬ। ਦਿਲੀ ਸ਼ਾਹ
ਪ੍ਰਸਕਲ ਪੂਰਬ॥ਕੁਛਕ ਕਹੀ ਬਹੁਤ ਰੈਹ ਗਈ।
ਕਥਾ ਬਿਸਥਾਰ ਬਿਸਤਰੀ ਰਹੀ। ਮਲਕ ਸਮੀਰ
ਦੁਖ ਦੇਖਿ ਜਬੈ। ਬਿਪਰ ਦਿਸਨ ਜਸ ਸੁਤ ਹੋਇ
ਤਬੈ॥ਕਲਕੀ ਰੂਪ ਹਰੀ ਅਵਤਾਰ॥ ਸੰਭਲ ਮੰਦਰ

ਬੀਚ ਉਜਾਰਾ। ਕਲ ਬੀਤਾਹਾ ਇਨਸਤ ਦਾਹਾ। ਕਲਕੀ ਉਪਜ ਸਵਾਰੇ ਰਾਹਾ। ਜਾ ਬਿਧ ਸਿੰਘ ਗੁਰੂ ਕਾ ਸਿਖ। ਬਿਪਰ ਸਾਤ ਸੁਤ ਸੋਵੈ ਰਿਖ। ਮਾਨੈ ਗੁਰ ਕੌ ਕਰੈ ਪ੍ਰਸਾਦਿ। ਸਬੇ ਸ੍ਰੀਗੀ ਖਾਵੈ ਬਾਦ। ਦੋਇ ਦਸ ਬਾਲ ਬਖ ਵਪ੍ਰਧਾਰਾ। ਨਾਰੀ ਤ੍ਰਿਕਟਾ ਬਿਆਹੀ ਬਾਰਾ। ਮਾਰ ਮਲੇਛ ਧਰਮ ਦ੍ਰਿੜ ਬੰਧਾ। ਪੰਚ ਪੰਚਾਸ ਦੇਹ ਰਹਿ ਸੰਧਾ। ਨਾਰੀ ਲੇਵੇ ਨ ਬਿਪ੍ਰ ਕੀ ਧਾਵੈ। ਤਬ ਬਾਲ ਬਹੁਤੇ ਜੁ ਦਿਖਾਵੈ। ਪਰਸਰਾਮ ਸਮ ਇਹ ਅਵਤਾਰਾ।ਬਿਪਰ ਤੇਜ ਧਰਕਾਰਜ ਸਾਰਾ।ਬਿਸਨ ਸਰਮਾ ਤਤ ਕੀਨਾ ਅਰੰਭਿ। ਜਾਤੇ ਬਾਦ ਭਯੋ ਪ੍ਰਛੰਡਿ। ਇਹ ਬਿਧ ਸਿਖੁ ਸਭ ਭਾਖ ਸੁਨਾਈ। ਹਮ ਅਵਤਰੇ ਬਿਪਰ ਗ੍ਰਿਹ ਜਾਈ। ਤਾਂ ਲਗ ਸ਼ਹੀਦਾਂ ਬੈਤਾਲੀ ਪੰਕਤ। ਸੇਵਾ ਕਰੈ ਮੁਹਿ ਭਾਰੀ ਸੰਗਤਿ। ਰਾਵਨ ਭ੍ਰਾਤਕੀ ਪੂਜਾ ਲੇਵੈ। ਬਿਪਰ ਸਿਖ ਕੀ ਖਬਰ ਨ ਸੇਵੈ। ਗੁਪਤ ਭਵਿਖਤ ਕਥਾ ਕਹਾਈ। ਪੜਤ ਸੁਨਤ ਮਮ ਪਾਰ ਪਰਾਈ ॥ ੧੫ ॥ ਬੋਲਹੁ ਭਾਈ ਜੀ

ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ ।

ਸਾਖੀ ਸੋਲਵੀਂ ਚਲੀ

ਏਕ ਬੇਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਪੁਸ਼ਾਕੀ ਪੈਹਰੇ ਬੈਠੇ ਥੇ ਸੁਪੇਦ। ਇਕ ਸਿਖ ਕੰਧ ਲਿਪਦਾ ਸੀ । ਮੈਲਾ ਛੀਟਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਪਾਗੇ ਪਰ ਪੜਾ।ਬਚਨ ਹੂਆ ਲੇਪਨੀ ਸਿੰਘ ਕੋ ਏਕ ਤਮਾਚਾ ਮਾਰੋ। ਸੰਗਤ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਤਾਂ ਸੁਣ ਕਰ ਸਭਸੰਗਤ ਦੌੜ ਪੜੀ ਤਮਾਚੇ ਧਾਇ ਮਾਰੇ। ਸਿਖ ਬੇਹੋਸ਼ ਹੂਆ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇਖਿਆ ਜੋ ਗੁਨਾਹ ਥੋੜਾ ਅਤੇ ਮਾਰ ਬਾਹਲੀ। ਤਾਂ ਵਿਚਾਰ ਕਰ ਬੋਲੇ। ਸਿਖ ਸੰਗਤ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਆਗਿਆ ਕਰੀ ਭਾਈ ਸਿਖੋ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਏਹ ਤੇ ਸਿਖ ਥਾ। ਤੁਸਾਂ ਸਿਖ ਕੋ ਕੇਸਾਂ ਪਰ ਧਪਾਮਾਰਿਆ ਬੁਰਾ ਕੀਤਾ । ਏਹ ਗੁਰੂ ਕਾ ਭਾਣਾ ਹੈ ਜੋ ਕੋਈ ਸਿਖ ਗੁਰੂ ਕਾ ਹੋਇਆ ਸੋ ਤੋ ਗੁਰੂ ਕਾ ਹੋਇਆ ਜਾਨਣਾ। ਬਡਾ ਗੁਨਾਹ ਅਨਰਥ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਕਹੋ ਗੁਰੂ ਕਾ ਬਚਨ ਮਾਨਿਆ ਹੈਤਾ ਗੁਰੂ

ਕਿਆ ਏਕ ਤਮਾਚਾ ਕਹਿਆਸੀ ਏਕ ਨੇ ਮਾਰਨਾ ਸੀ ਦੇਹ ਪਰ। ਦੂਸਰੇ ਹਟ ਜਾਣਾ ਸੀ। ਜੋ ਬਚਨ ਪੂਰਾ ਹੋਇ ਗਇਆ। ਇਹ ਭੀ ਸਿਖ ਭਾਈ ਹੈ। ਐਸੀ ਹੀ ਨੇਤ ਹੋਇ ਗਈ। ਤਾਂ ਤੇ ਇਸ ਸਿਖ ਨੂੰ ਬੇਟੀ ਦੇਵੇ ਸੁਣ ਕਰ ਸਭ ਸੰਗਤ ਚੁਪ ਹੋਇ ਗਈ ਤਾਂ ਬਚਨ ਹੂਆ ਗੁਰੂ ਕਾ ਬਚਨ ਸਭਿ ਮੰਨੀਐ ਤਾਂ ਸਿਖ ਹੋਈਦਾ ਹੈ ਸਿਖੀ ਦੂਰ ਹੈ ਭਾਈ ਤੁਸੀਂ ਸਿਖ ਕਾਸਦੇ ਹੋ। ਬਾਣਾ ਗੁਰੂ ਕੇ ਸਿਖਾਂ ਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਸਿਖ ਕੰਧਾਰੀ ਅਜੈਬ ਸਿੰਘ ਨੇ ਬੇਟੀ ਲਿਆਇ ਖੜੀ ਕੀਤੀ। ਤਾਂ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਨਿਹਾਲ ਸਿਖਾ ਸਿਖੀ ਗੁਰੂ ਕੇ ਹਜੂਰ ਕਰ ਦਿਤੀ ਆਹੀ। ਤੁਹਾਡੀ ਰਖੀ ਸਿਖੀ ਗੁਰੂ ਕਿਆ। ਤਾਂ ਓਹ ਸਿਖ ਲੇਪਨੀ ਬੋਲਿਆ ਮੇਰੀ ਭੈਣੀ ਹੈਗੀ ਇਹ ਸਿਖ ਪੁਤ੍ਰੀ। ਉਹ ਕੰਨਿਆ ਬੋਲੀ ਗੁਰੂ ਕਾ ਬਚਨ ਬਾਪ ਨੇ ਦਿਤੀ ਮੈਂ ਤਾਂ ਹਜੂਰ ਹੀ ਰਹਾਂਗੀ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਬੋਲੇ ਕੰਨਿਆ ਤੇ ਕਨੈਤ ਹੂਏ ਥੇ। ਰਾਜੇ ਬਾਲਕ ਚੰਦ ਕੇ ਰਾਜ ਮੈ। ਰਾਜਾ ਕੇ ਰਾਜ ਮੈ ਲੋਕ ਕੰਨਿਆ ਦੇਣ ਨਾਹੀ ਮੋਲ

ਬਿਨਾਧਨ ਥੋੜਾ ਹੋਇ ਗਯਾ ਸੀ। ਨੰਦ ਰਾਜ ਮਹਾ ਰਾਜ ਨੇ ਕਹਾਇਕੇ ਧਨ ਖਿੰਚ ਕਰ ਦਬਾ ਦਿਤਾ ਸੀ ਪਰਜਾ ਸਭ ਘਟ ਗਈ। ਬਲਭ ਸੈਨਾਂ ਨੇ ਪਰਜਾ ਨੂੰ ਕਹਿਆ ਕੰਨਿਆ ਹੀ ਲੈਕਰ ਰਖ ਲਵੇ। ਤਾਂ ਸਭ ਕੂਦ ਪੜੇ ਤਾਂ ਸਾਗਰੀ ਗਰਭਵੰਤੀ ਹੁਈ। ਤਾਂ ਸਭ ਪੁਕਾਰੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਗਰਭ ਜਨਮੇ ਸੋ ਸਭ ਕਾਨੇਤ ਹੁਏ। ਫਿਰ ਰਾਜੇ ਦੋ ਛੋਡੀਆਂ ਸੋ ਦੋਨੋਂ ਨੇ ਏਕ ਨੇ ਤਰੇ ਤਰੇ ਭਾਈ ਲੇ ਘਰਾਂ ਮੈਂ ਰਖੀਆਂ। ਪਿਛਲੀ ਮ੍ਰਿਯਾਦਾ ਤੇ ਨਵੀਂ ਮ੍ਰਿਜਾਦ ਹੁਈ। ਕਿਆ ਕੋਹਣੀ ਭਾਈ ਕਾਨ ਸਿੰਘ ਤੂੰ ਭੀ ਏਸ ਸਿਖ ਦੀ ਕੰਨਿਆਂ ਲੈ ਲੇਹੁ। ਬੇਟੇ ਪੰਜ ਹੋਵੇਗੇ। ਤਾਂ ਮਲਵਈ ਨੇ ਕੰਨਿਆਂ ਨੂੰ ਅਨੰਦ ਪੜਾਇ ਘਰ ਲੇਇ ਗਇਆ। ਪੰਜ ਖੇੜੇ ਕੀ ਸੰਗਤ ਹੂਈ। ਭਾਈ ਬੁਢਾ ਜੀ ਕਹਿਆ ਏਹ ਸਾਖੀ ਸੁਜਾਨ ਸਿੰਘ ਲਾਹੌਰੀਏ ਨੇ ਸੁਣਾਈ ਸੀ। ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਦੇਖੀ ਅਜੇ ਭੀ ਉਸਦਾ ਬੇਟਾ ਬੈਸਾਖਾ ਸਿੰਘ ਹੈ ਜਾਣਦਾ॥ ੧੬॥ ਬੋਲੋ ਭਾਈ ਜੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸਾਖੀ ਪੂਰੀ ਹੋਈ।

ਸਾਖੀ ਸਤਾਰਵੀਂ ਚਲੀ

ਏਕ ਬੇਰ ਮਾਤਾ ਜੀ ਕਹਿਆ ਮੇਰਾ ਮਨ ਥੋੜਾ ਹੈ। ਤੇਰੇ ਮੋਹਿ ਕਰ ਬੇਟਾ ਮੈਂ ਸੁਖ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ। ਪੈਹਲੋਂ ਪ੍ਰਲੋਕ ਸਿਧਾਰੇ ਆਪ ਤੁਮਾਰੇ ਪਿਤਾ।ਆਜ ਹਉਂ ਏਕਾਤ ਆਇ ਬੈਠੇ ਹੈਂ। ਬੇਟਾ ਜੀ ਗੁਰੂਆਂ ਦੇ ਗੁਰੂ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਜਨਮੇ ਸਮਰਥ ਵਾਲੇ। ਅਤੇ ਦੇਖ ਖਾਂ ਮੇਰੀ ਕਿਆ ਗਤਿ। ਮੋਹਿ ਛੁਟਦਾ ਨਹੀਂ। ਤੁਸੀਂ ਬੋਲਦੇ ਨਹੀਂ। ਸਰੀਕ ਕਹਿੰਦੇ ਹੈਨ ਕਲਜੁਗ ਦੇਵੀ ਨੇ ਸਾਧਿਆ ਏ ਏਸੇ ਵਾਸਤੇ ਸੁੰਨ ਸਮਾਧ ਹੋ ਗਈ। ਕੋਈ ਕਹਿੰਦੀ ਕੰਮ ਦਾ ਅਰੰਭ ਪੁਰਾਣਾ ਹੋਇਆ।ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਸਾਧ ਕੇ ਖਿਸਕ ਗਿਆ ਕਲਜੁਗ ਤੇ ਡਰਿਆ। ਤਾਂ ਹੁਣ ਤੁਸੀ ਮੁਝੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਕਹਿ ਦੇਵੋ। ਗੁਰਦੇਵ ਮਾਤਾ ਗੁਰਦੇਵ ਪਿਤਾ ਏਹ ਬਾਤ ਮਾਨਕੇ। ਤਾਂ ਸੁਣ ਕੇ ਚੁਪਾਤੇ ਉਹ ਮਾਤਾ ਕਿਨਾਰੇ ਸਿਲ ਪਰ ਲੈ ਕੇ ਜਾਇ ਬੈਠੇ। ਦੇਵਤਾ ਕੀ ਬਾਤ ਕੈਹਣੀ ਭਲੀ ਨਹੀਂ।

ਪਰ ਕੇਹਣਾ ਬਨਿਆ ਤੁਮਾਰੇ ਹਠ ਤੇ ਜਬ ਉਠੇ ਹਮ ਪਾਉਠੇ ਖੋਜੇ ਸਭਿ ਇਸਥਾਨ। ਜਗਯੇ ਚਿਤ ਪੂਜੇ ਕਿਸੇ ਤੁਰਤ ਹੋਇ ਪਥਮਾਨ। ਤਬੇ ਬੁਲਾਵਾ ਕੇਸੋ ਦਾਸ। ਕਾਂਸੀ ਵਾਸੀ ਸਾਰਸੁਤ ਭਾਸ। ਪਾਂਧਾ ਕਸਪ ਦੇਵਕਾ ਤੰਤ੍ਰ ਜਪਦਾ ਰਹੈ ਤੇ ਦੇਵ ਕਾ ਮੰਤ੍ਰ੍ਰ ਬੂੜੀ ਇਆ ਇਕ ਪਾਲੀ ਮੋਚਨ। ਗਏ ਵਸੇ ਤਹਾ ਰੈਨ ਦਿਨ ਸੋਚਨ। ਫੌਜ ਤੁਰਕੀ ਢੂਢਤ ਆਈ। ਮਿਸਰ ਕੇ ਆਪ ਗੋਬਿੰਦ ਸਹਾਈ ਨਰਾਇਨਪੁਰ ਢਿਗ ਪਹੁੰਚੇ ਜੰਗਲ। ਲਿਵਲਾਗੀ ਸਭ ਛੋਡੀ ਸੰਭਲ। ਮਨੂ ਮਾਜਰਾ ਅੰਬ ਬਗਈਆ। ਉਪਰ ਨਹਰਅਹਨਿਸ ਬਸ ਰਹੀਆ।ਮਥਰਾ ਮਿਸਰਮਿਲੇ ਸਿਊ ਸਿਖਾ ਦੇਖੇ ਹਮ ਗੁਰੂ ਢਿਗ ਹੀ ਲਿਖ। ਲਿਖੇ ਮਨੂ ਕੀ ਕਵਿਤਾ ਕਹਾਣੀ। ਤਾ ਦਿਨ ਹਮ ਪਦ ਭਏ ਜਾਨੀ। ਸਤਿਗੁਰ ਸਿਰ ਪਰ ਫੇਰਾ ਪਾਣੀ। ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕੇ ਤੁਮ ਹੀ ਕਾਨ। ਮਨੂ ਮਾਜਰਾ ਤੇ ਚਲ ਆਏ। ਧਨਖੀ ਖੇਤ ਲੰਘ ਤੇ ਭਾਏ। ਨਿਕਟ ਗਾਉ ਵਿਪਰਨ ਕਾ ਬੋਰਾ।ਕੰਨਿਆ ਥੀ ਤਿਨ ਗੁਰੂ

ਨਿਹੋਰਾ। ਤਿਨ ਘਰ ਵਸੇ ਕੂਪ ਪ੍ਰਤੀਤ। ਘੋੜਾ ਕਮੈਦੀ ਰਹੈ ਗੁਰ ਰੀਤਿ। ਘੋੜਾ ਸੇਵਤ ਕੰਨਿਆ ਤਿਆਰੀ। ਸਿਖ ਸਾਤ ਥੇ ਮੇਹਰ ਸਿੰਘ ਆਰੀ। ਨੰਦ ਸਿੰਘ ਸਾਹਬ ਸਿੰਘ ਜਟ। ਬੁਧ ਸਿੰਘ ਨਾਈ ਸਦਾ ਸਿੰਘ ਭਟ। ਮਥਰਾ ਬਾਮਣ ਸੈਤਾ ਝੀਵਰ। ਮਲਵਾ ਰਸੋਈਆ ਮੈਨੂੰ ਕੂਵਰ। ਸਾਤਵੇਂ ਦਿਨ ਤਹਿ ਮਤਾ ਪਕਾਇਆ। ਧੰਨਾ ਬਾਮ ਕੇਸਵ ਘਰ ਆਇਆ। ਤੁਰਕ ਤੁਰਤੁ ਮਾਰੋ ਬਿਧ ਐਸੀ। ਨੈਨੁ ਪੁਤ੍ਰ ਸੇਵਹਿ ਬੈਸੀ।ਡੇਰਾ ਫਿਰਕੇ ਗਿਰ ਪਰ ਚੜੇ। ਗਰਾਂ ਉਭੇ ਛੋਟੀ ਸੀ ਵੜੇ। ਪੁਖ ਗੁਰੂ ਨੰਦਾ ਤਿਥ ਅੰਤ।ਹੋਈ ਅਰਾਧਨ ਧਰਾ ਨਮਿਤ। ਪਾਂਚ ਪਹਿਰ ਕਾ ਹੋਮ ਅਰੰਭਾ।ਸਭ ਕੋ ਸੌਂਪ ਦੀਆ ਗੁਰ ਧੰਧਾ। ਬਾਰਾਂ ਪਹਿਰ ਅਰੰਭਾ ਏਕ। ਤਾ ਮੇ ਦੇਵੀ ਮੂਰਤੀ ਏਕ। ਲਗੈ ਰੈਣ ਦਿਨ ਅੰਤੁ ਭੂਲਾ। ਦੇਵ ਕਾਮ ਸਬ ਅੰਗਨਿ ਝੂਲਾ। ਉਣ ਉਣ ਮੁਣ ਮੁਣ ਗੁਣ ਗੁਣ ਰੁਣ ਰੁਣ। ਸੋਲਾ ਆਂਕ ਜਾਪ ਕੀਓ ਪੁਣਝੁਣ। ਕੇਸਵ ਕਹਿਆ ਗੁਰੂ ਦੀਓ ਭੇਟ। ਮੇਰੋ ਹੋਇਗਾ

ਤੁਮਾਰਾ ਓਟ। ਹਮ ਛਤ੍ਰੀ ਧਰਮ ਸਾਰ ਸੁਤ ਈਆ
ਹਮ ਸੁਤ ਤੁਮਰੇ ਤੁਮਹਿ ਜਨਈਆ। ਕਹੀਓ
ਵਿਪਰ ਤੁਮ ਹਮਰੇ ਅੰਗ॥ ਜਾਨਤ ਕੋ ਤੁਮ ਧਰਕੈ
ਸੰਗ॥ਦੇਵ ਅਰਾਧਨ ਉਦਮ ਧਾਰ॥ ਧੰਨ ਧੰਨ ਗੁਰੂ
ਵੰਸ ਨਿਤਾਰ॥ ਮੇਰਾ ਕਹਿਣਾ ਤੁਮਾਰਾ ਹੇਤ। ਰੈਣ
ਦਿਨਾਂ ਨਿਤ ਪੜੋ ਸੁਚੇਤ। ਸੁਧ ਕਾਇ ਬ੍ਰਹਮਚਰਜ
ਰੈਹਣਾ। ਮੋਨ ਹੋਇ ਅਨ ਸੁਣਨੈ ਕੈਹਣਾ। ਜਾ
ਬ੍ਰਿਧ ਮਾਤਾ ਰੁਤ ਉਪਜਾਈ॥ ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਨਿਤ
ਭਈ ਸਵਾਈ। ਅਰਪੀ ਦੇਹ ਗੇਹ ਕੀ ਬਾਤ।
ਅਲਪ ਅਹਾਰ ਘ੍ਰਿਤ ਤਿਲ ਸਾਤ। ਪਾਂਚ ਮਾਸ ਤੇ
ਨੈਣ ਉਘਾਰ। ਸੁਪਨ ਸੁਹਾਇ ਆਉ ਇਕਰਾਰ।
ਜਾ ਜੁਗ ਨਹੀਂ ਆਉ ਦਿਵਦੇਵ॥ਨਾਰ ਮਨੁਖੀ ਤੇ
ਜਬਿ ਦੇਹ॥ਤਬ ਜਾਗ੍ਰਤ ਸੁਪਨ ਏਕਮਮ ਭਇਆ॥
ਬੀਤੇ ਮਾਸ ਨਵਨ ਦਸ ਹਿਆ। ਏਕ ਦਸ ਤਿਥ
ਨਵਮੀ ਆਈ॥ ਰਵਿ ਦਿਨ ਰਹਿਆ ਪਹਿਰਾਈ।
ਬੋਲੇ ਮਿਸਰ ਆਈ ਸੁਰ ਦੇਵ॥ ਮਾਂਗੇਗੀ ਭੇਟ ਦੇਹ
ਸੁਖ ਸੇਵ॥ ਸੁਪਨ ਭਇਆ ਮੁਹਿ ਜਾਗ੍ਰਹਿ ਮਾਝ।

ਲਿਆਊ ਭੇਟਾ ਦਿਵ ਰਾਝ। ਕਾਲੀ ਆਵੇ ਅਥਵਾ
ਪ੍ਰਾਤਿਕਰੀ ਉਨ ਭੀ ਚਿਰ ਖਸਾਂਤ। ਚਲੇ ਮਿਸਤ
ਕੁਛ ਮਨ ਭਇਆ ਬੋਰਾ। ਜਾ ਬਿਧ ਮਮ ਢਿਗ
ਕਹੀ ਨ ਹੋਰਾ। ਯਾਮ ਏਕ ਦਿਨ ਘੜੀਆ ਚਾਰ।
ਜਗ ਮਗ ਪਰਬਤ ਝਮਕੇ ਪਹਾਰ। ਕਿਆ ਦਾਮਨ
ਕਿਆ ਸੂਰਜ ਇੰਦਾ। ਦਮਕਿਓ ਗਗਨ ਮੂਰਤਿ
ਭਇ ਸੰਗਾ। ਭੀਮ ਨੈਨ ਉਠ ਹੂਆ ਠਾਂਡਾ।
ਨਿਰਖੀ ਏਕ ਬਾਰ ਮੁਖ ਰਾਂਡਾ। ਤੁਮ ਹੀ ਬਚਨ
ਪ੍ਰਕਾਸਾ। ਧਰਮ ਸਾਚ ਭਇਓ ਆਜ ਨਿਕਾਸਾ।
ਮਗਨ ਹੂਆ ਜਗਗਇਓ ਭੁਲਾਈ।ਬੇਟਾ ਨਿਕਸਾ
ਭੇਟ ਕਹਾਈ। ਬੋਲੇ ਹਾਸਿਤਿ ਮੀਚ ਗਰਜਾਨੀ।
ਰਬ ਸਕੇਸ ਦੀਆ ਉਰਮਾਨੀ। ਪੀਛੇ ਉਸਤਤਿ
ਕਰੀਓ ਦਾਸਾ। ਜਬ ਧਿਆਵੈ ਤੂ ਆਊ ਲਾਸਾ।
ਚਖ ਮਿਚੈ ਮੀਚ ਹੁਇ ਜਾਊ। ਪੀਛੈ ਪੰਥ ਬੀਜ
ਨਿਕਜਾਊ। ਚਾਲੀ ਬਰਸ ਪੀਛੇ ਵਰਤਾਈ। ਰਹੇ
ਰਾਜ ਤੁਰਕਨ ਕੋ ਖਾਈ। ਤੁਮਰੀ ਚਾਹ ਪੂਰਨ ਅਬ
ਭਈ। ਮੇਰੇ ਕਹਿਓ ਸਾਚ ਦ੍ਰਿੜਾਈ। ਸਸਤਰ

ਛੁਰੀ ਲੋਹ ਇਹ ਮੇਰਾ। ਜਲ ਮਿਠ ਫੇਰ ਵਪੁ ਮਾਥਰ ਵੇਰਾ। ਸੂਰ ਹੋਇਆ ਸਿਦਕ ਤੁਮਾਰਾ। ਦੀਜੇ ਮਮ ਕੋ ਭਟ ਪੁਰਾਰਾ। ਛੁਰੀ ਪਕਰ ਵਪੁ ਰਕਤ ਨਿਕਾਰਾ॥ ਬੂੰਦ ਲੇਇ ਅਪੁ ਰੂਪ ਸਵਾਰਾ॥ ਲਿਕੜ ਬੋਲਾ ਭੇਟਾ ਲੇਹੂ। ਕਛਨੀ ਭਛਨੀ ਛੁਹ ਮਮ ਹੋਹੂ। ਤੁਮਰੀ ਸਹਾਇ ਜੁਧ ਮੈ ਆਊ। ਪੰਥ ਲਾਜ ਕੋ ਪਤਤ ਪਾਊ। ਗਏ ਦੇਵਿ ਗਣ ਮਣਮਣ ਮੋ ਉਲਟੀ॥ ਜਗਤ ਗੀਤ ਸਭ ਤਾ ਦਿਨ ਛੁਟਕੀ। ਕਛਕ ਅੰਤਗ ਮਾਤਾ ਸੋ ਰਾਖਾ। ਨਹਿ ਪੁਛੇ ਦਵੀ ਇਹ ਭਾਤਾ। ਮਾਤਾ ਸਾਤ ਭਈ ਹਿਤ ਗੇਰਾ।ਪੀਛੇ ਫਿਰੀ ਘਰ ਧਨਹਿ ਨਬੇਰਾ। ਗੁਰ ਮਾਇਆ ਨਹਿ ਜਾਤ ਲਖਾਨਾ। ਤਿਆਗੀ ਮਾਇਆ ਹੋਇ ਮਮ ਤਾਨਾ।ਕਹੇ ਘਰ ਘੁਲਕੇ ਸਭ ਜਨ ਸਗਰੇ। ਰਾਜਨ ਸੰਗ ਸਰਬ ਵੇਰ ਭਇਓ ਤਗਰੇ। ਰਾਜਾ ਸਭ ਮਿਲ ਧੂਮ ਮਚਾਈ। ਲਰੇ ਸਿਖ ਗੁਰ ਮਸਤਕ ਨਿਆਈ। ਆਇਓ ਭੋਰ ਵਾਂ ਦਿਨ ਦਿਸ ਕੇਸਵ। ਹਾਥ ਜੋਰ ਬੋਲੇ ਸਭ ਸੇਸਵਾਦੇਵ ਕਿਰਪਾ ਅਮ੍ਰਤਮ ਪ੍ਰਸਾਦਿ।

ਦੀਓ ਮੰਤ੍ਰ ਕਲ ਗੁਰ ਮੁਹ ਆਦ। ਸਵਾ ਲਾਖ ਦੇਊ ਧਨ। ਇਹ ਕਹਿ ਮੇਲਿਓ ਅੰਗਨ ਘਨ। ਜਹਾਂ ਹਮ ਤਹਾਂ ਤੁਮ ਐਸੀ ਬਨੀ। ਸਭ ਹੀ ਤੁਮਰੇ ਰਛਕ ਗਨੀ। ਪ੍ਰਿਥਮ ਰੋਇ ਪੁਨ ਬਿਪਰ ਭਾਖਾ। ਮੁਹਿ ਅਭਆਖਾ ਸਾਚ ਤੁਮ ਆਖਾ। ਤਬ ਬਿਪਰ ਗੁਰ ਸੌ ਗਿਉ ਗੁਨਾ। ਗਇਆ ਕਹੁ ਫਿਰ ਗਿਨਾ ਨ ਸੁਨਾ।ਇਕ ਦਿਨ ਪੂਛੀ ਹੁਕਮਨਾਮਾ।ਜਬ ਸੋਢੀ ਗੁਰ ਪਦ ਬਿਸਰਾਮਾ।ਬਿਪਰ ਕਹਾ ਇਹ ਗਇਓ ਪਲਾਈ। ਬੋਲੇ ਗੁਰ ਇਨ ਦੇਹੀ ਪਾਈ। ਹਮਰੋ ਸਿਖ ਹੋਇ ਅਵਤਾਰੇ।ਰਣਸਿੰਘ ਨਾਮ ਭੂਪ ਪਥਾਰੇ। ਬਹੁਤ ਨ ਸੰਗ ਭਿਰੇਗਾ ਜਬਹੀ।ਕਰੇ ਰਾਜ ਹੰਕਾਰੀ ਤਬਹੀ। ਤੀਸਰ ਜਨਮ ਲਾਹੌਰ ਮੈ ਜਾਵੈ। ਤਬ ਉਧਰੇਗਾ ਮਮ ਢਿਗ ਆਵੈ ॥੧੭॥ ਸਾਖੀ ਪੂਰੀ ਹੋਈ ਬੋਲਹੁ ਭਾਈ ਜੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ।

ਸਾਖੀ ਅਠਾਰਵੀਂ ਚਲੀ

ਏਕ ਵੇਰ ਸਿਖਾਂ ਫਰਿਆਦ ਕਰੀ ਲਾਂਗਰੀ ਪ੍ਰਸਾਦ ਕਾ ਤਕਰਾਰੀ ਹੈਗਾ। ਹਸ ਬੋਲੇ ਲਾਂਗਰੀ

ਲੋਭੀ ਹੈਗਾ। ਗੁਰ ਧਨ ਖਾਇਆ ਮਸੰਦ ਹੈਗਾ। ਪਿਛਲੇ ਜਨਮ ਕਾ ਭੁਖਾ ਹੈਗਾ। ਜਾਉ ਤੇਗ ਗੁਰੂ ਕੀ ਦੇਗ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਸਾਦ ਬਹੁਤ ਦੇਗ ਮੇ ਹੋਵੇਗਾ। ਪਾਹਲੀਆ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਦੇਗ ਦਾਨ ਨ ਖਾਵੈਗਾ ਸੋ ਸਿਖਨਹੀਂ ਭਾਈ ਰੈਹਤ ਕਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਸਿਖੋ ਆਪ ਹੀ ਕਰ ਲੇਵੇ। ਜੋ ਛਕਾਵੈਗਾ ਸੋ ਨਿਹਾਲ ਹੋਇਗਾ ਗੁਰੂ ਕਾ ਪੰਥ ਸਭਨਾਂ ਆਸਰਮਾਂ ਤੇ ਤਿਆਗੀ। ਅਰਦਾਸ ਕਹਿ ਵਰਤਾਵਨਾ। ਤਵ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਕਹਿ ਕਰ ਛਕਣਾ ਅਤੇ ਚੁਲੀ ਪੜਨੀ ਘੋੜੇ ਸਸਤ੍ਰ ਦੀ ਨਿਤ ਖਬਰ। ਅਰ ਤੁਰਕ ਸੋ ਵੈਰ। ਪਹਾੜੀ ਸੋ ਨਿਆਰਾ ਮਿਤ੍ਰਾਈ ਨਹੀਂ। ਖਰਚ ਗੁਰੂ ਦੇਵੇਗਾ। ਛਤ੍ਰੀ ਸੰਨਿਆਸੀ ਤੁਮਰਾ ਖਾਲਸਾ ਜੀ ਅਧੀਨ ਸਬਦ ਕੇ। ਸੇਵਾ ਸਿਖਾਂ ਦਾ ਜੋ ਸਿਖ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਪਕਦਾ ਉਠਾਇ ਲੇਵੈ। ਅਤੇ ਖਾਇਕੇ ਲੋਭ ਕਰੇ ਅਤੇ ਸਿਖ ਦੇ ਘਰ ਮੰਦ ਨਜਰ ਕਰ ਦੇਖੈ ਸੋ ਕੋਹੜੀ ਨਰਕ ਭੁਗਾਵੇਗਾ ਹਮਾਰਾ ਨਹੀਂ। ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਕੀ ਨਿੰਦਾ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ। ਅਤੇ

ਸਿਖ ਭੁਖੇ ਨੂੰ ਛਕਾਵੈਗਾ। ਸੌ ਜਗ ਕਾ ਫਲ ਪਾਵੈਗਾ। ਸਿਖ ਨੋ ਵਿਵਾਹੇਗਾ ਸੋ ਨਿਸਤਰੇਗਾ। ੧੮॥ ਸਾਖੀ ਪੂਰੀ ਹੋਈ ਬੋਲਹੁ ਭਾਈ ਜੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ।

ਸਾਖੀ ਉਨੀਵੀਂ ਚਲੀ

ਏਕ ਵੇਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਸਿਖਾਂਕੇ ਸਨਬੰਧੀਆਂ ਕਹਿਆ ਪਹਾੜੀਏ ਸੁਲਾਹ ਕਰਦੇ ਹੈਨ। ਤਾਂ ਬਚਨ ਹੋਇਆ ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਵਸਾਹ ਨਹੀਂ ਭਲਾ ਦੇਖੇ ਤਾਂ ਕਹਿਆ ਪੰਮਿਆਂ ਗੁਰੂ ਕਾ ਖਜਾਨਾ ਮਾਲਵੇ ਜਾਣ ਦੇਵੇ। ਘੇਰਾ ਚਉਫੇਰੇ ਨਾ ਬੈਲ ਭਰਕੇ ਨਿਕਾਸੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਰਾਜਿਆਂ ਸੌਹ ਕਰੀ ਸੀ ਧਰਮ ਕੀ ਸੁਲਾਹ। ਹਮ ਤੁਮ ਛਤ੍ਰੀ ਹਾਂ ਦੇਖ ਜੋ ਮਾਲ ਪਾਂਚ ਹਜਾਰ ਲਾਦ । ਭਰਮੇ ਮਾਇਆ ਨੂੰ ਦੇਖ ਕਰ ਤਬ ਲੇ ਭਾਗੇ ਲਾਦ ਵਣਜਾਰੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੇ ਹੀ ਲੀਏ ਥੇ ਲੇਕਰ ਦੇਖਨ ਲਗੇ। ਗੋਣਾ ਤੇ ਪਥਰ ਮਾਟੀ ਈਟਾਂ ਭਰੇ ਥੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿ ਛਡਿਆ ਸੀ

ਪਹਿਲੋਂ। ਅੰਤਰ ਕੀ ਜਾਨਤੇ ਥੇ ਤਾਂ ਪਹਾੜੀਏ ਖਿਸਾਣੇ ਹੂਏ।ਤਾਂ ਬਚਨ ਹੋਇਆ ਵੈਰੀ ਕਾ ਵਸਾਹੁ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ। ਖਾਲਸਾ ਵੈਰ ਕਾ ਬਦਲਾ ਕਰੇਗਾ ਇਹ ਸੁਖ ਨ ਭੋਗੈਂਗੇ। ਦਗਾ ਬੁਰਾ ਸਿਖੋ ਮਾਰ ਲੈਣਾ ਪਰ ਦਗਾ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ।ਗੁਰੂ ਪਰ ਸਿਦਕ ਘਰ ਕੇ ਲੋਗੋਂ ਕੋ ਹੂਆ ਗੁਰੂ ਕਾ ਕਹਿਣਾ ਸਚੁ ਜਾਨਨਾ। ਪਰ ਸੰਤੋਖ ਨਾ ਹੂਆ ॥ ੧੯ ॥ ਸਾਖੀ ਪੂਰੀ ਹੋਈ ਬੋਲਹੁ ਭਾਈ ਜੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ॥

ਸਾਖੀ ਵੀਹਵੀਂ ਚਲੀ

ਏਕ ਵੇਰ ਤੁਰਕ ਆਏ ਲੜਨੇ। ਰਾਜਿਆਂ ਚੜਾਏ। ਬਡਾ ਜੁਧ ਹੂਆ ਚਮਕੌਰ ਮਾਹ। ਤਾਂ ਇਕ ਮੁਗਲ ਪਾਂਟੇਕ ਪਾਂਚ ਹਜਾਰੀ ਸੈਦਾ ਬੇਗ। ਗੁਰੂ ਕਾ ਹਮਾਇਤੀ ਉਠ ਖੜਾ ਹੂਆ। ਲੜਿਆ ਅਤੇ ਖਾਲਸੇ ਸਾਥ ਮਿਲਾ। ਜਿਤ ਜਿਤਾਇ ਹਜੂਰ ਗਿਆ ਗੁਰੂ ਕੇ ਤਾਂ ਮਥਾ ਟੇਕਿਆ। ਤਾਂ ਅਗੇ ਤੇ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਉਮਰ ਬਰ ਕਰਾਰ ਮਿਲੇ ਖੂਬਈਨ

ਤਕਰਾਰ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਤੁਮ ਦੇਗ ਸਮਝ ਕੰਧਾਰੀ ਹੋ। ਪਹਿਲੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਭੇਟਿਆ ਸੀ ਬਾਗ ਮੈਂ ਸੇਵਾ ਕਰੀ ਥੀ।ਤਾਂ ਹਸ ਕੈਹ ਚਲੇ ਥੇ। ਬੁਲਾਵਾਂਗੇ ਤੁਮਾਰਾ ਸਸਤ੍ਰ ਦੇਖੈਂਗੇ। ਪਹਿਲੇ ਤੁਸਾਂ ਸਬਰ ਕਾ ਪਰਚਾਰ ਕੀਆ ਥਾ। ਪੀਛੇ ਕਹਿਆ ਤੁਬਕ ਕਮਾਇ ੨ ਕਰਾਮਾਤ। ਚਿਨ ਖੈਰ ਖਿਲ ਸਜ ਜਨਾਤਿ। ਇਤਨੀ ਸੁਣ ਮੁਗਲ ਢਹਿ ਪਿਆ। ਪੀਰ ਪੀਰ ਮੁਝੇ ਰਾਖਣਾ। ਪਾਇਆ ਏਹ ਸਭਿ ਸਾਚ ਹੂਈ ਥੀ। ਅਬ ਰਖ ਲੇਵੋ। ਤਾਂ ਉਨ ਡੇਰਾ ਲੁਟਾਇ ਹਜ਼ੂਰ ਗਿਆ ਰਹੈ। ਸਸਤ੍ਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਬਖਸ਼ੇ। ਰਾਜਾ ਹਰੀ ਚੰਦ ਮਾਰਿਆ ਸੀ ਫੁਲ ਦੇ ਸਾਥ ਦੋਵੇਂ ਵਡੇ ਜੋਧੇ ਥੇ। ਪੀਛੇ ਤੇ ਗੁਰੂ ਨੇ ਹਾਥ ਸਿਰ ਪਰ ਰਖਾ ਲੜਾਈ ਵਿਚ ਮਾਰਾ ਦੀਨਾ ਬੇਗ ਨੇ ਸੈਫ ਸੰਗ। ਗੁਰ ਲੋਕ ਜਾਇ ਬਸਾ। ਵਡਾ ਕਤੂਹ ਹੂਆ ਦੇਵ ਲੋਕ ਬਸਾ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥੨੦॥ ਸਾਖੀ ਪੂਰੀ ਹੋਈ ਬੋਲਹੁ ਭਾਈ ਜੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ।

ਸਾਖੀ ਇਕੀਵੀਂ ਚਲੀ

ਏਕ ਵੇਰ ਲੜਾਈ ਕਰਦੇ ਫੌਜ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਭਜਾਇ ਦਿਤੀ। ਰਾਜੇ ਜੋਰ ਦੇ ਕੇ ਲੜੇ। ਹੰਡੂਰੀ ਕਹਲੂਰੀ ਚੰਬੇਲ ਫਤੇ ਪੁਰੀਆ ਵਜ਼ੀਰ ਸਿੰਘ ਨਾਹਿਣੀਆ ਦੇਵ ਸਰਣ ਰਾਜ ਸੋਪਾਹੀਸਭਹਜਾਰ ਦਸ ਬੇ। ਖਾਲਸਾ ਕਾ ਦਲ ਆਠ ਸੈ। ਤੇਗ ਤਲਵਾਰ ਸੇਲਾਂ ਤੁਪਕ ਬਰਛੀ ਸਿਪਯਾ ਕਮਾਨ ਹੂਆ ਜੁਧ ਰਣਕੈ ਡਮਕ ਕਟੀ ਪਿਆਦੀ ਹਾਨ। ਜੁਧ ਜਾਗਾ ਤਬੈ ਸੀਸ ਬਾਗਾ। ਛੁਟੀ ਤਲਵਾਰ। ਕਟੇ ਬਰਿਆਰ। ਗਿਣੇ ਰਣ ਸੂਰਾ। ਰਾਜ ਸੂਤ ਕੂਰਾ। ਜੀਤਾ ਦਿੜ ਜੰਗ ਖਾਲਸਾ ਨਿਸੰਗ। ਬੈਠੇ ਗੁਰ ਦੂਰ। ਦੇਖਾ ਰਣ ਬੂਰ। ਲੋਹੂ ਨਦੀ ਲਾਲ ਘੋੜੇ ਰਾਜ ਸਾਲ। ਆਖਰ ਜਿਉਹ। ਖਾਲਸਾ ਖਲੋਸੇ। ਹਾਰੇ ਭਜ ਠਾਨ ਗੁਰੂ ਖਾਲਸੇ ਦਿਖਾਨੁ। ਘੋੜੇ ਨੀਲੇ ਪਰਚਾਇ ਪੀਛੇ ਮੁੜ ਬਿਸਮਾਇ। ਸੁਣੀ ਰਣ ਮਾਹ। ਹਟੇ ਸੂਰ ਅਨੁਰਾਹ। ਖਾਲਸਾ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ।

ਸਭ ਹਟਕਾ। ਬੇਰੀ ਆਨ ਸਟਕਾ। ਪੁਕਾਰੇ ਸਭ ਸਿੰਘ ਘੋੜੇ ਦੁੜਾਏ ਭਾਖੇ ਬਿੰਦ। ਤਬ ਨੌਰੰਗ ਸਿੰਘ ਘੋੜੇ ਕੋ ਕਹਿਆ ਮੂਹਿ ਤੇ ਨੀਲਿਆ ਖੜਾ ਰਹੁ ਆਨ ਗੁਰੂ ਕੀ ਮਤਿ ਜਾਈ। ਤਾਂ ਘੋੜਾ ਥੰਭ ਗਿਆ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਬਹੁਤ ਕਾਮਚੀ ਅਤੇ ਅਡੀਆਂ ਮਾਰ ਰਹੇ। ਪਰ ਆਗੇ ਨਕੀਰ ਕਰੀ ਥੀ ਸੋ ਨਾ ਲੰਘਤਾ ਹੂਆ। ਤਾਂ ਉਤਰ ਬੈਠੇ ਤੇ ਪੀਛੇ ਮਸੰਦ ਥਾ ਸਿਖਾਂ ਦਾ ਖਾਂਵਦਾ ਰਿਹਾ ਗੁਰੂ ਕੀ ਭੇਟਾ ਹਮ ਜਾਣਿਆ ਹੈ। ਤਾਂ ਘੋੜਾ ਫੁਰਕਾ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਬੋਲ ਕਹਿਆ ਗੁਰੂ ਖਾਲਸਾ ਖਾਲਸਾ ਗੁਰੂ। ਖਾਲਸਾ ਜੀ ਮਾਰੇ ਫੌਜਾਂ ਨੂੰ। ਤਾਂ ਖਾਲਸਾ ਮੁੜ ਕਰ ਲੜਨੇ ਲਾਗਾ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਬੈਠ ਕਰ ਸਾਤ ਤੀਰ ਚਲਾਏ। ਤਬ ਪੁਕਾਰ ਪੜੀ ਉਮਡੀ ਗੁਰੂ ਕੀ ਫੌਜ। ਜੀਤ ਕੇ ਜੰਗ ਆਏ ਗੁਰ ਜੀ ਉਠਕੇ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਇ ਚਲੇ ਆਗੇ ਸਭ ਸੁਖ ਹੂਆ ॥ ੨੧ ॥ ਸਾਖੀ ਪੂਰੀ ਹੋਈ ਬੋਲਹੁ ਭਾਈ ਜੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ।

ਸਾਖੀ ਬਾਈਵੀਂ ਚਲੀ

ਏਕ ਸਮੇਂ ਰਾਗੀਆਂ ਨੇ ਕੀਰਤਨ ਪਰੇਮ ਸਾਬ ਪੜਿਆ ਅਤੇ ਧੁਨਿਕਾ ਵਾਜਾ ਸੁਰ ਤਾਲ ਸਬਦ ਏਕ ਕਰ ਖਾਲਸਾ ਸੁਣ ਕਰ ਖੁਸੀ ਹੋਕਰ ਕਹਿਆ। ਵਾਹ ਵਾਹ ਭਲਾ ਸਬਦ ਪੜਿਆ। ਨਿਹਾਲ ਕਰ ਦੀਆ ਰਾਗੀਆਂ ਨੇ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਕਹਿ ਲੋਕਾਈ। ਤਾਂ ਸਿਖਾਂ ਪੁਛਿਆ ਸਚੇ ਪਾਤਿਸਾਹਜੀ ਜ਼ਾਹਿਰ ਕਰੋ ਤੁਸੀਂ ਕੀ ਕਹਿਆ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਬੋਲੇ ਏਕ ਗਾਉਂ ਕਾ ਚੌਧਰੀ ਸੀ ਓਹ ਹਰਟ ਜੋੜ ਕੇ ਪਾਣੀ ਸਿੰਚਦਾ ਸੀ ਖੇਤ੍ਰ ਮਾਹਿ। ਕਿਆਰੇ ਪੁਰ ਕਹੀ ਪੜੀ ਸੀ ਕੋਈ ਲੇ ਗਿਆ। ਤਾਂ ਚੌਧਰੀ ਕਹਿਆ ਮੇਰੀ ਹੀ ਕਹੀ ਜਾਂਦੀ ਰਹੀ ਤਾਂ ਹੋਰ ਕੀ ਕਿਆ ਚਲੀ। ਭਿਰਾਈ ਸਦ ਕੇ ਡੌਂਡੀ ਫੇਰੀ ਢੋਲ ਬਜਿਆ ਸਭ ਨੇ ਸੁਣਿਆ ਪਰ ਕਿਸੇ ਨੇ ਨਾ ਦਈ। ਤਬ ਘਰ ਲਗੇ ਲੋੜਣ ਤਬ ਭੀ ਨ ਨਿਕਸੀ। ਤਾਂ ਬਿਸਮੇ ਹੂਆ ਸਾਰਾ ਪਿੰਡ। ਉਸ

ਸਮੇਂ ਕੋਈ ਬੋਲ ਪਿਆ। ਜੋ ਭਿਰਾਈਦਾ ਭੀ ਘਰ ਢੂੰਡੋ। ਤਾਂ ਲਗੇ ਦੇਖਣ ਇਕ ਕੋਨੇ ਕੋਠੀ ਪਿਛੇ ਤੇ ਕਹੀ ਪਾਈ ਤਾਂ ਚੌਧਰੀ ਕਹਿਆ ਭਿਰਾਈ ਨੂੰ ਸੁਣ ਭਾਈ ਕਹੀ ਘਰ ਮਾਹਿ ਧਰੀ।ਤੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਸੁਣਾਇ ਕੇ ਸ਼ੋਰ ਮਚਾਇਆ ਕਿਉਂ। ਹਛੀ ਨਹੀਂ ਕਰੀ ਤਾਂ ਨਸੀਹਤ ਕਰੀ ਭਿਰਾਈ ਨੂੰ। ਸੁਣੋ ਸਿਖ ਇਹ ਤਾਂ ਭਰਾਈ ਦੀ ਤਰਾਂ ਸੌਰੀ ਹੀਬਣੇ ਹੈਨ ਪੰਡਤ ਪਾਂਧੇ ਜੋਤਸ਼ੀ ਰਾਗੀ ਪ੍ਰੇਰਕ ਭਾਮ। ਔਰਨਕੋ ਉਪਦੇਸ ਤੇ ਆਪਨ ਕਰਹੈ ਅਰਾਮ। ਸੋਭਾ ਦੰਭੀ ਜਾਪੁਕੀ ਤਪੁ ਕੀ ਕਰਨੀ ਨਾਹਿ।ਮੋਲ ਲੇਇ ਮਹਘੋ ਅਚੇ ਤਿਵੇ ਲੀਜੀਏ ਰਾਹਿ। ਪੂਛੀ ਪੂਛ ਕੋਉ ਪੜਿਆ ਰਹੈ ਬਤਾਉ ਇਕ ਠਉਰ। ਐਸੀ ਬਨੀ ਬਤਾਉਣੀ ਬਿਰਲਾ ਸਮਝੈ ਠਉਰ। ਭਾਈ ਸਿਖੋ ਸਮਝੇਗਾ ਸੋ ਤਰੇਗਾ। ਕਹਿਆ ਪਾਰ ਨਹੀਂ ਜਾਈਦਾ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸਚਾ ਮਿਲਿਆ ਹੈ ਸੋ ਬਖਸ਼ੀਏਂਗੇ। ਨਾਨਕ ਜਿਨ ਕਉ ਸਤਿਗੁਰ ਮਿਲਿਆ ਤਿਨਕਾ ਲੇਖਾ ਨਿਬੜਿਆ ॥ ੨੨ ॥ ਬੋਲਹੁ ਵਾਹਿਗੁਰੂ

ਸਾਖੀ ਤੇਈਵੀਂ ਚਲੀ

ਏਕ ਬੇਰ ਅੰਨ ਮਹਿੰਗਾ ਹੋਇ ਗਇਆ ਤਾਂ ਜਗਤ ਡੁਲੀ ਦੇਖ ਕੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਧੰਨ ਅੰਨ ਲਗੇ ਦੇਵਣ ਲੋਕਾਂ। ਸਭਿ ਰਾਜੇ ਅਚਰਜ ਹੋਣ ਲਗੇ। ਮਾਤਾ ਗੁਜਰੀ ਠਾਕਿਆ ਲੰਗਰ ਥੋੜਾ ਕਰੋ ਤਾਂ ਸਿਖਾਂ ਕਹਿਆ ਸਚੇ ਪਾਤਿਸਾਹ ਮਾਤਾ ਜੀ ਕਿਹਾ ਹੈ। ਸਰਫਾ ਕਰੋ ਕਾਲ ਦੀ ਖਬਰ ਨਹੀਂ ਕਿਤਨਾ ਕੁ ਚਿਰ ਹੈ। ਤਾਂ ਸੁਣ ਕਰਿ ਰਿਸੇਰੀ ਉਜੜੀ ਘਰ ਹੁੰਦੇ ਸੰਕੋਚ ਨਾ ਕਰੀਏ। ਕਰਤਾਰ ਦਾ ਭਾਣਾ ਹੀ ਹੈ। ਭਾਈ ਨਾਰੀ ਖਤ੍ਰੀ ਦਰਿਦੀ ਨਵਾਂ ਚਾਕਰ ਨਿਆਣੀ ਧੇਨ ਬਾਲਕ ਕਾਇਰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮੁਖ-ਤਿਆਰੀ ਬੁਰੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਭਾਈ ਮਸੰਦਾਂ ਅਤੇ ਪਕਿਆਂ ਖਤ੍ਰੀਆਂ ਅਤੇ ਨਵਿਆਂ ਸਿਖਾਂ ਮਾਤਾ ਨੇ ਅਕਲ ਦਿੜਾਈਅਸੁ। ਮੈਂ ਜਾਣਹੂੰ ਪਰ ਮੇਰੇ ਮੂੰਡੇ ਦੇ ਭੇਤੀ ਸਿਖ ਵਿਰਲੇ ਹੈਨ। ਭਾਈ ਕਰਨ ਮਾਰਿਆ ਥਾ ਪਾਂਡਵਾਂ ਨੇ। ਤਾਂ ਕੁੰਤੀ ਨੇ ਕਹਿਆ

ਭੀ ਮੇਰਾ ਕੁਮਾਰੀ ਦਾ ਸੂਰਜ ਸੁਤ ਨ ਜਨਮਿਆ ਸੀ ਤਿਸਕਾ ਕਰਮ ਮ੍ਰਿਤਕ ਕਿਰਿਆ ਬੇਟਾਕਰੀਓ। ਤਾਂਯੁਧਿਸ਼ਟਰ ਬੋਲਿਆ ਹੁਣ ਕਹਿਆ ਹਤਿਆਰੀ ਮਾਰਣੇ ਕਾ ਦੋਖ ਕਿਸ ਨੋ। ਪਹਿਲੋ ਕਹਿੰਦੀ ਤਾਂ ਕਿਉਂ ਮਾਰਦੇ। ਬੜੇ ਭਾਈਕੇ ਆਸਰੇ ਹੀ ਰੈਂਹਦੇ ਪੈਰੀਂ ਲਗ ਕੇ। ਜਾਹ ਅਬ ਮੂੰਹ ਨਾ ਦਿਖਾਉ ਸਰਾਪੁ ਹੋਇਆ। ਔਰਤਾਂ ਸਭਨਾਂ ਨੂੰ। ਬਾਤ ਨਾ ਪਚੀਓ। ਅਤੇ ਜਿਸ ਘਰ ਤੁਹਾਡਾ ਹੁਕਮ ਹੋਵੇ ਓਹ ਘਰ ਦੂਰ ਹੋਈਓ।ਪੁਤ੍ਰ ਦੇ ਹੁਕਮ ਨਾਲ ਦੁਰ-ਜੋਧਨ ਗਇਆ। ਕੇਕਈ ਦਾ ਹੁਕਮ ਮੰਨਿਆਤਾਂ ਦਸਰਥ ਮਰਾ। ਜਿਸ ਘਰ ਦੋਇ ਮਤੇ ਓਹ ਘਰ ਨਹੀਂ ਰੈਂਹਦਾ ਇਸ ਘਰ ਦਾ ਸਦਾ ਆਪਦਾ। ਅਤੇ ਖਤ੍ਰੀਆਂ ਨੂੰ ਮਾਰੇਗਾ ਮੇਰਾ ਪੰਥ। ਲੁਟੇਗਾ ਤੇ ਸਿਖ ਝਾੜਾਂ ਵਿਚ ਆਪਦਾ ਭੋਗਣਗੇ। ਤੁਰਕਾਂ ਤੇ ਖਲੜੀਆਂ ਉਤਰਾਉਗਾ। ਰਾਜਿਆਂ ਕੀ ਰਾਜਾਈ ਦੂਰ ਕਰੂਗਾ। ਐਸਾ ਸਮਾਂ ਵਰਤਾਊਗਾ। ਸ਼ੇਰਾਂ ਤੇ ਕਾਇਰ ਕਾਇਰਾਂ ਤੇ ਸੂਰਮੇ। ਤੀਵੀਆਂ ਦੀ

ਮਜੂਰੀ ਪੁਰਖਾਂ ਅਤੇ ਤੀਵੀਆਂ ਸਿਖਾਂ ਦੀਆਂ ਸਉਪਾਂਗਾ ਈਸੇ ਦੀ ਉਲਾਦ ਨੂੰ। ਘਰ ਘਰ ਇਹ ਤਮਾਸ਼ਾ ਹੋਵੇਗਾ ਬਰਸ ਚਾਲੀ ਅੰਤਰ ਵੇਗ ਪਗਾਂ ਸਉ ਵਰੇ ਪੀਛੇ ਦੀਆਂ ਮਾਤਾ ਤੇ ਕਲਪਨਾਂ ਪੀਛੇ ਹਟਾਇ ਧਰਾਂ। ਤਾਂ ਸਿਖਾਂ ਮਾਤਾ ਬਖਸਾ-ਇਆ। ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋ ਕੇ ਲੰਗਰ ਚਲਾਉਣਗੇ ਤਾਂ ਸਰਾਪ ਨਹੀਂ ਆਵੇਗਾ।ਲੰਗਰ ਅਟਕਾ ਸਰਾਪ ਸਦਕਾ। ਉਹ ਹੀ ਬੇਰ ਸਿਖ ਸੋ ਮੂਹਿ ਫੇਰਾ। ਚਲੋ ਸਿਖੋ ਮਾਲਵੇ ਗੁਰੂ ਕੀ ਕਾਂਸ਼ੀ ਦਮਦਮੇ ਦਾ ਦਰਸ਼ਨ ਹੈਗਾ। ਮੇਰਾ ਸਿਖ ਦਮਦਮੇ ਦੀ ਟਹਿਲ ਕਰੇਗਾ। ਸੋ ਕਾਂਸ਼ੀ ਵਾਸੀ ਕੀ ਗਤਿ। ਗੁਰੂ ਕਾ ਘਰ ਸ਼ਹੀਦੀ ਕੀ ਮੁਕਤਿ ॥੨੩॥ ਸਾਖੀ ਪੂਰੀ ਹੋਈ ਬੋਲਹੁ ਭਾਈ ਜੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ।

ਸਾਖੀ ਚੌਵੀਵੀਂ ਚਲੀ

ਏਕ ਵੇਰ ਸਿਖਾਂ ਪੁਛਿਆ ਜੀ ਸਚੇ ਪਾਤਸਾਹੁ ਸ਼ਹੀਦ ਕਿਨਾਂਨੋ ਕਹੀਦਾ ਹੈ ਜਾਹਰ ਕਰੋ ਇਹਨਾਂ

ਕੀ ਕਿਆ ਗਤਿ ਮੁਕਤਿ। ਤਾਂ ਹਸ ਬੋਲੇ ਗੁਪਤ ਪੂਛੀ ਸਿਖੋ ਗੁਰੂ ਜੀ ਆਪਣੀ ਸੰਗਤ ਆਪਣੇ ਹਜੂਰ ਰਖਦਾ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਸੇਵਕ ਕੀ ਆਪ ਪਤ ਰਾਖੇ। ਭਾਈ ਕਲਜੁਗ ਘੋਰ ਹੈਗਾ। ਗੁਰੂ ਪਾਲੀ ਆਪਣੇ ਸਿਖਾਂ ਦੇ ਤਾੜਨ ਨੋ ਭਟਕਾਵਣ ਨੂੰ। ਇਹ ਸਿਖਾਂ ਦੀ ਹੁਕਮ ਸਤਿ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਕੇ ਪਾਸ। ਸੋ ਸਿਦਕ ਸਾਬਤ। ਰਣ ਕਾ ਸੂਰਮਾ ਸੋ ਤੇ ਤਰਿਆ। ਅਤੇ ਸਿਦਕ ਹੈ। ਅਤੇ ਕਾਇਰ ਜੰਜਾਲੀ ਜਨਮ ਮਰਨ ਮਾਹਿ ਭਟਕਦੇ ਹੈਨ। ਗੁਰੂ ਖੜੇ ਸੰਗਤ ਸਣੇ ਉਡੀਕਣਗੇ। ਸੋਲਾਂ ਤਤਾਂ ਦੀ ਦੇਹ ਧਾਰ ਕੇ ਸਿਖਾਂ ਦੀ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰਾਂਗੇ। ਦਸ ਹਜਾਰ ਬਰਸ ਲਗ। ਕਿਵੇਂ ਸਿਖ ਹਮਾਰੇ ਵਲ ਆਵੈ। ਜੋ ਆਂਵਦਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਸੋ ਰਲਦਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਪ੬0000000 ਸਿਖ ਗੁਰੂ ਸੌਂਪਿਆ ਹੈ। ਕਲੂ ਕਾਲ ਵਿਚ ਕਰਤਾਰ ਦਾ ਹੁਕਮ ਹੈ। ਸੁਧ ਧਰਮ ਕਰਕੇ ਤਾਰਨੇ ਹੈਨ। ਗੁਰੂ ਉਡੀਕਦੇ ਹੈਨ। ਕੁਵੇਰ ਦੇ ਲੋਕ ਲਗ ਤੇ ਭੂਮ ਪਰ ਅਤੇ ਭਵਲੋਕ

ਲਗ ਵਿਚ ਰਤੇ ਹੈ। ਜੈਸੀ ਜੈਸੀ ਭਾਵਨਾ ਸ਼ਹੀਦਾਂ ਦੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਤੈਸੀ ਤੈਸੀ ਸਿਧ ਹੁੰਦੀ। ਭੂਤਾਂ ਪਰ ਭੀ ਪਰੇਤਾਂ ਰਾਖਸ਼ਾਂ ਪਰ ਭੀ। ਮਾਨੁਖ ਪਰ ਪਸ਼ੂ ਨਾਗ ਪੰਛੀ ਜਛ ਗੰਧਰਬ ਅਪਛਰਾਂ ਪਰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਭਨਾਂ ਪਰ ਹੁਕਮ ਸ਼ਹੀਦਾਂ ਦਾ ਹੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਜਮ ਕੇ ਦੂਤ ਪੁਛਕੇ ਫਿਰਦੇ ਹੈਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ਾਸਤਰ ਵਾਲੇ ਬੇਤਾਲ ਅਤੇ ਵਿਦਿਆਧਰ ਕੈਂਹਦੇ ਹੈਨ। ਭਲੇ ਭੀ ਹੈਨ ਅਤੇ ਬੁਰੇ ਭੀ ਹੈਨ।ਸੁਭਾਵ ਸਾਂਤਕੀ ਰਾਜਸੀ ਤਾਮਸ਼ੀ ਤਰੈ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇ ਹੈਨ। ਆਪਣੀ ਸੰਗਤ ਪਾਸੋਂ ਪੁਜਾਂਵਦੇ ਹੈਨ।ਕਾਮਨਾ ਪੂਰੀ ਕਰ ਦੇ ਹੈਨ ਦੁਖ ਸੁਖ ਕੇ ਦਾਤੇ ਹੈਂ ਦੇਵਤਿਆਂ ਪਰ ਭਰਬਖੰਡ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੇਕਰ ਸੁਰਗ ਮੈਂ ਜਾਇ ਬੈਠੇ ਹੈਨ। ਦੇਵਤਿਆਂ ਨੂੰ ਜੋ ਪਹੁੰਚਦਾ ਹੈ ਸੋ ਸ਼ਹੀਦਾਂ ਦੇ ਹਥ ਹੋਇ ਕੇ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਪਰਮੇਸਰ ਇਹ ਕਿਤਨੇ ਲਗਾਏ ਦੀਏ ਹੈਨ॥ਸਭੀ ਤਰਾਂ ਦੇ ਸ਼ਹੀਦ ਹੈਨ॥ ਭੋਜਨ ਬਸਤਰ ਅਸਵਰੀ ਸਭ ਮੁਥਾਜ ਹੈ॥ ਸਭ ਦੀਪਾਂ ਖੰਡਾਂ ਦਾ ਸੈਲ ਹੈ॥ ਪਰ ਭੁਲਦੇ ਨਹੀਂ ਫਿਰਦੇ ਹੈਨ॥

ਮਾਇਆ ਕਾ ਤਮਾਸ਼ਾ ਦੇਖਦੇ। ਜਿਉਂ ਬਿਪ ਸਭ ਤਰਾਂ ਜਾਂ ਮਾਇਆ ਦੇਖਦਾ ਗਇਆ ਸੀ। ਤਿਵੇਂ ਦੇਖਦੇ ਹੈਨ ਪਰ ਦੇਹ ਵਿਚ ਜੋਨੀ ਵਿਚ ਭਰਮਦੇ ਨਹੀਂ। ਗੁਰੂ ਸਿਰ ਪਰ ਠਾਂਢਾ ਹੈ। ਪਾਲੀ ਵਾਂਗੂੰ ਸਮਾਲ ਲੈਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਗਤ ਮਿਤ ਸ਼ਹੀਦਾਂ ਦੀ ਹੈ ਨਾਥਾਂ ਦੀ ਭੀ ਸਿਧ ਹੋਏ ਸੰਗਤਿ ਹੈ। ਮੁਹੰਮਦ ਦੀਨ ਵਾਲੀ ਜਸਾਇਤ ਕਹਾਂਵਦੀ ਹੈਗੀ। ਕਿਆ ਕੈਹਣਾਨਿਗੁਰੇ ਬੇਮੁਖੇ ਜੋ ਹੈਨ ਸੇ ਪ੍ਰੇਤਭੂਤਨੇ ਹੁੰਦੇਹੈਂ ॥੨੪॥ਸਾਖੀ ਪੂਰੀ ਹੋਈਬੋਲੋ ਭਾਈਜੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ।

ਸਾਖੀ ਪੰਝੀਵੀਂ ਚਲੀ

ਏਕ ਸਮੇਂ ਏਕ ਲੜਕਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਹਜੂਰ ਆਨ ਖੜਾ ਹੂਆ। ਸੁੰਦਰ ਅੰਗ ਕੋਮਲ ਬੋਲ ਮਥਾ ਟੇਕਿਆ ਖੜਾ ਹੋਇਆ। ਗੁਰੂ ਦੇਖਕੇ ਬੋਲੇ ਲੜਕੇ ਤੂੰ ਕਿਸ ਦਾ ਪੁਤ ਹੈਂ ਅਤੇ ਕੇਹੜੇ ਥਾਂਵ ਹੈ। ਕੌਣ ਜਾਤ ਗੋਤ ਹੈ ਤੇਰਾ। ਤਾਂ ਲੜਕੇ ਨੇ ਕਹਿਆ ਸਚੇ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹੁ ਮੋਲੇ ਕਾ ਬੇਟਾ ਹੈ। ਸਿਖ

ਗੁਰੂ ਕਾ ਹਾਂ ਮੈਂ ਪਾਹਿਲ ਖੰਡੇ ਦੀ ਧਾਰੀ ਹੈ ਅਤੇ ਬਾਪੁ ਮੇਹੋ ਚਰਨਾਂ ਦਾ ਚਾਹਿਲੀ ਸੀ। ਜਾਤਿ ਗੋਤ ਸੁਨਿਆਰਾ ਹੈ ਅਤੇ ਵਸਦੇ ਸਿਰੰਦ ਹਾਂ। ਬੋਲੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਲੜਕੇ ਸਿਰੰਦ ਸ਼ਹਿਰ ਉਜੜਿਆ ਕਿ ਵਸਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਪਹਿਲ ਸਿੰਘ ਸੁਨਿਆਰੇ ਕਹਿਆ ਜੋ ਭਾਣਾ ਗੁਰੂ ਕਾ ਸੋਈ ਹੋਵੇਗਾ। ਪਰ ਹੁਣ ਤਾਂ ਮੈਂ ਵਸਦਾ ਛਡ ਆਇਆ ਹਾਂ।ਤਾਂ ਬਚਨ ਹੋਇਆ ਤੇਰਾ ਘਰ ਦਾ ਵੀ ਕੋਈ ਸੰਗਤਿ ਨਾਲ ਆਇਆ ਹੈਗਾ। ਤਾਂ ਲੜਕੇ ਕਹਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਬਾਪ ਹੁਣੇ ਹੀ ਥੋੜਿਆਂ ਦਿਨ ਵਿਚ ਪ੍ਲੋਕ ਸਿਧਾਰਿਆ ਹੈ। ਅਤੇ ਮਾਈ ਮੇਰੀ ਏਥੇ ਸਾਥ ਹੀ ਆਈ ਹੈਗੀ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਬਚਨ ਕਰਿਆ। ਤੂੰ ਗੁਰੂ ਕੇ ਹਜ਼ੂਰ ਹੀ ਰਿਹਾ ਕਰਿ ਅਤੇ ਮਾਈ ਨੂੰ ਭੀ ਆਪਣੇ ਪਾਸ ਰਖ। ਤਾਂ ਉਨ ਸੁਨਿਆਰੇ ਸਿਖ ਤਿਵੇਂ ਹੀ ਕੀਤਾ। ਇਕ ਖਤ੍ਰੀ ਦੇ ਘਰ ਮਾਈ ਬਸਾਇ ਦਿਤੀ। ਘਰ ਲੈ ਕੇ ਲਗੇ ਗੁਰੂ ਕੇ ਹਜ਼ੂਰ ਰਹਿਣ। ਬਹੁਤੇ ਦਿਨਾਂ ਪਿਛੋ ਗੁਰੂ ਕਿਆ ਪੁਛਿਆ ਭਾਈ ਸਿਖਾ ਸੁਨਿਆਰੇ ਦਾ

ਕੰਮ ਭੀ ਜਾਣਦਾ ਹੈਗਾ। ਤਾਂ ਲੜਕੇ ਹਥ ਜੋੜ ਕਰ ਕਹਿਆ ਤੁਹਾਡੀ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਆਪਣਾ ਕੰਮ ਖੂਬ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ । ਬਚਨ ਹੋਇਆ ਸ਼ਰਫੀਆਂ ਲੈ ਗੈਹਨਾ ਘੜ ਲਿਆ। ਬੁਲਾਇਕੇ ਤੋਸ਼ੇਖਾਨੀਏ ਨੂੰ ਦੇ ਦਿਤੀਆਂ। ਲੜਕੇ ਗਹਿਣੇ ਪਰ ਬੜੀ ਚਾਤ੍ਰੀ ਕੀਤੀ। ਸੋਹਣਾ ਘੜਿਆ। ਲੇਕਰ ਹਜੂਰ ਆਣ ਰਖਿਆ। ਦੇਖਕੇ ਗਹਿਣੇ ਨੂੰ ਰਾਜੀ ਹੋਏ। ਅਤੇ ਕਹਿਆ ਜੋ ਮੰਗੇ ਸੋ ਦੇਣਾ ਅਤੇ ਗਹਿਣੇ ਘੜਾਇ ਕੇ ਅੰਦਰ ਰਖਦੇ ਜਾਵੋ। ਗੁਰੂ ਕਿਆਂ ਨੂੰ ਲੋੜ ਹੈਗੀ। ਤੋਸ਼ੇਖਾਨੀਏ ਨੂੰ ਸਉਪ ਦਿਤਾ ਗਹਿਣੇ ਲੇ ਧਰਨੇ ਅਤੇ ਰੁਪਏ ਦੇ ਦੇਣੇ। ਲੜਕਾ ਸਿਆਣਾ ਹੈ। ਪਿਛੋਂ ਪੁਛਿਆ ਤੈਨੂੰ ਕੋਈ ਐਬ ਨਾਹੀ ਨਾ ਲਗਾ। ਤਾਂ ਲੜਕੇ ਕਹਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਬਚਪਨ ਤੋਂ ਸੰਗਤ ਵਿਚ ਰਹਿਆ ਹਾਂ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਜੇਹਾ ਬਡਾ ਗੁਣ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਬਿਕਾਰ ਭੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਗੁਣੀ ਵਿਚਾਰੀ ਰਹਿਤ ਜੋ ਵਿਦਰਕ ਹੋ ਇਸਨਾਨ। ਤਿਸ ਮੂਰਤ ਬਲਿਹਾਰਣੈ ਨਾਨਕ

ਤਿਸ ਕੁਰਬਾਣ। ਤਾਂ ਸੁਨਿਆਰਾ ਨਿਤ ਲਗਾ ਘੜਨੈ। ਆਪੇ ਹੀ ਲੈਇ ਦੇਇ ਜਾਵਹਿ। ਨਾ ਕੋਈ ਪੁਛੇ ਨ ਲੇਖਾ ਅਤੇ ਬਹੁਤੇ ਦਿਨਾਂ ਪਿਛੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਸਿਖ ਨੂੰ ਗੁਹਜਾ ਤੋਲਕੇ ਘੜਨਾ ਦੇਵੀਂ ਅਤੇਕਹੀ ਨਹੀਂ। ਬੀਸਮੋਹਰਾਂਦੇ ਕੜੇ ਘੜਾਇ ਮੰਗਵਾਇ ਅਤੇ ਕਹਿਆ ਹਜੂਰ ਮੰਗਵਾਇਕੇ ਤੋਲੋ ਕੜੇ। ਤਾਂ ਤੋਲੇ ਕੜੇ ਸਤਾਰਾਂ ਮੋਹਰਾਂ ਦੇ ਤੁਲੇ ਤਾਂ ਬਚਨ ਹੋਇਆ ਸਭ ਗਹਿਣੇ ਤੋਲੋ। ਤਾਂ ਲਗੇ ਤੋਲਣ ਸਭਿ ਗਹਿਣੇ ਘਟੇ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਲੜਕੇ ਤੂੰ ਤੇ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਸਾਂ ਸਤਸੰਗੀ ਹਾਂ ਅਤੇ ਐਬ ਨਹੀਂ ਮੇਰੇ ਵਿਚ। ਹੋਰ ਐਬ ਕੇਹੜਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਮਸੰਦ ਵਾਂਗੂੰ ਤੂੰ ਭੀ ਸਾਧ ਹੀ ਰਿਹਾ। ਗੁਰੂ ਕੇ ਘਰੋਂ ਤੈਨੂੰ ਕੁਛ ਮਿਲਦਾ ਸੀ ਕਿ ਨਹੀਂ। ਤਾਂ ਸ਼ਰਮਿੰਦਾ ਹੋ ਗਿਆ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਬੋਲੇ ਜਟ ਪੰਜਾਲੀ ਚਕ। ਗੁਰੂ ਕਾ ਹਕ ਕਮਾਇਕੇ ਛਕ। ਸਿਖਾਂਨੇ ਪੁਛਿਆਜੀਸਚੇ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹ ਤੇਰੇ ਤਾਂ ਸਿੰਘ ਸਭੋ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਖਤ੍ਰੀ ਵੈਸ ਸੂਦਰ ਹੈਨ। ਜਟ ਤੁਸਾਂ

ਭਲਾ ਸਲਾਹਿਆ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ। ਜਟ ਭਟ ਨਟ ਧਨੁਟ ਮੂੰਹਿ ਦੇ ਹਠ ਨੂੰ ਪਾਲਦੇ ਹੈਨ। ਅਤੇ ਸਿਖੋ ਸਿਖ ਮੇਰੇ ਸਿਦਕੀ ਤਿੰਨ ਹਨ। ਜਟ ਵਨਜਾਰਾ ਰੋੜਾ ਸਾਰਾ।ਤੀਸਰੀ ਸਿਖੀ ਵੰਡ ਦਿਤੀ ਸਭ ਸੰਗਤਿ ਨੂੰ। ਪਰ ਭਾਈ ਹੋਰ ਸਿਖ ਖਾਵਣ ਅਤੇ ਲੋੜਾਂ ਦੇ ਸਿਖ ਹੈਨ। ਕਿਆ ਕਰੇਗਾ ਸਿਖ ਜਾਂ ਸਿਦਕ ਧਾਰਦਾ। ਕਿਆ ਕਰੇਗਾ ਵਣਜ ਜਾ ਨਾਂਹਿ ਪਸਾਰਦਾ। ਕਿਆ ਕਰੇਗਾ ਵੈਦ ਜਾਂ ਲੋਭ ਨਾ ਹਾਰਦਾ। ਕਿਆ ਕਰੇਗਾ ਕਰਮ ਜਾਂ ਨਹੀਂ ਚਿਤਾਰਦਾ। ਭਾਈ ਚਾਰ ਸਸਿਆਂ ਦਾ ਵਿਸਾਹੁ ਨਹੀਂ।ਸੁਨਿਆਰਾ ਸੌਕਣ ਸਪੁ ਸੀਹੁ। ਕਰੇ ਘਾਤ ਪੀਛੇ ਅਗੇ ਹਾਂ। ਅਤੇ ਚਾਰ ਕਕੇ ਆਪਣਾ ਹੀ ਮੁਕਾਬਲੇ ਸਮਝਦੇ ਹੈਨ। ਕਾਜੀ ਕਰਾਲ ਕਾਨੂ-ਗੋਇ ਕਸਬੀ ਅਤੇ ਚਾਰ ਦੰਮਾਂ ਦੇ ਪਿਆਰੇ ਬਬੇ। ਬਾਮਣ ਬਣੀਆ ਬਣਖਸੀ ਬਲਤਣਾ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਉਠਕੇ ਮਹਲ ਗਏ ਸਿਖ ਆਪੋ ਆਪਣੀ ਠੌਰਗਏ ॥ ੨੫ ॥ ਸਾਖੀ ਪੂਰੀ ਹੋਈ ਬੋਲੋ ਭਾਈ ਜੀ

ਵਾਹਿਗੁਰੂ ।

ਸਾਖੀ ਛਬੀਵੀਂ ਚਲੀ

ਏਕ ਬੇਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਆਗੇ ਸਿਖ ਏਕ ਨੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰੀ। ਜੀ ਸਚੇ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹ ਮੇਰੀ ਏਹ ਬੇਨਤੀ ਸੁਣਨੀ ਜੀ। ਮੇਰੇ ਘਰ ਗੁਰੂ ਕੇ ਮਸੰਦ ਗਏ ਤਾਂ ਮੈਂ ਟੈਹਿਲ ਕਰੀ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਅਧੀਨਤਾ ਕਰੀ। ਪ੍ਰਸਾਦ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਕਹਿਆ ਛਕੋ ਜੀ। ਤਾਂ ਮਸੰਦ ਬੋਲੇ ਗੁਰੂ ਮਾਰਿਆ ਦਾਲ ਰੋਟੀ ਅਸੀਂ ਖਾਈਗੇ।ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਕੜਾਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਛਕਾਂਗੇ। ਤਾਂ ਮੈਂ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਸਿਖਣੀ ਪੈਰੀਂ ਪਏ।ਅਜਗਰੀ ਬਹਾ ਘਰ ਤੁਸੀਂ ਦੇਖ ਲੇਵੋ।ਮਸੰਦ ਬੋਲੇ ਗੁਰੂ ਕਾ ਹੁਕਮ ਹੈ। ਸਿਖ ਦੇ ਘਰੋਂ ਕੜਾਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਹੀ ਖਾਣਾ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹ ਲਹਿਗਾ ਗੈਹਣੇ ਧਾਕ ਲਿਆਏ ਅਤੇ ਛਕਾਯਾ ਅਤੇ ਅਰਦਾਸ ਦਿਤੀ ਬਡਾ ਦੁਖ ਦੇਂਦੇ ਹੈਨ।ਬਚਨ ਹੋਏ ਸੋ ਕਰੀਏ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਬਚਨ ਕੀਤਾ। ਮਸੰਦ ਨੂੰ ਲੂਟ ਲੇਵੋ ਅਤੇ ਕਢ ਦੇਵੋ

ਸਿਖਾਂ ਨੂੰ ਕੁਤੇ ਵਾਂਗੂ ਕਟ ਖਾਂਦੇ ਹੈਨ। ਜਿਸ ਗੁਰੂ ਪਾਸੋਂ ਏਥੇ ਹੀ ਦੁਖ ਹੋਇਆ। ਤਿਸ ਗੁਰੂ ਪਾਸੋਂ ਅਤੇ ਦਰਗਾਹ ਵਿਚ ਕਿਆ ਸਹੈਤਾ ਕਰਨੀ ਹੈ ਤਾਂ ਸੁਣਕੇ ਬਚਨ ਸਿਖਾਂ ਨੇ ਮਸੰਦ ਲੁਟੇ ਅਤੇ ਬਾਂਧੇ। ਕਿਤਨੇ ਦਿਨ ਹੀ ਬਾਂਧ ਰਖੇ। ਪੀਛੇ ਛਡ ਦਿਤੇ ਅਤੇ ਕਹਿਆ ਭਾਵਨਾ ਕੀ ਅਰਦਾਸ ਦੇਣੀ ਮੇਰੇ ਮਸੰਦ ਹੈਨ ਹੀ ਨਹੀਂ ਮੈਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ। ਏਹ ਸਿਖਾਂ ਦੇ ਵਾਸਤੇ ਰਾਛਸ ਹੈਨ । ਤਾਂ ਮਸੰਦਾ ਮਥਾ ਟੇਕਕੇ ਕਹਿਆ ਸਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਬਖਸ਼ੀਏ ਹੁਣ ਐਸੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਰਵਾਂਗੇ।ਸਿਖ ਦੇ ਘਰੋਂ ਜੋ ਦੇਵੇਗਾ ਸੋ ਖਾਵਾਂਗੇ ਏਕ ਪੀਛੇ ਬਹੁਤੇ ਕਿਉਂ ਮਾਰੇ। ਬਚਨ ਹੋਇਆ ਸਿਖ ਸਿਦਕ। ਭਾਈ ਕਲੂਕਾਲ ਹੈ ਗੁਰੂ ਜੀਕੇ ਘਰ ਕੁਝ ਘਾਟਾਨਹੀ ਧਨ ਦਾ ਸਿਖਾਂ ਦੇ ਘਰ ਸਦੇ ਬਿਨਾਂ ਜਾਣਾ ਨਹੀਂ । ਮਸੰਦ ਬੰਦ ਹੋਏ ਲਗੇ ਮਰਨ। ਤਾਂ ਮਾਤਾ ਪਾਸ ਫਰਿਆਦ ਕਰੀ ਜਾਕੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਮਾਤਾਜੀ ਗੁਰੂ ਜੀਤਾਂ ਆਮਦਨੀ ਬੰਦ ਕੀਤੀ।ਤਾਂ ਮਾਤਾ ਆਇਕੇ

ਕਹਿਆ ਬੇਟਾ ਸੰਸਾਰ ਦਾ ਕਾਰਜ ਕਿਸ ਤਰਾਂ ਨਿਬੇਗਾ। ਸਿਖਾਂ ਦੀ ਲੰਗਰ ਕਿਸਤਰਾਂ ਹੋਵੇਗੀ। ਕ੍ਰੋਧ ਹੋ ਕੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਬੋਲੇ। ਨਯੜ ਉਜਾੜ ਦੀਏ ਖਜਾਨਾ ਪਿਛਲਾ ਦੇਇ ਲਾਖ ਛਪਾਇ ਰਖਿਆ ਅਤੇ ਸਿਖ ਦਾ ਲੰਗਰ ਨਹੀਂ। ਭਲਾ ਖਪਾਨੇ ਵਿਚ ਭਾਗ ਤੁਰਕ ਵੈਰੀਆਂ ਦਾ ਸਿਖੋ ਤੁਸੀਂ ਲੁਟ ਖਾਵੋ। ਸਿਖੀ ਪਖੀ ਗੁਰੂ ਕਾ ਪਰਵਾਰ ਭੁਖਾ ਜਾਵੇ ਜਿਧਰੋਂ ਕਿਧਰੇਂ ਖਾਇ ਲੈਣਾ ਤਾਂ ਸਿਖਾਂ ਕਹਿਆ ਪਾਤਿਸਾਹਿ ਰਖ ਲੇਵੋ। ਬਚਨ ਹੋਇਆ ਭਾਈ ਬਾਬੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਾ ਬਚਨ ਹੈ ਦਸ ਜਾਮ ਪਹਿਰਕੇ ਵਰਤਾਂਗਾ। ਭਾਣਾ ਇਸਤਰ੍ਹਾਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਤਾਂ ਮਾਤਾ ਚੁਪਕੀ ਹੋਈ ਲਗੀ ਕਹਿਣ । ਸੁਣ ਭਲੀ ਵਿਚ ਬੁਰਾ ਸਰਾਪ ਹੋਇਆ ਬਖਸ਼ੋ ਮੈਂ ਤਾਂ ਪੁਤਰ ਦਾ ਦਾਵ੍ਹਾ ਕਰਕੇ ਆਈ ਹਾਂ । ਬਚਨ ਹੋਇਆ ਮਾਤਾ ਖਾਲਸੇ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਕਰੋ। ਸਾਡੀ ਸਭ ਜੋਤ ਖਾਲਸੇ ਵਿਚ ਹੈ ਖਾਲਸਾ ਹੀ ਕਰੇਗਾ ਤਾਂ ਮਾਤਾ ਗਈ ॥ ੨੬ ॥

ਸਾਖੀ ਸਤਾਈਵੀਂ ਚਲੀ

ਜਾਂ ਮਾਤਾ ਗਈ ਤੇ ਪਿਛਲੀ ਰਾਤ ਸੁਣਿਆਂ ਸੈਦੇ ਖਾਨ ਪਠਾਣ ਦੀ ਸਵਾ ਲਾਖ ਫੌਜ ਆਵੇਗੀ ਤਾਂ ਸਿਖਾਂ ਕਹਿਆ ਜੀ ਧਨੇਸ਼ਰ ਵਿਚ ਮੁਗਲ ਪਠਾਣਾਂ ਦੀ ਫੌਜ ਆਈ ਹੈ। ਕਲ ਆਵੇਗੀ ਤਾਂ ਬਚਨ ਹੋਇਆ ਖਾਲਸਾ ਜੀ ਪਾਂਚ ਸੈ ਸਿੰਘ ਹੈ। ਅਤੇ ਰਾਜਿਆਂ ਦੀ ਫੌਜ ਹੈ। ਖਬਰਦਾਰ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਲੜੇ ਤਾਂ ਝਲਾਘ ਹੋਏ ਤੇ ਅਗੇ ਹੀ ਫੌਜਾਂ ਆਈਆਂ ਮਮੂਖਾਨ ਪਠਾਣ ਦਾ ਚਾਕਰ ਗੁਰੂ ਕਾ ਸੈ ਆਦਮੀ ਦਾ ਜਮਾਦਾਰ ਬੋਲਿਆ ਪਾਤਸਾਹਿ ਨਿਮਕ ਖਾਇ ਕੀ ਅਜ ਦੇਖੋ ਬਹਾਦਰੀ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਮਾਨ ਬਖਸ਼ੀ ਅਤੇ ਕਹਿਆ ਸਰੀਕ ਨੂੰ ਮਾਰਨਾ ਹੀ ਭਲਾ ਹੈ। ਸਵੇਰੇ ਹੀ ਜੁਧ ਮਚਿਆ। ਏਕ ਬੇਰ ਰਾਜਿਆਂ ਦੀਆਂ ਫੌਜਾਂ ਚੜ ਆਈਆਂ। ਅਤੇ ਖਾਲਸੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਸਚੇ ਪਾਤਿਸਾਹੁ ਖਰਚ ਲੜਾਈ ਦਾ ਥੋੜਾ ਹੈ। ਬਚਨ ਹੋਇਆ ਅਖੀਂ

ਮੀਚੋ ਖਾਲਸਾ ਜੀ ਅਖੀਂ ਮੀਚ ਕੇ ਲਗੇ ਦੇਖਣ ਫੌਜਾਂ ਸਿਖਾਂਦੀਆਂ ਲਖਾਂਹੀ ਨਜਰ ਆਈਆਂ ਅਤੇ ਰੇਤ ਪਥਰਦਾ ਗੋਲੇ ਗੋਲੀਆਂ ਤੀਰ ਤਰਗਸ ਹੀ ਨਜਰ ਆਏ। ਤਾਂ ਸਿਖਾਂ ਮਥਾ ਟੇਕਿਆ ਬਡੇ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਚਮਕ ਕੇ ਆਪ ਪਰੇ ਰੋੜੀ ਤੇ ਬੈਠੇ ਦੇਖਣ ਲਗੇ। ਜੰਗ ਹੋਇਆ ਏਕ ਸਿਖ ਦੇ ਪਰ ਸੌਸੌ ਤੁਰਕ ਆਵੈ ਤੁਰਤ ਤਰਵਾਰੀ ਕਟਾਰੀ ਤੀਰਾਂ ਕਾ ਜੁਧ। ਸਾਹਿਬ ਸਿੰਘ ਧਾਇਆ ਬਡਾ ਜੁਧ। ਰਣ ਸਿੰਘ ਦਇਆ ਸਿੰਘ ਧਰਮ ਸਿੰਘ ਸਗਾਮ ਸਿੰਘ ਬੀਰ ਸਿੰਘ ਸਰਦਾਰਾਂ ਸਾਥ ਜੁਟੇ। ਤਾਂ ਸੈਦੇ ਖਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਬਚਨ ਸੁਣਦਾ ਸੀਸੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਬਚਨ ਬਡਾ ਸੋਹਣਾ ਹੈ। ਦਰਸ਼ਨ ਨੂੰ ਗੁਝਾ ਹੀ ਚਾਹੇ। ਤੁਰਕਾਂ ਥੀਂ ਡਰਦਾ ਮਨ ਵਿਚ ਬਡੀ ਲੋੜਾ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਭਾਵਨਾ ਦੇਖਕੇ ਉਠਕੇ ਚਮੜੇ ਕਮਰ ਕਸੀ ਆਗੇ ਆਇ ਕਹਿਆ ਖਾਨ ਜੀ ਖਬਰਦਾਰ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਸੈਦੇ ਹਥ ਜੋੜ ਕੇ ਸਲਾਮ ਕੀਤੀ ਸਚੇ ਪਾਤਿਸਾਹਿ ਖੁਦਾਇ ਦੀ ਖੁਦਾਇ ਹੀ ਬੇਜਿਨਸ

ਬੰਦਾਐਬੈ ਜਿਨਸ ਖੁਦਾਇ ਮੁਰੀਦਜਿੰਦਾ।ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਬੋਲੇ ਖਾਂਇ ਜੀਡੇਰੇ ਦਾਰੀ ਜੰਗ ਜੀਵਣਾ ਪਾਕ ਦਾਰੀ। ਤਾਂ ਆਇਕੇ ਪੈਰ ਪਕੜੇ। ਡੇਰੇ ਤੇ ਨਿਕਸ ਚਲਿਆ ਫਕੀਰੀ ਪਾਇ ਲੀਤੀ। ਕਿਸੇ ਨਹੀਂ ਜਾਨਿਆ ਕਹਾਂ ਗਇਆ ਰਮਜਾਨ ਬੇਗ ਧਾਇਆ ਦੇਖਕੇ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਏਕ ਤੀਰ ਸਾਥ ਮਾਰਿਆ। ਅਤੇ ਚਲੇ ਖਾਲਸਾ ਦੂਰ ਤਕ ਲੜਦਾ ਜਾਵੈ।ਅਤੇ ਭਾਗਦਾ ਜਾਵੈ।ਗੁਰੂ ਜੀਕਾ ਡੇਰਾ ਲੁਟਿਆ ਤੁਰਕਾ ਲੁਟਕੇ ਮੁਗਲ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਏ ਪਰ ਅੰਦਰ ਤੇ ਡਰੇ। ਭਲਕੇ ਡੇਰਾ ਸਿਰਹੰਦ ਮੁੜ ਆਇਆ। ਪੀਛੇ ਸਿਖ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਜਾਇ ਮਿਲੇ। ਪਾਤਿਸਾਹ ਜੀ ਜੀਤਕੇ ਹਰਾਏ। ਹੁਣ ਭੀ ਬਚਨ ਹੋਵੈ।ਬਚਨ ਹੋਯਾ ਸਿਖੋ ਹਮ ਆਪਣੇ ਅਧੀਨ ਨਹੀਂ। ਜਿਉਂ ਤੁਸੀਂ ਸਾਡੇ ਵਸ ਹੋ। ਤਿਵੇਂ ਹਮ ਭੀ ਕਿਸੇ ਪੁਰਖ ਕੀ ਆਗਿਆ ਤੇ ਬਾਹਰੇ ਨਹੀਂ। ਸਲੋਕ ਪੜਿਆ। ਭੈ ਵਿਚਿ ਸੂਰਜ ਭੈ ਵਿਚਿ ਚੰਦ। ਕੋਹ ਕ੍ਰੋੜੀ ਚਲਤ ਨ ਅੰਤ। ਸਾਰਾ ਪੜ ਸੁਣਾਇਆ। ਅਤੇ ਹੁਕਮ

ਹੋਆ ਮੁਗਲ ਪਠਾਣ ਦਿੱਲੀ ਲਗ ਹਾਣਾਖਾਲਸਾ ਸਰਕਿਆ ਦੂਸਰੇ ਦਿਨ ਸਲੇਮਾਬਾਦ ਦੇਰਾਹਵਿਚ ਡੇਰਾ ਲੁਟ ਮਾਰਿਆ। ਭਾਗ ਗਏ ਦਿਲੀ ਪਹੁੰਚੇ ਭਗੇਲ। ਸੁਣੀ ਨੁਰੰਗ। ਦਿਲ ਹੋਆਭੰਗ॥ਲੰਬੀਹ ਸਾਇ ਸਿਰ ਧਨੁ ਪਛਤਾਇ ॥ ੨੭ ॥ ਸਾਖੀ ਪੂਰੀ ਹੋਈ ਬੋਲਹੁ ਭਾਈ ਜੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ।

ਸਾਖੀ ਅਠਾਈਵੀਂ ਚਲੀ

ਭਲਕੇ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹ ਤੁਰਕ ਸਿਆਣੇ ਕਾਜੀ ਜੋੜ ਸਲਾਹ ਕਰਕੇ ਫੌਜ ਕੇ ਭਾਗੇਲ ਬੁਲਾਇ ਪੁਛਿਆ। ਹਿੰਦੂ ਨੇ ਕਿਆ ਗਰਦੀ ਮਚਾਈ। ਕਿਤਨੀ ਫੌਜ ਕੈਸਾ ਬਹਾਦਰ ਕਿ ਅਸੀ ਤਰਫਾ। ਥੈਸਲ ਬੰਦ ਪੀਰ ਮੁਰਸਤ। ਤਾਂ ਐਹਦੀਏ ਬੋਲੇ। ਏਕ ਲਾਖ ਖਰਚ ਬਿਖੀਦਾਰ ਐਨ ਹੋਸੀਆਰ ਉਬਰਬਰ ਖੁਰਦਾਰ ਸਿਰਦਾਰ।ਜਿੰਦਾ ਪੀਰਖਲਕ ਕਾਵੰਦਾ ਬੰਦਾ ਬੇਪੀਰ। ਬੋਲਿਆ ਤੁਰਕ ਮੁਰਦਮ ਆਖਰੀ ਬਹਿਨਿਸਾਦਮ। ਹਿੰਦੂ ਤਰੀਫ ਖੈਰ

ਖਾਵਾਇ ਮਜਬਹ ਜਾਇ ਖਾਰਜ ਕਰਦਮ। ਪਿਛੋਂ ਲਾਗਾ ਕੈਹਣ ਕਿਆ ਕਰੀਯੇ ਹੁਣ ਬਰਾਬਰ ਨਹੀਂ ਬਮੂਜਬ ਨਹੀਂ। ਤਾਂ ਕਾਜੀ ਕਹਿਆ ਮੁਹਬਤ ਕਰਿ ਬੁਲਾਈਯੇ ਦੇਖੀਏ ਕੈਸਾ ਹੈ। ਸਭਨਾਂ ਬਾਤ ਕਾਜੀ ਦੀ ਖੂਬ ਜਾਣੀ । ਲਿਖੋ ਦਰਵਾਨੇ ਪਾਤਿਸਾਹੀ ਏਕ। ਤੁਮ ਦੇਖਦੇ ਹੀ ਆਵਣਾ ਈਹਾਂ ਹਮ ਤੁਮ ਮਜਬ ਏਕ। ਨਹੀਂ ਤੋ ਮੈਂ ਪਹੁੰਚਾਂਗਾ। ਜਹਾਨ ਵਿਚ ਕਰਾਮਾਤ ਫਕੀਰ ਦੀ ਜਾਤੀ ਰਹੇਗੀ। ਜੈਸੇ ਹੋਰ ਪੀਰ ਫਕੀਰ ਪਾਤਿਸਾਹੀ ਘਰ ਵਿਖੇ ਹੈਨ। ਤੈਸੀ ਤੁਮ ਭੀ ਰਹੋ। ਹੋਰ ਹਕੀਕਤ ਗਰਦ ਕੀ ਲਿਖੀ।ਤੋਰ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹੀ। ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ ਦਰਗਾਹਿ ਤੇ ਬਖਸ਼ ਹੈ ਹਮਕੋ। ਸੁਣ ਕਰਿ ਗੁਰੂ ਜੀ ਬੁਲਾਇਕੇ ਤਬ ਵਕੀਲਾਂ ਨੂੰ ਬਖਸ਼ੀਸ਼ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਨਾਲ ਭੇਜਿਆਦਇਆਸਿੰਘਖਤ੍ਰੀਲਾਹੌਰ ਕਾ ਧਰਮਸਿੰਘ ਆਗਰੇ ਕਾ ਲਿਖਾ ਪ੍ਰਵਾਨਾ ਜੋਹਕੇ। ਨੁਰੰਗਸਾਹ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਫਕੀਰੀ ਕਰਾਮਾਤ ਅਜਮੂਦਚੂੰ ਤਮਹਿ ਨੇਕੀ ਬਗੈਰੇ ਜਬਾਬ ਦਰਗਾਹਿ ਖਾਵੰਦਹਿ। ਸਾਂਤ

ਅਜਬਾ ਦਿਤੀ ਮਾਲਕੀ ਯਹ ਖੁਦਾਇ। ਅਕਬਰ ਸਿਕੰਦਰਹਿ ਹਿਮਾਊ ਪਦਰ ਪਰਦਰ ਨੂੰ ਮੁਲਕ ਚੀਮ ਖਾਵਦ ਦਰ ਹਵਾਹਿ ਬਦਨ ਖਾਕ ਆਖਰ ਆਮਦਹਿ। ਚੂੰ ਤਕਬੀਹ ਦੁਨੀਆ ਬੋਧ ਰੋਜ ਆਖਰ ਹਵਾਇ। ਸਾਫ ਦਿਲ ਹਿਕ ਰੋਜ ਕਰੰਦਮ। ਫਕੀਰ ਪਾਕ ਰਾਹ ਚੂੰ ਬੇਪਾਕ ਨਕਦਰ ਬ੍ਰਿਕਤ। ਤਾਂ ਆਪਣੀ ਬਚਨੁ ਸ਼ਕਤਿ ਬਖਸ਼ੀ। ਸਿਖ ਚਲੇ ਜਾਇ ਪਹੁੰਚੇ। ਏਕ ਰਾਤ ਨੂੰ ਮਕੇ ਪਹੁੰਚਾ ਨੁਰੰਗ ਸ਼ਾਹ। ਹਮੇਸਾ ਦਮ ਕਰਕੇ। ਤਿਸਕੀ ਸੂਰਤਿ ਮਦ ਕੇ ਦੂਰ ਕਰਨੇ ਕੋ ਇਕ ਦਿਨ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਮਰਕਸ ਕਸੀ ਮਕੇ ਪਹੁੰਚੇ ਉਸੀ ਤਰਾਂ ਜਾਂ ਨਿਮਾਜ ਕਰਕੇ ਹਟਿਆ ਅੰਦਰ ਤੇ। ਘੂਰਿਆ ਜੀ ਅਰੇ ਤੂੰ ਕੌਣ ਹੈ ਅਗੇ ਪਹਿਲੇ ਚਲੇ। ਏਕ ਪਹਾੜ ਉਪਰ ਦਿਵਾਨ ਵਿਚ ਖੜਾ ਕੀਤਾ। ਡਰਦਾ ਖੜਾ ਹੋ ਰਹਿਆ। ਆਗੇ ਤੇ ਦੂਰੋਂ ਅਵਾਜ਼ ਆਈ। ਅਰੇ ਬੰਦੇ ਸਤਿ ਸੂਰਤਿ ਦੇਖ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਕੀ। ਹਮ ਗੁਰੂ ਸੋਹਮ ਤੂੰ ਬੰਦਾ ਬਿਗੈਰ ਦਰਾਬਰ ਮਤਿ ਕਰਦੰਮ।

ਛੋਡੇ ਦਵੇ ਜੀ ਮਸਲੰਦੀਆ। ਛੁਡਾਯਾ ਤਾਂ ਬਾਹਰ ਆਇਕੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤੀਰਕਾ ਕਪੀਰਾ ਦੀਆ ਹਮਾਰਾ ਸਮਾਲਕੇ ਰਖਣਾ। ਹਮ ਜਬ ਮੰਗਵਾਈਯੇਗਾ ਤਾਂ ਦੇ ਦੇਣਾ। ਤਾਂ ਸੋਇਆ ਜਾਗਿਆ ਸਰੀਰ ਕੰਬਿਆ। ਸਵੇਰੇ ਸਭ ਕੁਛ ਬਦਨ ਪਾਕ ਕਰਬੈਠਾ। ਉਮਰਾਉ ਵਜੀਰ ਮਸਲੰਦੀ ਸਭ ਆਏ। ਸਲਾਮੀ ਹੋਏ ਕੇ ਲਗੇ ਬੈਠਨ ਤਾਂ ਦਇਆਸਿੰਘ ਅਤੇ ਧਰਮ ਸਿੰਘ ਬੁਲਾਇ ਆਣੇਹਜੂਰ। ਪ੍ਰਵਾਨਾ ਦੇਕੇ ਬੋਲੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤੇ ਸਚੇ ਗੁਰੂ ਕੀ । ਮਤਲਬ ਪ੍ਰਵਾਨਾ ਦੇਕੇ ਬੁਲਾਈ। ਪਰਵਾਨਾ ਆਗਾੜੀ ਕਰ ਲੀਆ। ਸਿਖੀ ਸਾਬਤ ਕਰ ਦਿਖਾਈ। ਪੜਿਆ ਅਮਾਨ ਦੇ ਦੇਣੀ। ਗੁਜਾ ਪੜਿਆ ਵਿਚੋਂ ਪੜਿਆ ਅਮਾਨ ਦੇ ਦੇਣੀ। ਗੁਜਾ ਪੜਿਆ ਸੀ। ਤਾਂ ਬੋਲਿਆ ਤੁਮ ਕੌਣ ਹੋ। ਦਇਆ ਸਿੰਘ ਬੋਲਿਆ ਗੁਰੂ ਕੇ ਸਿਖ। ਪੁਛਿਆ ਗੁਰੂ ਕਹਾਂ ਹੈ। ਤਾਂ ਉਤਰ ਗੁਰੂ ਤੇਰੇ ਅਗਾੜੀ। ਬੋਲਿਆ ਤੁਸੀਂ ਕਰਾਮਾਤੀ। ਉਹ ਗੁਰੂ ਕੇ ਕੁਤੇ ਭੀ ਕਰਾਮਾਤੀ। ਤਾਂ ਬੋਲਿਆ ਏਕ ਕੁਤਾ ਸਾਨੂੰ

ਭੀ ਮੰਗਵਾਇ ਦੇਵਣਾ। ਡੇਰੇ ਤੇ ਕੁਤਾ ਮੰਗਵਾਯਾ ਸ਼ਿਕਾਰੀ। ਕੁਤਾ ਖੜਾ ਹੋਏ ਬੋਲਿਆ। ਉਸ ਕੁਤੇ ਬੋਲਿਆ ਆਪਣਾ ਸਬਦ। ਪਾਤਸਾਹਿ ਸਾਹ ਸਮਝਾਇਆ। ਤੂੰ ਹਮਾਰੀ ਜਾਤ ਤੇ ਬਿਛੜਾ ਦੁਖੀ ਹੋਵੇਂਗਾ। ਆਇ ਮੇਰੇ ਪਾਸ ਤੈਨੂੰ ਮਾਨੁਖਾ ਦਾ ਸਹੂਰ ਨਹੀਂ। ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸ਼ਰਮਿੰਦਾ ਹੋ ਕੇ ਬੋਲਿਆ ਉਮਰਾਉ ਮੁਸਲਿਆਂ ਨੂੰ ਵਿਚਾਰ ਕੇ ਖਾਲਸਾ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਪਰ ਮੇਰੀ ਪਾਤਸਾਹੀ ਵਿਚ ਕਿਉਂ ਹੋਇਆ ਹੈ ਕਾਹਲੀ ਕਰੀ ਤਾਂ ਦਇਆ ਸਿੰਘ ਬੋਲਿਆ ਤੁਮ ਭੀ ਕਾਹਲੀ ਕਰੀ ਮਜਹਬ ਲਗੇ ਏਕ ਕਰਨ। ਗੁਰੂ ਕੇ ਤੀਸਰਾ ਖੜਾ ਕੀਤਾ। ਤਾਂ ਨੁਰੰਗ ਬੋਲਿਆ ਗੁਰੂ ਤੁਮਾਰਾ ਕਿਆ ਕਾਮ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਦਇਆ ਸਿੰਘ ਕਹਿਆ। ਸਸਤ੍ਰ ਅਕਠੇ ਕਰਦੇ ਹੈਨ। ਤੁਮਾਰੇ ਪਾਸ ਭੀ ਸਸਤਰ ਫੁਰਮਾਇਆ ਹੈ। ਤਾਂ ਨੁਰੰਗ ਸ਼ਾਹ ਕਹਿਆ। ਕਪੀਰਾ ਆਦਮਹਿ ਮੁਸਾਫ਼ਰਿਹਿ ਉਤ੍ਰ ਪਾਤਿਸਾਹੀ ਫਾਰਖਤਿ ਵਿਮੈਦ ਆਦਮਹਿ। ਤਾਂ ਕਢ ਦੀਆ।

ਅਤੇ ਕਹਿਆ ਬਰਾਦਰੀ ਦਾਵਾ ਦਇਆ ਸਿੰਘ ਗੁਰੂ ਚਸਮ ਦੀਦਨਹਿਉਤ੍ਰ ਸੈਫ ਕਮਾਨ ਕਸਹਿ ਜੰਗ। ਦਰਿ ਗੁਰੂ ਆਮਦਹਿ ਜਰੂਰ ਬਰਾਦਰਹਿ। ਬੋਲਾ ਫੌਜ ਹਮਹ ਰਜਯਤਹਿ ਭਰਦਮਹਿ। ਉਤ੍ਰ ਅਲਾਮੀਅਜਰੈਬ ਫੌਜਜਰ ਆਮਦਹਿ ਆਮਦਹਿ ਰੋਜ ਫੈਲਦਹਿ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸਕਹਿ। ਕਾਗਤ ਦੇਕੇ ਵਿਦਾਕੀਯੇ ਹਲੀਮੀ ਜਾਰਮਕੇ ਭਾਈ ਫਜੀਹਤਹਿ ਅਲਸਹਿ ਦਰ ਹਮਹਿ ਸਿਖ ਜਰੀਇਤ ਕੁਸਾਬਾ ਜੇਜ ਘਨੀਮਤਹਿ। ਤਾਂ ਆਦਰ ਭੇਟ ਲੈ ਕੇ ਆਇ ਕਪੀਹਾ ਦੀਆ। ਸਿਖਾਂ ਪੁਛਿਆ ਏਹ ਕਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜਾਹਰ ਕਰ ਪੁਛ ਪੁਛਾਈ ਦਇਆ ਸਿੰਘ ਸੁਣਾਈ ॥ ੨੮ ॥ ਸਾਖੀ ਪੂਰੀ ਹੋਈ ਬੋਲੋ ਭਾਈ ਜੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ।

ਸਾਖੀ ਉਨੱਤੀਵੀਂ ਚਲੀ

ਏਕ ਬੇਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਹਜੂਰ ਇਕ ਸਿਖ ਨੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰੀ ਜੀ ਸਚੇ ਪਾਤਿਸਾਹ ਮੈਂ ਸੰਸਾਰ

ਵਲੋਂ ਦੁਖੀ ਹਾਂ। ਮੇਰੀ ਕਲਿਆਣ ਕਰੋ। ਮੇਰਾ ਜਨਮ ਮਰਨ ਦਾ ਦੁਖ ਦੂਰ ਕਰ ਪਾਪਾਂ ਤੇ ਰਖ ਲੇਵੋ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੀ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਦੀ ਸ਼ਰਨ ਆਣ ਪਕੜੀ ਹੈ ਮੈਂ ਪੜਿਆ ਨਹੀਂ।ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਭਾਈ ਸਿਖਾ ਤੂੰ ਧੰਨ ਹੈਂ। ਜੋ ਤੈਨੂੰ ਵੈਰਾਗ ਹੋਇਆ ਹੈ ਭਾਈ ਸਿਖਾ ਮੂਰਖ ਨੂੰ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਪੜੇ ਬਿਨਾ। ਭਾਵੇਂ ਥੋੜਾ ਭਾਵੇਂ ਬਹੁਤਾ ਕੁਛ ਪੜਿਆ ਚਾਹੀਏ। ਅਨਪੜਿਆ ਅੰਧਾ ਜੋ ਗਲ ਸਮਝ ਨ ਆਵੈ ਕਾਇ ਬਾਣੀ ਜਿਨ ਕੀ ਸੁਧ ਹੈ ਤਿਸੈ ਮਿਲੈ ਹਰਿ ਰਾਇ।ਭਾਈ ਤੂੰ ਪੜਿਆ ਕਰ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਇਕ ਸਿਖ ਪੜੇ ਨੂੰ ਸਉਪਿਆ ਅਤੇ ਕਹਿਆ ਇਸ ਸਿਖ ਨੂੰ ਭੜਾਂਵਨਾਂ ਪ੍ਰੀਤਿ ਕਰਕੇ। ਤਾਂ ਉਸ ਸਿਖ ਨੂੰ ਗੁੰਥੀਆ ਲੈ ਗਇਆ। ਤਾਂ ਸਿਖ ਲਗਾ ਭੜਾਵਣ। ਬਾਣੀ ਵਿਚੋਂ ਅਨੰਦ ਭਇਆ ਮੇਰੀ ਮਾਇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਮੈ ਪਾਇਆ। ਇਹ ਤੁਕ ਪੜੀ ਪਰੇਮ ਸਾਥ। ਪੜਦਾ ਹੀ ਡੇਰੇ ਗਇਆ। ਲੰਗਰੋਂ ਕਦੇ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਛਕ ਜਾਵੇ ॥ ਇਸੀ ਤੁਕ

ਪੜਦਿਆਂ ਤ੍ਰਤੀਵ ਵਧ ਗਈ। ਜਾਂ ਮਹੀਨੇ ਛੇ ਬੀਤੇ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਗਰੰਥੀ ਨੂੰ ਪੁਛਿਆ ਸਿਖ ਕੁਝ ਪੜਿਆ। ਤਾਂ ਗਰੰਥੀ ਬੋਲਿਆ ਉਹ ਇਕ ਤੁਕ ਪੜ ਕਰਿ ਫੇਰ ਨਹੀਂ ਆਇਆ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਸਿਖ ਭੇਜਕੇ ਬੁਲਾਇਆ। ਅਤੇ ਪੁਛਿਆ ਸਿਖਾ ਤੂੰ ਤਾਂ ਪੜਨੇ ਭੇਜਿਆ ਸੀ। ਤਾਂ ਸਿਖ ਨੇ ਹਥ ਜੋੜ ਕੇ ਕਹਿਆ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਇਕ ਤੁਕ ਹੀ ਬਹੁਤ ਹੈ। ਅਨੰਦ ਹੋਇਆ ਜਬ ਸਤਿਗੁਰੂ ਪਾਇ ਲੀਆ । ਪਿਛੋਂ ਹੋਰ ਪੜਨਾ ਬੇਮੁਖਾਂ ਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਹਸ ਕਰ ਰਾਜੀ ਹੋਏ ਬੋਲੇ ਨਿਹਾਲ ਹੋਇਆ ਸਿਖਾ। ਤੇਰਾ ਜਨਮ ਮਰਨ ਕਟਿਆ ਗਿਆ ॥੨੯॥ ਸਾਖੀ ਪੂਰੀ ਹੋਈ ਬੋਲੋ ਭਾਈ ਜੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ।

ਸਾਖੀ ਤੀਹਵੀਂ ਚਲੀ

ਏਕ ਬੇਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਬੋਲੇ ਹੋਰ ਚਰਚਾ ਹੁੰਦੀ ਸੀ। ਭਾਈ ਕਬੀਰ ਜਦ ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਤਾਂ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹ ਕੇਹੜਾ ਸੀ ਤਾਂ ਬੁਢੇ ਪੁਰਾਤਮੀ ਬੋਲੇ

ਹਿਮਾਊ। ਏਕ ਬੋਲੇ ਪਥੰਰਾ। ਏਕ ਬੋਲੇ ਸਕੰਦਰ। ਏਕ ਬੋਲੇ ਮਦਨ ਪਾਲ ਰਾਜਾ ਥਾ। ਜੈਨੀਓਂ ਕਾ ਰਾਜਾ ਥਾ। ਬੜਾ ਚਿਰ ਹੋਇਆ ਝਗੜਾ ਵਧਿਆ ਪਰ ਸਾਰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਿਆ ਗਿਆ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਜਟ ਦੇ ਰਹੇ। ਅਪੜ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਸਕੀਦੇ ਹਰ ਜਨਹਿ ਊਚ। ਚਾਰ ਵਰਨ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀਆਂ ਸਭ ਹੀ ਰਹੇ। ਨੀਚੇ ਤਾਂ ਸਭ ਹੀ ਲੋਕ ਚੁਪ ਕਰ ਗਏ। ਸਿਖਾਂ ਪੁਛਿਆ ਸਚੇ ਪਾਤਸਾਹ ਕਿਉਂ ਪੁਛਿਆ ਅਤੇ ਆਪ ਹੀ ਕਹੋ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਬੋਲੇ ਸਿਖੋ ਨਾਮ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਐਸੀ ਹੀ ਹੈ। ਕਬੀਰ ਜੁਲਾਹਾ ਕੰਗਾਲ ਉਸ ਨੂੰ ਸਭੇ ਕੋਈ ਜਾਣਦਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹੀ ਲਖਾਂ ਦੌਲਤਾਂ ਜਹਾਨ ਦੀਆਂ ਪਾਤਿਸਾਹੀ ਵਾਲਾ ਉਸਨੂੰ ਜਾਣਦਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ। ਦੇਖੋ ਨਾਮ ਦੀ ਮਹਿਮਾਂ ਕਬੀਰ ਦੇ ਵੈਰੀ ਪੰਡਿਤ ਸ਼ਾਹ ਜੋਤਸ਼ੀ ਵੈਦ ਰਾਜਾ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹ ਹਜ਼ਾਰਾ ਹੀ ਹੋਏ। ਪਰ ਜਾਣੇ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦੇ। ਨਾਮ ਕਾ ਪਰਤਾਪ ਐਸਾ ਹੈ ਕਬੀਰ ਨੂੰ ਗਿਆਨੀ ਸਿਧ

ਪੁਕਾਰਦੇ ਹੈਨ। ਧੰਨ ਨਾਮ ਸਿਖੋ ਸਾਹਿ ਸਕੰਦਰ ਹੈਸੀ। ਗਰਜ ਕੇ ਹਿੰਦਵੀ ਜਿਤੀ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਕਰਾਮਾਤ ਦੇਖ ਕੇ ਹਿੰਦਵੀ ਕਦਮ ਬੰਦਗੀ ਕਰੀ ਸੀ। ਸਿਖੋ ਨਾਮ ਜਪੈਗਾ ਸੋ ਗੁਰੂ ਕਾ ਸਿਖ ਨਾਮ ਜਪਣਾ ਅਤੇ ਟੈਹਲ ਕਰਨੀ ਹਾਥੋਂ ਸੇ ॥ ੩੦ ॥ ਸਾਖੀ ਪੂਰੀ ਹੋਈ ਬੋਲੋ ਭਾਈ ਜੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ।

ਸਾਖੀ ਇਕੱਤੀਵੀਂ ਚਲੀ

ਏਕ ਵੇਰ ਦੀਵਾਨ ਵਿਚ ਗੁਰੂ ਜੀ ਬੈਠੇ ਥੇ। ਏਕ ਸਿਖ ਕਹਿਆ ਸੰਸਾਰਤੋਂ ਤਰਨ ਦਾ ਉਪਾਏ ਸੁਖਾਲਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹੀਏ। ਸਾਸਤ੍ਰ ਪੰਡਤ ਵਿਖਮ ਮਾਰਗ ਬਤਾਂਵਦੇ ਹੈਨ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਤਰਨ ਬਹੁਤ ਸੁਖਾਲਾ ਹੈ। ਧੰਧਾ ਧਾਵਤ ਰਹਿ ਗਿਆ ਫੇਰ ਕਹਿਆਮਨ ਸੀਤਲ ਭਇਆ ਤੀਜਾ ਭੰਭੀਰੀ ਕੇ ਪਾਤ ਪਾਰਦੋ ਬਿਨ ਪੇਖੇ ਦੂਰਾਇਓ। ਬਚਨ ਹੋਇਆ ਸਿਖਾ ਰਾਮ ਰਾਮ ਕਹਿਆ ਕਰੁ ਪਿਛਲੇ ਪਾਪ ਕਟੀਏਂਗੇ ਅਤੇ ਮਨ ਚਿਤ ਰਖਣਾ

ਆਗੈ ਪਾਪ ਨਹੀਂ ਹੋਣੇ ਕੇ ॥ ੩੧ ॥ ਸਾਖੀ ਪੂਰੀ ਹੋਈ ਬੋਲਹੁ ਭਾਈ ਜੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ।

ਸਾਖੀ ਬਤੀਵੀਂ ਚਲੀ

ਏਕ ਵੇਰ ਇਕ ਸਿਖ ਨੂੰ ਤੁਰਕ ਪਕੜ ਕੇ ਲੈ ਗਏ।ਜਾਇਕੇ ਸੁੰਨਤ ਕਰੀ ਅਤੇ ਕਲਮਾ ਪੜ੍ਹਾਏ ਕਰ ਸ਼ਰਾ ਕੀਤੀ। ਕੇਸ ਦੂਰ ਕਰ ਦੀਏ ਪਰ ਸਿਖ ਦਾ ਮਨ ਨਹੀਂ ਡੁਲਿਆ। ਲਗਾ ਅੰਦਰ ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਜਪਣ ਖਾਣਾ ਕੀ ਖਵਾਇ ਦਿਤਾ। ਗੁਸਲ ਕੀਆ ਸ਼ਰਾ ਕਰ ਛੋਡ ਦੀਆ। ਰਹਿਰਾਸ ਦੇ ਵੇਲੇ ਸਿਖ ਆਇਆ ਹਜ਼ੂਰ ਮਥਾ ਟੇਕ ਕੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਸਚੇ ਪਾਤਿਸਾਹ ਮੈਂ ਸਿਖ ਹਾਂ। ਲੜਾਈ ਵਿਚ ਮੈਂ ਡਿਗ ਪਇਆ ਲੜਦਾ ਲੜਦਾ ਅਤੇ ਬਿਹੋਸ਼ ਹੀ ਹੋ ਗਇਆ। ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਤੁਰਕ ਲੈ ਗਏ। ਜਾਇਕੇ ਸ਼ਰਾ ਕੀਤਾ। ਹੁਣ ਮੈਂ ਕੀ ਕਰਾਂ ਧਰਮ ਸਿਖੀ ਦਾ ਕਰੋ। ਹਿੰਦੂ ਦਾ ਜਿਵੇਂ ਮੇਰਾ ਰਹੈ ਤਿਵੇਂ ਰਖਿਆ ਕਰੋ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਮੈਂ ਚਿਖਾ ਕਰਕੇ ਸੜਦਾ ਹਾਂ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ

ਜੀ ਕਹਿਆ ਸ਼ੁਰਾ ਕੀਕੂੰ ਕਰੀ। ਤਾਂ ਸਿਖ ਬੋਲਿਆ ਮੇਰੀ ਸੁੰਨਤ ਕਰੀ ਅਤੇ ਕਲਮਾ ਨਿਵਾਜ ਖਾਂਣਾਭੀ ਖਵਾਇਆ। ਕੇਸਾਂ ਦੀ ਬੇਅਦਬੀ ਭੀ ਕਰੀ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਸਿਖਾ ਤੂੰ ਮੁਸਲੀ ਦਾ ਸੰਗ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਕਹੁ ਸਚੁ ਤਾਂ ਸਿਖ ਬੋਲਿਆ ਨਹੀਂ ਜੀ ਸੰਗਤੇ ਤੁਸਾਂ ਬਚਾਇ ਰਖਿਆ ਹੈ। ਬਚਨ ਹੋਇਆ ਪ੍ਰਸਾਦ ਕੜਾਹ ਪ੍ਰਸਾਦ ਦਾ ਕਰਵਾਇਕੇ ਵੰਡ ਦੇਹੁ। ਸਿਖਾ ਤੂੰ ਸਭਨਾਂ ਨੂੰ ਛਕਾਇ ਦੇਹ। ਤੂੰ ਖਰਾ ਸਿਖ ਤੇਰੀ ਭੁਜਾ ਗੁਰੂ ਕਿਆ ਪਕੜੀ।ਤਾਂ ਸਿਖਾਂਹਜੂਰ ਕਹਿ ਕਰ ਪੁਛਣਾ ਕੀਤਾ। ਪਾਤਿਸ਼ਾਹ ਜੀ ਮੁਸਲਮਾਨ ਕਿਕੂੰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਕਿਕੂੰ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਜੋਰ ਕੀ ਸ਼ਫਾ ਵੈਰੀ ਕਰਦੇ ਆਏ। ਏਨੀਂ ਗਲੀਂ ਸੁਨਤਾ ਤੇ ਮੁਸਲਮਾਨ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਸਿਖੋ ਕਾਮੀ ਹੋਇਕੇ ਜਬ ਸੰਗ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਮਨ ਰਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਹੀ ਮੁਸਲਮਾਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਮਨ ਹੀ ਕਾਰਨ ਹੈ। ਜੋਰ ਤੇ ਭਾਵਨਾ ਨਹੀਂ ਫਿਰਦੀ। ਜੋ

ਮੇਰਾ ਸਿਖ ਮੁਸਲਮਾਨੀ ਤੀਵੀਂ ਸਾਥ ਏਕ ਵਾਰ ਭੋਗੇਗਾ ਸੋ ਸਿਖ ਨਹੀਂ।ਹਿੰਦੂ ਧਰਮ ਵਾਲਾ ਤੁਰ-ਕਾਣੀ ਤੇ ਬਚੇਗਾ। ਸੋ ਤਰਿਆ ਜਾਣੀਏ । ਜੋ ਬਿਗਾਨੀ ਨਾਰੀ ਭੋਗਦੇਨੇ ਪਛਤਾਇਕੇ ਪ੍ਰਾਇਚਿਤ ਕਰਾਂਵਦੇ ਹੈਨ ਅਥਵਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਸਿਖਾ ਤੇ ਬਖਸਾਵੈ। ਸੋ ਬਖਸ਼ਿਆ ਜਾਵੇਗਾ ਅਤੇ ਮੁਸਲੀ ਕਾ ਭੋਗਣ ਵਾਲਾ ਮੁਸਲਮਾਨ ਪਕਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ । ਕਦੇ ਭੀਨਾ ਬਖਸ਼ੀਏਗਾ।ਜੇਕਰ ਅਨਜਾਣ ਪੈਹਲੇ ਭੁਲੇ ਅਤੇ ਪਿਛੋਂ ਸਿਖ ਹੋਵੇ ਤਦ ਵੀ ਬਖਸੀਏਗਾ। ਤਾਂ ਸਿਖਾਂ ਪੁਛਿਆ ਜੀ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹ ਤੁਰਕ ਤਾਂ ਹਿੰਦਵਾਨੀਆਂ ਨੂੰ ਭੋਗਦੇ ਹੈਨ । ਸਿਖ ਬਦਲਾ ਕਰਨ ਤਾ ਭਲਾ ਹੈ। ਸਾਸਤ੍ਰਾਂ ਗੁਰਾਂ ਕਿਉਂ ਮਨ ਹੇ ਕਰਿਆ ਹੈ। ਤਾਂ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਭਾਈ ਸਿਖੋ ਇਹ ਪੰਥ ਅਸਾਂ ਉਚੇ ਖੜਨਾ ਹੈ ਨੀਵਾਂ ਨਹੀਂ ਖੜਨਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਮਹੰਮਦ ਨੇ ਭੂਤਾਂ ਦਾ ਪੰਥ ਸਮਾਲਿਆ ਹੈਗਾ। ਏਸ ਤੇ ਨੀਚ ਦੀ ਰੀਸ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ। ਬਚਨੁ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰੋਂ ਕਾ ਅਰ ਗੁਰੂ ਜੀਕਾ ਏਕ ਸਮਾਨ

ਮਾਨਣਾ ਹੀ ਯੋਗ ॥ ੩੨ ॥ ਸਾਖੀ ਪੂਰੀ ਹੋਈ ਬੋਲਹੁ ਭਾਈ ਜੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ।

ਸਾਖੀ ਤੇਤੀਵੀਂ ਚਲੀ

ਏਕ ਵੇਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਬੈਠੇ ਥੇ ਤਾਂ ਹੋਲਾ ਕੀਆ ਗਿਆਨੀ ਧਿਆਨੀ ਅਰ ਸਿਖਾਂ ਬਡਾ ਕੌਤੂਹਿਲ ਕਰ ਰੰਗ ਰਾਗ ਤਮਾਸੇ ਸਵਾਂਗ ਕਰਕਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਪਾਸ ਲਿਆਵੈਂ ਗੁਰੂਜੀ ਦੇਖੈ ਜਗਤ ਕੀ ਕਿਰਿਆ। ਤਾਂ ਹੋਲੀਪਿਛੋਂ ਲੋਕਾਂ ਸੰਗਤ ਦਿਆਂ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਜੀ ਸਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਬਡਾ ਉਤਸਾਹਿ ਹੋਇਆ । ਏਸੇ ਮੇਲੇ ਵਿਚੋਂ ਦੋ ਸਿਖਣੀਆਂ ਸੰਗਤ ਦੀਆਂ ਵਗ ਗਈਆਂ। ਤਾਂ ਬਚਨ ਹੋਇਆ ਏਹੁ ਮੇਲੇ ਏਸੇ ਵਾਸਤੇ ਬਣੇ ਹੈਨ । ਏਕ ਲਾਭ ਦਰਸਨ ਕਰਨਾ ਸਤਿ ਪੁਰਖ ਦਾ। ਉਹ ਭੀ ਤੀਰਥ ਉਤਸਾਹੁ ਮਾਹੋਖਿਆਂ ਵਿਚ ਆਵਦੇ ਹੈਨ। ਜੀਆਂ ਦਾ ਸੁਭਾਵ ਪਰਖਣ ਅਤੇ ਪਾਪ ਨਿਵਾਰਣ ਸਰਧਾ ਵਾਲਿਆਂ ਦੇ ਅਤੇ ਵਿਗੜ ਬਹੁਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹੈਨ । ਕੋਈ ਕੋਈ

ਫਲ ਖਟਲੇ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸਿਖੋਂ ਗੁਰੂ ਜੀਕੀ ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ ਸਦਾ ਏਕ ਰਸ ਹੈ। ਜਾ ਰਹਿਣਾ ਨਾਹੀ ਐਤਿ ਜਗ ਤਾਕਾਹੇ ਗਾਰਬਿ ਹੰਢੀਐ। ਭਾਈ ਮਰ ਜਾਣ ਤੇ ਮਾਣ ਕੇਹਾ। ਜਿਨਾਂ ਨੂੰ ਲਿਵ ਲਾਗ ਰਹੀ ਹੈ। ਤਿਨਾਂ ਨੂੰ ਕਿਛ ਭਲਾ ਨਹੀਂ ਲਗਦਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਦਰਬਾਰ ਸ਼ੀਸ਼ੇ ਵਾਂਗੂ ਹੈ। ਸ਼ੀਸ਼ੇ ਮੇ ਜੈਸਾ ਮੁਖ ਕਰ ਦੇਖੇ ਤੈਸਾ ਦਿਖਾਂਵਦਾ ਹੈ। ਸ਼ੀਸ਼ੇ ਨੂੰ ਹਰਖ ਸੋਗ ਨਹੀਂ। ਤਿਵੇਂ ਗੁਰੂ ਕੇ ਮਹਾਂ ਪੁਰਖਾਂ ਦਾ ਚਲਣ ਹੈ। ਜੈਸਾ ਜੈਸਾ ਕਰ ਸੇਵੈ ਤੈਸੀ ਤੈਸੀ ਭਾਵਨਾ ਪੂਰਨ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਪਰ ਐਸਾ ਜਾਨਣਾ ਹਿੰਦੂਆਂ ਬਡੇ ਰਾਹੁ ਵਿਗਾੜ ਲਏ ਹਨ ਤੇ ਮੁਸਲਮਾਨ ਰਾਹ ਸਵਾਰ ਗਏ ਹੈਨ। ਜਾਂ ਦਿਨ ਆਂਵਦਾ ਹੈ ਪੀਰ ਫਕੀਰ ਦਾ ਤਾਂ ਰੁਦਨ ਕਰਦੇ ਹੈਨ। ਕਹਿਤੇ ਹੈਨ ਹਮਾਰੇ ਬਡੇ ਐਸੀ ਕਹਿ ਗਏ। ਹਮ ਸੇ ਬਣਤੀ ਨਹੀਂ। ਹਮ ਗਾਫਲ ਹਾਂ ਖੁਦਾਇ ਤੇਰੀ ਪਨਾਹੁ ਰਖ ਲੇਵੀਂ ਅਤੇ ਹਿੰਦੂਆਂ ਦੇ ਦਿਨ ਹੋਲੀ ਲੋਹੜੀ ਦਿਵਾਲੀ ਹੋਰ ਤਿਹਾਰਾਂ ਦੇ ਦਿਹਾੜੇ ਆਂਵਦੇ

ਹੈਨ ਤਾਂ ਖਰਬਾਤੀਆਂ ਤੇ ਗਾਲੀ ਨਾਰੀ ਪੁਰਖ ਬਿਲਜ ਹੁੰਦੇ ਹੈਨ । ਸਿਖੋ ਬੰਦਗੀ ਵਾਲਾ ਦੁਹਾ ਜਹਾਨਾਂ ਤੇ ਸੁਖੀ ਅਤੇ ਹੋਰ ਆਪਣੀ ਆਪਣੀ ਸ਼ਰ੍ਹਾ ਵਿਚ ਬਧੇ। ਪਸ਼ੂਆਂ ਵਾਂਗ ਪਏ ਜਨਮ ਦੇ ਮਰਦੇ ਹੈਨ। ਭਾਈ ਸਿਖੋ ਬਿਨਾਂ ਕਰਨੀ ਤਰਦਾ ਨਹੀਂ। ਹਸਦਿਆਂ ਟਪਦਿਆਂ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਰ ਰੀਝ ਦਾ ਨਹੀਂ ਮਰ ਮਰਕੇ ਲੋਗ ਪਰਛਾਵੇਗੋ। ਜਾਣੇ ਤਕ ਅੰਧ ਜੋ ਸਿਰ ਪਉਸੀਆ। ਸਿਖੋ ਨਾ ਕਰਿਸਨ ਅਤੇ ਨਾ ਰਾਮ ਤਾਰਦਾ ਹੈ ਆਪ ਨੂੰ ਸਮਝੇਗਾ ਤਾਂ ਪੂਜਾ ਧਰਮ ਥਾਇ ਪਉਸੀ ॥ ੩੩ ॥ ਸਾਖੀ ਪੂਰੀ ਹੋਈ ਬੋਲਹੁ ਭਾਈ ਜੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ।

ਸਾਖੀ ਚੌਤੀਵੀਂ ਚਲੀ

ਏਕ ਵੇਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਊਚੀ ਠੌਰ ਬੈਠੇ ਥੇ। ਸੰਗਤਿ ਜੁੜੀ ਬਡੀ ਭੀੜ ਹੋਈ। ਏਕ ਸਿਖਣੀ ਆਵੇ ਮੂੰਹ ਢਕਿਆ ਹੋਯਾ ਅਤੇ ਮੁੜ ਜਾਵੇ। ਭੀੜ ਪੁਰਖਾਂ ਦੀ ਸੀ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਅਰਦਾਸੀਏ ਸਿਖ ਨੂੰ

ਭੇਜਕੇ ਬੁਲਾਈ ਹਜੂਰ ਤਾਂ ਓਹਦੇ ਘਰ ਦੇ ਅਗੇ ਹੀ ਹਜੂਰ ਬੈਠੇ ਥੇ। ਤਾਂ ਘੁੰਡ ਕਢਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਅਗਾੜੀ ਮਥਾ ਟੇਕ ਕੇ ਖੜੀ ਹੋਈ। ਤਾਂ ਬਚਨ ਹੋਇਆ ਸਿਖਣੀਏ ਕਿਉਂ ਕਹੁ ਗੁਰੂ ਕੇ ਤੋ ਜਾਣਦੇ ਹੈਨ ਤੈਨੂੰ। ਪ੍ਰਸੰਗ ਨੂੰ ਜਾਹਰਿ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਸਿਖਣੀ ਹਥ ਜੋੜਕੇ ਬੋਲੀ ਜੀ ਸਚੇ ਪਾਤਿਸਾਹੁ ਮੇਰੇ ਮਾਇ ਪਿਉ ਰਾਇਪੁਰ ਕੇ ਥੇ। ਤਾਂ ਮੈਂ ਕੁਆਰੀ ਸਾਂ ਇਕ ਸਾਧੂ ਸਾਡੇ ਘਰ ਆਇਆ ਮੇਰੀ ਮਾਇ ਨੇ ਬਡੀ ਟੈਹਲ ਕਰੀ ਬਡਾ ਬੁਢਾ ਸੀ। ਮੇਰੀ ਮਾਇ ਬੀ ਤੇ ਪਿਉ ਬੀ ਲਗੇ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਤਾਂ ਉਹ ਪਾਂਚ ਵਰਸ ਰਹਿਆ ਤਾਂ ਮੈਂ ਭੀ ਸੇਵਾ ਕਰਾਂ ਅਤੇ ਕਥਾ ਸੁਣਾਵੇ ਸਾਧੂ ਮੈਂ ਭੀ ਸੁਣਿਆ ਕਰਾਂ । ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੈਂ ਵਿਆਹੀ ਜੀ। ਖਤ੍ਰੀ ਦਾ ਬੇਟਾ ਬਰਸਾਣੇ ਦਾ ਓਸ ਦੀ ਮੈਂ ਸਿਖਣੀ ਹਾਂ। ਸਿਖ ਭੀ ਭਲਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਆਏ ਗਏ ਸਿਖ ਨੂੰ ਘਰ ਲੈ ਆਂਵਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਮੈਂ ਭੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਕਰ ਕੇ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦਿ ਪੀਸ ਪਕਾਇਕੇ ਛਕਾਇਕੇ ਖੁਸ਼ੀ ਲੈਂਦੀ ਹਾਂ। ਤਾਂ ਮੇਰੀ ਭਰਤਾ ਸਾਥ

ਬਣਰਹੀ ਹੈ। ਖਾਵੰਦ ਨੂੰ ਮੈਂ ਜਾਣਦੀ ਹਾਂ ਗੁਰੂ ਭੀ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਭੀ ਮੈਂ ਸੁਣ ਰਖਿਆ ਸਾ ਸਾਧ ਤੇ । ਨਾਰੀ ਕਾ ਆਸਰਾ ਭਰਤਾ ਹੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੇਰੇ ਦੇਵਰਿ ਜੇਠਿ ਸੌਹਰਾ ਖਾਵੰਦ ਪੁਤਰ ਸਭ ਜਨਾਨੀਆਂ ਸਦਾ ਦਰਸਨ ਨੂੰ ਆਵਣ ਤੇ ਮੈਂ ਕਦੇ ਪਾਪਣ ਤੁਮਾਰਾ ਗੁਰੂ ਕਾ ਦਰਸ਼ਨ ਨਾ ਕੀਤਾ । ਮੈਂ ਚਿਤਵਾਂ ਗੁਰਾਂ ਦੇ ਸਿਖਾਂ ਨੂੰ ਮੈਂ ਸੇਵਨੀ ਹਾਂ । ਕੌਣ ਸੇਵਾ ਕਰੇਗਾ ਮੇਰੇ ਪਿਛੋਂ । ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਬਹੁਤ ਕੁਟੰਬੀ ਆਪਣੇ ਸਾਥ ਲਿਆਂਵਦੇ ਭਏ। ਮੇਰੇ ਖਾਵੰਦ ਦੀ ਭੀ ਮਰਜੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ।ਮੈ ਆਈ ਮੇਰਾ ਧਿਆਨ ਲੰਗਰ ਵਿਚ ਹੀ ਹੈਗਾ। ਆਗੇ ਦੇਖੀ ਭੀੜ ਮੈ ਮੁੜੀ ਵੀਚਾਰਿਆ ਮੈਨੂੰ ਪਾਪਣ ਨੂੰ ਦਰਸ਼ਨ ਕਹਾਂ ਚਲੀਏ ਸੇਵਾ ਹੀ ਕਰਾਂਗੀ। ਇਤਨੇ ਮੈ ਸਿਖ ਗਇਆ ਜਾਇ ਕਹਿਆ। ਸਿਖਣੀਏ ਗੁਰੂ ਕਿਆ ਬੁਲਾਈ ਹੈ। ਤਾਂ ਮੈਂ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਇ ਗਈ ਮੇਰੇ ਪਰ ਦਇਆ ਕੀਤੀ ਜੀ ਜੋ ਹੁਕਮ ਹੋਵੇ ਸੋ ਕਰਾਂ । ਤੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਬੋਲੇ ਸਿਖਣੀਏ ਤੂੰ ਧੰਨ ਹੈਂ । ਧੰਨ

ਤੇਰੇ ਪੇਕੇ ਧੰਨ ਤੇਰੇ ਸਾਹੁਰੇ ਜੋ ਤੁਕ ਇਕ ਵੇਰੀ ਸੁਣਕੇ ਸਿਦਕ ਸੇਵਾਦਾ ਅਤੇ ਭਗਤ ਦਾ ਰਖਿਆ ਹੈ ਅਸੀਂ ਭੀ ਤੇਰੀ ਟੇਕ ਕਰਾਂਗੇ । ਪਰ ਭਰਤਾ ਤੇਰਾ ਜਾਂ ਆਵੇਗਾ। ਹੁਣ ਦੇਵੀ ਤੂੰ ਜਾਹਿ ਤੇਰੀ ਭਾਵਨਾ ਪੂਰੀ ਹੋਈ। ਤੂੰ ਘਰ ਰਹੁ ਅਤੇ ਸੇਵਾ ਹੀ ਕਰਿਆ ਕਰੁ। ਓਹੁ ਰਾਹੁ ਗੁਰੂ ਕੇ ਮਿਲਣੇ ਕਾ ਸਿਧਾ ਹੈ॥ ੩੪ ॥ ਸਾਖੀ ਪੂਰੀ ਹੋਈ ਬੋਲਹੁ ਭਾਈ ਜੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ।

ਸਾਖੀ ਪੈਤੀਂਵੀਂ ਚਲੀ

ਜਾਂ ਭਲਕ ਹੋਇਆ ਤਾਂ ਸਿਖਣੀ ਭਰਤੇ ਕੇ ਸਾਥ ਆਇ ਖੜੀ ਰਹੀ । ਗੁਰੂ ਜੀ ਪੁਛਿਆ ਸਿਖਣੀਏ ਤੂੰ ਸਿਖਣੀ ਕਿਸ ਤਰਾਂ ਦੀ ਹੈ । ਤਾਂ ਸ਼ਰਮਾਇਕੇ ਬੋਲੀ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹਜੀ ਗੁਰੂ ਅੰਜਾਣਹੋਵੇ ਤਾਂ ਮੈਂ ਬਤਾਵਾਂ। ਸਭ ਸੰਗਤਿ ਹਜੂਰ ਗੁਰੂ ਕੇ ਸਭ ਹੈਨਾਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਬੋਲੇ ਸਿਖਾ ਸਿਖਣੀ ਤੇਰੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਸਿਖ ਬੋਲਿਆ। ਤਨ ਮਨ ਧਨ ਗੁਰੂ ਕਾ ਸਭੇ

ਮਮਤਾ ਛੋਡੀ ਦੂਰ। ਦੇਹਿ ਸੰਜੋਗੀ ਨਾਰ ਹੈ ਸਿਖ ਸਿਖਾਂ ਕੀ ਧੂਰ।ਤਾਂ ਬਚਨ ਹੋਯਾ ਸਿਖਾ ਤੈਨੂੰ ਖਬਰ ਨਹੀਂ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ।ਸਿਖਾ ਤੂੰ ਪਿਛਲੇ ਜਨਮ ਕਬੀਰ ਭਗਤ ਸੈ।ਏਹੁ ਸਿਖਣੀ ਸੀ ਲੋਈ। ਤੂੰ ਏਕ ਦਿਨ ਕਹਿਆ ਲੋਈਏ ਜਨਮ ਪਾਇਕੈ ਕਿਆ ਖਟਿਆ ਤਾਂ ਲੋਈ ਬੋਲੀ ਅਜੇ ਮੇਰੀ ਸੇਵਾ ਦੀ ਰੀਝ ਹੈ । ਤਾਂ ਕਬੀਰ ਬੋਲੇ ਗੇਹੀ ਕਾ ਰਾਹੁ ਏਹ ਨਹੀਂ। ਜੋ ਮਰਜੀ ਭਰਤਾ ਦੀ ਸੋ ਨਾਰੀ ਨੇ ਕਮਾਵਨੀ। ਤੂ ਜਨਮ ਖਤ੍ਰੀ ਦੇ ਜਾਹਿ ਤੇਰੀ ਵਾਸ਼ਨਾ ਨਾਨਕ ਕੇ ਪੰਥ ਵਿਚ ਗੁਰੂ ਕੇ ਬਚਨਾਂ ਦ੍ਰਸ਼ਨ ਤੇ ਉਧਾਰ। ਤਾਂ ਲੋਈ ਚਰਨੋਂ ਗਿਰੀ ਤੁਮਭੀ ਦਾਸੀਕੋ ਮਤਤਿਆਗੋ। ਕਬੀਰ ਬੋਲਿਆਭਲਾ ਸਾਧਨੀਏ ਸੇਵਾ ਹੀ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਤੇਰੀ ਭਾਵਨਾ ਦਾ ਜਨਮ ਹੋਯਾ ਹੈ। ਤੇ ਖਬਰ ਨਹੀਂ ਰਹੀਂ ਕਿਉਂ ਉਹ ਸਮਾਂ ਪਿਛਲਾ ਸੀ। ਹੁਣ ਗੁਰੂ ਬਿਨਾ ਜਾਗਦਾਨਹੀਂ।ਇਤਨਾਕਹਿਕੇ ਪ੍ਰਸਾਦ ਕੜਾਹ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਦੀਆ। ਸਿਖ ਸਿਖਣੀ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਛਕੋ। ਜਾਂ ਮੂੰਹ ਪਾਇਆ ਤਾਂ ਕਪਾਟ ਖੁਲੇ।

ਜਾਗੋ॥ਪਿਛਲੀ ਖਬਰ ਹੋਇ ਗਈ ਤਾਂ ਹੋਰ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ।ਗੁਰੂ ਜੀ ਬਚਨ ਹੋਵੈ।ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਬੋਲੇ ਜਾਂ ਬੀੜ ਕਰੀ ਸੀ ਤਾਂ ਤੁਸਾਂ ਬਿਦੇਹ ਦਰਸਨ ਦੀਆ ਸੀ। ਹੁਣ ਸਨ ਦੇਹੁ ਹੋਇਆ ਦੇ। ਪਿਛਲੀ ਬਾਣੀ ਸੁਣਾਵੋ ਸਿਖਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੋਵੈ ਸਬਦ ਕਬੀਰ ਜੀ ਨੇ ਪੜ ਕਰ ਸੁਣਾਇਆ। ਤਾਂ ਸਿਖਾਂ ਕਹਿਆ ਬਚਨ ਕਰੋ। ਤਾਂ ਬਚਨ ਹੋਆਂ ਸਭ ਭਗਤਾਂ ਦਾ ਕਬੀਰ ਸਰਦਾਰ ਹੈਗਾ ਹੈ।ਏਹ ਪੰਥ ਗੁਰੂ ਕਿਆਂਭੀ ਕੀਤਾ ਹੈ ਅਬ ਸਿਖਾਂ ਦੇ ਘਰ ਹੋ ਉਤਰੋ। ਧਰਮ ਰਖਨ ਵਾਸਤੇ ਪੰਥ ਹੈ । ਕਲਜੁਗ ਕਾ ਨਿਰਬਾਹੁ ਕਰਨਾ। ਤਾਂ ਸਿਖ ਸਿਖਣੀ ਜਾਗ ਕੇ ਘਰ ਗਏ। ਧਿਆਨ ਜੋਗ ਲਗੇ ਕਰਨ। ਗੁਰੂ ਕਾ ਬਚਨ ਮਾਨ ਸੇਵਾ ਲਗੇ ਕਰਨੇ॥ ੩੫॥ ਸਾਖੀ ਪੂਰੀ ਹੋਈ ਬੋਲਹੁ ਭਾਈ ਜੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ।

ਸਾਖੀ ਛਤੀਵੀਂ ਚਲੀ

ਏਕ ਬੇਰ ਫੌਜਾਂ ਚੜੀਆਂ ਤੁਰਕਾ ਦੀਆਂ।

ਦੀਨਾ ਬੇਗ ਮੁਗਲ ਬੇੜਾ ਲੈ ਆਇ। ਭੀਮ ਚੰਦ ਮਦਨ ਪਾਲ ਬੀਰ ਸਿੰਘ ਜਸਪਾਲੀਆ ਸਿਰ ਮੌੜੀਆ ਦਸ ਹਜਾਰ ਤੁਰਕਾਂ ਕਾ ਅਸਵਾਰ ਆਏ ਬਡੀ ਲੜਾਈ ਹੋਈ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਤਰਗਸ ਤਲਵਾਰ ਬਖਤਰ ਪਹਿਰੇ ਨੀਲੇ ਘੋੜੇ ਪਰ ਚੜੇ ਤਾ ਦਿਨ ਸੰਗਤਿ ਜੁੜ ਰਹੀ ਸੀ। ਏਕ ਨਾਲੇ ਕੇ ਆਰ ਪਾਰ ਲੜਾਈ ਮੇ ਜੁਝੇ ਤੁਪਕ ਤਲਵਾਰ ਕਮਾਨ ਕੜਕੀ ਸਿਖਾਂ ਲੜਾਈ ਤੋਲੀ ਤੁਰਕਾਂ ਢੇਰ ਮਾਰੇ।ਹੋਰ ਫੌਜ ਪੀਛੇ ਪਠਾਣੀ ਮੁਗਲਾਣੀ ਬਹੁਤ ਆਇ ਲੜੀ। ਲੜਾਈ ਬੀਚ ਬਖਤਰ ਪੇਹਰੀ ਤੀਰ ਬਾਜ ਹੰਕਾਰੀ ਪਠਾਣ ਪੈਂਡਾ ਖਾਂ ਨਿਕਸਿਆ। ਬੋਲਿਆ ਮਜਬ ਕਾ ਜੁਧ ਜੁਝਣਾ ਹੈ। ਗੁਰੂ ਤੁਮਾਰਾ ਹੈਗਾ ਬਲਵੰਤ ਤਾਂ ਹਥ ਦੇਖੋ ਦਿਖਾਵੋ।ਇਤਨੀ ਕਹੀ ਸੁਣਕੇ ਆਪ ਗੁਰੂ ਕੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ ਦਸਵੀਂ ਆਇ ਸਟਕੇ। ਬੋਲੇ ਖਾਂ ਜੀ ਮੇਰਾ ਕਦੇ ਦਾ ਹੈਗਾ। ਕਰਿ ਵਾਰ ਦਿਖਾਇ ਹਥ।ਪੈਂਡੇ ਖਾਂ ਬੋਲਿਆ ਦਿਖਾਵੇ ਹਥ। ਤੁਮ ਹਿੰਦੂ ਕੇ ਪੀਰ ਹੋ ਮੇਰੇ ਤੀਰ ਤੇ ਬਚੋਗੇ ਨਹੀਂ। ਜਾਲਿਮ

ਤੀਰ ਗਰਦ ਕਰਮ ਗੁਰੂਜੀ ਬੋਲੇ ਅਬਲ ਵਿਗਾਰ ਆਦਵਾਰ ਅਦਲ ਕੁਰਦ ਮਹਿ। ਤਾਂ ਪਠਾਣ ਚਮਕਿਆ ਸਬ ਦੇਖਣ ਲਗੇ ਗੁਰੂਕੇ ਚੌਫੇਰੇ ਘੋੜਾ ਫੇਰ ਤੀਰ ਅਗਾਂ ਛੋਡਾ। ਤੀਰ ਗੁਰੂਕੇ ਤਾਇ ਸਾਖ ਕਾਠ ਪਾਸ ਤੇ ਨਿਕਲ ਗਇਆ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਬੋਲੇ ਖਾਂਜੀ ਹੋਰ ਵਾਰਕਰ ਲੇਵੋ।ਤਾਂ ਪਠਾਣ ਸ਼ਰਮਿੰਦਾ ਹੋਇਆ। ਬਾਰ ਬਾਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਤਾਂ ਬੋਲਾ ਸੂਰਮੇ ਦਾ ਬਹਾਦਰ ਦਾ ਏਕ ਹੀ ਵਾਰ ਹੈ। ਪਰ ਦੂਜਾ ਤੁਮਾਰੇ ਬਚਨ ਕਾ ਵਾਰ ਕਰਨਾ ਹੋਇਆ। ਕਹ ਸਾਥ ਬਾਂਧ ਸਿਸਤਿ ਤੀਰ ਚਲਾਇਆ। ਤੀਰ ਗੁਰੂਕੇ ਸਿਰ ਕੀ ਸਾਲ ਲਾਪਟੀ ਕੇ ਲਪੇਟ ਤੇ ਲੈ ਗਇਆ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਬੋਲੇ ਖਾਂ ਜੀ ਵਾਰ ਹਮਾਰਾ ਦੇਵੋ ਖੜੇ ਕਿਉਂ ਹੋ। ਤਾਂ ਬੋਲਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਲੇਵੋ ਵਾਰ ਦੋਇ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਬੋਲੇ ਨੇਕੀ ਵਾਰ ਯਕ ਬਹਾ-ਦਰ ਫ੍ਰਿਕਤ ਵਾਰ ਮੁਰਦਮ ਹਰਾਮ ਖੋਰ। ਤਾਂ ਕਹਿ ਕਰ ਘੋੜਾ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਚਉਫੇਰੇ ਬਖ ਬਧੀ ਹੋਈ ਕੋਈ ਬਾਇ ਖਾਲੀ ਨਹੀਂ ਸੰਜੋਆ ਲਪੇਟਿਆ ਅੰਗ

ਦੇਖਕਰ ਕਾਨ ਪਾਸਤੇ ਨੰਗਾ ਥੋੜਾ ਸਹੀ ਦੇਖਿਆ ਤੀਰ ਛੋਡਿਆ। ਲਗਾ ਤੀਰ ਘੋੜੇ ਤੇ ਹੇਠ ਪੜੇ ਅਤੇ ਖੈਂਚ ਸੈਫ ਗੁਰੂ ਜੀ ਸਿਰ ਪਰ ਆਣ ਖੜੇ ਹੋਏ। ਖਾਂ ਦੇਖ ਕੇ ਬੋਲਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਰਖ ਲੈਣਾ। ਬਚਨਹੋਇਆ ਪਠਾਣ ਰਖਣਦਾ ਕੌਣ ਬਖਤ ਹੈ। ਕਲਮਾ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਕਹਿੰਦੇ ਹੀ ਤੇਗ ਵਗਾਈ ਸਿਰ ਜੁਦਾ ਕਰ ਦੀਆ। ਸੈਨਾ ਬਹੁਤ ਭਗਾਈ ਅਤੇ ਲੂਟ ਕਰਿ ਦਮਾਮਾ ਜੀਤ ਦਾ ਹੋਆ। ਜੀਤ ਕੇ ਸਿਖ ਆਏ ਫਤੇ ਬੁਲਾਈ।ਖਾਲਸਾ ਜੁਧ ਨੂੰ ਚਮ-ਕਿਆ। ਲੁਟਿਆ ਖਿਦਰਾਬਾਦ ਪਹੁੰਚੇ ॥੩੬॥

ਸਾਖੀ ਸੈਂਤੀਵੀਂ ਚਲੀ

ਏਕ ਵੇਰ ਲੜਾਈ ਮੇ ਸਿਖ ਜੁਝੇ ਘੇਰਾ ਅਨੰਦਪੁਰ ਪਾਇਆ ਖਹਾੜੀਏ ਏਕ ਹੋਇ ਗਏ। ਦਿਨ ਪੰਦਰਾਂ ਬੀਤੇ ਲੜਾਈ ਚੜਾਈ ਕੀ ਹੋਵੈ। ਅੰਨ ਥੋੜਾ ਮਿਲੈ। ਸਿਦਕ ਖਾਲਸੇ ਕਾ ਦੇਖਣ ਲਗੇ।ਖਜਾਨਾ ਕਢਾਇ ਸਤਲੁਦਰ ਵਿਚ ਪਾਂਇਦੇ

ਜਾਵੈ।ਅਤੇ ਸਿਖ ਭੁਖੇ ਬਹੁਤ ਰਹਿਣ ਲਗੇ।ਪੁਕਾਰ ਹੋਣ ਲਗੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਰਾਖੁ ਲੈਣਾ। ਸਭ ਖਾਲਸੇ ਭੀ ਦੁਖ ਪਰ ਲੜੇ ਨਿਤ। ਹੁਣ ਮਰਨਾਂ ਗੁਰਾਂ ਕੇ ਆਗੇ ਸੀਸ ਦੇਣੇ। ਏਹ ਸਿਦਕ ਨਾ ਹਾਰਿਆ ਜਾਵੈ। ਏਕ ਦਿਨ ਮਾਤਾ ਆਇਕੇ ਕਹਿਆ। ਗੁਰੂ ਜੀਨੇ ਇਹਨਾਂ ਸਿਖਾਂ ਦੇ ਮਾਰਨ ਵਾਸਤੇ ਉਪਾਉ ਕੀਆ ਹੈ। ਸਿਖ ਲੜਦੇ ਹੈਨ ਵੈਰੀ ਸਿਰ ਪਰ ਕੜਕਦੇ ਹੈਨ। ਅਤੇ ਭੁਖ ਵਰਤ ਰਹੀ ਹੈ। ਅਤੇ ਧਨਾਂ ਦੇ ਖਜਾਨੇ ਦਰਿਆਉ ਵਿਚ ਗਿਰਵਾਂਵਦੇ ਹੋ। ਸਿਖਾਂ ਕੀ ਗੁਨਾਹ ਕਰਿਆ ਹੈਗਾ।ਕਿਸ ਤਰਾਂ ਜੂਝੇਗੇ ਰਣ ਮਾਂਝ। ਪਾਇ ਪਾਇ ਭਰ ਅੰਨ ਖਾਣੇ ਨੂੰ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਬਖਸ਼ੀਏ ਸੰਗਤ ਨੂੰ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਬੋਲੇ ਇਹ ਪੰਥ ਕਰਤਾਰ ਦੇ ਹੁਕਮ ਨਾਲ ਹੋਆ ਹੈ। ਪੰਥ ਵਧਾਵਣਾ ਹੈ ਗਾਲਣਾ ਨਹੀਂ। ਜਿਸ ਦਿਨ ਪੂਜਾ ਦੇ ਖਜਾਨੇ ਲਗੇ ਖਾਵਣ ਤਾਂ ਦਿਨ ਘਾਟਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਸੁਣੋ ਮਾਤਾ ਜੀ ਜ਼ੋਹਰ ਹੈ ਪੂਜਾ ਦਾ ਧਾਨ ਜੋ ਖਾਵੇਗਾ ਸੋ ਦਗਧ ਹੋਇ ਜਾਵੇਗਾ

ਮੈਂ ਪੰਥ ਜੁਧ ਵਾਸਤੇ ਖੜਾ ਕੀਤਾ ਹੈ।ਭੁਖਾ ਨੰਗਾ ਹੀ ਭਲਾ ਹੈ।ਪਰ ਮੈਂ ਨਰਕ ਨਹੀਂ ਪਾਵਣਾ।ਅਤੇ ਬੁਰਾ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਜੈਸੇ ਹਮ ਤੇਰੇ ਪੁਤਰ ਹਾਂ। ਤੂੰ ਮਾਤਾ ਸਾਨੂੰ ਜੋਹਰ ਦੇਵੇਂ ਕਿਉਂ ਤੂੰ ਦੇ ਸਕਦੀ ਹੈਂ। ਮਾਤਾ ਜੀ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਨਾ ਦੇਸਕਦੀ ਹਮ ਭੀ ਸਿਖਾਂ ਪੁਤਾਂ ਨੂੰ ਪੂਜਾਦਾ ਜੋਹਰ ਨਹੀਂ ਦੇਣਾ।ਹਮ ਅਮਾਨ ਰਖਣੇ ਹਾਂ ਸਤਲੁਦਰ ਮਾਤਾ ਪਾਸ। ਜਦੋਂ ਸੁਧ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ ਤਾਂ ਲਵਾਂਗੇ ਜਿਉਂ ਜਹਿਰ ਮਰਿਆ ਖਾਈਗੇ ਤਾਂ ਰੋਗ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਤਿਵੇਂ ਪੂਜਾ ਦਾ ਧਾਨ ਸੁਧ ਹੋਇਗਾ ਤਾਂ ਲਵਾਂਗੇ ਹਮਾਰਾ ਸਿਖ ਹੋਵੈਗਾ ਓਸਨੂੰ ਹਮ ਭੇਜਾਂਗੇ ਅਮਾਨ ਲੇਵੈਗਾ। ਨਾ ਦਲੀਪ ਸਿੰਘ ਹੋਇਗਾ। ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਬਰਸ ਅਠਾਰਾਂ ਸੌ ਨੜਿੰਨਵੇ ਵਰਤੇਗਾ।ਪਸਚਮ ਤੇ ਉਠੇ ਖਾਲਸਾ ਕਮਕੇ ਪੂਰਬ ਪੰਥ। ਦੂਰੇ ਦੁਸ਼ਟ ਸਭ ਪਾਰਬਤੀ ਮੋਨ ਸੋਰਜੀ ਕੋ ਕੁਪੰਥ। ਖਾਲਸਾ ਮਿਲੈ ਮੇਲ ਕਰ ਖਾਲਸਾ ਟੂਟੇ ਦਿਵਸ। ਮਿਤ੍ਰ ਹਿੰਦਵੀ ਮੌਲਵੀ ਗੋਰੇ ਸੁਨੀ ਸੁਵਸ ਬਲੀ ਹੋਇਗਾ ਖਾਲਸਾ ਤੁਰਕ

ਤੋਰੇਗਾ ਮੇਨਾ। ਲੂਟੈਗਾ ਉਪਰਜਾਂ ਦੁਖੀ ਨਿਆਇਗਾ ਆਉਨਾ। ਸਿਖਣੀ ਵਿਭਚਾਰਨੀ ਪੁਰਖ ਤੁਰਕ ਕੀ ਆਸਾ। ਤਾਂ ਦਿਨ ਉਪਜੇ ਖਾਲਸਾ ਸਭਿ ਬਰਨੋ ਕੋ ਪਿਆਸ। ਤਾਂ ਮਾਤਾ ਜੀ ਚੁਪ ਹੋਈ। ਬਚਨ ਹੋਇਆ ਰਹਿਣ ਦਿਓ। ਮਾਤਾ ਨੂੰ ਧਨ ਪਿਆਰਾ ਹੈ। ਕੁਟੰਬ ਨੂੰ ਵਧਣ ਨਹੀਂ ਦੇਂਦੀ ॥ ੩੭ ॥ ਸਾਖੀ ਪੂਰੀ ਹੋਈ ਬੋਲਹੁ ਭਾਈ ਜੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ।

ਸਾਖੀ ਅਠਤੀਵੀਂ ਚਲੀ

ਏਕ ਵੇਰ ਗੁਰੂ ਜੂਝੇ ਬਡੀ ਗਰਜਣਾ ਹੋਈ ਠਗਾਰੇ ਢੋਲ ਤੁਰੀਆਂ ਨਰ ਸਿੰਘਾਂ ਬਾਜੇ ਬਜਣ ਲਗੇ ਅਤੇ ਸਰਨਾਈ ਦਮਾਮੇ ਝੁੰਕਾਰ ਬਾਜੇ ਬਜਣ ਲਗੇ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਉਠਕੇ ਚਮਕ ਚਲੇ। ਵਿਸਾਹਿਕੇ ਚਕਿਆਂ ਬੈਰੀਆਂ ਡੇਰਾ ਲੁਟਿਆ। ਘੋੜੇ ਕਪੜੇ ਅਸਵਾਰੀ ਧਨ ਸਭ ਲੁਟਿਆ ਗਿਆ। ਸਿਖ ਰੋਵੈ ਪੁਕਾਰੇ ਕਹੈ ਹਜੂਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਬਡਾ ਨੁਕਸਾਨ ਹੋਯਾ ਕਿਸ ਤਰਾਂ ਜੀਤਾਂਗੇ ਗੁਰੂ ਕਾ ਮਾਲ ਲੂਟਾ ਅੰਤ

ਨਹੀਂ ਅਸੀਂ ਕਿਸਤਰਾਂ ਪਹੁੰਚਾਂਗੇ।ਘਰਤੇਸ਼ਰਮਿੰਦੇ ਗੁਰੂ ਕੇ ਬੋਲੇ ਲੀਕਾਂ ਕਢੋ ਸਿਖੋ ਤਾਂ ਸਿਖਾਂ ਲੀਕਾਂ ਕਢੀਆਂ। ਤਾਂ ਬਚਨ ਹੋਯਾ ਬੁਝਾਯੋ। ਤਾਂ ਬੁਝਾਇ ਦਿਤੀਆਂ।ਗੁਰੂਕੇ ਬੋਲੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਢਣ ਵਿਚ ਹਰਖ ਕੇ ਮੇਟਣ ਵਿਚ ਸੋਗ ਹੋਯਾ ਕਿ ਨਾਹੀਂ ਤਾਂ ਸਿਖਾਂ ਕਹਿਆ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨ ਹਰਖ ਨ ਸੋਗ ਤਾਂ ਗੁਰੂਜੀ ਬੋਲਿ ਸੁਣਾਇਆ ਐਸੀ ਹੈ ਕਿ ਗੁਰੂ ਕਿਆਂ ਨੂੰ। ਆਮਦਨ ਖਰਚ ਨਾ ਸੁਖ ਨਾ ਨੁਕਸਾਨ। ਪਰ ਹਰਖ ਸੋਗ ਕੁਛ ਭੀ ਨਾ ਹੋਇਆ ਨਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਹਰਖ ਸੋਗ ਕਾ ਦੇਹਿਰਾ ਖਿਣ ਆਵੈ ਖਿਣ ਜਾਵੈ। ਜੋ ਜਾਗੇ ਸੇ ਸੁਖੀ ਸੇ ਸੋਗੀ ਦੂਖ ਭਾਇ। ਨਾਮ ਧਿਆਵੋ ਸਬਦ ਸੇ ਅਰਥ ਵੀਚਾਰੋ ਨਿਤ। ਗੁਰੂ ਬਾਣੀ ਸਿਖਿਆ ਜਿਨਾ ਤਿਨਾ ਨੈ ਸੋਗੀ। ਮਿਤ। ਮਲ ਮਲ ਨਾਈ ਕਾਮਨੀ ਖੜਸ ਕਰੈ ਸਿੰਗਾਰਿ। ਖਸਮ ਨਾ ਭਾਵੇ ਫਲੁ ਕਿਆ ਸੇ ਸਰਮਿੰਦੀ ਨਾਰਿ ਗੁਰੂ ਜੋ ਆਇਆ ਨਾਮ ਧਰਾ ਲਹਾ ਰਹੀ ਲੋਭਿ ਕੀ ਦੂਰਿ। ਸੋਈ ਸਿਖ ਧਰੇ ਗੁਰ ਕੇ ਸਦਾ ਹਜੂਰ।

ਤਾਂ ਸਿਖ ਸੁਖ ਸੇ ਪਰਚੇ ਭਲਕੇ ਕਿਰਪਾ ਕਰੀ ਮੇਰਾ ਸਿਖ ਸੋਈ ਚੜ ਪੀਛੇ ਨ ਮੁੜੇ। ਲੜਾਈ ਬੜੀ ਘੁਮੰਡੂ ਕੀ ਮਚੀ ॥ ੩੮ ॥ ਬੋਲਹੁ ਭਾਈ ਜੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ।

ਸਾਖੀ ਉਨੱਤਾਲਵੀਂ ਚਲੀ

ਏਕ ਵੇਰ ਪੰਮਾਂ ਵਜੀਰ ਮਾਂਚੜ ਰਾਜਾ ਭੀਮ ਸੈਨ ਨੇ ਭੇਜਿਆ ਸਲੂਕ ਕੀਆ। ਹੁਣ ਜਾਣਿਆ ਤੁਸੀਂ ਸਚੇ ਗੁਰੂ ਹੋਬਚਨ ਹੋਇਆ ਪੰਮਾਂ ਵਜੀਰ ਆਖਰੀ ਵੇਪਰੀ। ਬਾਮਣ ਕਾ ਬੋਲ ਸਮਝ ਬਿਨ ਤੋਲ। ਰਾਜਪੂਤ ਕੀ ਜਾਤਿ ਨਾ ਮੀਤ ਸਾਧੂ ਨਾ ਤਾਤ ਮਾਤ। ਬਚਨ–ਜੇ ਰਤੁ ਲਗੈ ਕਪੜੇ ਜਾਮਾ ਹੋਇ ਪਲੀਤਿ। ਜੋ ਰਤਿ ਪੀਵਹਿ ਮਾਣਸਾ ਤਿਨ ਕਿਉ ਨਿਰਮਲ ਚੀਤ। ਤਾਂ ਪੰਮਾਂ ਬੋਲਿਆ ਸਰਣ ਆਏ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨਾ ਤਿਆਗੀਏ। ਤਾਂ ਸਿਖ ਅਤੇ ਸੋਢੀ ਬੋਲੇ ਨਿਤ ਦੀ ਲੜਾਈ ਕਛੁ ਭਲੀ ਨਹੀਂ ਹੁਣ ਤਾਂ ਸਲੂਕ ਹੀ ਹਛਾ ਹੈ। ਬਚਨ ਹੋਇਆ–

ਅਧਕ ਭਲਾ ਰਜਪੂਤ ਕੁਲ ਜਿਨਾਂ ਜੰਮਣ ਸਤਰ। ਪਾਲਿਣਹਾਰ ਆ ਮਾਰਦੇ ਮੀਤ ਪੂਤ ਸਿਰ ਕਤਰ। ਭਲਾ ਨ ਹੋਇ ਪਹਾੜੀਆ ਸਮਝ ਬਿਸਾਹੀ ਲੇਹਿ। ਭੀੜ ਬਣੇ ਸਾਧੂ ਬਨ ਦਗਾ ਬਾਪੂ ਕੇ ਦੇਇ।ਘਰ ਮੈਂ ਅੰਨ ਦੂਧ ਭਾਂਤ ਬਹੁ ਸਰਧਾ ਦੇਵਨ ਮਾਂਝ। ਕਰੋ ਮੀਤ ਤਬ ਪ੍ਰਬਤੀ ਸਮੇ ਕਾਮ ਕੇ ਮਾਂਝ। ਬਾਤ ਕਰੋ ਜਿ ਅਤਿ ਮੋਹ ਕੀ ਅੰਤਰ ਦੁਬਧਾ ਪੂਰ।ਲੇਣੇ ਸਿਉ ਖਾਣਾ ਭਲਾ ਬਿਪਤਾ ਦਿਖ ਰਹਿ ਦੂਰ । ਭਾਈ ਭਲਾ ਨਾਹੀ ਪਰ ਤੁਸੀਂ ਚਾਹੋ ਸੋ ਕਰੋ।ਤੁਸੀਂ ਸਿਆਨੇ ਹੋ। ਪੰਮਾਂ ਲਗਾ ਹਜ਼ੂਰ ਰੈਹਣ ਬੁਧਵਾਨ ਸਭਾ ਚਾਤਰੀ ਮਿਲ ਗਇਆ ਗੁਰੂ ਕੇ ਲਗੇਵਿਸਾਹੁ ਕਰਨ। ਅਰ ਰਾਜਾ ਨੂੰ ਕੈਹ ਭੇਜਿਆ ਮੇਰੇ ਵਸ ਹੋਇ ਗਏ ਹਨ। ਸਿਖੀ ਦਿਖਾਵਨ ਲਗਾ ਚੋਰ ਲਗਾਏ ਗੁਰੂ ਕੇ ਕੋਤਿਲ ਚੁਰਾਏ।ਗੁਰੂ ਕੇ ਖਜ਼ਾਨੇ ਨੂੰ ਨਜਰ ਕਰ ਗਿਣਤੀ ਕੀਤੀ। ਬਿਨਾਂ ਗੁਰੂ ਹੋਰ ਕੋਈ ਨਾਜਾਣੇ। ਬੈਠ ਕੇ ਤੁਰਕਾਨੀ ਫੌਜ ਝੜਾਈ। ਆਪਣੇ ਰਾਜਾ ਦੀ ਫੌਜ ਮੰਗਵਾਈ। ਹਮਰਾਇ

ਗੁਰੂ ਜੀ ਪਰ ਦਗਾ ਦੀਆਚਾਹੈ।ਆਪਣਾ ਜਣਾਵੈ ਭੇਦੰ। ਹਜੂਰ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨੀ ਸਿਖੀ ਜਣਾਸਣੀ ਜਿਉ ਪਾਰਧੀ ॥ ੩੯॥ ਸਾਖੀ ਪੂਰੀ ਹੋਈ ਬੋਲਹੁ ਭਾਈ ਜੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ।

ਸਾਖੀ ਚਾਲੀਵੀਂ ਚਲੀ

ਏਕ ਬੇਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਸ਼ਿਕਾਰ ਗਏ ਦੂਰ ਲੈ ਗਏ ਸ਼ੇਰ ਮਾਰ ਦਿਖਾਏ ਰਾਜਪੂਤ ਨੇ। ਫੇਰ ਖਾਇਆ ਬਾਹਰ ਮਹਾਂ ਪ੍ਰਸਾਦਿ। ਨਿਤ ਕਹਿਆ ਕਰੇਰਾਜਾ ਸਾਧ ਤੁਮ ਮਿਲੇ।ਏਕ ਦਿਨ ਰਵਾਲਸਰ ਕਾ ਮੇਲਾ ਆਇਆ ਤਾਂ ਬੋਲਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਚਲੋ । ਤਹਾਂ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰੀਏਗੇਰਾਜੇ ਸਭਮਿਲੈਂਗੇਸਿਖ ਹੋਵੇਂਗੇ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਜਾਣੇ ਕਪਟ ਪਰ ਪਰਵਾਰ ਕੇ ਸਿਖਾਂ ਕੇ ਕਹੈ ਮੰਨ ਲਿਆ । ਮਦਨ ਸਿੰਘ ਚੁਮਾਰ ਬੋਲਿਆ। ਕਰੈਗਾ ਸੋ ਭਰੈਗਾ । ਗੁਰੂ ਕਾ ਕੀ ਕਰੈਗਾ।ਸੇਵਕ ਤੇ ਕਾਜ ਸਰੈਗਾ। ਦੁਸ਼ਮਨ ਦੂਰ ਮਰੈਗਾ। ਤੇ ਸਿਖ ਬੋਲਿਆ ਵੋ ਇਹ ਕੀ ਕਹਿੰਦਾ

ਹੈ। ਤਾਂ ਮਦਨ ਸਿੰਘ ਹਸ ਕੇ ਚੁਪ ਕਰ ਰਹਿਆ। ਗੁਰੂ ਕੇ ਬੋਲੇ ਭਾਈ ਏਸਨੇ ਬਾਰਾਂ ਮਹੀਨੇ ਘੋੜੇ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰੀ ਹੈ। ਜੋ ਘੋੜੇ ਨੂੰ ਸੇਵੇ ਨਿਸਕਾਮ ਗੁਰਾਂ ਦਾ ।ਬਰਸ ਸੇੜੇ ਗਇ ਗੁਰੂ ਦੀ। ਤਿਸ ਨੂੰ ਅਗਮ ਨਿਗਮ ਸਭਿ ਆਵੇਗਾ। ਘੋੜੇ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਿ ਹੋਈ ਸੁਜਰ। ਗੁਰੂ ਕਾ ਘਰ ਰਖਾ ਸਚਾ ਸਤਿਗੁਰੂ। ਚਿੰਤਾ ਨਾ ਸਿਖ ਕਰਿ ਚੁਪਕਾ ਸਮਾਸਰ। ਤਾਂ ਚਲੇ ਗਏ ਬਡੀਆਂ ਫੌਜਾਂ ਰਾਜੇ ਆਏ। ਪਰਬਤੀ ਚੰਬਿਆਲ ਬਘਿਆਲ। ਮਦੂਣੀਏ ਸ੍ਰੀ ਨਗਰੀਏ ਏਕਾਮ ਗੜੀਏ। ਹਿੰਡੂਰ ਕਲੂਰ ਘਮੰਡ ਚੰਦ ਬਿਸਹਰੀ । ਮੰਡੇਲ ਦੇਖ ਦਰਸਨ ਮੋਹਤ ਹੋਇ ਗਏ। ਰੂਪ ਗੁਰੂਕਾ ਅਤੇ ਰਾਜੇ ਰਾਣੀਆਂ ਸੁਣਿਆ ਸੀ। ਜੈਸਾ ਦੇਖਿਆ ਤੈਸਾ ਹੀ ਪਰਚਿਆ। ਕੋਈ ਕਹਿਬਾ ਜਾ ਪੁਤ ਰਾਜੇ ਨਿਹਾਲ ਹੋਇ ਇਸਨਾਨ ਦਾਨ ਨਾਮ ਜਪੁ ਕਰੇ ਸਭ ਸਹੀ। ਗੁਰੂ ਕੇ ਬੈਠੇ ਊਚੇ ਠੌਰ ਤਾਂ ਚੰਬਿਆਲ ਬੇਟੀ ਕੁਆਰੀ ਸੀ ਉਨ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਪੁਛਕੇ ਚਿਠੀ ਲਿਖੀ। ਕਵੀਸ਼ਰ ਬਡੀ

ਪੜੀ ਹੋਈ ਥੀ ਬਾਣੀ ਗੁਰੂ ਕੀ ਦੇਖਕੇ ਖੁਸ਼ੀ ਹੁੰਦੀ ਸੀ ਦਰਸਨ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ। ਮਨ ਵਿਚ ਕੈਂਹਦੀ ਸੀ ਬਾਨੀ ਬਰੀਕ ਨਾ ਕਰੀ ਪਰ ਰਸ ਭਲਾ ਰਖਿਆ ਹੈ।ਤਾਂ ਲਿਖੀ ਅਧੀਨਤਾ ਵਡਿਆਈ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਸਾਰਾ ਪਉਣਾ ਦੂਜਾ ਗਾਉਣਾ। ਨਰ ਨਾਰੀ ਬੇ ਦੋਨੋ ਭਉਨਾ। ਕੁਛ ਖਾਧਾ ਕੁਛ ਲੈ ਕੇ ਸਉਣਾ। ਗੁਰੂਜੀ ਉਤ੍ਰ ਪਾਉ ਸਹੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇਖਿਆ ਲਿਖਾ ਗਾਣੇ ਸਾਰਾ ਦੇਵ ਪਾਉਣਾ ਮਾਨੁਸ ਦੇਹੁ ਦੁਬਿਧਾ ਦੂਜਾ ਕਰੀ ਗਮਨ ਨਰ ਨਾਰੀ ਲਾਗੇ ਹੋਇ ਖੇਹੁ। ਉਭੇ ਲੋਗ ਭਾਉਦੇ ਫਿਰੇ ਕੁਛਖਾਜਾ ਖਰਚ ਜਮਾਲ ਪਰਲ ਪਾਈ ਸਉਣਾ ਹੋਇਆ ਉਤ ਤੁਮਾਰਾ ਬਾਲ ਸੁਣ ਕੇ ਉਤਰ ਪਿਤਾ ਕੀ ਆਗਿਆ ਤੇ ਮਿਲਣੇ ਆਈ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਮਥਾ ਟੇਕਿਆ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਮਾਨ ਸਾਥ ਪੀਠ ਠੋਕੀ। ਤਾਂ ਉਸ ਪੁਛਿਆ ਕਿਉਂ ਜੀ ਹਥ ਕਿਉਂ ਨਾ ਰਖਿਆ। ਤਾਂ ਬੋਲੇ ਤੂੰ ਨੁਰੰਗ ਵੀ ਬੇਗਮ ਥੀ। ਤੈਂ ਵਿਸਰਾਤ ਪਤਣ ਪਰ ਬਣਾਈ ਅਤੇ ਦੇਹ ਪਾਈ।ਵੈਰੀ ਜਾਣਕੇ ਤੁਰਕਣੀ

ਨਾ ਛੂਹੇ ਸਿਖ ਤਾਂ ਹਮ ਭੀ ਨਾ ਛੂਹੇ। ਤੇਰੀ ਸੇਵਾ ਭਾਵਨਾ ਤੇ ਦਮਦਮੇ ਕਾ ਜਨਮ ਦਿਤਾ। ਡਲੇ ਦਾ ਕਬੀਲਾ ਹੋਵੇਗੀ ਤਾਂ ਸਿਖਾਂ ਦੀ ਸਿਖਣੀਆਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰੇਗੀ ਤਾਂ ਦਰਸ਼ਨ ਦੇਵਾਂਗੇ। ਬਖਸ਼ਸ਼ ਕਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤਾਂ ਵਿਦਾ ਹੋਇ ਗਈ ਵਰਤ ਨੇਮ ਵਿਚ ਰਹੀ ਦੇਹ ਤਿਆਗ ਕੇ ਜਨਮੀ ਜਾਇ ਮਾਲਵੇ ॥੪੦॥ ਸਾਖੀ ਪੂਰੀ ਹੋਈ ਬੋਲਹੁ ਭਾਈ ਜੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ॥

ਸਾਖੀ ਇਕਤਾਲੀਵੀਂ ਚਲੀ

ਏਕ ਵੇਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮਾਲਵੀ ਪਰਬਤ ਚੜੇ ਜਾਇ ਕੇ ਸਿਖ ਪੰਜ ਨਾਲ । ਇਕ ਸਿਖ ਬਾਰੀ ਧੀਲਾ ਦੇਖਦੇ ਉਸ ਮਥਾ ਆਇ ਟੇਕਿਆ। ਤਾਂ ਬਚਨ ਹੋਇਆ ਤੂੰ ਕਿਆ ਜਾਣਕੇ ਮਥਾ ਟੇਕਿਆ ਸਚੁ ਕਹੁ। ਤਾਂ ਹਸਕੇ ਕਹਿਆ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਮੈਂ ਰੇਵਾਂ ਦਾ ਪੁਤਰ ਹਾਂ ਮੈਨੂੰ ਰੇਵਾਲ ਕੈਂਹਦੇ ਹੈਨ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੈਨੂੰ ਮਾਇ ਨੇ ਕਹਾ ਪੁਤ੍ਰ ਤਪੁ ਕਰਿ ਤਾਂ

ਮੈਂ ਲਗਾ ਤਪ ਕਰਨ ਉਤ੍ਰਾ ਖੰਡ ਵਿਚ। ਜੁਗ ਤੀਨ ਬੀਤੇ ਤਾਂ ਬ੍ਰਹਮਾ ਨੇ ਦਰਸ਼ਨ ਦੀਆ ਮੈਂ ਉਸਤਤ ਕਰੀ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਇਆ ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਬੋਲਿਆ ਹੇ ਨਾਰਾਸੁਤ ਮਾਂਗ ਵਰ ਦੀਆ ਤੂੰ ਲੇਹੁ। ਤਾਂ ਮੈਂ ਕਹਿਆ ਰਾਜਸੀ ਪਾਊਂ ਵਿਭੂਤ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਕਹਿਆ ਰਹੁ ਤਾਂ ਮੰਡਪ ਨਗਰ ਰਚਿਆ ਵਿਸਕਰਮਾ ਨੇ ਨਗਰ ਕਾ ਰਾਜਾ ਹੋਇਆ। ਰਾਜ ਕਰਤਿਆਂ ਜੁਗ ਤਰੇਸਠ ਬੀਤੇ ਤਾਂ ਏਹ ਰਾਜ ਮੇਰਾ ਜਖਾਂ ਆਣ ਲੀਆ। ਤਾਂ ਜੁਧ ਕਰ ਦੇਹੀ ਛੋਡੀ। ਜਹਾਂ ਤਪ ਕਰਿਆ ਥਾ ਤਹਾਂ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੇ ਵਰ ਕਰ ਤੀਰਥ ਹੋਇਆ। ਤੁਮ ਆਏ ਹੋ ਨਿਹਕਲੰਕ ਜਬ ਹੋਇਗਾ ਤਹਾਂ ਲਗ ਈਹਾਂ ਰਹਾਂਗਾ ਤੁਮ ਭੀ ਔਤਾਰ ਨਰ ਕਾ ਹੋ। ਮੇਰੀ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰੋ ਜਖਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਵੋ। ਸਰਣ ਤੁਮਾਰੀ ਆਯਾ ਹੈਗਾ।ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਮਾਨ ਖੈਂਚੀ ਸਬ ਪਰਬਤ ਅਰੜਾਏ। ਏ ਗੁਰੂ ਜੀ ਰਖ ਲੈਣਾ ਰਖ ਲੈਣਾ। ਇਤਨੇ ਸਮੇਂ ਜਟਾ ਵਾਂਗੂੰ ਰੋਮ ਮ੍ਰਿਗਚਰਮ ਧਾਰੀਆਨ ਖੜਾ ਹੋਇਆ ਪੁਰਖ ਗੁਰੂ

ਜੀ ਜਾਵੋਜਾਂ ਪੰਥ ਫੈਲੇਗਾ ਤੁਮਾਰਾ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਭੀ ਜਖਾਂ ਪਾਸ ਆਇ ਉਤਰਨਾ ਹੈ। ਅਰ ਮੈਂ ਸਰਦਿ ਨਾਰ ਜਖ ਹਾਂ ਸਾਡਾ ਨਾਗਾਂ ਨਾਲ ਸਦ ਜੁਧ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।ਤੁਸਾਂ ਸਹਾਇਤਾ ਸਭ ਕੀ ਸਾਂਝੀ ਕਰਨੀ। ਅਸੀਂ ਭੀ ਦਸ ਸਹੰਸਰ ਸੈਨਾ ਦੇਵਾਂਗੇ। ਤੇਰੇ ਪੰਥ ਵਿਚ। ਤੁਮ ਜਬ ਹਮਾਰੇ ਨਮ ਆਵੇਗੇ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਬੋਲੇ ਫੌਜਾਂ ਕੰਮ ਤੁਰਕ ਹੈ।ਏਕ ਬਾਣ ਸਾਥ ਭਸਮ ਕਰਾਂ ਪਰ ਮਾਨੁਖ ਦੇਹ ਹੈ ਕਲਿਜੁਗ ਦੀ ਤਰਾਂ ਹੀ ਬਰ ਤਨੀ। ਇਤਨੇ ਮੇ ਰਵਾਲ ਬੋਲਿਆ ਪਿਤਾ ਜੀ ਕੋਟ ਸੈਨਾ ਲੈਕੇ ਪਹੁੰਚਾਂਗਾ। ਭੁਜੰਗੀ ਸੈਨਾ ਮੇਰੀ ਹੋਈ ਡਰਾਵਣੀ ਨੜਿਨਵੇਂ ਹੋਇਗਾ ਤਾਂ ਮੈਂ ਗੰਧ੍ਰਬ ਦੇਸ ਤੋੜਾਂਗਾ। ਤੁਮਾਰਾ ਪੰਥ ਰਣ ਮਾਂਡਾਂਗਾ। ਤੁਰਕ ਮਾਰ ਗਰਦ ਕਰਾਂਗਾ। ਪਚਾਸ ਵਰਖ ਚਾਨਣਾ ਹੋਇਗਾ। ਕਪੀਸ ਗੰਧ੍ਰਬ ਕੀ ਸੰਤਤਿ ਮਲੇਛ ਭਾਵ ਜਮੀਨ ਦਬਾਇ ਲੇਵੇਗੀ ਤਾਂ ਮੈਂ ਨਿਕਾਸ ਦੇਵਾਂਗਾ ਮੇਰਾ ਤੇਜ ਫੈਲ ਜਾਵੇਗਾ। ਮਦਨਾਂ ਨਾਰੀ ਤੇ ਪੁਤ੍ਰ ਜਣਾਵਾਂਗਾ ਦੋਇ ਪੀਛੇ ਲੜਿ ਕਰ ਖੰਡ ਪਰਜਾ

ਕਰੈਂ ਗੋਕਾਮਗੜ ਪ੍ਰਯਾਗ ਦਿਲੀ ਤੇ ਪੂਰਬ ਲਗ ਰਾਜ ਏਕ ਕਰੇਗਾ। ਦੂਜਾ ਸਿੰਧਵੀ ਰਾਵੀ ਭਾਗਾ ਸਤਲੁਦਰ ਤੇ ਪਸਚਮ ਕਸ਼ਮੀਰ ਲਗ ਰਾਜ ਕਰੇਗਾ ਵਰਣ ਆਪਦਾ ਆਲਮੀ ਕਹਾਵੇਗਾ। ਕਹਿਕਰ ਨਾਲ ਹੋਇ ਲੀਆ ਅਤੇ ਕਹਿਣ ਲਗਾ ਸੰਗ ਚਲਣਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਬਚਨ ਹੋਇਆ ਜਾਹਿ ਭਾਈ ਤੂੰ ਕੁਵੇਰ ਪਾਸ ਕੈਹਣਾ ਜੁਧ ਕਰਕੇ ਧਾਮ ਥਾਪਕੇ ਪੰਥ ਕਾ ਵਿਰੋਧ ਤੁਰਕਾਂ ਸਾਥ ਮੁਕਾਇਕੇ ਦਖਣ ਜਾਵੇਗਾ ਨੁਰੰਗ ਮਹਿਮਾ ਦੀ ਡੇਰੇ ਕੂੰਚਾਇਕੇਤਾਂ ਉਹ ਗਇਆ ਵਿਰੋਧ ਮਿਟਾਇਆ। ਰਵਾਲ ਵਰ ਦੇਕਰ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਇਆ। ਬੋਲਿਆ ਤੁਮ ਕੋ ਆਪਦਾ ਵਰਸ ਕੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਤਾਂ ਮੈਂ ਮਿਲਾਂਗਾ ਗਾਇਤ੍ਰੀ ਕੋਪ ਕਰ ਰਹਿਆ ਸੀ ਮੇਰਾ ਅਪਮਾਨ ਹੋਇਆ। ਪਹਿਲ ਲਈ ਗੁਰੂ ਕਿਆਂ ਸੋ ਤੁਸਾਂ ਸੁਚੇਤ ਰਹਿਣਾ। ਸਮੇਂ ਸਮੇਂ ਮੈਂ ਪਹੁੰਚਾਂਗਾ॥ ੪੧॥ ਸਾਖੀ ਪੂਰੀ ਹੋਈ ਬੋਲਹੁ ਭਾਈ ਜੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ।

ਸਾਖੀ ਬਤਾਲਵੀਂ ਚਲੀ

ਏਕ ਵੇਰ ਸੰਗਤਿ ਜੁੜੀ ਗੁਰੂ ਭੇਟ ਸਿਖ ਲਿਆਵੇ। ਅਰਦਾਸੀਆ ਸਿਖ ਅਰਦਾਸ ਕਰੇ ਖਜ਼ਾਨਾ ਵਧਦਾ ਜਾਵੈ। ਕੋਈ ਸਿਖ ਪੈਸਾ ਕੋਈ ਰੁਪੈਆ ਕੋਈ ਮੋਹਰ ਸੌ ਕੋਈ ਹਜ਼ਾਰ ਇਸੀ ਤਰਾਂ ਖਜਾਨਾ ਜੁੜਿਆ। ਤਹਾਂ ਭਾਵਨੀਆਂ ਪੂਰਨ ਕਰੇ ਸਿਖਾਂ ਕੀਆਂ ਊਹਾਂ ਬੈਠਾ ਥਾ ਕਾਜੀ ਸਲਾਰਦੀਨ ਪਰ ਸੀ ਸਾਂਈ ਵਾਲਾ। ਦਵੈਤ ਵਾਲਾ ਨਾ ਥਾ। ਭੀੜ ਦੂਰ ਹੋਈ ਤਾਂ ਕਾਜੀ ਪੁਛਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤੁਸਾਂ ਸਿਖਾਂ ਅਰਦਾਸ ਕਿਉਂ ਕਰਦੇ ਹੈਨ।ਬਾਮਨ ਕਿਉਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹੈਨ ਜੋ ਖੁਦਾਇ ਦੀ ਕਰੀ ਭੋਗਦਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਲਿਖਦੇ ਹੋ ਹਿੰਦੂ ਜੋ ਹੋਣੀ ਆਗੇ ਹੀ ਬਣ ਰਹੀ ਹੈ। ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਭੀ ਤੁਰਕ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ।ਜੋ ਕਰੀ ਹੋਈ ਰਬ ਦੀ ਨੂੰ ਫੇਰ ਕੌਣ ਮੋੜੇ। ਤਾਂ ਤੇ ਹਮਾਰੇ ਮਾਰਗ ਮਹਿ ਇਹ ਕੈਸਾ ਹੈ। ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਇਕੇ ਪੁਤਰ ਧਨ ਦੇਂਦੇ ਹਨ।ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਬਚਨ

ਬੋਲੇ ਕਾਜੀ ਜੀ ਸੁਣੋ। ਮੁਹਰ ਦਿਖਾਈ ਹਾਥ ਕੀ ਅਰ ਲਜਾਇ ਦਿਖਾਇ ਕਾਗਤ ਪਰ। ਪਿਛੇ ਕਹਿ ਸਮਝਾਇਆ ਜਾਂ ਇਹ ਜਨਮਦਾਹੈਗਾ ਤਾਂ ਕਰਮ ਹੋਣੀ ਲਿਖ ਜਾਂਦੀ ਹੈਗੀ। ਜੈਸੇ ਮੋਹਰ ਵਾਲੇ ਪੁਠੇ ਹਰਫ ਲਿਖੇ ਤੇ ਲਗਾਵਣ ਵਾਲਾ ਜਾਂ ਲਗਾਵੈਗਾ ਤਾਂ ਸਿਧੇ ਹੋਏ ਏਦਾਂ ਕੀਤੇ ਤੈਸਾ ਹੀ ਕਰਮ ਦਾਤਾ ਬਿਧਾਤਾ ਮਸਤਕ ਪਰ ਲਿਖਕੇ ਏਹ ਕਹਿਆ ਜਾਂ ਇਹੁ ਮਾਨੁਖ ਗੁਰੂ ਪੀਰ ਆ ਮਥਾ ਨਿਵਾਵੈਗਾ ਤਾਂ ਸਿਧ ਅਖਰ ਹੋਏਂਗਾ ਫਲ ਹੋਏਗਾ। ਨਹੀਂ ਟੇਕੇਗਾ ਮਸਤਕ ਤਾਂ ਕਰਮ ਪੁਠਾ ਹੀ ਰਹੇਗਾ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਲਈ ਭਾਵਨਾ ਸਿਖਾਂ ਦੀ ਸਿਧੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਕਾਜੀ ਸਲਾਮੁ ਕੀਤੀ ਸਚੇ ਪਾਤਸਾਹਿ ਜੀ ਸਹਿਸਾ ਦੂਰ ਹੋਇਆ। ਬੋਲ ਵਾਹਿ ਵਾਹਿ ਜੀ ਐਨਿ ਖੁਦਾਇ ਅਬਲ ਗੁਰੂ ਆਮਦਹ। ਕਦਮੀ ਮ੍ਰਿਸਤ੍ਰ ਬੰਦਹਿ ਜਹਾਨ ਪਾਰ ਕਰਦਮਹ ॥ ੪੨ ॥ ਸਾਖੀ ਪੂਰੀ ਹੋਈ ਬੋਲਹੁ ਭਾਈ ਜੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ।

ਸਾਖੀ ਤ੍ਰਤਾਲੀਵੀਂ ਚਲੀ

ਏਕ ਵੇਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਹਜੂਰ ਸੰਗਤ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਕੇ ਭਾਵਨਾ ਜੈਸੀ ਕੈਸੀ ਕਾਮਨਾਂ ਪੂਰੀਆਂ ਕਰਤੇ ਥੇ।ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਕੋਈ ਐਸੀ ਭੀ ਹੈ ਇਸਤ੍ਰੀ ਜਿਸਨੇ ਮਰਦਦਾ ਮੂੰਹਨਾ ਫਿਟਕਾਰਿਆ ਹੋਵੈ ਬਡੇ ਛੋਟੇ ਕਾ। ਸਭਿ ਸਿਖਣੀਆਂ ਚੁਪ ਕਰ ਰਹੀਆਂ। ਤਾਂ ਇਕ ਸਿਖ ਦੀ ਬੇਟੀ ਉਠੀ ਹਥ ਜੋੜਕੇ ਬੋਲੀ ਸਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਮੈਂ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਫਿਟਕਾਰਿਆ ਮਰਦ ਦੀ ਜਾਤ ਦਾ॥ ਅਤੇ ਪੁਤ ਨੂੰ ਭੀ ਨਹੀਂ ਝਿੜਕਿਆ। ਤਾਂ ਬਚਨ ਹੋਇਆ ਸਿਖ ਕੀ ਬੇਟੀ ਕਿਸ ਤਰਾਂ ਪ੍ਰਤੀਤ ਸੰਗਤ ਕਰੇਗੀ ਅਤੇ ਸਿਖੁ। ਤਾਂ ਉਨ ਭਾਗਲ ਕਹਿਆ ਮਹਾਰਾਜ ਜੀ ਮੇਰਾ ਬਾਪ ਦਿਵਾਨ ਸੀ ਪਾਤਸਾਹੀ ਖਤ੍ਰੀ ਆਗਰੇ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿਚ ਰੈਂਹਦੇ ਸੇ। ਤਾਂ ਬਾਪ ਮੇਰਾ ਸੋਰ ਗਇਆ ਸੁਣਕੇ ਪਾਤਿਸਾਹ ਘਰ ਜਬਤ ਕਰਿਆ॥ ਮੋਹਿਰਾ ਜਬਤੀ ਕੀ ਲਗਾਈਆਂ ਚੌਕੀਆਂ

ਬੈਠਾਈਆਂ ਅਤੇ ਕਹਿਆ ਕੋਈ ਹੈ ਓਸਕੀ ਸੰਤਾਨ ਕਾ। ਲੋਕਾਂ ਕਹਿਆ ਸਾਤ ਬੇਟੀਆਂ ਹੈਨ ਅਠਵਾਂ ਅਧਾਨ ਹੈਗਾ।ਤਾਂ ਪਾਤਸਾਹਿ ਕਹਿਆ ਦੇਖ ਲੇਵੋ ਜੇ ਲੌਂਡਾ ਹੋ ਗਇਆ ਤਾਂ ਖਲਾਸ ਕਰਾਂਗੇ। ਤਾਂ ਕਿਤਨੇਕੁ ਦਿਨ ਬੀਤੇ ਤਾਂ ਲੌਂਡਾ ਪੈਦੇ ਹੋਇਆ। ਦਮਾਮੇ ਨੌਬਤਾਂ ਬਜੀਆਂ ਪਾਤਿਸਾਹਿ ਸੁਣਿਆ ਹੁਕਮ ਦੀਆ ਖਲਾਸਕਰੋ ਰੁਜੀਨਾ ਲਗਾ ਮਿਲਣ ਘਰ ਖਿਲਾਸ ਹੋਇਆ। ਚੌਕੀ ਉਠ ਖੜੀ ਹੋਈ ਆਦਰ ਸਭੇ ਲਗੇ ਕਰਨ।ਤਾਂ ਮੈਂ ਸਤ ਭੈਣਾਂ ਵਿਚ ਕਹਿਆ ਧੰਨ ਮਰਦ ਦੀ ਦਾੜੀ ਜਿਸ ਦੇ ਪਿਛੇ ਪਰਵਾਰ ਸਾਰਾ ਛੁਟਿਆ। ਜਿਸ ਦਾੜੀ ਦੇ ਜਪੁ ਪਰ ਜੋਗ ਤਪੁ ਸਭ ਫਲਦਾ ਹੈ। ਕਬੂਲ ਦਾੜੀ ਦਰਗਾਹਿ ਮਰਦ ਕਚੈਹਰੀ ਦਰ ਬਿਗੈਰ ਦਾੜੀ ਪਗੜੇ ਮਰਦ ਨ ਸਤਿ ਐਨ। ਔਰਤ ਬਦਨ ਹਾਂ ਸਚੇ ਪਾਤਿਸਾਹ ਮੈਂ ਕਰ ਲਈ ਪ੍ਰਤੀਤ। ਮਰਦ ਜੰਮਦੇ ਹੀ ਬੰਦ ਖਲਾਸ ਹੋਈ ਜਨਾਨੀਆਂ ਸਾਬ ਰਤਾ ਬੀ ਮੁਲਾਹਜਾ ਨਾ ਕਰਿਆ। ਧੰਨ ਦਾੜੀ

ਸਚੀ। ਜਨਾਨੀ ਜਾਂ ਜੰਮਹਿ ਤਾਂ ਲਾਣਤ ਜਦਹ ਰੋਜ ਹਿਰ ਦਮਹਿ। ਮਰਦ ਜੰਮਹਿ ਦਰਗੋਸ ਖੈਰ ਕਰ ਦਮਹਿ। ਦਾੜੀ ਬੰਦਗੀ ਐਨ ਖੁਦਾਇ ਦੀਦਾਰ ਸੁਮਾਰਹਿ । ਬਿਗੇਰ ਦਾੜੀ ਸੈਤਾਨ ਬਿਸਾਹਿਸ ਨਾ ਕਰ ਦਮਹਿ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਧੰਨ ਤੇਰੀ ਪ੍ਰਤੀਤ ਸਿਖੋ ਦਾੜੀ ਦੀ ਤਾਰੀਫ ਕੇਸ ਸੁਮਾਰ ਬਾਲ ਤਣਿ। ਬਗੈਰ ਦਾੜੀ ਬਦਨੀ ਚਸਮ ਨ ਦੀਦ ਮਹਿ ॥ ੪੩ ॥ ਸਾਖੀ ਪੂਰੀ ਹੋਈ ਬੋਲਹੁ ਭਾਈ ਜੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ।

ਸਾਖੀ ਚੁਤਾਲੀਵੀਂ ਚਲੀ

ਏਕ ਬੇਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਬੈਠੇ ਥੇ। ਤਾਂ ਸਿਖਾਂ ਪੁਛਿਆ ਜੀ ਸਚੇ ਪਾਤਿਸਾਹ ਭਾਣਾ ਗੁਰੂ ਕਾ ਜਿਉ ਚਾਹੋ ਵਿਹਾਰ ਤਿਵੈਂ ਤੋਰੋ। ਪਰ ਖ੍ਰਚ ਚਾਹੀਏ ਕੁਛ ਸਿਆਲ ਆਇਆ ਹੈ।ਇਤਨੇ ਕਹਿੰਦੇ ਸੇ ਜੋ ਇਕ ਵਣਜਾਰੇ ਸਿਖ ਦੋ ਹਜਾਰ ਰੁਪਈਆ ਧਰ ਕੇ ਮਥਾ ਆਣ ਟੇਕਿਆ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਬੋਲੇ ਕੈਸਾ

ਹੈ ਅਤੇ ਤੂੰ ਸਿਖ ਕਿਸਦਾ ਹੈਂ ਕਿਥੇ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈਂ । ਤਾਂ ਓਹ ਬੋਲਿਆ ਮੁਲਤਾਨ ਦਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਮੁਰੀਦ ਨਿਗਾਹੇ ਦਾ ਹਾਂ।ਏਸਮਾਲ ਖੇਪ ਲੇਕਰ ਆਇਆ ਥਾ। ਮਾਲ ਬਿਕਤਾ ਨਹੀਂ ਥਾ ਤਾਂ ਮੈਂ ਪੁਛਿਆ ਕੋਈ ਗੁਰ ਪੀਰ ਜਾਹਿਰਾ ਹੈ ਸੁਖ ਸੁਖੀਏ। ਲੋਕਾਂ ਕਿਹਾ ਗੁਰੂ ਹੈ ਅਜ ਦੇ ਪਹਿਰੇ। ਤਾਂ ਮੈਂ ਸੁਖੀ ਸਾਠਹਜਾਰ ਕੇ ਨਫੇ ਕਾ ਦਸਵੰਧ ਕੀ ਭੇਟ ਆਣੀ ਹੈ। ਬਚਨ ਕਰਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਭਾਈ ਜਿਸਕਾ ਖੇਤ ਤਿਸੀਕਾ ਅੰਨ।ਗਊ ਖਾਂਦੀ ਹੋਵੈ ਖੇਤ ਤੇ ਮੁਸਾਫਰ ਹਟਾਵੈ। ਤਾਂ ਖੇਤ ਦਾ ਦਾਵੇਦਾਰ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਤੂੰ ਮੁਰੀਦ ਹੈਂ ਜਿਸਕਾ ਉਸੀ ਕੀ ਭੇਟ ਦੇਹ ।ਗੁਰੂ ਕੇ ਰਾਹਿ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਮਾਰਦੇ। ਤਾਂ ਓਸ ਵਣਜਾਰੇ ਕਿਹਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੈਂ ਤਾਂ ਪਿਛਲੀ ਸੁਣਾਈ ਹੈ ਮੁਰੀਦੀ ਕੀ। ਜਾਂ ਮੈਂ ਸੁਖ ਗੁਰੂ ਘਰ ਤੇ ਪਾਈ ਤਾਂ ਮੈਂ ਹੁਣ ਸਿਖ ਹੋਇਆ ਪਿਛਲਾ ਗੁਨਾਹ ਬਖਸ਼ੋ। ਤਾਂ ਬਚਨ ਹੋਇਆ ਸਿਖਾ ਜੇਹੜੇ ਹਿੰਦੂ ਦੇ ਸਿਖ ਸੋ ਸਾਡੇ। ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਵੈਰੀ ਤੁਰਕ ਮਾਰਣੇ। ਅਸਾਂ

ਖੰਡਾ ਚੁਕਿਆ ਜੋ ਓਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸੋ ਮੇਰਾ ਨਹੀਂ। ਜੋ ਮੇਰਾ ਸੋ ਓਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਨਹੀਂ। ਭਾਈ ਸਿਖ ਹੋਣਾ ਅਤੇ ਕੇਸ ਰਖਣੇ ਤੇ ਦੇਣਾ ਲੜਨਾ ਸਭਿ ਸੁਖਾਲਾ ਹੈ। ਪਰ ਸਿਦਕ ਸਾਬਤ ਰਖਣਾ ਕਠਨ ਤਾਈ ਹੈ। ਬੇ ਸਿਦਕ ਬੋਇ ਮੰਦ ਆਮਦਹਿ। ਸਿਦਕ ਬੋਇ ਖੂਬ ਮਗਜ ਖੈਰ ਸੁਦਾਹਿ। ਬਿਮੁਖਾਣਾ ਮਿਹ ਪਰ ਤ੍ਰੂਹਨ ਸੂਖੰ ਦ੍ਰਿਸ ਖੁਚਿਤ । ਸਿਦਕ ਬੁਲਾਈ ਛੇ ਕਰੈ ਬਿਸਿਦਕੀ ਘਰ ਨ ਉਜਾੜ। ਗੁਰ ਪੀਰ ਬਿਸਿਦਕੀ ਕੇ ਨਹੀਂ। ਨਾਨਕ ਖੇਤ ਬਿਗਾੜ। ਤਾਂ ਸਿਖ ਹੋਇਆ ਬਡੀ ਭੇਟ ਭੇਜਣ ਲਗਾ । ਸਿਖ ਕੀ ਪ੍ਰਤੀਤ ਗੁਰੂ ਕਿਆਂ ਪਾਲੀ । ਬਜੀ ਸੰਗਤ ਲੈ ਕੇ ਆਇਆ ਕਰੈ॥ ੪੪ ॥ ਸਾਖੀ ਪੂਰੀ ਹੋਈ ਬੋਲਹੁ ਭਾਈ ਜੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ।

ਸਾਖੀ ਪੈਂਤਾਲੀਵੀਂ ਚਲੀ

ਏਕ ਬੇਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮਾਲਵੇ ਗਏ ਬੈਰਾੜੀ ਦੀ ਸੰਗਤਿ ਬਹੁਤ ਛੁਕੀਸੇਵਾ ਕਰਕੇ ਆਗਿਆਮੰਨਣਾ

ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਸ਼ਿਕਾਰ ਪਰ ਮਨ ਹੋਇਆ । ਡਲਾ ਬੇਰਾੜ ਹਜੂਰ ਹੀ ਰਹੈ। ਚੰਬਿਆਲ ਕੀ ਬੇਟੀ ਨੂੰ ਦਰਸਨ ਦੇਣ ਲਗੇ। ਸ਼ਿਕਾਰ ਗਏ ਦੂਰ ਇਕ ਬਨ ਵਿਚ ਮ੍ਰਿਗ ਮਾਰਿਆ ਅਰ ਹਸੇ। ਡਲੇ ਪੁਛਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਿਉਂ ਹਸੇ। ਤਾਂ ਬਚਨ ਹੋਇਆ ਏਹ ਮ੍ਰਿਗ ਸਿਖ ਗੁਰੂ ਕਾ ਥਾ। ਗੁਰੂ ਕਾ ਖਜਾਨਾ ਬਹੁਤ ਖਰਾਬ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਚੁਰਾਇਆ ਖਾਇਆ। ਭਾਈ ਡਲਿਆ ਬੈਰਾੜਾ ਜੋ ਕੋਈ ਕਿਸੇ ਦੀ ਅੰਸ ਖਾਇ ਜਾਵੈਗਾ । ਓਸ ਕਾ ਮਾਸੁ ਕਟੀਐਗਾ ਕੁਸੀਏਗਾ ਜੋੜੇ ਮ੍ਰਿਗ ਬਕਰੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਸੋ ਪਰਾਈ ਸੁਆਮੀ ਦੀ ਅੰਸ ਖਾਣ ਦਿਤੇ ਬਿਨਾਂ ਤਿਨਾਂ ਦੀ ਏਹੋ ਗਤਿ ਹੋਇਗੀ। ਏਸ ਨੂੰ ਵਰਜ ਰਹੈ ਪਰ ਕਹਿਆ ਨਾ ਮੰਨਿਆ। ਤਾਂ ਹਸਕੇ ਕਹਿਆ ਤੈਨੂੰ ਕਿਉਂ ਠਾਕਿ ਰਹੈ ਸੇ। ਘਰ ਆਵਣਾ ਰਹਿਆ ਦੂਰ ਕਿਕਰਾਂ ਹੇਠ ਉਤਰੇ। ਸਿਖ ਬੋਲੇ ਭੁਖੇ ਹਾਂ ਚਲਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦਾ। ਬਚਨ ਹੋਇਆ ਕਿਕਰਾਂ ਪਰ ਚੜਕੇ ਹਲੂਣੋ। ਤਾਂ ਸਿਖਾਂ ਚੜਕੇ ਹਲੂਣਿਆ

ਲਗਾ ਮੀਂਹ ਵਰਸਣ ਜਲੇਬੀਆਂ ਫੈਣੀਆਂ ਖੁਰਮੇ ਤਾਂ ਸਿਖ ਖਾਇਕੈ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਹੋਏ ਇਕਨਾ ਨੇ ਨਾ ਛਕਿਆ ਜੇ ਗੁਰੂ ਕੇ ਖਾਨ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਛਕੀਏ। ਖਾਇ ਚੁਕੇ ਤਾਂ ਹਸ ਕੇ ਬੋਲ ਸੁਣਾਇਆ ਸਿਖ ਗੁਰਮੁਖ ਏ ਹੋਏ ਹੈਨ। ਖਾਵਣ ਵਾਲੇ ਪੇਟ ਪਾਲ ਹਨ। ਮਨਮੁਖ ਬੀ ਸਿਖ ਹੈਨ। ਭਾਈ ਸਿਖੀ ਪਾਵਣੀ ਬਡੀ ਦੂਰ ਹੈ। ਤਾਂ ਘਰ ਪਹੁੰਚੇ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਛਕਿਆ। ਸੁਖ ਨਾਲ ਸੋਏ ਰਾਤ ਬਡੀ ਹੋਈ। ਲੋਕ ਪਸ਼ੂ ਬਹੁਤ ਦੁਖੀ ਹੋਏ ॥੪੫॥ ਸਾਖੀ ਪੂਰੀ ਹੋਈ ਬੋਲਹੁ ਭਾਈ ਵਾਹਿਗੁਰੂ।

ਸਾਖੀ ਛਿਆਲਵੀਂ ਚਲੀ

ਭਲਕ ਹੋਯਾ ਡਲੇ ਪੁਛਿਆ ਸਾਰਾ ਪਿੰਡ ਹੀ ਲਗਾ ਆਖਣ ਰਾਤ ਵਧੀਕ ਸੀ। ਤਾਂ ਸੰਗਤ ਸਭ ਹੀ ਡਲੇ ਹਾਥ ਬਾਂਧ ਕੇ ਪੁਛਿਆ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਡਲਿਆ ਭਾਣਾ ਦੇਵਤਿਆਂ ਵਿਚ ਸਪਰਧਾ ਹੋਈ। ਸੂਰਜ ਬੈਠ ਰਹਿਆ ਇੰਦ੍ਰ ਭੀ ਬੈਠ

ਰਹਿਆ ਏਸ ਤੇ ਵਰਖਾ ਭੀ ਥੰਮਣੀ ਹੋਈ। ਸੂਰਜ ਬੈਠਾ ਸਵਰਗ ਤਾਂ ਰਾਤ ਵਧੀ। ਡਲਾ ਬੋਲਿਆ ਮੀਂਹ ਬਗੈਰ ਕੀਕੂ ਜੀਵਾਂਗੇ। ਔੜ ਵਧ ਗਈ ਹਥ ਜੋੜੇ ਸੰਗਤ ਸਾਰੀ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕ੍ਰੋਧ ਹੋਇ ਬੋਲਿਆ ਡਲਿਆ ਮਾਰ ਇੰਦ੍ਰ ਨੂੰ। ਗੁਰੂ ਕਾ ਬਚਨ ਦਾ ਬੇਸਾਹ ਉਠ ਕੇ ਸਾਤ ਛਿਤ੍ਰ ਚਲਾਏ। ਅਤੇ ਗਾਲੀ ਕਹੀ। ਨਿਕਾਰੇ ਬਰਸ ਹੁਕਮ ਮੰਨ ਅਸੀਂ ਭੀ ਮੰਨਦੇ ਹਾਂ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਹਸ ਬੋਲੇ ਭੈ ਵਿਚਿ ਸੂਰਜ ਭੈ ਵਿਚਿ ਚੰਦ। ਇਹ ਸਾਰੀ ਪਉੜੀ ਪੜੀ। ਤਾਂ ਲਗਾ ਬਰਸਣ ਬਡਾ ਮੀਂਹ ਹੋਇਆ ਸੁਕਾਲ ਹੋਇ ਗਇਆ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਮਾਲਵਾ ਦੇਸ ਗਾਹਿਆ ਫਿਰ ਕੇ ਪੀਛੇ ਕਹਿਆ ਦਇਆ ਬਡੀ। ਅਤੇ ਭਾਵ ਸਿਖੀ ਬੀ ਪਰ ਝੂਠਾ ਮਾਲਵਾ ਦੇਸ ਕੁੜੀਆਂ ਪਿਛੇ ਪਲਿਆ ਅੰਨ ਬਹੁਤ ਹੋਇਆ ਪਰ ਰਜਣ ਨਾ ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਪੈਸੇ ਹੀ ਵਿਚ। ਖਾਣ ਨੂੰ ਭੇਖ ਸਿਖੀ ਨੂੰ ਪ੍ਰਬੇਸ ਮਤਲਬ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹੀ ਰਾਜ ਬਿਨ ਖਾਲੀ ॥ ੪੬ ॥ ਸਾਖੀ ਪੂਰੀ ਹੋਈ ਬੋਲਹੁ

ਭਾਈ ਜੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ।

ਸਾਖੀ ਸੰਤਾਲੀਵੀਂ ਚਲੀ

ਏਕ ਬੇਰ ਸਭ ਦੇਸ ਪਰ ਤਾਪ ਆਯਾ ਗਰਜ ਕੇ। ਤਾਂ ਡਲੇ ਕਹਿਆ ਪੁਛ ਕੇ ਗੁਰੂ ਪਾਸੋਂ। ਸਿਰ ਕੇਸ ਰਖੋ ਅਤੇ ਬਾਣੀ ਪੜ੍ਹੋ ਭੈ ਕੇ ਮਾਰੇ ਸੰਗਤ ਪੜ੍ਹਣ ਲਗੀ ਗਈ ਦਮਦਮੇ ਨੂੰ । ਸਾਰੇ ਸੁਖੇਨ ਹੀ ਰਹੇ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਏਹ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਧਰਮਸਾਲਾ ਬਣਾਵੋ। ਟੈਹਿਲ ਕਰੋ ਤਾਪ ਤੇ ਬਚੋਗੇ। ਸਰਣ ਕਰਨੀ ਸੁਖ ਰਹੈਗਾ ਸੰਗਤ ਬਚਨ ਮਾਨਕੇ ਲਗੇ ਕਰਣਿ। ਬਾਣੀ ਕਾ ਪੜ੍ਹਨਾ ਅਤੇ ਦਇਆ ਧਰਮ ਨੂੰ ਲਗਾਵਨ ਨੂੰ ਜਾਇ ਰਹੇ ਥੋਸੇ ਸਿਖੀ ਥਾਪੀ। ਸਾਖੀ ਪੂਰੀ ਹੋਈ ਬੋਲਹੁ ਭਾਈ ਵਾਹਿਗੁਰੂ।੪੭॥

ਸਾਖੀ ਅਠਤਾਲਵੀਂ ਚਲੀ

ਏਕ ਵੇਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਇ ਬੋਲੇ ਡਲੇ ਬੈਰਾੜ ਕੁਛ ਮਾਗ ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਜਾਵੀਗੇਂ ਰੂੜ ਪਰ ਡਲਾ ਬੋਲਿਆ ਮਥਾ ਟੇਕ ਕੇ ਪਾਤਿਸਾਹਿ ਮੀਹੁ

ਮਿਲੈ। ਤਾਂ ਚੁਪ ਕਰ ਰਹੇ। ਫੇਰ ਕਹੈ ਮਾਂਗ ਬੇਰਾੜਾ। ਫੇਰ ਮੀਂਹ ਮੰਗਿਆ। ਏਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਤੀਨ ਬਚਨ ਹੋਏ। ਚੌਥੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਬੋਲੇ ਜਟ ਦਾ ਬੋਲ ਤੇ ਬਾਣੀਏ ਦੀ ਚੁਪ ਗੁਰੂ ਕਾ ਵਾਕ ਬਾਮਣ ਕਾ ਸਾਕ ਏਹਦਾ ਵਿਸਾਹ ਨਹੀਂ। ਡਲੇ ਤਿਆਰੀ ਕਰ ਮੀਂਹ ਦੀਆਂ। ਤਾਂ ਡਲੇ ਜੇਹੜੇ ਛਪੜਿ ਸਾਫ ਕਰਾਏ ਅਤੇ ਆਇ ਕਹਿਆ ਲਗਾ ਮੀਂਹ ਵਰਸਣ। ਤੀਨ ਰਾਤ ਦਿਨ ਵਰਸਿਆ। ਪੁਕਾਰ ਪੜ ਗਈ ਪਤਿ ਰਖ ਲੇਵੋ। ਡਲੇ ਮਥਾ ਆਣਕੇ ਟੇਕਿਆ ਲਗਾ ਕਹਿਣ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹ ਬਸ ਕਰੀਏ। ਤਾਂ ਹਸ ਬੋਲੇ ਛਿਤਰ ਮੀਂਹ ਨੂੰ ਮਾਰੋ। ਤਾਂ ਉਸੀ ਤਰਾਂ ਮਾਰੇ ਮੀਂਹ ਠੈਹਰ ਗਿਆ।ਕਈ ਦਿਨ ਪੀਛੇ ਚਲੇ ਸਿਖ ਪੰਚਾਸ। ਚਲਦੇ ਚਮਕੌਰ ਆਏ ਨਿਹਾਲੇ ਚਉਧਰੀ ਉਤਾਰੀ ਦਈ। ਤਾਂ ਰਾਤਿ ਨੂੰ ਦਰਸਨ ਸਭ ਲੋਕਾਂ ਕਰਿਆ ਸੁਣ ਕੇ ਸੰਗਤ ਆਈ ਦਰਸਨ ਨੂੰ। ਏਕ ਮਾਈ ਖਤਰਾਣੀ ਮਾਛੀਵਾੜੇ ਦੀ ਆਈ ਕਪੜਾ ਥਾਨ ਅਗੇ ਸ਼ਰਧਾਸੇ

ਰਖਕੇ ਮਥਾ ਟੇਕਿਆ। ਬਚਨ ਹੋਇਆ ਸਿਖਣੀਏ ਕੁਛ ਮਾਂਗ। ਬੋਲੀ ਜੀ ਪਾਤਿਸਾਹ ਚਲਿਆ ਨਹੀ ਜਾਂਦਾ ਅਤੇ ਦਰਸ਼ਨ ਕਿਥੋਂ ਪਾਵਾਂ। ਭੇਟ ਕਰਕੇ ਸਦਾ ਦੇਂਦੀ ਸਾਂ ਸੋ ਭੀ ਰਹੀ ਤਾਂ ਬਚਨ ਹੋਇਆ ਕਪੜਾ ਲੈ ਜਾਹਿਅਸੀਂ ਤੇਰੇ ਆਵਾਂਗੇ ਭੇਟ ਤੇਰੀ ਲੈ ਪਹਿਨਾਂਗੇ। ਤੂੰ ਮਹਾਂ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦਿ ਛਕਿਆ ਕਰ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਦਿਤਾ ਉਨ ਛਕਿਆ। ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਇ ਕੇ ਮਥਾ ਟੇਕਕੇ ਘਰ ਗਈ।ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੋਈ ਦਿਨ ਰਹੇ। ਕੁਰਖੇਤਰ ਦਾ ਗ੍ਰਹਿਣ ਹੋਇਆ ਸੀ ਨੇੜੇ ਸੰਗਤ ਬਹੁਤ ਭੀੜ ਰਾਜਿਆਂ ਦੀ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਬੀ ਤਿਆਰੀ ਕਰੀ ਕੁਰਖੇਤਰ ਦੀ ॥ ੪੮ ॥ ਸਾਖੀ ਪੂਰੀ ਹੋਈ ਬੋਲਹੁ ਭਾਈ ਜੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ।

ਸਾਖੀ ਉਨੱਜੀਵੀਂ ਚਲੀ

ਕੁਰਛੇਤ੍ਰ ਕੋ ਗੁਰੂ ਜੀ ਗਏ ਮਦਨ ਨਾਥ ਜੋਗੀ ਮਿਲਿਆ। ਤਿਨ ਪੁਛਿਆ ਬੁਰਕਾ ਸ਼ੇਰਦਾ ਕਰਣੀ ਸਿਧ ਕੀ।ਬਚਨ ਕੀਆ ਨਾਥ ਜੀ ਤੁਰਕ ਗੁਫਤਾਰ ਦੰਡ ਬਿਨਾ ਵਸ ਨਹੀਂ। ਜੋਗੀ ਕਹਿਆ ਚਰਚਾ

ਚਵਾਇ। ਸਿਧੀ ਕਬੂਲ ਪਾਤਿਸਾਹੀ। ਸਹਿਣੀ ਸਿਧ ਨਾਨਕ ਕੇ ਫਕੀਰ। ਭੇਖ ਖੈਰ ਜਾ ਕਾਰਜ ਦਸਤਗੀਰ। ਜਿਉ ਦਿਨ ਨੇਕੀ ਜਵਾਲ। ਕਹਿਣੀ ਕੁਦਰਤਿ ਖਿਆਲ। ਆਪਸ ਮੈਂ ਰੀਝੇ ਨਾਥ। ਬੋਲਿਆ ਗੁਰੂਜੀ ਕਛੂ ਹਮਾਇਤ ਜੋਗੀ ਕੀ ਚਾਹੀਏ ਤਾਂ ਬੋਲੇ ਫਰਕਾ ਅਮੁੰਡ ਦੋਨੋਂ ਫੁਕਸਾ ਖਾਲਸਹਿ ਬਈ ਕਸੇ ਤਰਕਸ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤੀਰ ਚਲਾਇਆ ਕਿਲੇ ਮੁਗਲ ਦੇ ਦਰ ਜਾਇ ਘੁਸਾ। ਦੇਖ ਕੇ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਬੋਲਿਆ। ਭੰਨ ਬਿਦਿਆ ਦੁਆਪਰ ਕੀ ਅਰਜਨ ਕੀ ਹੈਗੀ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਤੁਮਾਰੇ ਹਾਥ ਤੇ ਤੁਰਕ ਜਾਹਿਰਗੇ। ਹਮਾਰੇ ਠਾਕਰ ਏਹ ਹੈ ਬਾਲ ਗੁੰਦਾਈ ਸਿਧ ਕੋ ਆਵਣ। ਊਹਾਂ ਪਹੁੰਚਣਾ ਫਕੀਰੀ ਟੇਕ ਗੁਰੂ ਜੀ ਬੋਲੇ ਨਾਥ ਜੀ ਡਾਢੇ ਨਾਲ ਸ਼ਾਡਾ ਪੰਥ ਪਹੁੰਚਿਆ ਸਦੀ ਤੇਰਵੀਂ ਤੁਰਕ ਨਾਸ ਹੋਏਗਾ। ਆਪ ਜਾਏ ਦੇਰ ਛੋਡੀਏ ਗੋਦਾਵਰੀ ਸਿਧ ਰਹਿਸਣ। ਸਿਧੋਂ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਦੀਆ ਲੀਆ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇਖਿਆ ਕਿਨਾਰੇ ਤੀਰਥ ਦੇ ਸਾਹੂਆਟਣਦੀ ਰਹੇ।

ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਕੁਰਛੇਤ੍ਰ ਦੇ ਮਿਲੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਟਾਰੀਸਰਫੀ ਘੋੜਾ ਕੀਆ ਕਿੰਕਰੀਆਂ ਰਾਮ ਦਾਤਿ ਅਤੇ ਹਜੂਰ ਰਹਿਆ।ਬੋਲੇ ਗੁਰੂ ਕੇ ਮਾਂਗ ਮਿਸਰ ਗੁਰੂ ਕੇ ਘਰ ਸਭ ਹੈ। ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬੋਲਿਆ ਬਾਹਿ ਨਾਹੀ ਛੋਡੀਓ। ਮੈਂ ਲੈਣ ਕਾ ਨਾਹੀਂ ਲੋਭ ਰਖ ਲੈਣਾ ਤਹਾਂ ਜਹਾਂ ਕੋਈ ਨਹੀਂ। ਤਾਂ ਬਚਨ ਹੋਇਆ ਕੁਟੰਬ ਸਮੇਂ ਬੁਲਾਈਏਗਾ ਗੁਰੂ ਕੇ ਘਰ ਹੀ ਭਰਪੂਰ ਕੀਆ।ਤੋ ਬਾਂਹ ਪਕਰਦੂਰ ਬੈਠੇ ਜਾਇਕੇ ਸੁਦਾਗਰਾਂ ਦੇ ਘੋੜੇ ਤੀਨ ਲੀਏ। ਸੰਗਤਿ ਆਈ ਦਰਸਨ ਨੂੰ ਭਲਕੇ ਸਵੇਰੇ ਹੀ ਉਠ ਚਲੇ ਆਵਲ ਖੇੜੀ ਗਏ। ਪੀਛੇ ਤੇ ਸਿਖ ਆਏ ਪਹੁੰਚੇ ਏਕ ਮਾਈ ਪਛਾਣਕੇ ਘੋੜਾ ਪਕੜਿਆ ਜੀ ਪਾਤਿਸਾਹ ਪ੍ਰਸਾਦ ਪਾਈਏ। ਤਾਂ ਬਚਨ ਹੋਇਆ ਹਾਜਰ ਪ੍ਰਸਾਦ। ਤਾਂ ਦੁਧ ਬਹੁਤ ਮਾਈ ਲਿਆਈ ਸਰਬਤ ਨੇ ਛਕਿਆ ਤਾਂ ਸਿਖਾਂ ਪੁਛਿਆ ਉਦੇ ਸਿੰਘਨੂੰ ਕਹਿਆ ਏਸਦੇ ਭੀ ਸਿਧ ਜਨਮੇਗਾ। ਖਟਦੇ ਘਰ ਉਤਰਗੀ ਜੰਮਣ ਜਤੀ ਨਾਂਉਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਉਦੇ ਸਿੰਘ ਪੁਛਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਹੁਣ

ਕਹਾਂ ਹੈ।ਤਾਂ ਚੁਪ ਹੋਇ ਬੋਲੇ ਫਤੇਸਿੰਘ ਹੀ ਜਾਵੇਗਾ ਕਰਤਾਰ ਦਾ ਭਾਣਾ ਇਉਂ ਹੀ ਵਰਤੇਗਾ।ਤਾਂ ਉਦੇ ਸਿੰਘ ਅਸਚਰਜ ਹੋਇ ਪੁਛਿਆ ਮੇਰੀ ਭੀ ਗੁਰੂਜੀ ਬਤਾਈਏ। ਤਾਂ ਬਚਨ ਹੋਇਆ ਪੰਥ ਕੀ ਮਾਲਕੀ ਚਾਰ ਵਾਰ ਸਿਰਦਾਰੀ ਖਾਲਸੇ ਕੀ। ਪੰਜਵੀਂ ਵਾਰ ਤੇਰਵੀਂ ਸਦੀ ਸਾਲ ਗੁਜ਼ਦਹ ਦਹਚਸਮ ਫਿਰੰਗੀ ਗਾਰ ਕੀ ਆਖਰੀ ਆਮਲੀ ਰਾਜਪੂਤ ਫਰਜੰਦ ਖਾਲਸਹਿ ਹਿਮਾਤਹਿ ਵਾਰਤਬ ॥ ੪੯ ॥ ਸਾਖੀ ਪੂਰੀ ਹੋਈ ਬੋਲਹੁ ਭਾਈ ਜੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ।

ਸਾਖੀ ਪਚਾਸਵੀਂ ਚਲੀ

ਏਕ ਬੇਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਬੈਠੇ ਥੇ ਤਾਂ ਬਚਨ ਹੋਇਆ ਜਾਲਮ ਪਿਆਸ ਜਾਲਮ ਸਿੰਘ ਕਹਾਂ ਜਲ ਲਿਆਇ। ਤਾਂ ਉਸ ਵੇਲੇ ਗੜਵਈ ਪਾਸ ਨ ਥਾ। ਇਕ ਸਿਖ ਕਾ ਬੇਟਾ ਚੰਗਾ ਉਜਲ ਰੂਪ ਕਾ ਹੰਕਾਰੀ ਬੋਲਿਆ ਮੈਂ ਲਿਆਊਂ । ਗਇਆ ਜਲਪ੍ਰੀਤ ਸਾਥ ਲੇ ਪਹੁੰਚਾ ਕਟੋਰਾ ਗੁਰੂ ਜੀਕੇ ਹਾਥ ਦੀਆ।ਕਟੋਰਾ ਲੈਕੇ ਜਲਾਦ ਸਿਖ ਦੇ ਹਥੋਂ। ਹਥ

ਦੇਖ ਕੇ ਬੋਲੇ ਸਿਖਾ ਤੇਰੇ ਹਥ ਬਡੇ ਮਲੂਕ ਕੂਲੇ ਹਨ।ਬਹੁਤ ਬਰੀਕ ਹੈਨ ਕਿਆ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈਂ।ਸਿਖ ਬੋਲਿਆ ਜੀ ਸਚੇ ਪਾਤਿਸਾਹਿ ਮੈਂ ਕੁਛ ਕਿਰਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ। ਤੇਰੇ ਸਿਖਾਂ ਦੀ ਕੁਟੰਬ ਦੀ ਕੁਛ ਟੈਹਲ ਭੀ ਨਾ ਕਰੀ। ਏਕ ਜਲ ਕਾ ਕਟੋਰਾ ਆਜ ਆਪ ਨੂੰ ਪੂਰ ਆਣਿਆ ਹੈ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਸੁਣਦੇ ਹੀ ਜਲ ਸੁਟ ਦਿਤਾ। ਅਤੇ ਕੈਹਣੇ ਲਗੇ ਕੁ ਸਿਖ ਦੇ ਹਥ ਨਾ ਛੁਹਿਆ। ਤਾਂ ਸਿਖ ਡਰ ਕੇ ਚਰਨ ਪਕੜ ਲੀਏ ਸ਼ਰਮਿੰਦਾ ਹੋਇ ਬੋਲਿਆ ਮੈਂ ਸਿਖ ਆਦੀ ਹਾਂ।ਚਰਨਾਂ ਦੀ ਪਾਹਿਲ ਹੈ ਬਖਸ਼ੀਏ। ਤਾਂ ਬਚਨ ਹੋਇਆ ਪੜੇ ਤੇ ਸਿਖ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਸਿਦਕ ਟੈਹਿਲ ਹੈ ਸੋ ਤੈਂ ਕਿਸੇ ਦੀ ਨਾ ਕਰੀ। ਤਾਂ ਸਿਖਾ ਹਥ ਤਾਹੀਂ ਪਵਿਤਰ ਹੋਵੈ ਜਾਂ ਟੈਹਲ ਕੀਤੀ ਹੋਗੁ ਚਰਨ ਤਾਹੀਂ ਪਵਿਤ੍ਰ ਜਾਂ ਤੀਰਥਾਂ ਨੂੰ ਗੁਰ ਸਾਧਾਂ ਨੂੰ ਦਰਸਨ ਕਰਣ ਜਾਵੈ। ਸਭ ਦੇਹ ਅਤੇ ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਸ਼ੁਭ ਕਰਮ ਕੀ ਟੈਹਲ ਤੇ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੁੰਦੇ ਹੈਨ।ਸੋ ਤੈਂ ਸਿਖਾਂ ਕੀ ਕਰੀ

ਨਹੀਂ ਟੈਹਲ ਕਾਹੂ ਕੀ। ਅਪਵਿਤ੍ਰ ਹਥ ਕਾ ਜਲ ਐਸਾ ਹੈ ਜੈਸੇ ਮੁਰਦੇਕੇ ਅੰਗ ਅਪਵਿਤ੍ਰ ਹੋਂਦੇ ਹੈਨ ਤਾਂ ਸਿਖ ਨੇ ਬਖਸਾਇ ਕੇ ਟੈਹਲ ਉਠਾਈ ਹਾਥੋਂ ਕੀ ਲਗਾ ਕਰਨ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਏ ਸੰਗਤਾਂ ਉਸਤਤ ਕਰਨ ਲਗੀਆਂ। ਤਾਂ ਸਾਹਿਬ ਬੁਢਾ ਜੀ ਕੈਂਹਦੇ ਹੀ ਸਮਾਧ ਪਰੇਮ ਹੀ ਹੋਏ। ਖੁਲੇ ਨੈਣ ਬਿਦੇਹ ਤੇ ਸਭਿ ਲਿਖਾਰੀ ਬਿਸਮ। ਸਾਖੀ ਕਥਾ ਅਨੂਪ ਕਹਿ ਭਈ ਰੈਨ ਢਿਗ ਰਿਸਮਾ ਬੋਲੇ ਤਬ ਗੁਰਬਖਸ਼ ਸਿੰਘ ਗੁਰਜਾਮਾ ਬਖਸੰਦ। ਭੂਲ ਨਾ ਚੂਕੀ ਗੁਰ ਕਥਾ ਭਲਕੇ ਹੁਕਮ ਮਸੰਦ। ਸੰਬਤ ਵਿਕ੍ਰਮ ਸਤ੍ਰ ਸੈ ਏਕਾਦਸੀ ਮਾਸਤਰੇ ਜੇਠ।ਪੰਚਾਸਾ ਸਾਖੀ ਰਵਿ ਵਾਰ ਦਿਨ ਹੁਣ ਸਿਕਾਰ ਕੀ ਬੇਰ। ਏਕ ਪੰਚ ਤ੍ਰੈਸ ਤੀਸ ਭਲਕੇ ਕਹੈ ਸੁਵੇਰ। ਸਾਖੀ ਪੂਰੀ ਹੋਈ ਪੰਚਾਸਵੀਂ ਸਾਹਿਬਸਿੰਘ ਦਾਤਿ। ਫਲੁ ਉਸਤਤਿ ⁀ ਆਗੇ ਲਿਖ ਪੂਰੀ ਸਾਖੀ ਕਾਤਿ।

੧ ਓ ਸਤਿਨਾਮ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜਪਦਾ ਰਹੁ॥ ਜਪੁ ਸਾਹਿਬ ਦਾ ਪਾਠ ਕਰਦਾ ਰਹੁ।

ਸਾਖੀ ਅਕਵਿੰਜਵੀਂ ਚਲੀ

੧ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਬਦਨ ਸਿੰਘ ਗੁਰ ਕੋ ਸਿਖ ਖਤ੍ਰੀ ਬੇਰੀ ਜਾਤਿ। ਮੁਹਿ ਦੇਖਤਿ ਪੂਛਿਓ ਤਿਸੈ ਸ਼ਹਿਰ ਆਗਰੇ ਖਿਆਤਿ। ਦਰਸਨ ਕਾਜ ਆਇਓ ਗੁਰੂ ਢਿਗ ਕਹਿ ਤੁਰਕਨਿ ਬਾਤ। ਕਰਿ ਜੋਰੇ ਪੂਛਿਤ ਸਹੀ ਕਰਨੀ ਕਰਮ ਸੁਹਾਤ ॥ ੨ ॥ ਸਮਾਂ ਕਲੂ ਕਾ ਸੁਨਿ ਸਿਖ ਪਿਆਰੇ ।ਕਹੁ ਖਿਅਤ ਸਿਖਨ ਹਿਤ ਧਾਰ। ਸ਼ਹਿਰ ਕਲੰਕਾ ਨਗਰੀ ਕੋਸ। ਤਹਾਂ ਰਹੈਂਗੇ ਭੇਸ ਧ੍ਰੋਸ। ਤਾਂਕੀ ਨਾਰੀ ਬੰਨਿਆ ਬਿਆਵੈ ਬਡੀ ਹੋਇ ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਕਮਾਵੈ। ਵਰਖ ਬੀਸ ਕੀ ਅੰਤਰ ਸੇਵੀ। ਦਿਨ ਏਕ ਦੇਖੈ ਨਿਰਪ ਸੇਵੀ। ਬਿਸੁਲ ਨਾਮ ਦੇਖਤ ਬਸ ਹੋਵੈ।ਤਾਂ ਘਰ ਬਾਰ ਬਸਨ ਫਰਨ ਢੋਵੈ। ਪਕ-ਰਾਵੈ ਘਰ ਕੋਲੇ ਜਾਈ।ਇਤਨੇ ਹੀ ਤੁਰਕਿਨ ਘਮ ਰਾਈ।ਮੇਨਦਾਰ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ ਵੀਸ। ਪਰੇਗੋ ਲਬਸਿ

ਨਾਹਿ ਖਵੀਸ ॥ ਸਿਲਾ ਫੋੜ ਮੰਦਰ ਪੁਟਵਾਵੈ ॥
ਅਮਲ ਆਮਲੀ ਦੂਰ ਬਹਾਵੈ।ਹੋਇ ਜੁਧ ਆਪਸ
ਮੈਂ ਲੜੇ।ਜਬੈ ਭੂਪਤਿ ਬਲਕੋ ਧਰੈ। ਹੋਇ ਲੜਾਈ
ਘਰ ਘਰ ਪੁਰ ਪੁਰਾ। ਲੁਟੇ ਤਰੰਗਾ ਰਾਜ ਰਥਿ
ਜਰਬਰਾ। ਉਠੈ ਸੂਰਮਾ ਸੰਬਤ ਗਨੀਆ। ਰਾਊਬਰ
ਮਿਲ ਲੂਟੇ ਮੁਨੀਆ।ਮਾਲਵੇ ਤੇ ਪੈਹਲੋਂ ਭੈ ਖਾਈ।
ਪੀਛੇ ਸਭ ਦੇਸਨ ਤੇ ਜਾਈ। ਤੁਰਕ ਤਨਕ ਭਰ
ਨਿਕਟ ਨ ਪਾਵੈ। ਸਿੰਘ ਮਾਰ ਪਸੂਅਨਿ ਸਮ
ਖਾਵੈ। ਪਾਂਚ ਬਰਸ ਇਕ ਕੰਪਣ ਹੋਈ। ਘਰ ਮੈਂ
ਬੈਠ ਦਗਮਗ ਬਹਿ ਕੋਈ। ਬਦਨ ਸਿੰਘ ਜੁਗ
ਸਤ ਸੁਹਾਤ।ਹੋਇ ਪੰਥ ਲੋਗਨ ਵਖਿਆਤ। ਦਿਪ
ਦੀਪਨ ਇਕ ਗਾਇ ਬਿਸਾਲ। ਤਾਂ ਮੈਂ ਜਨਮੈ
ਧਰਮ ਭੁਪਾਲ।ਉਠਤਿ ਮਾਰਿ ਕਰਿ ਪਰੇ ਚਲਾਵੈ
ਤਬੇ ਪਿਛੋ ਨ੍ਰਿਪ ਨਾਰ ਕਢਾਵੈ।ਇਹਬਿਧ ਕਾਕਲ
ਸਮੂਰਤ ਦੇਸਾ। ਟਕੇ ਚਲਾਵੈ ਬਲੂ ਕੇਸਾ। ਕਹਣ
ਸੁਨਿਨ ਕੀ ਬਾਤਨ ਮਾਹੀ। ਅੰਤਰ ਦੀਰਘ ਅੰਤ
ਨ ਕਾਹੀ।ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਉਠ ਨੀਚਨ ਡਰੇ। ਆਵਨੀ

ਏਕ ਰਸੋਈ ਕਰੈ। ਸਿੰਘਨ ਦਲਪਤਿ ਪਾਸੇ ਰਾਖੈ। ਤਾਂ ਮਤਿ ਮਾਰ ਰਾਜ ਰਸ ਚਾਖੈ। ਰਾਜ ਸਿੰਘਾਸਨ ਟਿਕਨ ਨ ਹੋਇਆ। ਬੈਠਤ ਪਰਤ ਤੁਰਤ ਨਰ ਸੂਆ ॥੧੩॥ ਸਵੱਯਾ ॥ ਧੂਰ ਉਠੇ ਗਜ ਬਾਜ ਛੁਟੇ ਨਰ ਨਾਰਿ ਭਗੇ ਘਰ ਛੋਰ ਚਲੈ। ਠਗ ਚੋਰ ਲੁਟੇ ਸੁਤ ਬੰਧ ਛੁਟੈ ਤਬ ਖਾਵਤ ਪੀਵਤ ਸਾਧ ਮਿਲੈ। ਆਸਰਮ ਪੀੜਸ ਪੀੜ ਪ੍ਰਸੰਨ ਦਾ ਨਮ ਹੋਤ ਸਭ ਧੂਰ ਰਲੈ। ਸਾਲ ਬਿਸਾਲ ਸੁ ਜਾਤ ਬਿਸਾਲ ਪਰਜਾ ਬਹੁ ਪੀੜਨ ਦਹਿ ਖਲੈ ॥੧੪॥ ਦੋਹਿਰਾ ॥ ਆਠਮ ਸਾਲ ਸਹਾਵਨ ਰੰਗਾ ਵਰਸ ਪੰਚਾਸ। ਗਿਰਿ ਟੂਟੇ ਜਮ ਨਾ ਮਿਲੈ ਗਹੇ ਭੁਜੰਗੀ ਬਾਸ ॥੧੫॥ ਕਹਾਂ ਧਰਮ ਕਹਾਂ ਬਰਣ ਥਾ ਬੇਦ ਬ੍ਰਹਮ ਕਹਾਂ ਰੀਤ। ਤੁਰਕ ਗਏ ਮੁੰਡੀਆ ਮਰੇ ਜਗਿਓ ਖਾਲਸਾ ਮੀਤਿ ॥ ੧੬ ॥ ਜੁਧ ਕਰਤਿ ਦਿਲੀ ਢਲੇ ਤਬੈ ਭੁਜੰਗੀ ਮੇਲ। ਬਾਗਾ ਪਹਿਰ ਸੰਜਾਵਲਾ ਲੁਟੇ ਬਾਰਪਤਿ ਰੇਲ ॥ ੧੭ ॥ ਰਾਜੁ ਖਾਲਸਾ ਪਹਿਲ ਤੇ ਦੋ ਸਤ ਵਰਖ ਪੰਚਾਸ। ਮੁਹਤ

ਕਹਤ ਇਕਤ੍ਰਿ ਸਸਰ ਰੌਲੀਨ ਵਾਰਸਬਾਸ ॥੧੮॥ ਮਤੁਮ ਮੇਰਾ ਸਬ ਖਾਲਸਾ ਨਿਪਜੇ ਤਹ ਮਾਸ ਜੋਗ। ਤੇਜ ਸਿੰਘ ਸਮ ਉਠੇ ਅਰੁ ਦਲੀਪ ਸਿੰਘ ਮਮ ਲੋਗ ॥ ੧੯ ॥ ਸਾਖੀ ਪੂਰੀ ਹੋਈ ॥ ੫੧ ॥ ਬੋਲਹੁ ਭਾਈ ਜੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ।

ਸਾਖੀ ਬਵਿੰਜਵੀਂ ਚਲੀ

ਗੁਰੂ ਪ੍ਰਤਾਪਿ ਗਾਇਨ ਲਗੇ ਲਿਖੇ ਸਾਹਿਬ ਸਿੰਘ ਸਿਖ। ਗੁਰੂ ਬਚਨ ਤੇ ਕਹੈ ਹਮ ਗੁਰ ਪਗ ਸੇਵਾ ਭਿਖੁਾਏਕ ਬੇਰ ਕੀ ਸਾਖੀ ਗੁਰਬਖਸ਼ ਸਿੰਘ ਕਹੀ ਨਹਿ ਮਾਤਾ ਜੀਤੋ ਜੀ ਖਾਲਸੇ ਹਿਤਕਾਰੀ। ਮਾਤਾ ਸਾਹਿਬ ਕੌਰ ਦਰਸਨ ਕੀ ਪਿਆਰੀ। ਮਾਤਾ ਸੁੰਦਰੀ ਸੁਵਾਦ ਧਨ ਬਸਤਰੋ ਕੀ ਅਧਕਾਰੀ। ਐਤਵਾਰ ਗੁਜਰਿਆ ਰਾਤਿ ਮਹਲ ਬਸੇ। ਜੀਤੋ ਜੀ ਕੀ ਚਾਹੁਨਾ ਸੰਤਤਿ ਦਈ। ਦਿਨ ਵੀਰਵਾਰ ਨਵਮੀ ਘਰ ਬਸੇ ਦੂਜੇ ਸੰਤਤਿ। ਤੀਜੇ ਸਨਿਚਰ ਰਾਤ ਬਸੇ। ਜੁਝਾਰ ਸਿੰਘ ਜੋਰਾਵਰ ਸਿੰਘ ਜੀ

ਫਤੇ ਸਿੰਘ ਜੀ ਤੀਰ ਹੀ। ਤੀਰ ਅਗਿਨ ਸਮਾਨ। ਦਖਿਣਾ ਤਯਗਾਰ ਹਪਤਯਾ । ਮਹ ਪਰ ਸਤਰ ਅਵਤਾਰ ਤੁਰਕ ਬਨਦਾ ਹਕ ॥ ੫੨ ॥ ਸਾਖੀ ਪੂਰੀ ਹੋਈ ਬੋਲੋ ਭਾਈ ਜੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ।

ਸਾਖੀ ਤਿਰਵੰਜਵੀਂ ਚਲੀ

ਮਾਤਾ ਦੂਸਰੀ ਕੇ ਮਹਲ ਬਸੈ ਸੰਤਤਿ ਚਾਹਿ ਦਈ। ਜੀਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੂਣੀ ਸਸਤ੍ਰ ਕੇ ਧਣੀ। ਸਬ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦੇ ਬਾਲਤਣ ਬੁਢੇ ਸਮਾਣ। ਸੁਘੜ ਸੁਜਨ ਸੁਰਤਿ ਸਹਾਇ ਸੂਰਮੇ ਹਿਤਕਾਰੀ। ਆਗਯਾ ਕਰੀ ਚਾਰੋ ਹੀ ਕੀ ਸਾਖੀਆ ਚਾਰ। ਬਹੁਤਾ ਕੋ ਕਰਮ ਜੋਗ ਰਸ ਦਿਖਾਇਆ। ਸੰਖਿਆ ਮਾਤਾ ਕੀ ਕਹਣੀ ਹੁਕਮ ਨਹੀਂ ॥ ੫੩ ॥ ਸਾਖੀ ਪੂਰੀ ਹੋਈ ਬੋਲਹੁ ਭਾਈ ਜੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ।

ਸਾਖੀ ਚੁਰੰਜਵੀਂ ਚਲੀ

ਏਕ ਵੇਰ ਜੁਧ ਹੋਇਆ ਪੀਛੇ ਸੁਲਾ ਕਰੀ

ਸਬ ਮਿਲ ਗਏ। ਮਿਲੇ ਬਿਨਾਂ ਬਚਦੇ ਨਹੀਂ। ਤਾਂ ਗੁਰ ਸਿਖ ਅਤੇ ਮਾਤਾ ਸਮਝਾਵੇ। ਦਿਨ ਚਾਲੀ ਲੜਦੇ ਬੀਤੇ। ਖੁਆਜਾ ਫੌਜ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹੀ ਬੀੜਾ ਲੈ ਕੇ ਖਿਲਤ ਏਕ ਓਰ ਘਰ ਬੈਠਾ। ਏਕ ਅਰ ਰਾਜੇ ਘੇਰ ਬੈਠੇ। ਸਿਖ ਚਾਲੀ ਸਿਦਕ ਗੁਰ ਕਾ ਹੋਰ ਖਾਲਸਾ ਘਰਕੇ ਏਹ ਕਹੈ ਗੁਰੂ ਜੋ ਮਤਵਾਲਾ ਹੋਇ ਬੈਠਾ ਹੈ। ਸਬ ਇਕਠੇ ਮਾਤਾ ਸੰਗ ਲੈ ਕੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਪਾਸ ਜਵਾਬ ਕੀਤਾ। ਹਮ ਮਿਲੇ ਤੇ ਬਚਨੇ ਹਾਂ ਤੁਮ ਭੀ ਮਾਨਲਵੋ ਤਾਂ ਬਚਨ ਹੋਇਆ ਡੋਗ੍ਰਾਨ ਪ੍ਰਬਤ ਵਾਲੇ ਪਖਾਣਮਤਿ ਕੂੜਿਆਰ ਕੂੜਿਆਨ ਵਾਂਗ। ਕੂੜੇ ਪਮਾ ਪਿਖਿਆਰ ਖਾਲਸਾ ਸ਼ਾਨ। ਜਾ ਨਾਹਿ ਪ੍ਰਤੀਤਿ ਦੇਖੀ ਤਾ ਕਹਿਆ ਨਿਕਾਸੋ ਦੌਲਤਿ। ਕੋਠ ਵਾਲ ਕੋ ਕਹਿ ਸਮਝਾਇਆ ਠਗ ਰਾਜੇ। ਸਿਵਾ ਗੋਆ ਠਾਕੁਰ ਸਿਵਾ ਦੇਵਤੇ ਕੀ ਆਨ ਰਖੀ।ਗੈਰ ਨਕਾਨੀ ਬੈਲ ਹਜਾਰ ਪਾਂਚ ਭਰ ਗਤਿ ਨਿਕਾਸਿਆ ਠਗ ਰਾਜੇ ਦਗੇ ਦਾਰ ਲੈ ਕੇ ਬਲੰਦ ਭਰੇ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਇ। ਜਾਂ ਦੇਖੇ ਨਿਕਾਰੀ ਦਗੇ

ਪ੍ਰਦਗਾ ਦੇਖਾ। ਖਾਲਸਾ ਜੀ ਪੀਛੇ ਸ਼ਰਮਿੰਦੇ ਹੋਏ ਕਰਿ ਡੰਡ ਦੇ ਕੇ ਲੁਟੇਰੇ ਆਨ ਸਾਲਾਮੀ ਫੇਰ ਬੀ ਮਨਾਈ। ਸਭ ਪ੍ਰਵਾਰ ਖਾਲਸਾ ਮੰਨ ਬੈਠਾ। ਗੁਰੂ ਪਾਸ ਆਏ ਕਹੀ ਸਭ ਵਕੀਲ ਰਾਜਿਆਂ ਦੇ। ਭੇਟ ਦੰਡ ਕਰਿ ਗੁਰੂ ਕਿਆਂ ਬਚਨ ਦੀਆ ਗੁਰੂ ਅਭੁਲਿਆਂ ਤੇ ਮਾਤਾ ਖਾਲਸੇ ਕਾ ਭਾਣਾ ਮੰਨਿਆ। ਬਿਦਾਵਾ ਲਿਖਾਇਆ ਸਭਨਾਂ ਲਿਖ ਦੀਆ ਸਿਖਾਂ ਚਾਲੀਆਂ ਬਿਨਾਂ॥੫੪॥ਸਾਖੀ ਪੂਰੀ ਹੋਈ ਬੋਲਹੁ ਭਾਈ ਜੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ।

ਸਾਖੀ ਪਚਵਿੰਜਵੀਂ ਚਲੀ

ਗੁਰੂ ਜੀ ਚਲੇ ਛੋਡ ਦੇਸ ਮਹਲ ਦੋਨੋ ਸੁਨ ਚਲੇ ਖੇਸ। ਚਾਲੀਓਂ ਕਾ ਸੰਗ ਸਹਾਇ।ਸਭ ਡੇਰਾ ਪੀਛੇ ਦਾਇ । ਘਨੇ ਲੋਕੀ ਸਮ ਆਏ।ਡੇਰੇ ਪਰ ਮੁਗਲ ਪਾਏ । ਵਹੀਰ ਪਰ ਆਇ ਘੇਰੇ।ਸੌਹਸੇ ਦੋਨੋ ਤਰਫ ਗਿਰੇ। ਸੁਲਾਂ ਗੁਰੂ ਕੀ ਲੜਾਈ ਇਤਨੀ। ਆਪ ਖੜੇ ਹੋਏ ਸਸਤ੍ਰ ਗੁਨੀ। ਤਿਨਾ

ਦੇਖਾਂ ਜੁਧ ਕੋ ਧਾਏ । ਫੌਜ ਤੁਰਕੀ ਚੌਗਿਰਦੀ ਜਾਏ। ਤਣਕੇ ਜੁੜੇ ਸੂਰ ਜੋਧਾ।ਖਾਇ ਮਾਰ ਸਤ੍ਰਨ ਅਗਾਹੀ ਰੋਧਾ।ਸਿਖਨੀ ਕਰੀ ਜੋਹਾਰ ਗੁਰੂ ਪਾਸ। ਨਿਕਸੋ ਤੁਮ ਹਮਸੇ ਕੀ ਜੀਵਨਆਸਾ।ਬਹੁਤ ਬਾਰ ਬੇਨਤੀ ਸਭਹਨ ਕੀ ਸੁਣੀ।ਅਕਾਲ ਕੀ ਬਾਟ ਮਨ ਐਸੇ ਹੀ ਗੁਨੀ।ਉਦੇ ਸਿੰਘ ਸੂਰਤਿ ਗੁਰੂ ਕੀ ਐਨ। ਦੀਓ ਸਭ ਸਕਲਾਤ ਆਪਨੀ ਸੁਬੈਨ। ਖੜਾ ਹੋਇਆ ਸਿੰਘ ਸੂਰਤਣੇ ਸਤ੍ਰ ਸੈਨ।ਮਾਨੋ ਇੰਦਰ ਰੁਕਤੀ ਦਾਨਵੀ ਦੇਨ। ਗੁਰੂ ਘਨੇ ਲੇ ਲੜੇ ਸਭ ਸਿਪਾਹੀ। ਚਿਰੰ ਤਨ ਭਇਓ ਜੁਧ ਓੜਕ ਨਿਬਾਹੀ। ਮਾਰਹਿ ਸੂਰੇ ਖਾਸੈ ਪੁਨ ਮਾਰ ਮਾਰ। ਕਰਿਓ ਜੁਲਮ ਬਹੁਤੇ ਤੁਰਕ ਗਜ ਵਾਰ। ਲੜਤ ਗੁਰ ਹੇਤ ਸਿਖ ਦੀਨੋ ਸੋ ਪਰਾਨ । ਉਦੇ ਸਿੰਘ ਮਾਰਿਓ ਗੁਰੂ ਕੇ ਭੁਲਾਨ। ਹੋਏ ਖੁਸ ਮੂੜ ਝੂਠੇ ਜਾਨੀ ਨ ਬਾਤਾ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਗਏ ਜਿਉਂ ਨ੍ਰਿਪ ਸਜਦੁ ਤਾਤਾ। ਸੁਣ ਇਹ ਪਿਸੀਰੀ ਚਲੇ ਧਾਇ ਪਕਰਨ।ਜਿਵੇ ਗਤਿ ਪਕਰੇ ਰਵਿ ਸਮੇ ਦਰਸਨ।

ਰੋਪੜ ਆਨ ਲੁਟਾ ਗੁਰੂ ਕਾ ਸੁ ਡੇਰਾ॥ ਨਾਗਰਨ ਸਾਹ ਜਾਵੈ ਬਨ ਮੇ ਸੁ ਫੇਰਾ॥ ਤੁਰਕਨ ਘਰ ਜਾਇ ਖਾਲਸਾ ਪਾਇ ਰੋਪਾ। ਦੈਵ ਨੇ ਸੁ ਮਨ ਕੀਆ ਰਛਿਆ ਸੋ ਸੋਪਾਦਿਲੀ ਵਾਲ ਸਿਖ ਗੁਰ ਮਹਲ ਕੋ ਰਾਖਾ। ਇਹੀ ਭੇਦ ਗੁਹਜ ਕਾਹੂ ਨ ਲਾਖਾ । ਭਈ ਪ੍ਰਾਤ ਆਏ ਗੁਰ ਆਪ ਚਮਕੌਰ। ਜੈਸੇ ਰਾਮ ਧਾਏ ਬਨ ਕੋ ਸਬ ਛੋਰ। ਚਾਲੀਸ ਸਿਖ ਸੰਗ ਛੂਟੋ ਰੈਨ ਸਾਰਾ। ਜਾਨੀ ਨਹੀਂ ਸੰਗਤ ਜੀਵਨ ਕੇ ਦੁਆਰਾ॥ਲੜੇ ਚਮਕੌਰ ਫੌਜ ਆਇ ਦਸ ਲਾਖਾ। ਖੁਆਜਾ ਤੁਰਕ ਝੂਠਾ ਪਕੜਨ ਅਭਲਾਖਾ। ਸੁਨੀ ਬਾਤ ਸਬੇ ਦੇਸ ਦਗਾ ਦੁਸਟੀ ਕੀਨਾ। ਮਹਾਰਾਜ ਨਾਸ ਕਰਿ ਤੁਰਕਨ ਕੀ ਈਨਾ। ਲੜੇ ਬਹੁਤ ਲੜਾਈ ਦਿਵਸ ਹੀ ਤੁਰਕ ਸਾਰਾ। ਸਿਖ ਕਹਿ ਪਾਤਿਸਾਹਿ ਛੋਡਹੁ ਅਖਾਰਾ॥ਤੁਝ ਰਹੈ ਤਾਂ ਪੰਥ ਕੋ ਮੂਲ ਸਾਰਾ। ਹਮ ਸਾਰਖੇ ਸਿਖ ਹੋਵੈ ਹਜਾਰਾ । ਸਗਲ ਰੈਨ ਸਿਖ ਨੇ ਅਰਜੀ ਲਗਾਈ । ਹਸੇ ਦਿਆਲ ਗੁਰੂ ਜੀ ਇਕ ਬਾਨਨ ਚਲਾਈ। ਦਸ

ਹਜਾਰ ਮਾਰਾ ਚਲਤ ਇਹ ਦਿਖਾਵਾ। ਕਲੂ ਕਾਲ ਪਹਿਰ ਹਰਿ ਹੁਕਮ ਦਿਲ ਮਨਾਵਾ। ਮਾਨ ਬਾਤ ਦਿਆਲ ਹੋਇ ਸਿਖਨ ਕੋ ਸੰਗ। ਚਲੇ ਤਾਲ ਕੀਨਾ ਮਾਹਿ ਮਾਇਆ ਅਭੰਗ। ਗਇਆ ਹਿੰਦ ਪੀਰ ਕਹਿ ਤਾਲੀ ਬਜਾਈ। ਪੀਛੇ ਕਹਾ ਖੁਆਜਾ ਪਕਰੋ ਸਹਾਈ। ਪੜਾ ਰੌਲਾ ਗੌਲਾ ਧਾਏ ਸੈਨ ਈਸ। ਚਲੋ ਜਾਇ ਦਖਨ ਦਿਸਨ ਵੀਚ ਧੀਸ। ਦੂਰ ਚਲੈ ਦਿਵਸ ਪੰਚ ਦਸ ਕੀ ਕੋਸਾ । ਪੁਨਾ ਰਾਇ ਧਾਇ ਇਕ ਕਲਤ ਕਰ ਧੋਸਾ ।ਸੋ ਭੀ ਸੁਣੋ ਗਏ ਮਤਸਵਾੜ ਬਾਗਾ। ਦੋ ਪਠਾਣ ਮੰਗਵਾਇ ਘਰ ਹਿੰਦ ਸਾਧਾ । ਦੋ ਪਹਰ ਕਾਟ ਖਾਇ ਬਾਨ ਖਾਇਜਬਹ ਮਾਰਾ।ਨੀਲ ਬਸਤ੍ਰ ਹਾਜੀ ਕਹਾਇਓ ਦਿਵਾਰਾ। ਛਲਹਿ ਜਾਨ ਤੁਰਕਨਿ ਨਿਆਜ ਖਾਨ ਦੀਨਾ।ਬਰਖ ਰੋਜ ਸਿਖ ਨਿਬਾਹ ਖਵੀਨਾ। ਗਨੀ ਖਾ ਸੁ ਭ੍ਰਾਤ ਸਹ ਦੋਇ ਸਿਖਾ ਖਾਇਆ। ਦਈ ਕਰਦ ਤਵ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਮੰਤ੍ਰ ਦ੍ਰਿੜਾਇਆ। ਹੋਆ ਕੜਾ ਸੁਹਵਾਦ ਦੇਖ ਤੁਰਕ ਗਨੀ ਖਾਂ। ਮੰਨੀ ਬਾਤ

ਪੀਰ ਵਲੀ ਸਿਦਕ ਸਾਬਤ ਅਸਾਂ। ਬਾਹਰ ਜਾਇ ਵਿਦਾ ਕਰਿ ਲਿਖਾ ਦੀਨ ਪਟਾ। ਮਮੈ ਸਿਖ ਮੰਨੈ ਦੀਆ ਸੇਵ ਸਟਾ ॥ ੫੫॥ ਸਾਖੀ ਪੂਰੀ ਹੋਈ ਬੋਲਹੁ ਭਾਈ ਜੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ।

ਸਾਖੀ ਛਪਿੰਜਵੀਂ ਚਲੀ

ਮਗਨੈ ਪਰੇਮ ਪਾਇ ਚਲ ਜਾਵੈ। ਸਿਖ ਦੋਇ ਸੰਗ ਟੈਹਿਲ ਕਮਾਵੈ। ਏਕ ਸਿਖ ਗੁਰ ਚਰਨੀ ਲਾਗਾ। ਲੀਆ ਪਛਾਣ ਗੁਰ ਬਡ ਮਹਾ ਭਾਗਾ। ਘੋੜਾ ਦੇ ਅਸਵਾਰ ਕਰਾਏਗੁਰ ਆਗਿਆ ਫਿਰ ਮੁੜ ਘਰ ਆਏ। ਪੀਛੇ ਭਾਣਾ ਜੋ ਕੁਛ ਹੂਆ। ਬਡੀ ਮਾਤ ਸੰਗ ਗੁਰ ਸੁਤ ਮੂਆ। ਬਿਓਗ ਕਥਾ ਬਰਨੀ ਕਿਮ ਜਾਈ। ਸ਼ਹਿਰ ਸਿਰੰਦ ਤੁਰਕ ਰਹੈ ਜਾਈ। ਗਿਰ ਕਰ ਮਰੀ ਮਾਤ ਸੁਨ ਐਸੇ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਬਿਓਗ ਦੇਵਕੀ ਜੈਸੇ। ਦੁਸਟਨ ਬਾਲ ਮਾਰੇ ਅਤੇ ਪਾਪੀ। ਉਜੜੀ ਜਬ ਤੁਰਕਣ ਸਬ ਥਾਪੀ। ਸੁਣੋ ਗੁਰੂ ਕੀ ਅਕਥ ਕਹਾਣੀ। ਤੀਨ ਮਾਸ ਲਗ ਲਖਾ

ਨ ਪਾਣੀ॥ਕਾਂਗੜ ਤੇ ਸੁਣ ਪਾਇ ਸਮੀਰ। ਚਰਨੀ ਪਰਾ ਚਲੋ ਹਮ ਤੀਰ। ਬੋਲੇ ਹਮ ਤੁਰਕਨਿ ਹਮ ਬਾਦ॥ਮਾਨ ਬਾਤ ਦੇ ਸਿਰ ਕਰ ਬਾਜੀ। ਘਰ ਲੇ ਚਲਾ ਬੋਲਿ ਕਾ ਗਾਜੀ। ਰਹੈ ਨਿਤ ਤਹਾਂ ਜਾਇ ਅਖੇੜਾ। ਮਾਰੀ ਬਾਦੀ ਤੁਰਕਨ ਚੇੜਾ। ਬਾਦਲ ਸੂਰਜ ਲੇਤ ਛਪਾਈ॥ਤਊਨ ਛਪੇ ਜਦ ਲਿਖਾਈ। ਬਡੀ ਟਹਿਲ ਬਹੁ ਭਾਵ ਕਰਸੀਰ। ਗੁਰ ਢਿਗ ਬੈਠਾ ਰਹੈ ਕਬੀਰ। ਜਬ ਗੁਰ ਕਹੇ ਮਾਂਗ ਸਿਖ ਮੇਰੇ। ਛੂਟੈ ਚਉਰਾਸੀ ਮਮ ਤਨ ਕੇਰੇ। ਇਕ ਦਿਨ ਥਾਲ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਗੁਰ ਦੀਨਾ। ਮਿਟੈ ਜਨਮ ਦੁਖ ਕਹਿਓ ਪ੍ਰਬੀਨਾ॥ ਘਰਲੈ ਗਇਆ ਗੁਰ ਆਗਿਆ ਹੋਈ। ਸਗਲ ਕੁਟੰਬੀ ਬਾਂਟਤ ਸੋਈ। ਦੇਖ ਮਾਂਸੁ ਝਟਕਾ ਸਭ ਡੇਰੇ। ਮਾਰੇ ਪੀਰ ਗੁਗਾ ਘਰ ਉਚੇਰੇ। ਸਭਿ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਸਿਮਟ ਕੇ ਘਰ ਕਾ॥ਦੀਓ ਦਬਾਇ ਸਮੀਰਹਿ ਝਟਕਾ॥ਭੁਨੇ ਸਾਰੇ ਗੁਰਆਗੇ ਆਇਆ। ਤਦ ਪੂਛਾ ਗੁਰ ਸਾਚਿ ਸੁਣਾਇਆ। ਪਰਾ ਪਾਇ ਮੁਹਿ ਰਾਖੋ ਅਬਹੀ॥ ਬੇਗੁਰ ਕਲ ਆਇਓ ਜਬਹੀ॥

ਸੋਇਆ ਰੈਨ ਜਾਇ ਜਾਟੂ ਸਮੀਰਾ। ਭਰਮ ਮੁਨੀ ਸਮ ਜਨਮ ਸੁ ਕੀਰਾ। ਹੰਸ ਕਾਕ ਪਸੂ ਕਿਰਮ ਨਰ ਨਾਰੀ।ਭਰਮਤ ਭਰਮਤ ਆਈ ਤਹਾਂ ਵਾਰੀ। ਜੰਗਲ ਦੇਸ ਜਨਮਾ ਸਤਿ ਬਾਰਾ। ਭੁਖਾ ਪੀਲੂ ਖਾਈ ਇਕ ਬਾਰਾ। ਲਗੀ ਪਿਆਸ ਸੁਧ ਆਈ ਸਮੀਰ।ਦਾਂਤ ਛੋਰ ਪੀਲੂ ਨਿਕਸੀ ਰ। ਚਕਤ ਹੋਇ ਗੁਰ ਸਨ ਜਾਇ ਕਹ। ਤੁਮਰੀ ਗਤਿ ਤੁਮਹੀ ਪ੍ਰਭ ਲਹਾ। ਹਸ ਬੋਲੇ ਗੁਰ ਸੁਣ ਮਮ ਸਿਖਾ। ਭੋਗੇ ਭਵ ਸਭ ਛੁਟਾ ਭਰਮ ਭਿਖਾ। ਮਸਤਕ ਨਿਵਾ ਪਾਂਇ ਰੋਇ ਪਰਾ। ਭਏ ਭਾਗ ਗੁਰ ਘਰ ਮਮ ਦਰਾ।ਜਾਂ ਬਿਧਿਕਾਂਗ ਬਰਖ ਬਿਤੀਤਾ। ਦਮਦਮੇ ਗਏ ਗੁਰੂ ਸੁਭ ਰੀਤਾ। ਤੀਨ ਬਰਖ ਤਹਾਂ ਗੁਰ ਰਹੈ ਮਾਸ ਦਿਵਸ ਕੁਛ ਊਨਾ। ਮਰਾ ਨੁਰੰਗਾ ਲਿਖਾ ਦਿਖਹਿ ਕਾਇਤ ਸਮਝੀ ਸੁਨਾ॥ ਪ੬॥

ਸਾਖੀ ਪੂਰੀ ਹੋਈ ਬੋਲਹੁ ਭਾਈ ਜੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ।

ਸਾਖੀ ਸਤਵਿੰਜਵੀਂ ਚਲੀ

ਸਤਿਗੁਰੂ ਪੂਰਨ ਕਿਰਪਾ ਕਰੀ ਫਲਿਆ ਚਿਤ ਅਨਕੂਲ। ਸਾਹਿ ਬਹਾਦਰ ਲੀਆ ਫਲ ਮੂਆ ਨੁਰੰਗਾ ਵਿਸੂਲ।ਭਈ ਲੋੜ ਤਬ ਤੁਰਕਪਤਿ ਪੀਰਨ ਖੋਜਤਿ ਸੋਇ। ਦਾਸ ਭਾਵ ਹੋ ਬੋਲ ਪਠ ਗੁਰੂ ਨ ਸਨੀ ਸਮੋਇ॥੨॥ਚਲੇ ਸੁਭਾਵਕ ਦਖਣੀ ਸੁਣੀ ਸਾਹਿ ਨਿਪਦਾਸ।ਆਪਤੁਰਾ ਮਾਰਗ ਮਿਲਾ ਦਿਲੀ ਗੁਰ ਸਹਿਬਾਸ। ਮਾਸ ਪਾਂਚ ਦਿਲੀ ਬਸੇ ਕਾਰਜ ਸਾਧੇ ਤੀਨ। ਸੇਵਕ ਸੰਗਤ ਕਹੇ ਰਹੈ ਮੈਹਲ ਬੁਲਾਵੇ ਕੀਨ। ਤਬ ਬੋਲੇਗੁਰ ਸੰਗਤੀ ਨੂੰ ਤੁਮ ਸੇਵੈ ਦੁਇ ਸਾਸ। ਮਿਲੈ ਨ ਮੋਸੋ ਤੇ ਤੁਮੇ ਕਿਰਪਾ ਤੁਮਾਰੀ ਤਾਤ।ਜਨਕ ਥਾਇ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਾ ਤੀਜ ਸਾਹ ਸਨ ਨੇਹ। ਦਖਣ ਚਲੇ ਬਹੁ ਭਾਈ ਸੋ ਗੁਰੂ ਦਿਖਾਇਆ ਏਹ। ਚਲਸਾਹ ਦਖਣ ਜਿਤਾ ਬਹੁਤ ਕੀਆ ਤਬ ਮਾਨ। ਬੋਲੇ ਗੁਰ ਗੋਦਾ ਦਿਖੈ ਸੇਵਾ ਮਹਲ ਨਿਦਾਨ । ਆਇ ਬਹੁਤ ਸੇਵਨ

ਕੀਆ ਮਾਤਾ ਦੇਨੋ ਮਾਨ। ਸੁਣੀ ਕਥਾ ਹਮ ਸੰਗ ਨਹਿ ਸਿਖਨ ਕਹੀ ਸੁਹਾਤ। ਮਾਤਾ ਲਿਆਈ ਹਮੇ ਸਾਹਿਬਸਿੰਘਕਹੋਸਾਚਸਤਗੁਰ ਸੰਗਮਾ ਕਰਦੀਆ ਵਰ ਦੀਨਾ ਗੁਰ ਰਾਚ ॥ ੯ ॥ ਚਲੇ ਗੁਰੂ ਹਮ ਸੋ ਜਬ ਮਾਰਗ।ਲਗੀਪਿਆਸੇ ਇਕ ਪੂਛਾ ਬਾਰਗ। ਸਿਖ ਜਾਇ ਪਾਣੀ ਲਿਆਏ। ਬਿਪਰੀ ਗਿਰ ਕੀ ਸੁਚ ਬਤਲਾਏ। ਤਾਕਾ ਕਲ ਗੁਰ ਦੀਨਾ ਡਾਰ। ਬੋਲੇ ਵਾਕ ਸੁਧਨਾ ਵਾਰ। ਏਕਲੇ ਕੀ ਕੁਛ ਸੁਧ ਨ ਕਰਨੀ। ਬਹੁਤੇ ਜਹਾਂ ਸੁਚ ਵਰਨੀ। ਭਗਤਿ ਸੁਧ ਨਹੀਂ ਸੂਧ ਅਚਾਰ। ਬਹੁਤ ਨਰਗਹਿ ਸਦ ਸੁਧ ਸਵਾਰ। ਘਰ ਸੁਧੀ ਗ੍ਰਿਹਸਤੀ ਜਹ ਬਹੁਤੇ। ਏਕਲ ਘਰ ਧ੍ਰਿਗ ਦੇਵਨ ਭੁਗਤੇ। ਦੋਹਿਰਾ॥ ਸੁਧ ਏਕਾ ਕੀ ਭਲਾ ਸੁਨ ਦੇਹ ਮਨਸੁਧ॥ਗ੍ਰਿਹੀ ਬਹੁਤੇ ਸੁਧ ਘਰ ਸਚਿ ਤਨ ਮਨ ਬੁਧ ॥ ੧੩ ॥ ਪੂਹ ਕਰ ਤੀਰਥ ਸਤਿਗੁਰ ਗਏ। ਬਾਬਾ ਘਾਟ ਸਿਧ ਜਹਾ ਨਏ। ਤਹਾ ਦਾਨ ਚੇਤਨ ਦਿਜ ਦੀਆ। ਪੂਛੀ ਜਾਤ ਖਾਲਸਾ ਤੀਆ। ਸੁਨ ਲੋਗਨ ਅਚਰਜ

ਤਹਾਂ ਮਾਨ। ਪੀਰ ਖਵਾਸ ਰਾਜ ਸੁਤ ਜਾਨ। ਤੀਰਥ ਪਾਰ ਬਾਣ ਦਿਖਲਾਵਾ॥ਭਈ ਗੁਹਾ ਤਹਾ ਨਾਗਰ ਹਾਵਾ॥ ਸਿਧ ਗੁਹਾਜ ਹੋ ਜਾਨੇ ਨ ਜਾਨੇ। ਮਾਰ ਦੇਖ ਸਰ ਅਚਰਜ ਆਨੇ। ਹਮਰੇ ਸਿਖ ਆਇਗੋ ਨਰਵਰ॥ਮੁਗਲ ਮੁਕਬਰ ਬੇਗ ਕਹਾਵੈ। ਦਿਲ ਵਾਲੀ ਸੋ ਦੇਖਨ ਧਾਵੈ। ਤੀਨ ਮਾਸ ਤਿਨ ਸੇਵਾ ਸੰਗ॥ਜਾਸਿ ਪਹੁਚਾਇ ਗੋਦਾ ਰੰਗ। ਬਿਦਿਆ ਹੋ ਤਿਨ ਪਾਇਆ ਸਮੇਂ ਸੇਰ। ਬਖਸਾ ਸਿਖਤੋਲ-ਦੇਹ ਸੇਰ। ਇਕ ਬਾਲਕ ਪਾਤਸਾਹੀ ਬੰਦਾ॥ ਮਿਲਾ ਗੁਰੂ ਸਿਉ ਸੇਰ ਨਿਸੰਗਾ। ਗਏ ਤਹਾਂ ਤਟ ਦੇਖਾ ਸਰਭਾ॥ਅਪਨਾ ਆਸਨ ਪਹਿਲੈ ਤਪਕਾ॥ ਮੁਗਲ ਬਾਦੀਏ ਝਗਰਾ ਕੀਨਾ॥ ਸਾਹ ਬਹਾਦਰ ਨਿਰਨਾ ਦੀਨਾ॥ਤਪ ਕੀ ਮਾਲ ਵਿਭੂਤ ਦਿਖਾਈ। ਜੋ ਜਨ ਭੂਮ ਦੀਨ ਹਰਖਾਈ। ਜਹਾਂ ਬਾਗ ਤਹਾਂ ਰਹੈ ਬੈਰਾਗੀ। ਬਾਮਨ ਕੁਲ ਸੇਵਕ ਤਪਰਾਗੀ। ਸਹਜ ਸੈਨ ਕਾ ਬੈਠਾ ਰਹੈ॥ ਭੁਗਤ ਆਪਣੀ ਆਪੇ ਕਰਹੈ॥ ਏਕ ਦਿਨਾ ਪ੍ਰਭ ਗਏ ਸ਼ਿਕਾਰ । ਤਾਕਾ ਮਿਰਗ

ਪਾਇਆ ਕਰ ਹਾਰ ॥ ੨੧ ॥ ਤਾਕੇ ਘਰ ਜਾਇ ਖੜੇ ਦੁਆਰੇ। ਪਟ ਅੰਤਰ ਝੋਗਨ ਸਮੇ ਸੇ ਧਾਗੇ। ਕਿਸੀ ਕਰਮ ਬੈਠੇ ਤਿਸ ਖਾਟ। ਸਿਖੀ ਤਿਸੀ ਕੇ ਬਰਜ ਬਾਟ। ਰਿਸ ਕੀ ਨਜਰ ਦੇਖੀ ਤਿਨ ਸਿਧਾ ਧਸੀ ਖਾਟ ਗੁਰਾ ਪਕਰੀ ਬ੍ਰਿਧਾ ਰਹੁ ਕਾਸਟ ਹਮ ਸੋ ਨਹੀਂ ਬੈਰਾ। ਅਪਨੀ ਧਰਨ ਹਮਰੋ ਮਨ ਰੈਹਰਾ ॥੨੩॥ ਠੈਹਰੀ ਖਾਟ ਦੇਖੀ ਤਿਨ ਨੈਨਾ। ਚਰਨਿ ਲਗਿ ਕਰਿ ਭਾਖੇ ਬੈਠਾ। ਰਾਖੋ ਮੋਹਿ ਗੁਰੂ ਤੁਮ ਸਾਚੇ। ਹਮਰੇ ਕਰਮਨ ਸੇ ਮਤ ਰਾਚੇ। ਉਚਰੋ ਵਾਕ ਸੇਵਕ ਕੋ ਕਰੇ। ਤੁਮਰੇ ਵਾਕ ਕਰਨਾ ਸੋ ਭਰੇ। ਤਬ ਹਸ ਬੋਲੇ ਹਮ ਕਰਨਾ ਪੰਥ। ਹੁਕਮ ਕਰਤਾਰ ਕਾ ਤੁਰਕ ਹਥ। ਤੁਮ ਕੈਸੀ ਕਰਨੀ ਕੇਹ ਕਰਹੋ। ਪੂਛੈ ਤੁਝੇ ਸਾਚ ਹੀ ਉਚਰਹੋ। ਬੋਲਾ ਸਾਧੂ ਅਬ ਤੁਮ ਮਾਲਕ। ਤੁਮਰਾ ਬੰਦਾ ਕਰੋਨ ਆਲਕ॥੨੬॥ ਹਸ ਬੋਲੇ ਹਮ ਦੀਨਾ ਹੁਕਮ। ਬਾਲੂ ਮਹਿ ਨਿਕਾਸਾ ਰੁਕਨ। ਦੇਸ ਪੰਜਾਬ ਜਾਹੁ ਮਿਲ ਬਦਲ। ਬਿਮੁਖ ਹੋਏ ਮੋਰੇ ਮਨ ਰਦਲ। ਪੰਥ ਤੇਜ ਤੇਰੇ ਕੋ ਹੀ

ਦੀਨਾ। ਕਹਿ ਇਹ ਵਾਕ ਸਮਤ ਤਬ ਕੀਨਾ। ਲਗੇ ਦਿਨੇ ਤਬ ਸਿਖ ਅਧੀਨਾ। ਰੋਵਤ ਨੈਣ ਕਰ ਹੈ ਪੁਲਕਤ ਸੀਨਾ ॥੨੯॥ ਦੇਹ ਕਮਾਨ ਖੜਗ ਇਹ ਸਾਡਾ। ਚਰਨੇ ਪਰੇ ਮਤ ਦੇਹ ਜਬਾਬਾ। ਜਬ ਗੁਰ ਕਹਾ ਕੰਮ ਇਕ ਮੇਰਾ। ਭੋਗੇ ਸੂ ਮਨ ਖਾਲਸਾ ਮੇਰਾ। ਤਿਨ ਤਬ ਕਹ ਏਕ ਕਿਆ ਕਰਹੂ। ਰਹੇ ਲਾਜ ਮਮ ਬਦਲਾ ਸਰਹੂ। ਹੂਆ ਬਚਨ ਸਭ ਸੈਨ ਭੰਡਾਰ। ਹੈਨ ਅਕਾਲੀ ਲਾਜ ਹਜਾਰ। ਮੀਚ ਆਖ ਤਿਨ ਮੀਚੀ ਨੈਨਾ। ਦੇਖੇ ਤਬ ਮਾਰਗ ਕੁਛ ਗਾਇਨਾ। ਚਰਨ ਪਰਾ ਦਿਖ ਪੂਛਨ ਲਾਗ। ਕੈਸੀ ਜੁਗਤ ਬਤਾਵਹੁ ਰਾਗ। ਬਹੁਤੁ ਕਹੀ ਗੁਰ ਸਿਖਨ ਰਾਖੇ। ਤੁਰਕਨ ਖੋਦ ਮਾਰ ਕਰ ਨਾਖੇ। ਸੁਨ ਬੰਦੇ ਤੁਮ ਖਾਲਸਾ ਪੰਥ। ਮਿਲੇ ਖਾਲਸਾ ਪਹਿਲੇ ਸੰਥ। ਜੋ ਤੋਕੋ ਖਾਲਸਾ ਸਾਲਸ। ਤਬ ਹਮ ਖੁਸ਼ੀ ਬਖਸ਼ੀ ਸਬ ਲਾਲਸਾ। ਆਪ ਜਬ ਹੀ ਤੋਹ ਨ ਹੋਆ। ਤੇਜ ਸਮਾਣ ਹੋਇ ਨ ਬੀਆ। ਮੋਨ ਭਏ ਇਹ ਬਚਨ ਉਚਾਰੀ। ਦੋਇ ਰਾਖੇ ਦੀਨੇ ਗੁਰ ਧਾਰੀ। ਭਲਾ

ਤਿਹਨ ਦੇਇ ਸਮਝਾਵਾ। ਲੂਟਨਿ ਨਗਰ ਬਗਵ ਮੁਹਿ ਭਾਵਾ ॥ ੩੪ ॥ ਪ੭ ॥ ਸਾਖੀ ਪੂਰੀ ਹੋਈ ਬੋਲਹੁ ਭਾਈ ਜੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ।

ਸਾਖੀ ਅਠਵਿੰਜਵੀਂ ਚਲੀ

ਬੰਦ ਬਖਸ਼ੀ ਖਾਲਸਾ ਚਲਾ ਤੇਜ ਦਿਖਰਾਇ । ਜੁਰੀ ਫੌਜ ਸਤਿ ਸਹਿਸਰ ਪੁਨ ਲਖ ਲਾਖ ਅਠ ਆਇ।ਦਬਕਾ ਸਾਹਿ ਦਿਲੀ ਪੜਾ ਤੁਰਕ ਪਛਾੜੀ ਲੀਨ।ਜੰਗਲ ਲੂਟ ਕਰ ਲੂਟ ਕੇ ਲੂਟੀ ਪਵਾਦੀ ਦੀਨ। ਸ਼ਹਿਰ ਸੰਢੌਰਾ ਮਾਰਾ ਤੁਰਕਨ ਪਰਬਤ ਲੂਟੀ ਕਾਂਛ। ਲੂਟੀ ਸਿਰੰਦੀ ਖਾਕ ਕਰ ਚਲੇ ਤੇਜ ਸੋ ਬਾਜ।ਸਤਲੁਦਰ ਢਿਗ ਸ਼ਹਿਰ ਬਜਾਰਾ। ਲੂਟ ਖੂਟ ਆਇ ਲੁਦਵਰ ਮਾਰਾ।ਮਾਝਾ ਦਰਪਣਲੂਟੀ ਦਖਣੀ। ਮਲ ਮਲ ਲੋਜ ਤਨ ਕੀ ਰਖਣੀ। ਪੁਰ ਗੁਰਦਾਸ ਲੂਟ ਕਰ ਧਾਏ। ਬਡਾ ਜੁਧ ਹਮ ਭੀ ਤਹਾਂਆਏ।ਮਿਲੇ ਲੋਗ ਸਿਖਨ ਬਤਲਾਵਾ।ਬਖਸ਼ੀ ਗੁਰਿ ਆਈ ਸਿਖਾ ਰਾਵਾ ॥ ੫ ॥ ਸੁਧਾ ਸਰੋਵਰ

ਕਰ ਦੀਦਾਰ। ਅਪਨੀ ਰੀਤ ਟੁਰੀ ਗੁਰ ਕਾਰ। ਭਈ ਸਪਰਧਾ ਖਾਲਸੇ ਸੰਗ। ਗੁਰਿਆਈ ਚਾਹਿ ਸਬਹ ਨਿਸੰਗ। ਤਬ ਖਾਲਸੇ ਬਿਓਂਤ ਬਨਾਤਾ। ਕਲੇ ਬਸਣ ਮਦਿਆ ਮੁਖ ਭਾਵਾ। ਵਹੁ ਤਹ ਧਰਮ ਆਪਨਾ ਬੈਸਨੋ। ਚਹੈ ਖਾਲਸਾ ਅਪਨਾ ਲਹਿਸਨੋ। ਗਈ ਫਰਿਆਦ ਦਖਨ ਦੇਸਾ। ਸਿਖ ਪੁਕਾ ਸਿਰ ਇਕ ਭੇਸਾ। ਬਚਨੁ ਹੋਆ ਰਹੈ ਖਾਲਸਾ ਊਹਾਂ। ਉਸਹਿ ਬੁਲਾਈ ਗਇਓ ਨ ਤਹਾਂ। ਰਾਤ ਹੀ ਭਾਗਾ ਮੂਰ ਗਈ ਸੰਗਤਿ। ਸਿਖ ਸੰਗ ਤਿਨਕਾਢੀ ਰੰਗਤਿ। ਭਾਗ ਸਿੰਧ ਪਾਰ ਜਹਾ ਰਹਾ। ਵਣਜਾਰੇ ਤੁਰਕਨ ਸੋ ਕਹਾ ॥੯॥

ਦੋਹਰਾ ॥ ਗੁਰੂ ਖਜਾਨਾ ਲੇ ਗਿਆ ਸਤਾ ਦੀਨੀ ਖੋਇ। ਲੂਟਾ ਤਾਹਿ ਖਜਾਨਾ ਮਰਾ ਜੁਧ ਮੇ ਸੋਇ ॥੧੦॥ ਪੋਤਾ ਫਤੇ ਸਿੰਘ ਰਹਾ ਲੁਕਾ ਪਹਾੜੀ ਜਾਇ। ਜਗਾ ਖਾਲਸਾ ਸਸਤ੍ਰ ਪਾਇ ਸਤਿਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਜਾਇ ॥੧੧॥

ਚੌਪਈ ॥ ਹਮ ਦੇਖਤ ਖਾਲਸਾ ਉਠਾ। ਤੁਰਕ

ਤੇਜ ਦੂਰ ਸਗਲ ਮਠਾਨੰਦ ਸਿੰਘ ਗਰਜਾ ਸਿੰਘ ਆਦੀ॥ਪੰਥ ਲਾਜ ਸਬਹਨਿ ਮਿਲ ਸਾਜੀ। ਦੇਵਾ ਸਿੰਘ ਅਤਰ ਸਿੰਘ ਸੂਰਾ॥ਮਦਨ ਸਿੰਘ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਪੂਰਾ॥ਕਪੂਰ ਸਿੰਘ ਗੁਰਬਖਸ਼ ਸਿੰਘ॥ ਚੋਲਾ ਸਿੰਘ ਸਜਣ ਸਿੰਘ॥੧੩॥ ਮਾਰੇ ਮਰੈ ਬਹੁਤ ਦਿਨ ਬੀਤੇ ਆਵਾ ਨਾਦਰਿ ਮੁਗਲੋ ਜੋਈ। ਤਾਂ ਪੀਛੇ ਸੁੰਵੀ ਤੂ ਹੋਈ। ਮਾਲਕ ਹਮਕੋ ਦਿਖੈ ਨਾ ਕੋਈ ॥੧੪॥ਯਾ ਬਿਧ ਕਥਾਨੈਨ ਕਰ ਦੇਖੀ। ਸਬ ਜਾਨੇ ਗੁਰਬਚਨ ਬਿਸੇਖੀ। ਸਤਿਗੁਰ ਕਥਾ ਮੁਖੋ ਨਾਹੇ ਭਾਖੀ। ਸੁਨੋ ਸਿਖ ਸਿਰ ਉਜਲ ਰਾਖੀ॥੧੫॥ਏਕਵੇਰ ਸਤਿਗੁਰ ਮੁਝ ਕਹਾ॥ਸਹਿਜ ਭਾਇ ਸੇ ਨਿਕਟੇ ਰਹਾ। ਪੂਛਾ ਤਬੈ ਸਾਖਾ ਗੁਰ ਭਾਖੀ॥ ਸੁਨੋ ਸਿਖ ਸਤਗੁਰ ਮੁਖੀ ਆਖੀ॥ ਦੋਹਿਰਾ॥ ਐਸੀ ਕਲਿ ਮਹਿ ਹੋਏਗੀ ਸਿਦਕੀ ਰਹੈ ਨਾ ਕੋਇ। ਸਿਖਨ ਪੂਛਾ॥ਕਿਉ ਨਿਭੈ ਪੰਥ॥ਤੁਮਾਰਾ ਸੋਇ॥ਚੌਪਈ॥ਬੋਲੇ ਸਿਖਜੀਤ ਪੰਜਾਬਾ। ਪੀਛੇ ਜੇਲਮ ਨਗਾ ਬਾਗਾ॥ ਦੋਆਬਾ ਸਤਿਲੁਦਰ ਕੀ ਧਾਰਾ। ਮਾਲਵਾ ਜੀਤ ਜੰਗਲ ਪਗ ਧਾਰਾ।

ਕੁਰਖੇਤ੍ਰ ਪ੍ਰਬਤ ਕੁਛ ਦਾਬਾ। ਸੰਬਤ ਬੀਤੇ ਅਠ ਦਸ ਸਾਠਾ। ਪੂਰਬ ਸਾਸੇ ਈਸੇ ਖਾਦਮ। ਇਤਤੇ ਸਿੰਘ ਲੁਟਹਿ ਸਬ ਖਾਦਰ। ਅੰਤਰ ਬੇਦ ਦਿਲੀ ਕੋ ਮਰਦ। ਤਾਂ ਲਗ ਦਿਲੀ ਬੈਠੇ ਮਰਦ। ਸੋ ਸਭ ਮਿਲਕੇ ਮੇਰੇ ਪੰਥ। ਧਸੈ ਮੰਤਰ ਸੇ ਮੁਝ ਸੁਤ ਸੰਥ। ਯਾਬਿਧ ਮੇਰੇ ਪੰਥ ਦੁਖੀਹੋਇ ਢੁਗੇਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੈਸੀ ਕਰੇ। ਚਿਤਵਤ ਹੀ ਐਸੀ ਹੋਇ ਜਾਇ। ਨਵੇ ਸਾਤਿ ਜਾਲ ਢਿਗ ਆਵੈ। ਦੋਨਿਹ ਸਾਲ ਫਿਰ ਤਾਂ ਮੈਂ ਮਿਲੈ। ਰੌਲੀ ਪਰੈ ਦੇਸ ਸਬ ਰੁਲੈ। ਉਠੇ ਰਖਕ ਦੋਸਨਕੋ ਦੂਲੋ। ਸਬ ਰਾਜਨ ਕੇ ਪੁਟ ਦਇ ਮੂਲੋ ॥੨੩॥ ਤਬ ਸਬ ਲੋਗਨ ਦੁਖੀ ਹੋਏ ਮਰਦੇ ਗਏ ਸਬ ਦੇਸਾ। ਈਸੇ ਸੰਗਤਿ ਸਤ ਮਮ ਸੰਗਤਿ ਪੀਸੇ ਕੇਸਾ। ਮੋਰੀ ਰੀਸ ਕਰਹਿਗੇ ਮੌਨ। ਤਾਂ ਹਮ ਸਿਖਨ ਭੇਜੈ ਭੌਨ। ਏਕ ਅਕਾਲ ਚਹੁ ਦਿਸ ਝੂਲੇ। ਪਸਚਮ ਅਟਕ ਪਾਰ ਲੜ ਕੂਲੇ। ਏਕ ਸਹਾਈ ਤੂਲੜਾ ਮੂਲਾ ਗੁਰ ਕਾ ਸਿਖ। ਭੇਸ ਹਿੰਦੂ ਸਿਖ ਗੁਰੂ ਕਾ ਦੀਸਨ ਕੀਤੇ ਪਿਖ॥ ੨੬ ॥ ਪੜ ॥

ਸਾਖੀ ਪੂਰੀ ਹੋਈ ਬੋਲਹੁ ਭਾਈ ਜੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ।

ਸਾਖੀ ਉਨਾਹਠਵੀਂ ਚਲੀ

ਏਕ ਬੇਰ ਕੇਸ ਗੜ ਥੇ ਤਹਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਬੈਠੇ ਪਰੇਮ ਰਸ ਸਾਥ ਥੇ । ਸੰਗਤ ਨੂੰ ਹੁਕਮ ਹੋਇਆ ਹਮ ਸੇ ਜੋ ਪੁਛਨਾਂ ਸੋ ਨੰਦ ਲਾਲ ਬਤਾਵੇਗਾ । ਤਾਂ ਨੰਦ ਲਾਲ ਲਿਖਾੜਾ ਲਿਖਾਰੀਆ ਕਾ ਏਕਠਾ ਕੀਆ । ਪਾਤਿਸਾਹੀ ਲਿਖਾਰੀ ਅਰ ਕਵੀਸ਼ਰ ਬੁਲਾਏ। ਕਹਿਕੇ ਕਵੀਸਰੀ ਬੁਲਾਇ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਕੇ ਹਜ਼ੂਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਰਾਜੀ ਕਰਿਆ ਕਰੇ । ਵਰਸ ਦਿਨ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਰੋਧਵੰਤ ਰਹੇ ਥੇ। ਕੇਸ ਧਾਰ ਕੇ ਪੌਹਲ ਦੇਕੇ । ਲਈ ਪਾਹਿਲ ਤਾਂ ਸੰਗਤਿ ਵਰਣਾ ਕੀ ਮੂਹ ਮੋੜ ਗਏ । ਲਗੇ ਕਹਿਣ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਸਿਰੜੂ ਹੋਯਾ ਜੋ ਜਨੇਊ ਉਤਾਰਕੇ ਝਾੜਾ ਨੂੰ ਪਹਿਰਾਇਆ ਤਾਂ ਬਚਨ ਹੋਯਾ ਗੁਰੂ ਕੀ ਸੰਗਤਿ ਝਾੜ। ਏਹ ਸਮੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂਜੀ ਮਾਹਿ ਅਰ ਲੋਹਾ ਤੇਲ ਦਾਨ ਕੀਆ । ਦੀਆ ਅਰਦਾਸੀਏ ਨੂੰ।ਸ੍ਰੇਸਟ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ

ਨੂੰ ਵੰਡ ਦੇਹ। ਸੌ ਮਣ ਲੋਹਾ ਮਾਹਿ ਸੌ ਮਣ ਅਤੇ ਤੇਲ ਬੀ । ਤਾਂ ਅਰਦਾਸੀਏ ਕਹਿਆ ਹਜੂਰ ਜੀ ਸਚੇ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹ ਬਾਮਣ ਨਹੀਂ ਲੇਤੇ। ਤਾਂ ਬਚਨ ਹੋਇਆ ਫੇਰ ਪੁਛਿਆ ਆਰਦਾਸੀਏ ਕੋ ਕਿਆ ਕਹਿਤੇ ਹੈਨ ਤਾਂ ਅਰਜ ਕੀਤੀ ਜੀ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹ ਜੀ ਸਚੇ ਸਾਹਿਬ ਤੁਮਾਰੀ ਤੁਮ ਹੀ ਜਾਨ। ਤਾਂ ਅਰ-ਦਾਸੀਆ ਡਰ ਗਇਆ ਤਾਂ ਸਾਹਿਬਸਿੰਘ ਕਹਿਆ ਸਚੇ ਸਾਹਿਬ ਕਹਤੇ ਅਧਕਾਰੀ ਨਹੀਂ ਰਹੈ। ਖਤਰੀ ਹੋਇਕੇ ਜਨੇਊ ਲਾਹਿ ਦੀਆ। ਕੁਲ ਕੇ ਸੋਢੀ ਜਬ ਕਹਿਤੇ ਹੈਨ ਗੁਰੂਕੇ ਬਾਵਰੇ ਹੋਇ ਗਏ ਹੈਨ। ਸੁਣ ਕਰ ਤਾਂ ਬਚਨ ਹੋਆ ਸਿਖਾ ਭਲੇ ਕਰੋ।ਅੰਗੁਠੀਆਂ ਕੜੇ ਲੋਹੇ ਦੀਆਂ ਮਾਲਾ ਬਣਾਇ ਲਿਆਵੋ।ਮਾਨ ਬਚਨ ਤਿਵੇ ਹੀ ਕਰਾਇਕੇ ਸਿਆਮ ਸਿੰਘ ਲੈ ਕੇ ਦੀਵਾਨ ਵਿਚ ਰਹਿਰਾਸ ਦੇ ਵੇਲੇ ਭੇਟ ਗੁਰੂ ਕੇ ਆਗੇ ਧਰੇ ਤਾਂ ਗੁਰੂਜੀ ਬੋਲੇ ਦਾਤਾ ਭੁਗਤਾ ਆਪ ਤੂੰ ਤੁਸਿ ਦੇਵਹਿ ਕਰਹਿਪਸਾਉ। ਤੂ ਜਾਣੇਈ ਸਭ ਸੇ ਦੇਲੈਸਹਿ ਜਿੰਦ ਕਵਾਉ।ਫੇਰ ਵੰਡ ਦਿਤੇ ਦੇਇ

ਕੜੇ ॥ ੧ ॥ ਏਕ ਛਾਪ ॥ ੧॥ ਦੋਇ ਚਕਰ ॥੨॥ ਜੰਜੀਰੀ ਇਕ ॥ ੧ ॥ ਕਰਦ ਇਕ ॥ ੧ ॥ ਪਾਂਚ ਭਲ ॥ ੫॥ ਸਰਬਤ੍ਰ ਨੂੰ ਵਰਤਾਇ ਦਿਤੇ ਖਾਲਸੇ ਲੈ ਲੀਤੇ। ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਇ ਤਾਂ ਬਚਨ ਕੀਆ ਕਹੀ ਗੁਰੂ ਖਾਲਸਾ ਹੋਵੇਗਾ ਨਿਤਾਣਿਆਂ ਕਾ ਤਾਣ ਨਿਥਾਵਿਆਂ ਕਾ ਥਾਂਵ। ਬਚਨ ਹੋਇਆ ਬ੍ਰਹਮਣ ਪਤਿ ਗਵਾਈ॥ ਗੁਰ ਛੋਡਾ ਗੁਰੂ ਨੇ ਛੋਡਾ ਗੋੜਾ ਤੇ ਰੋੜਾ ਸਨੋੜੀ ਹੋਏ ਪਹਿੜੀ ਕਾਮ ਕੂਬਜ ਮਾਥਰਾ॥ ਉਠਾਵੇ ਸਿਖ ਸਾਥਰਾ। ਤਾਂ ਦੇਖਕੇ ਕ੍ਰੋਧ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਪੁਰੋਹਿਤ ਖੜਾ ਹੋਇ ਹਥ ਜੋੜਕੇ। ਤਾਂ ਬਚਨ ਹੋਆ ਸਾਰਸਤਾ। ਖਾਲਸੇ ਕੀ ਜੁਗਤ ਰਹੁ ਕਾਹੁ ਭੇਸ ਖਾਲਸੇ ਕੇ ਦਰਵੇਸ ਤੁਮਾਰਾ ਹੋ ਬੇਸ ਸੰਭਲ ਪੁਰ ਬੰਸ ਵਿਸਨ ਜਸ ਕੁਲ ਤੁਮਾਰੀ। ਪਰਜਾ ਕੀ ਰਖਵਾਰੀ ਨਿਹਕਲੰਕਹ ਹੋਵੇ। ਕੁਲਸਨਾਥ ਸੋਹੈ। ਤਾਂ ਸੋਢੀਆਂ ਹਥ ਜੋੜੇ। ਤਾਂ ਬਚਨ ਹੋਇਆ ਮੇਰਾ ਗੁਰਿਆਈ ਕਿਨਕੇਮਨ ਭਾਈ॥ ਵਧਹੁ ਕੁਲ ਤਾਹਿ ਕਾਮਮ ਪੰਥ ਕੇ ਨਾਹ ਕਾ। ਮਾਨੇ ਮੁਝ ਸਮਾਨ

ਬਸੀਅਹੁ ਮਮ ਧਾਮ। ਤਬ ਡਰ ਕੇ ਖਤਰੀ ਆਏ ਹਥ ਜੋੜਕੇ ਸਰਣ ਪੜੇ। ਤਾਂ ਬਚਨ ਹੋਇਆ ਮੇਰੇ ਪੰਥਕੇ ਅਧੀਨ ਰਹੋਗੇ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਸੁਖੀ ਹੋਵੋਗੇ ਸਾਰੇ ਜਗਤ ਕੀਕਾਰ ਖਾਲਸੇ ਲਾਈ ।ਅੰਬੀਰੀ ਫਕੀਰੀ ਤਬੀਰੀ ਦੁਹੀਰੀ ਅਕਲਕੀਰੀ ਦਾਨ ਕੀ ਦਹੀਰੀ ਬੰਦੂਖ ਤਰਗਸਗੀਰੀ। ਰਾਜ ਮੰਤ੍ਰ ਦਾਤਿ ਉਦੇ ਸਿੰਘ ਨੇ ਅਤੇ ਮੋਹਰ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਧੰਨਾ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਮਾਨ ਸਿੰਘ ਦਾਨ ਸਿੰਘ ਚੜ ਸਿੰਘ ਜਿਮੀਦਾਰ ਗੋਤ ਨੂੰ ਬਖਸ਼ਾ। ਕਹਿ ਕੇ ਉਠੇ ਮੰਦਰ ਮੇਂ ਗਏ। ਮਾਤਾ ਜੀਤੋ ਜੀ ਚਰਣੀ ਲਗੀ। ਪਾਤਿਸਾਹ ਬੇਟੇ ਕੀ ਕਰਨਗੇ। ਸਰਦਾਰੀ ਦਿਤੀ ਸਿਖਾਂ ਨੂੰ। ਤਾਂ ਹਸ ਬੋਲੇ ਤੁਮ ਸਚਾ ਘਰ ਮਲੋ। ਸਬ ਤੁਮਾਰੀ ਆਗਿਆ ਮੰਨੇਂਗੇ। ਅਰ ਸਿਧੀ ਸਰਦਾਰੀ ਤੇਰੇ ਕੁਟੰਬ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਜਹਾਂ ਤੁਮ ਦਹੀ ਏਹ ਕਹਿਕੇ ਸਮਾਧ ਲਗਾਈ। ਮਥਾ ਟੇਕ ਮਹਲ ਗਇਆ ਵਾਕ ਮੰਨਿਆ ॥੫੯॥ ਸਾਖੀ ਪੂਰੀ ਹੋਈ ਬੋਲਹੁ ਭਾਈ ਜੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ।

ਸਾਖੀ ਸਠਵੀਂ ਚਲੀ

ਵਰਤਾਰਾ ਵਰਤੇਗਾ ਜਗਤਿ ਸੁਨੋ ਸਿਖ ਚਿਤਿ ਲਾਇ।ਸਤਿਗੁਰ ਜੈਸੀਭਾਵਸੀਤੈਸੀ ਚਲਸੀਵਾਇ। ਏਕ ਬੇਰ ਸਤਿਗੁਰ ਤਬ ਸਭ ਦਿਵਾਨ ਚਉ ਫੇਰ। ਬੋਲੇ ਦੇਖਿ ਕਰ ਖਾਲਸੇ ਥੇ ਰਾਜ ਫਿਗ ਘੇਰ।ਤਬ ਉਸ ਬੇਰ ਸਿੰਘ ਜਸਪਾਲ ਆਇਆ ਮਦਨ ਸਿੰਘ ਰਜਪੂਤ ਬੀ ਥਾ। ਤਾਂ ਗੁਰਾਂ ਕੋ ਪੁਛਿਆ ਸਿਆਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਪਾਤਿਸਾਹ ਖਾਲਸਾ ਥੋੜਾ ਅਤੇ ਵੈਰੀ ਹਿੰਦੂ ਮੁਸਲੇ ਬਹੁਤੇ ਕੈਸੇ ਰਾਜ ਠਹਿਰੇਗਾ। ਤਾਂ ਬਚਨ ਸ੍ਰੀ ਮੁਖ ਪਾਤਸਾਹੀ ੧੦॥ ਖਾਇਗੋ ਖਰਚ ਲੇਗੋ ਲਾਲ।ਸਰਕੇਗਾ ਜੁਧੁ ਮਾਹਿ ਕਰੇਗੇ ਨਿਹਾਲ ਖਾਰ ਲਗ ਲਛਮੀ ਸਿਮਟ ਨਗਰੀ ਆਣੇ ਸਾਰ। ਖੜੇ ਲੜੇ ਸੰਗਰਾਮ ਮੈਂ ਖਾਲਸ ਕਰੈਗੇ ਪਾਰ। ਖਾਨ ਖਾਇ ਲਸਕਰ ਪਰੇ ਕਰੈ ਸਾਰਕਾ ਸੇਲ।ਤਬੈ ਖਾਲਸਾ ਜਗੇਗੋ ਜਾਨੇ ਭਾਰਥ ਪੇਲ ॥੯॥ ਖੋਜੇ ਗੈ ਲੇ ਭੋਗ ਮੈਂ ਸਾਰ ਸੰਗਣੇ ਮਾਂਝ। ਸੁਨ ਧਿਆਨ ਗਣ

ਗਿਆਨ ਮੈਂ ਕਰੈ ਖਾਲਸਾ ਸਾਝ। ਸੁੰਨਲਲਾਤ੍ਰਿਯ ਪੰਚਵੇ ਉਨਸਸਾ ਪੰਚਾਸ। ਸੰਬਤ ਬਿਤਾਵੇ ਖਾਲਸਾ ਮਾਲਕ ਹੋਇ ਖਿਸ ਜਾਸਾਖਾਦਰ ਲਾਦਰ ਸਾਗਰੇ ਵੀਚ ਗੋ ਰਾਜਾ ਦਿਲੀ ਟਿਕੈ ਨ ਰਾਜ ਸਿਖ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਬਖਸੀਸ। ਨੌਂ ਨੌਂ ਨਾਗ ਮਿਲੇ ਮੇਦਨੀ ਮੁੰਡਤ ਤੋਰੈ ਸੀਸ। ਕਲਿ ਇਹ ਭਾਰਥ ਹੋਇਗੋ ਤਬ ਖਾਲ ਖਾਲਕ ਖਾਸ। ਏਕ ਸੁੰਨ ਤਰੈ ਮਾਗ ਦੀ ਕੋ ਰਾਵ ਬਿਲ ਸੈਰਾਜ। ਏਕ ਮੰਚ ਪਰਸੁੰਨਿ ਦੋਇਨੰਦ ਭੂਮ ਪਤਭਾਜ॥੮॥ਫਿਰਸੋਰਜਮੋਰਜਤੁਰਯ ਮੁਗਲ ਪਠਾਣਾ ਤੇਜ। ਚਾਰ ਸੁੰਨ ਆਧਾਉਪਰਹੇ ਖਾਲਸਾ ਰੇਲ॥੯॥ ਪਾਂਚ ਸੁੰਨ ਆਗਮ ਦੀਏ ਕਲਾ ਉਖਾਰੇ ਰਾਜ। ਮੀਤ ਭੀਤ ਫੁਟਨਿ ਖਲਕ ਕੁਰਮੈ ਕਲਮੈ ਸਾਜ॥੧੦॥ਏਕ ਓਰਦਿਪਦਛਣੀ ਗੋਰ ਮੌਨ ਪੁਨ ਫਿਰੰਜ।ਜਗੈ ਖਾਲਸ ਦਿਲੀਪ ਸਿੰਘ ਤੋ ਸਖ ਕਹਾ ਨਿਰਿੰਦ। ਮਾਲਵ ਕੈਰਵ ਜਾਂਗਲੀ ਮਾਝਾ ਪ੍ਰਬਤ ਅਟਕ।ਕਸ਼ਮੀਰੀਓ ਹੰਸਪੁਰੇ ਮਲਕਪੁਰੇ ਸੇ ਸਟਕ ॥੧੨॥ਪਸ਼ੌਰ ਜਲਾਲਾ ਕਾਬਲੀ ਲੇਵੇਂਗੇ ਜੋ ਕੇਸ।

ਤਬੇ ਖਾਲਸਾ ਸਿੰਧ ਦੂਰਦਿਲੀਕੇ ਸਿਰ ਭੇਸ॥੧੩॥
ਰੰਗ ਰੂਪ ਸਭ ਛਪੈ ਮੈ ਦਲੀਪ ਸਿੰਘ ਨੁਰੰਗ।
ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਮਾਏ ਘਰ ਲੋਹੇ ਛੋਹ ਭੁਜੰਗ ॥੧੪॥
ਕੋਈ ਦਿਨ ਖਾਏ ਸਹੀ ਲਹੁਪਰਕਾ ਇਕ ਸਮੀਰ।
ਸਾਧੇਗਾ ਸੋ ਖਾਲਸਾ ਹੋਇ ਮਮ ਦਸਤੰਗੀਰ॥੧੫॥
ਖਾਲਸਾ ਗੁਰੂ ਕਾ ਗੁਰੂ ਖਾਲਸਾ ਕਾ। ਤਾਂ ਸਿਖ ਮਥਾ ਟੇਕਿਆ ਅਤੇ ਪੁਛਿਆ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਗੁਰੂ ਕਾ ਭੀ ਦਰਸ਼ਨ ਤਬ ਹੋਇਗਾ। ਤਬ ਬਚਨ ਹੋਇਆ ਖਾਲਸੇ ਮੇਂ ਹੋ ਅਵਤਰੋਂਗਾ ॥੬੦॥ ਸਾਖੀ ਪੂਰੀ ਹੋਈ ਬੋਲਹੁ ਭਾਈ ਜੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ।

ਸਾਖੀ ਇਕਾਹਠਵੀਂ ਚਲੀ

ਤਾਂ ਸਤਿਗੁਰੂ ਚੁਪ ਕਰ ਦੇਖਣ ਲਗੇ। ਤਾਂ ਸਿਖਾਂ ਸਰਬਤ ਖਾਲਸੇ ਅਰਦਾਸ ਕਰੀ। ਸਚੇ ਪਾਤਿਸਾਹਿਭਾਣਾ ਵਰਤਾਰਾ ਸਮਝਾਇਆਕਹੀਏ ਤੇਰਾ ਪੰਥ ਸੁਨੈ ਹਾਨ ਲਾਭ ਕੀਕਥਾ ਕੈਸੇ ਹੋਇਗੀ॥ ਤਾਂ ਵਾਕ ਸ੍ਰੀ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ ੧੦ ॥ ਕਹਿਆ ਲਾਖ

ਵਾਰ ਜੁਗ ਚਲੈ ਬਤੀ ਸਹੰਸਰ ਮੂਲ। ਜਾ ਕਲਿ ਮੈਂ ਸਾਧੂ ਅਸਟ ਮਿਟੈ ਜਗਤ ਕਾ ਸੂਲ ॥ ੧ ॥ ਸੁਨੀ ਭਵਿਖਤ ਸੰਹਿਤਾ ਗੁਪਤ ਵਿਯਾਸਰਿਖ ਵਾਕ। ਕੁਛ ਅਨਭਵ ਫਿਰ ਕਹੌਂਗਾ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਮੁਖ ਵਾਕ। ਚਾਰਬ੍ਰਨ ਦੋਇ ਲੇ ਖਹਦ ਏਕਲਾਖਆਸ੍ਰਮਆਧਾ ਕਾਟੇ ਇਸਤ੍ਰੀ ਪਾਦ ਪਾਪ ਇਹ ਮਰਮ ॥੨॥ ਦੋਇ ਸਹੰਸਰ ਬਾਲ ਕਟੈ ਦੋਇ ਮਿੱਲ ਮੂੜ। ਦਸ ਹਜ਼ਾਰ ਮੇਲੇ ਕਟੇ ਪਾਂਚ ਲਗੇ ਛਟ ਧੂੜ॥੩॥ ਆਗੇ ਰਹੈ ਸੋਭੇਗ ਭਰ ਕਲ ਮੈ ਕਲਕੀ ਹੋਇ।ਵਰਨ ਆਸ੍ਰਮ ਕੋ ਛੋਡ ਜਿਤ ਪਖੰਡੀ ਘਰ ਸੋਇ। ਕਲ ਦਰਸਨ ਕੇ ਕਾਰਨੇ ਉਠੇ ਪ੍ਰਾਤ ਇਕ ਵਰਖ। ਨਗਰ ਦੇ ਕ ਹੋਇ ਦੇਖੀਏ ਤਬ ਦਰਸਾਵੇ ਮਰਖ॥੪॥ ਨਗਨ ਸਿਸਨ ਬਾਤ ਲਿਵ ਪੂਕਰ ਮੈ ਭੋਜਨ ਖਾਇ।ਨੀਲ ਵਸਨ ਬੋਲੇ ਹਸੇ ਦੇਖੋ ਬੋਲੇ ਨਾਹਿ॥੫॥ ਦਰਸਨ ਤੇ ਪਾਤ ਕਰਾਏ ਮਿਟੀ ਸੰਕ ਸਭ ਦੇਹਿ। ਜੋ ਬੋਲੇ ਸੋ ਵਾਕ ਉਠਿ ਚਿਤਵਤ ਪੂਰਨ ਲੇਹਿ ॥ ੬ ॥ ਏਕ ਹਜਾਰ ਮਾਗਧ ਮਧੁ ਕੌਰਵ ਭੋਗੇ ਰਾਜ।

ਮਾਗਧ ਮੰਤ੍ਰੀ ਮਾਰ ਕਰਕੇ ਨਹੀਂ ਲੇ ਰਿਸ ਮਾਜ। ਪੰਦਰਾਂ ਸੈ ਬੀਤੇ ਜਬੈ ਨੰਦ ਭੂਪ ਹੋਇ ਭੂਪ।ਸੂਦਰ ਕਰੈਗਾ ਵਰਣ ਕੋ ਪ੍ਰਸਰਾਮ ਸਮ ਝੂਲ। ਰਾਜਪੂਤ ਦਸੀ ਸੁਵਨ ਰਾਜਾ ਪ੍ਰਸਤਿ ਤਿਹ ਪਾਂਚ। ਪਾਂਚ ਸੈ ਪੁਨਿ ਭੋਗ ਹੋਇ ਸੋਰਜ ਕੇਰਾ ਪਾਂਚ।੧੦। ਪਾਂਚ ਸੈ ਪੁਨਿ ਸੋਰਜੀ ਮੋਰਜ ਸਾਡੇ ਤੀਨ । ਤੁਰਸਾਤ ਸੌ ਮੁਗਲ ਸਾਤ ਹੋਏ ਪਠਾਣਾ ਮੀਨ। ਪਉਣੇ ਬੇਦ ਪਰਨਾਸ ਕਰਿ ਫਿਰ ਹੋਏ ਮੁਗਲਨ ਰਾਜ। ਪੌਣੇ ਛਿਅ ਸੌ ਭੋਗਤੇ ਹੋਨ ਭੋਰ ਕੀ ਖਾਜ ॥੧੨॥ ਤਿਸ ਚਾਰ ਹਜਾਰ ਪਚੀ ਵਰਸ ਬੀਤੇ ਉਪਜੇ ਰੰਗ। ਮਰੀ ਮੁਗਲ ਫਿਰ ਉਦੈ ਹੋਇ ਪਾਂਚ ਸਉ ਮੰਗ ॥੧੩॥ ਉਠਾ ਭੁਜੰਗੀ ਮੂਲ ਸਿਉਕਾਲੀ ਹੋਇ ਕਿਰਪਾਲ। ਤੁਰਕ ਮੁਹੰਮਦ ਤੁਰਕਘਰ ਦਿਨਦਿਨਮਾਰੇ ਸਾਲ। ਗੰਗਾ ਜਾਂ ਲਗ ਧਰਨ ਪਰ ਤਾਂ ਲਗ ਤੁਰਕਨ ਬੀਜ। ਇਹੀ ਸਾਲ ਮੈਂ ਮੌਨ ਨ੍ਰਿਪ ਭੋਗੋ ਰਾਜ ਰਵੀਜ॥੧੫॥ ਨੈਪਾਲੀ ਕਾ ਰਾਜ ਸੂਰ ਕਿਰਣ ਕਾਟੇ ਗੁਰੰਡ। ਮੋਨੀ ਗੋਰਲ ਮੇਲ ਕਰਿ ਹੋਇ

ਫਿਰੰਗੀ ਝੰਡਾਵਿਕਰਮਹਾ ਦਿਨ ਆਠ ਦਸ ਸਤ ਬੀਤੇ ਜਬ ਸਿਖਾ ਦਿਸਾ ਨਾਥ ਬੀਤੇ ਸੁਭਿਖ ਮਮ ਸਟਾ ਦਸ ਦੂਰ ਭਿਖ॥੧੭॥ ਤੇਜ ਮੇਨੀਆ ਨਾਤ ਪਰ ਦੋ ਪਰ ਰੋਲ ਮਰੂਰ । ਮਹਾਂ ਦੁਰਭਿਖ ਹੋਇ ਮਾਸ ਨ੍ਰਿਪ ਭਲੇ ਫਿਰੰਗੀ ਦੂਰ। ਘਰ ਘਰ ਉਠੇ ਉਦੇ ਰਾਜ ਬਉਨੀ। ਸਊਕੇ ਸਾਲ ਮਾਰ ਗੁਰੰਡੀ ਕਰੇਂਗੇ ਤਬੈ ਖਾਲਸਾ ਚਾਲ। ਉਦੇ ਸਿੰਘ ਤਨ ਗੁਰੂ ਹਿਤ ਜਗੇ ਦੀਪ ਸਮ ਦੀਪਾਈਸ ਮੂਸ ਹਿੰਦੂ ਖਲਕ ਪੀਸ ਦਿਖਾਵੈ ਦੀਪ। ਘਰ ਘਰ ਉਜਰੈ ਘਰ ਘਰ ਵਸੈ ਘਰ ਘਰ ਰੋਵੈ ਨਾਰ। ਘਰ ਘਰ ਪੂਜਾ ਘਰ ਘਰ ਮਡ ਘਰ ਘਰ ਹੋਇ ਮਰ ਸਾਗਿ। ਮਲੇਛ ਹੋਇ ਤਿਸਤੇ ਪਰੇ ਤੀਨ ਸਉਬੀਤੇ ਬਰਖ। ਸਾਗਰ ਹੀ ਨਾਗਹਨਜੀ ਬਿਤੈ ਸਹੰਸ ਚਰਖਾਮਹਾਂ ਮਲੇਛੀ ਫਿਰ ਹੋਵੈਸਭੀਮ ਛਬੇਹਾਰਾਜੋਇ ਜਰ ਕੀ ਰਾਜ ਬਲ ਬੀਤੇ ਅਲੂ ਆਇ ਹਾਰ॥੨੯॥ ਸਹੰਸ ਅਠਤੀ ਕਲੂ ਗਤਿ ਹਰਿ ਕਲਕੀ ਅਵਤਾਰ। ਤਾਂ ਦਿਨ ਹਮ ਭੀ ਆਵਸੀ ਹੋਇ ਅਸਵ ਅਸਵਾਰ।

ਮਰਣਾਮਰਣਾਮਾਰਿਮਾਰਿਗਲਣਾਗਲਗਲਹੀਤਾ ਬਰਸ ਖਾਲਸਾ ਤਿਆਗ ਤਨ ਤਾਂ ਲਗ ਸਹੀਦਨ ਰੀਤ। ਕਾਲ ਨਗਰ ਨਿਹਕਲੰਕ ਅਬ ਫਿਰ ਜਾਵੇ ਕਰਿ ਦੈਨ। ਯਾ ਬਿਧ ਬੀਤੇ ਖਾਲਸਾ ਮਾਇਆ ਸੁਪਨਾ ਸੈਨ। ਰਾਮਦਾਸ ਕੁਲ ਰਾਮ ਕੌਰ ਉਕਤੀ ਕਹੈ ਚੁਪਾਕਹਿਤੇ ਲਗੀ ਸਮਾਧ ਪਦਲਈ ਮੁਕਤਿ ਰਸ ਗੁਪਤਿ ॥੨੭॥ ਪੜੇ ਸੁਣੇ ਕਲਿ ਵਰਤਾਰਾ ਕਲਜੁਗ ਤਾਕਾ ਦਾਸ। ਪਾਪ ਭਰੇ ਭਗਤੀ ਜਰੈ ਧੰਨ ਸਿਖ ਕੀ ਆਸ ॥੬੧॥ ਸਾਖੀ ਪੂਰੀ ਹੋਈ ਬੋਲਹੁ ਭਾਈ ਜੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ।

ਸਾਖੀ ਬਾਹਠਵੀਂ ਚਲੀ

ਏਕ ਵੇਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਬੈਠੇ ਅਚਲ ਸਮਾਧ। ਤਬੈ ਖਾਲਸਾ ਸੋ ਕਹਾ ਕਲਿਮੈ ਮਮ ਦ੍ਰਿੜ ਬਾਂਧ। ਜੁਗ ਮੈਹਮਅਵਤਾਰੈਅਪਨੇਭਗਤਿਨਕਾਜ।ਰੈਹਨੀ ਰਹੈਸੋ ਖਾਲਸਾ ਸੋ ਮੇਰਾ ਸਿਰਤਾਜ। ਸਿਖਨ ਸੁਣਾ ਪਰੇਮ ਸੌ ਰੈਹਨੀ ਕੇ ਬ੍ਰਿਤਾਂਤ। ਕਿਸਕੋ ਦੇਨਾ

ਅਮਰ ਹੈ ਸੁਨ ਖਾਲਸਾ ਕੇਸ ਪਹਿਲੀ ਮੁਕਤਿ। ਕੈ ਖੰਡਾ ਪਾਹਿਲ ਭਲੀ ਹੈ ਚਰਨਨ ਕੀਜੁਗਤ। ਧਰੈ ਕੇਸ ਪਾਹਿਲ ਬਿਨਾ ਭੇਖੀ ਮੂਰਖ ਸਿਖ। ਮੇਰਾ ਦਰਸਨ ਨਾਹਿ ਤਿਸ ਪਾਪੀ ਤਿਆਗੇ ਭਿਖ। ਏਕ ਮਜਬ ਰੈਹਨਾ ਭਲਾ ਦੋ ਮੈ ਰਹੈ ਨਾ ਕੋਇ। ਮੇਰਾ ਸ਼ਿਖ ਕਹਾਇਕੈ ਭਰਮੈ ਪਾਪੀ ਸੋਇ। ਤੀਨ ਪਰ-ਕਾਰ ਮਮ ਸਿਖ ਕੇ ਸਹਜੀ ਚਰਨੀ ਖੰਡ। ਯਾਤੇ ਕੇਸੀ ਹੋਇ ਸਿਖ ਭੀਦੋ ਕਰੋ ਬਿਹੰਡ ॥੧॥ ਏਕ ਸੁ ਕੇਸੀ ਜਾਨੀਏ ਦੂਜਾ ਕਹੋ ਉਪਦੇਸ। ਵਿਕੇਸੀ ਮੁੰਡੀ ਸੰਗਤੀ ਗੁਰ ਕੇ ਪਿਆਰੇ ਤੇਸ। ਹੇਤ ਉਪਦੇਸ ਗੁਰੂ ਕਾ।

ਚੌਪਈ ॥

ਮੇਰਾ ਸੋ ਜੋ ਰਹਿਤ ਰਹਾਵੈ। ਪਹਿਰ ਰਾਤ ਇਸ਼ਨਾਨ ਕਰਾਵੈ। ਬਾਣੀ ਗੁਰੂ ਕੀ ਅਵਰ ਨ ਪਾਠ। ਪੜੈ ਗੁਰਮੁਖੀ ਤਿਆਗੇ ਠਾਟ। ਬੇਦ ਸ਼ਾਸ਼ਤਰ ਗੁਰ ਵਾਕ ਕੋ ਧਾਰੇ। ਅਵਰ ਬਿਆਨ ਸਮਗਰੀ ਟਾਰੇ।ਅਰਬੀ ਪਾਰਸੀ ਅਖਰ ਨ ਪੜੈ।

ਮੇਰਾ ਸਿਖਤੁਰਕਈ ਨੌਕਰੀ ਨਾਕਰੇ।ਤੁਰਕਕੋਮਾਥਾ ਕਬੂ ਨ ਝੁਕਾਇ। ਤੁਰਕ ਸੰਗ ਬੈਠੇ ਨ ਖਾਇ । ਲੋਭੀ ਠਹਿਰੋ ਨਾਹੀ ਮੀਤ। ਸਿਖ ਪਹਾੜੀ ਕਰੇ ਨ ਪਰੀਤਿ। ਚਾਰ ਬਰਨ ਸੰਗ ਬਰਤੈ ਐਸੇ । ਸੁਨੋ ਮਮ ਬਚਨ ਹੈ ਜੈਸੇ। ਬਾਮਨ ਚਰਨ ਪਾਹਿਲੀ ਹੋਵੈ। ਅਥਵਾ ਸਹਿਜੀ ਸਿਖੀ ਹੋਵੈ। ਮੇਰਾ ਸਿਖ ਆਨ ਸਭ ਤਿਆਗੇ।ਭੇਖ ਬਾਮਣ ਦਾਨ ਛਾਜੈ। ਬਾਮਣ ਲੋਭੀ ਦਰ ਤਿਆਗੈ। ਮੇਰਾ ਸੋਇ ਜੋ ਮੁਖ ਨਹੀਂ ਲਾਗੈ। ਸਰਵਰੀ ਸਕਤੀ ਬਾਮਨ ਬਿਆਗਾ । ਅਡਾਟੀਕੋਮੁਖੋ ਨ ਲਾਗਾ।ਬਾਮਨ ਸਿਖ ਨਿੰਦਿਆ ਕਰੈ।ਤਿਸ ਪਾਪੀ ਕੋ ਕੋਇ ਸੋ ਮਰੈ। ਖੰਡੇ ਪਾਹਿਲ ਕਰੇ ਨ ਪਿੰਨਾ।ਖਿਤਰਨ ਹੇਤ ਭੁਗਾਵੈ ਅੰਨ। ਦੇਇ ਪੁਸ਼ਾਕੀ ਧਨ ਸਭ ਦੇਇ। ਅਵਰ ਮਜਬ ਕੇ ਸਿਖਾਂ ਨੂੰ ਦੇਇ। ਸੋਈ ਮੇਰਾ ਨਹੀਂ ਸਿਖ। ਤਿਸ ਬਾਮਣ ਕੋ ਦੇਇ ਨ ਭਿਖੁ। ਅਥਵਾ ਬਾਮਣ ਮੇਰਾ ਪੰਥ ਚਰਨ ਪਾਹਿਲੀ ਮੁਝਿਕੋ ਕੰਥ। ਬਾਮਣ ਕੇਸ ਬਿਨ ਪਾਹਿਲ ਧਾਰੇ। ਪਾਖੰਡੀ ਕੋ ਦੂਰ ਨਿਵਾਰੇ।

ਦੋਹਿਰਾ ॥

ਮੇਰੇ ਸਿਖਨ ਭੇਖ ਧਰਿ ਦਾਨ ਲੁਹੈ ਹੇਤ । ਧਰੇ ਕੇਸ ਰਿਖ ਸੰਧ ਤਜਿ ਕਪਟੀ ਪਾਪੀ ਕੇਤ ॥੧੭॥ ਬਿਪਰ ਵਰਣ ਉਤਨ ਬਡਾ ਤੀਨ ਦੇਵ ਕੌ ਰੂਪ । ਪ੍ਰਿਥਮੈ ਰਿਖ ਸਮਾਨ ਹੈ ਜਟਾ ਜੂਟ ਵਿਵ-ਹਾਰ । ਅਰਧਵਾਰ ਪੁਨ ਪਾਹਿਲੀ ਚਰਨੀ ਪਰੇਮੀ ਸਾਰ । ਭੇਖੀ ਕੇਸ ਧਰ ਆਨ ਸਿਖ ਪੂਜਤ ਤੁਛ ਨ ਦੇਵ । ਤਾਹਿ ਨ ਪਾਨੀ ਦੀਜੀਏ ਮੇਰਾ ਸਿਖ ਸੁ ਸੇਵ। ਕੇਸਾ ਧਾਰੀ ਭੇਖੀਆਂ ਜੀਵਨ ਕੇ ਤਿਨ ਕਾਜ। ਧਰੇ ਕੇਸ ਚੰਡਾਲ ਸਮਦੀਆ ਦਾਨ ਤਿਸ ਬਾਢ ।

ਚੌਪਾਈ॥

ਮੇਰਾ ਸਿਖ ਸੀਤਲਾ ਨ ਮਾਨੈ । ਭੇਖੀ ਕੋ ਜੋ ਦੇਵੈ ਦਾਨੈ । ਜਹਾਂ ਕਹਾਂ ਕਾ ਖਾਵੈ ਨ ਪ੍ਰਸਾਦਿ । ਮੇਰੇ ਸਿਖ ਰਹਨ ਆਦ ਜੁਗਾਦਿ । ਬਿਨ ਬੂਝੇ ਦੇਵਨ ਕੇ ਜਜੈ । ਮੈਂ ਛੋਡਾ ਸੋ ਸਿਖ ਮਮ ਤਜੈ । ਮੇਰਾ ਸਿਖ ਜੋ ਤੀਰਥ ਜਾਵੈ । ਅਤਿਥ ਕੋ ਦੇਇਕੇ ਭੋਗ ਭੋਗਾਵੈ । ਜੋ ਦੇਵੈ ਦਾਨ ਪੁਰਬ ਕੋ ਮਾਨ ।

ਗੁਰ ਵਿਸਵਾਸੀ ਗੁਰ ਇਸਥਾਨ। ਵੇਖੈ ਨਾਹੀ ਤੀਰਥ ਕੇ ਪਾਂਡੇ। ਕਰੇ ਭੇਖ ਬਨ ਆਵੇ ਆਡੈ । ਰਹੈ ਇਕਾਂਤਿ ਪ੍ਰੀਤ ਜਨ ਦੂਰਿ। ਮਮ ਵਿਚਾਰ ਸੋ ਨਿਤ ਭਰਪੂਰ। ਸਿਖ ਭੁਗਾਵੇ ਮੇਰਾ ਸਿਖ। ਕੇਸ ਭੇਖ ਨਹਿ ਮੇਰਾ ਸਿਖ॥ ੨੫॥

ਦੋਹਿਰਾ॥

ਦੇਸ ਵਾਨ ਬਿਨ ਕੇਸ ਹੋਇ ਮੇਰਾ ਨਿਸੰਗ॥ ਬਾਮਨ ਸੋਈ ਬਿਆਸ ਸਮ ਦੇਵੈ ਦਾਨ ਉਮੰਗ॥ ੨੧॥ ਕੰਨਿਆ ਦੇਵੈ ਸਿਖ ਕਉ ਲੇਵੇ ਨਹਿ ਕਿਵ ਦਾਮ। ਮੇਰਾ ਸੋਈ ਸਿਖ ਹੈ ਪਹੁੰਚੇ ਮੇਰੇ ਧਾਮ । ਪੀਰ ਸਰਵਰ ਸੀਤਲਾ ਜੋਗੀ ਤਤ ਨ ਸੇਵ। ਗੁਰ ਸੇਵੇ ਸਭ ਕਾਜ ਮੇ ਮਮ ਦਰਸ ਤਿਸ।ਆਨੰਦ ਜਾਪੁ ਨਿਤ ਹੀ ਪੜੇ ਥੋੜਾ ਸਾਰਾ ਸਿਖ। ਰਹਿਰਾਸ ਆਰਤੀ ਸਬਦ ਪੁਨਕੀਰਤਨ ਸੁਨੈ ਸੁਭਿਖ॥੨੯॥ ਸਿਖ ਸਿਖਣੀ ਮਿਲ ਬਹੈ ਚਰਚਾ ਕਰੈ ਅਪਾਰ। ਭਜਨ ਸਿਖਾਵੇ ਪੁਤਰ ਕੋ ਨਿਤ ਭਜ ਬਾਰੰਬਾਰ॥ ੩੦॥ਖਤਰੀ ਸਿਖ ਪੁਨਵੰਸ ਹੋਇ ਸਰਾਧ ਪਿਤਰ

ਕੇ ਜਾਨ। ਕਰੇ ਕਰਾਵੈ ਵਿਪਰ ਸਿਖ ਆਨ ਨ ਵਿਪਰਨ ਮਾਨ। ਦੇਇ ਕੈ ਦਾਨ ਜੋ ਸਿਖਾ ਮਮ ਗਾਹਿਕ ਜਾਵੈ ਨਰਕ। ਅਪਨੇ ਭਲੋ ਤਾਕੋ ਬੁਰਾ ਤਾਹੀ ਤੇ ਕਰ ਫਰਕ। ਗੁਰੂ ਭਰੋਸਾ ਆਨ ਨ ਕੋਈ ਲੋਕ ਪਰਲੋਕ । ਸਦਾ ਅਸ਼ਨਾਨੀ ਗਿਆਨ ਧਿਆਨ ਸਿਖ ਰੀਤ ਬਿਨ ਸੋਕ॥੩੩॥ਪਰ ਨਾਰੀ ਰਮਤਾ ਜੋਈ ਪੜੇ ਪਾਰਸੀ ਜੀਵ। ਨਾ ਮੈ ਤਾਕਾ ਨਾਹਿ ਮਮ ਸਿਖ ਨ ਜਲ ਤਿਸ ਪੀਰ। ਪਾਰਸੀ ਜਾ ਕੇ ਘਰ ਪੜੇ ਤਾਕਾ ਨਹੀਂ ਵਿਸਾਹੁ। ਤਾਕਾ ਛੁਹਾ ਨ ਖਾਈਯੇ ਤਜਾ ਧਰਮ ਕਾ ਰਾਹੁ। ਸਰਾਧ ਕਰਾਈ ਬਿਆਹ ਧਨ ਮੇਰਾ ਸਿਖ ਦਿਜ ਖਾਹਿ। ਸੋ ਭੇਖੀ ਪਾਪੀ ਅਧਿਕ ਤਿਥ ਨ ਦੇਵੈ ਤਾਹਿ । ਗਰੇਹ ਪੂਜਾ ਪੁਨ ਗਾਇਤ੍ਰੀ ਬੇਦਦਾਮਲੇ ਵਿਪਰ। ਗ੍ਰਹਣ ਦਾਨ ਛਾਇਆ ਪਸੂ ਖਾਵਤ ਨਰਕੀ ਖਿਪਰ। ਗ੍ਰਹਣ ਵੇਲੇ ਪੂਜਾ ਜਪੇ ਹੋਮ ਤਰਪਣੀ ਸਨਾਨ। ਛੁਟਾ ਗ੍ਰਹਣ ਦੇ ਦਾਨ ਮਮ ਸਿਖ ਭਲਾਈ ਜਾਨ। ਦਾਨ ਲਏ ਜੋ ਗ੍ਰਹਣ ਮੇਂਆਤਮ

ਘਾਤੀ ਮੂੜ। ਮੇਰਾ ਸਿਖ ਤਿਸ ਮੂੜ ਦਿਜ ਗੇਰੈ ਕੂਪਨ ਗੂੜ। ਦਾਮ ਪਤਿ ਗਰਹਣ ਨਿਰਧਨੇ ਲੇਇ ਕੁਲੀਨੀ ਜੋਇ। ਸਮ ਮਲੇਸ਼ ਹੋਇ ਵਿਪਰ ਤਾਹਿ ਸੁਵਰਗਿ ਨਹਿ ਹੋਇ। ਕੰਨਿਆਂ ਧਨ ਦਿਜ ਗਰਹਣ ਧਨ ਦੇਵ ਪੂਜਾ ਜੋ ਖਾਇਾਈਹਾਂ ਤਿਆਗੇ ਤਾਹਿ ਕੋ ਸੋ ਸਿਖ ਧਾਮ ਮਮ ਜਾਇ। ਮੇਰਾ ਸਿਖ ਅਰਦਾਸੀਆ ਪੂਜਾ ਖਾਇ ਅਰਦਾਸ। ਬਿਖ ਖਾਵੈ ਝੂਠਾ ਚੁਗਲ ਮੇਰਾ ਨਾਹਿ ਸੋ ਦਾਸ ਖਾਲਸਾ ਸੋਇ ਜੋ ਲੇਇ ਨ ਦਾਨ। ਤੁਰਕ ਹਿੰਦੂ ਕੀ ਰਖੇ ਨਾ ਆਨ। ਬਿਪਰ ਪ੍ਰੀਤ ਗ੍ਰਹੀ ਛੁਹੇ ਨ ਅੰਗ। ਸੋ ਮੇਰਾ ਹਉ ਤਿਸਕਾ ਸੰਗ। ਸਸਤ੍ਰ ਧਾਰਕੇ ਖਾਈਏ ਇਹ ਛਤ੍ਰਨ ਕੀ ਰੀਤ। ਬਿਪਰ ਸੰਤੋਖੀ ਦੇਨ ਭਲਾ ਖਾਵੈ ਭਜ ਸੁ ਮੀਤ ॥੪੩॥ ਭੇਖ ਪਿਆਰਾ ਨਾਹਿ ਮਮ ਵਰਨ ਪਿਆਰਾ ਨਾਹਿ ਰਹਤ ਪਿਆਰੀ ਮੋਹਿ ਕੋ ਸਿਦਕ ਪਿਆਰਾ ਆਹਿ ॥੪੪॥ ਰਹਿਨੀ ਸਤਿ ਗੁਰ ਸਿਖ ਕੀ ਕਹੀ ਜੋ ਹਿਤ ਚਿਤ ਲਾਇ। ਪੜੈ ਸੁਨੈ ਭਗਤੀ ਲਹੈ ਮੁਕਤਿ ਗੁਰੂ ਘਰ ਜਾਇ ॥੪੬॥

੬੨ ॥ ਸਾਖੀ ਪੂਰੀ ਹੋਈ ਬੋਲਹੁ ਭਾਈ ਜੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ।

ਸਾਖੀ ਤਰੇਹਠਵੀਂ ਚਲੀ

ਏਕ ਬੇਰ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਬੈਠੇ ਆਪਨੇ ਭਾਇਕਥਾ ਭਈ ਤਹਾਂ ਪਾ ਭਵਨ ਪੰਡਿਤ ਭਾਰਤ ਆਇ। ਤਾਂ ਪੀਛੈ ਚਰਚਾ ਭਈ ਮਗਨ ਆਵੈ ਕੋਇ। ਕਿਆ ਜਾਨੈ ਕਿਆ ਹੋਇ ਤਹਾ ਹੈਰਾਨਾ ਹੀ ਹੋਇ ॥ ੨ ॥ ਤਬ ਬੋਲੇ ਨੰਦ ਲਾਲ ਜੀ ਕਰਨੀ ਕਰਮ ਜਮਾਲ। ਸਿਖ ਸਿਦਕ ਗੁਰਮੁਖ ਬਡੋ ਕਹੋ ਤਿਨਕੇ ਹਵਾਲ ॥ ੩ ॥ ਸੈਨਾਪਤਿ ਕਵਿਤਾ ਕਹੈ ਗੁਰ ਦਰਸਨ ਤੇ ਪਾਰ।ਕਰੇ ਭਲੀ ਵਾ ਬੁਰੀ ਨਿਤ ਸਤਿਗੁਰ ਲੇਵ ਸੁਵਾਰ ॥ ੪ ॥ ਊਦੇ ਰਾਇ ਕਵਿ ਇਉਂ ਕਹਾ ਜੈਸੀ ਕਾਹੂ ਘਾਲ। ਤੈਸਾ ਫਲ ਦਰਮ ਹੋਇਗਾ ਜੇਸਾ ਬੀਸ ਬਿਸਾਲ ॥੫॥ ਰਾਵਲ ਬੋਲੈ ਜੀਵ ਕੇ ਈਸਰ ਅੰਸ ਨਿਹਾਰ। ਨਹੀਂ ਦੰਡ ਅਪਨੀ ਸੁਰਤਿ ਬਿਚਰੈ ਲੋਭ ਪਸਾਰ ॥੬॥ ਅਲੂ

ਬੋਲੇ ਦੇਹਜੜ ਪੰਜ ਤਤ ਛੂਟ ਜਾਇ। ਬੁਧ ਪਰਾਣ ਤਕ ਆਹਿ ਜੜ ਚੇਤਨ ਆਪੇ ਆਇ। ਮਧ ਬੋਲੇ ਜੋ ਸਹੀ ਚੇਤਨ ਪਰਮ ਸਰੂਪ। ਨਾ ਮਾਰੈ ਮਰਤਾ ਨਹੀਂ ਦੂਜਾ ਕੇਨ ਅਨੂਪ। ਅਗਨਿ ਅਗਨਿ ਜਿਮ ਸੀਤ ਸੀਤ ਘ੍ਰਿਤ ਘ੍ਰਿਤ ਪਾਨੀ ਵਾਰ। ਭਰਮਿ ਹਰਿ ਦੇਖੋ ਕਵਿਤ ਦੂਜਾ ਕਹਾ ਵਿਚਾਰ ॥ ੯ ॥ ਚੇਦਾ ਚੰਦ ਚਕੋਰ ਜਿਉ ਬਾਲ ਮਾਇ ਕੀ ਰੀਤ। ਤਿਉ ਗਤ ਈਸਰ ਜੀਵਕੀ ਜਾਨੈ ਪਰਾਣੀ ਮੀਤ ॥੧੦॥ ਬਲੁ ਬਿਸ਼ਣ ਫਕੀਰ ਕੀ ਬੋਲੀ ਸੁਨੈ ਨ ਕੋਇ। ਤਿਉ ਈਸਰ ਅਰ ਜੀਵਕੀ ਦੁਬਿਧਾ ਜੀਏ ਮੈ ਹੋਇ। ਲਖਾਲ ਮਣ ਬੋਝ ਜਿਹ ਸੋਈ ਸਰਬ ਭਾਰ ਹਸਤੇ ਹਲਕੇ ਲਗ ਸਮ ਪਾਪ ਪੁੰਨ ਇਉ ਭਾਰ ॥੧੨॥ ਈਸਰ ਦਾਸ ਕਹਿ ਸੁਨੋ ਸਾਧ ਤੀਨ ਕਾਲ ਇਹਿ ਨਾਹਿ।ਜੋ ਦੀਸੈ ਜੋ ਆਗਤਾ ਜਾ ਮੈ ਸੰਸਾ ਨਾਹਿ। ਸੁਖੀਆ ਸੂਨੈ ਏਕ ਨਰ ਕਲਪੇ ਰੂਪ ਅਨੇਕ। ਤੈਸੇ ਈਸਰ ਚਿਤ ਤੇ ਉਪਜੈ ਨਿਪਜ ਬਿਬੇਕ ॥ ੧੪ ॥ ਧਰਮ ਸਿੰਘ ਨਿਜ ਧਰਮ ਹੈ ਅਪਨੇ ਇਸਟ ਪਰ

ਧਾਨ।ਆਨ ਧਰਮ ਸਗਰੇ ਨਿਹਫਲ ਯਾਮੇਬੇਦਪਰ ਮਾਨ ॥ ੨੫ ॥ ਤਿਆਗੁ ਮੂਲ ਹੈ ਧਿਆਨ ਸਿੰਘ ਵਿਖੈ ਭੋਗ ਤੇ ਦੂਰ । ਧਿਆਨ ਧਰੈ ਇਹ ਪਰਮ ਧਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਪਗ ਕੀ ਧੂਰ ॥੧੬॥ ਮਾਲ ਸਤਿ ਗੁਰ ਜਪਕੀ ਮਾਲਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਜਾਣ । ਜਾਤੇ ਕੇ ਅਭਿਆਸ ਹੇ ਚਤੁਰੁ ਵਰਗ ਕੋ ਸਾਨ ॥੧੭॥ ਸੁਨਿ ਸੰਬਾਦ ਇਹ ਸਗਲ ਕੋ ਸਤਿਗੁਰ ਉਚਰੇ ਵਾਕ । ਅਨਹਦ ਸਾਧਨ ਜੋਗ ਕੇ ਸਮਤਾ ਧਿਆਨ ਇਕ ਆਰ ॥੧੮॥ ਤੀਨ ਪੁਰਮ ਪਰ ਬੇਦ ਵਾਕ ਚੌਥੇ ਨਹਿ ਅਧਿਕਾਰ । ਮੁਕਤਿ ਮੁਮੁਖੂ ਵਿਖਯਾਂ ਕੋਪਾਂ ਅਰ ਚੈਥਾ ਧਾਰ ॥੧੯॥ ਨਿਜ ਸਰੂਪ ਕੋ ਸਮਝਕੇ ਮੁਕਤੀ ਛੂਟਾ ਆਨ । ਮੋਕੋ ਕੋ ਸੰਸਾਰ ਇਹ ਮੁਮੁਖ ਖੋਜਨ ਬਾਸ॥੨੦॥ਵਿਖਾਈ ਵਿਧ ਸਭ ਬੇਦ ਕਰ ਤਿਆਗੇ ਸਗਲ ਨਿਖੇਧ। ਵਿਖੈ ਭੋਗ ਬਾਂਛ ਅਧਿਕ ਸਮਝਤ ਸੁਨ ਕਰੇ ਭੇਦ ॥੨੧॥ ਵਿਖੇ ਭੋਗ ਨਹਿ ਤਜ ਸਕੈ ਬਿਨ ਕਰਤੇ ਅਲਸਾਇ। ਨਹਿ ਉਪਾਸ ਕਾ ਕਾਨ ਬਿਨ ਪਾਂਮਰ ਧੁਮ ਵਿਆਇ ॥ ੨੨ ॥

ਲਗੇ ਜਾਹਿ ਕੋ ਭਾਵਨਾ ਸੂਝਾ ਮਰਨਾ ਆਜ।
ਗਿਆਨ, ਸਮਹ ਆਪਾ ਲਖਾ ਭੇਟਾ ਗੁਰੂਸਮਾਜ।
੨੩॥ ਜੈਸੀ ਜੈਸੀ ਵਾਸ਼ਨਾ ਤੈਸਾ ਚਿਤ ਤਰੰਗ।
ਜਾਂ ਤੇ ਸਕਲੇ ਸਖੀ ਹੈ ਵਿਖਯਾ ਬ੍ਰਹਮ ਕੋ ਰੰਗ।
੨੪॥ ਪੂਰੇ ਗੁਰ ਤੇ ਪੂਰਨੋ ਪੂਰਨ ਘਟੈ ਨ ਅੰਗ।
ਮੁਕਤਿ ਜੁਗਤਿ ਬਪਰੀ ਕਹਾ ਐਸਾ ਗੂੜਾ ਰੰਗ।
ਪਵਨ ਤਤ ਸਭ ਭਿੰਨ ਜਬ ਮਰਨਾ ਕਹਤੇ ਮੂੜ।
ਫਿਰ ਸੰਜੋਗੀ ਸੁਪਨ ਜਿਮ ਗਡੀ ਵਾਸਨਾ ਗੂੜ।
ਵਾਸਨਾ ਖਯ ਅਮਰ ਨੌ ਨਾਸ ਹੋਇ ਅਭਿਆਸ ਵਿਚਾਰ। ਇਸ ਕਟੀਐ ਜਨਮ ਮਰਨੇ ਓਰ ਉਪਾਵਨ ਸਾਰ। ਸਭ ਉਪਾਵ ਸਮ ਦਮ ਚਰਜ ਜੋਗ ਤੇ ਤਪ ਦਾਨਿ। ਸਤਸੰਗਤਿ ਬਿਨ ਵਿਚਲ ਹੈ ਬਾਂਝ ਸੁਵਨ ਸਮ ਜਾਨ ॥੨੮॥

ਸਵੈਯਾ॥

ਪਤਿ ਕੇ ਕਾਰਨ ਵਿਆਹ ਰਚਿਓ ਨਰ ਬਹੁਤਾ ਸਾਜ ਜਨੇਤ ਮੰਗਾਈ। ਦੇਵ ਕੋ ਪੂਜਨ ਬੰਧ ਸੁ ਬੰਧਨ ਬਿਧਵਾਨ ਸੁ ਪੰਡਿਤ ਲੀਓ ਬੁਲਾਈ॥ਸੋਗੁ

ਤਜੇ ਸੁਭਭਾਮਨਿ ਗਾਵਤ ਮੰਗਲ ਗੀਤ ਸੁਵਾਦਨ ਛਾਈ। ਤੈਸੇ ਸਾਧਨ ਆਤਮ ਕਾਰਨਨਾਹਿ ਲਖਿਓ ਤਿਹ ਕੌਨ ਸਹਾਈ॥੨੯॥ ਭਲੇ ਜਨਮ ਭਲ ਕਲ ਨਗਰ ਭਲੋ ਗੁਣੀ ਸਰਬ। ਸਮਝ ਆਪ ਜਗ ਜਾਲ ਬਰ ਏਕ ਮੇਕ ਲਾਖਰਬ ॥ ੩੦ ॥ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨ ਚਰਚਾਸਦਾ ਹੋਤ ਨਿਕਟ ਗੁਰਦਿਆਲ। ਸੁਨੈ ਸਿਖ ਦ੍ਰਿੜ ਧਿਆਨ ਜੁਤ ਭਵ ਭਯ ਮਿਟੈ ਸਮਾਲ ॥੬੩॥ ਸਾਖੀ ਪੂਰੀ ਹੋਈ ਬੋਲਹੁ ਭਾਈ ਜੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ।

ਸਾਖੀ ਚੌਹਠਵੀਂ ਚਲੀ

ਏਕ ਸਮੇਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਭਰਮ ਕੀ ਪਰੀਛਿਆ ਹੇਤ। ਕਰਿਓ ਜਗ ਨਿਓਤਾ ਦੀਆ ਭੋਜਨ ਕਰ ਸੰਕੇਤ। ਐਸੋ ਕਹਿਓ ਸੁਨਾਇਕੇ ਮਾਸ ਖਾਇ ਦਿਜ ਜੋਇ। ਅਸਰਫੀ ਏਕ ਦਛਣਾ ਤਿਸੋ ਐਸੇ ਕਹਿਓ ਸਖੋਇ। ਖੀਰ ਖੰਡ ਕਾ ਭੋਗਤਾ ਏਕ ਰੁਪਈਆ ਤਾਹਿ। ਜਬ ਖਾਇ ਚੁਕੇ ਬਹੁ ਲੋਭ ਕਰਿ ਮਾਸ

ਅਹਾਰੀ ਆਹਿ। ਖੀਰ ਅਹਾਰੀ ਮੁਹਰਿ ਕਰਿ ਮਾਸ ਕੋ ਰੁਪਈਆ ਇਕ। ਬਚਨੁ ਦੀਆ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਇਹ ਲੋਭੀ ਧਰਮਨ ਕਸਿਕਾਏਹ ਸਾਧੂ ਜਿਨਲੋਭ ਨਹਿ ਧਰਮ ਕਮਾਓ ਸਤ। ਮਾਸ ਖਾਇ ਬਿਪਰ ਕਹਾ ਸੋ ਚੰਡਾਲ ਕਾ ਮਿਤ। ਪੀਛੈ ਸਤਿਗੁਰ ਇਉ ਕਹਾ ਸੁਨ ਸਿਖੀ ਚਿਤ ਲਾਇ। ਮੇਰਾ ਸਿਖ ਸੁ ਜਾਨੀਓ ਮਾਸਖਾਇ ਦਿਜਜਾਇ। ਬਚਨੁ ਸੁਨਿਆ ਸਭਿਸੰਗਤੀ ਕ੍ਰੀ ਬੇਨਤੀ ਏਹ। ਜੋਬਿਪਰ ਪਹਿਲੀ ਹੋਵੇ ਤਾਕੀ ਕਰਨੀ ਕੇਹ। ਬਚਨੁ ਹੋਆ ਤਬ ਗੁਰੂ ਕਾ ਆਲਮ ਸਿੰਘ ਸਪੂਤ। ਧਰਮ ਛਤ੍ਰੀ ਪਾਇ ਕੇ ਦਿਜ ਤੇ ਹੋਆ ਪੁਰਹੂਤ। ਤਾਕੀ ਦਿਜਤਾ ਛਤ੍ਰਿਕੀ ਕਰੈ ਖੜਗ ਕੀ ਸੇਵ। ਨ ਨਿਵਤਾ ਨ ਦਾਤ ਪੂਜਸੋ ਏਵੇ ਹਿਤ ਦੁਖ ਪੇਵ। ਜਾਹੀ ਤੇ ਹਮ ਉਤਾਰਿਓ ਜਗਿਓ ਪਵੀਤ ਆਨ। ਮਦਰਾ ਮਾਸ ਕੋ ਛੋਰਨਾ ਇਹੀ ਬਿਪਰ ਕੀ ਮਾਨ। ਬ੍ਰਾਹਮਨ ਹੋਇ ਕੇ ਬਿਧ ਕਰੈ ਹਿੰਸਾ ਮਾਸ ਨ ਖਾਇ। ਖਾਵੈ ਸੋ ਲੁਚਾ ਬਿਪਰ ਸਮ ਚੰਡਾਲ ਕਹਾਇ। ਲੋਭੀ ਰਹਿਤ ਸਮਤਾ ਜਿਸੈ

ਕਰੈ ਗਿਆਨ ਕਾ ਅੰਗ॥ ਦੇਵ ਰਿਖਸੋ ਕੇਤ ਹੈ ਮੇਰੈ ਬਦਨ ਅਭੰਗ। ਜੇ ਗਰੇਹੀ ਜੰਗਲ ਬਸੈ ਬੇਦ ਪੜੈ ਚਿਤ ਗਾਇ। ਉਛ ਸਿਲਾ ਕਰਿ ਜੀਵ ਹੈ ਮੁਨਿ ਸੋ ਵਿਪ੍ਰਨ ਰਹਾਇ। ਨਗਰ ਬਾਸ ਗ੍ਰਹ ਧਰਮ ਜੁਤੇ ਨਿੰਦਾ ਈਰਖਾ ਛੋਰਿ। ਸੋ ਬ੍ਰਹਮਨ ਬਿਪਰ ਸਹੀ ਐਸੋ ਜਾਨੋ ਮੋਰਿ। ਸਸਤ੍ਰਨ ਤੇ ਛਤਰੀ ਭਇਆ ਹਟੀ ਤੇ ਹੈ ਬੈਸਾਕਸਬਦਾਰ ਸੂਦਰ ਸਹੀ ਦਿਜਕਾ ਛਠਵਾ ਭੇਸ॥ ਗਾਇ ਨਿਰਤ ਤੇਨਟਬਿਪਰ ਚੁਗਲ ਦੂਤ ਤੇ ਮਲੇਛ। ਭਖੰ ਅਭਖ ਸਮਝੈ ਨਾਹੀ ਮਧਮ ਸੋਪਰਨਾਰਿ। ਸੋ ਚੰਡਾਲ ਤਿਹ ਤਿਆਗ ਕਰੇ ਮੇਰੇ ਸਿਖ ਨਿਹਾਰ। ਖਾਪ ਲਾਇ ਲੋਭੀ ਬੜਾ ਅਵਰਨ ਦੇਖ ਘੁਰਰਾਇ। ਸੋ ਮੰਝਾਰ ਦਿਜ ਜਾਨੀਓ ਤਾਹਿ ਨ ਦੇਵੈ ਭਾਇ। ਪਾਂਧਾ ਬ੍ਰਹਮਨ ਬਿਆਹ ਧਨ ਦਖਨਾ ਲੇਇ ਪਰ ਜੋਗ। ਕਸਬੀ ਬਿਪਰ ਪਾਪ ਘਰ ਤਿਰ ਦਾਤਾ ਅਘ ਘੋਰ। ਬਿਪਰ ਪੜੈ ਹਰਿ ਕੋ ਭਜੇ ਨਿੰਦਾ ਉਸਤਤ ਤਿਆਗ। ਕਰੇ ਸੁਭਾਵ ਕਰਮ ਕੋ ਸੋ ਪਾਵਤ ਸੁਭਾਗ।

ਚੌਪਈ॥

ਬਿਪ੍ਰ ਹੋਇਕੈ ਏਕ ਬਿਆਹ। ਬਿਪ੍ਰ ਵਰਨ ਕੋ ਬਿਆਹਿਨ ਬਿਆਹਿ।ਬਿਆਹਿ ਕਰਾਈ ਲੇਇ ਨ ਦਾਨ।ਆਨ ਦੇਵ ਕੀ ਕਰੈ ਨ ਕਾਨ। ਬਿਧਿ ਕਰ ਤਾਗਾ ਬਿਧ ਕਰ ਬੇਦ। ਬਿਧ ਕਾ ਦਾਨ ਨ ਧਾਰੈ ਭੇਦ।ਭੋਜਨ ਦਾਨ ਕੁਦਾਨ ਤਿਆਗ। ਸੋ ਬਿਪਰ ਪੂਜਤ ਬਡਭਾਗ।ਗ੍ਰਹਨ ਨ ਲਵੈ ਤੁਲਾ ਮੂਰਤਿ। ਛਾਇਆ ਮ੍ਰਿਤਕ ਜਨਮ ਗ੍ਰਹ ਦੁਰਤਿ।ਬਿਨ ਮਾਗੈ ਪੜੇ ਬੇਦ ਪੁਰਾਨ।ਦੇਵਦਤ ਕੋਭੇਗੋ ਸੁਰਿ ਗਿਆਨ। ਸੇਵੈ ਦੇਵੈ ਮੋਹਨ ਕਰੈ।ਸੋ ਦਿਜ ਸਗਲ ਜਲਤ ਤੇ ਪਰੈ।ਤਿਨ ਪਾਇ ਪੁਤ੍ਰ ਮੁਹਿ ਤੇਜ।ਦੇਵ ਗਿਆਨੀ ਭਰਮਨ ਚੇਤ। ਮੈਂ ਜੋ ਪੰਥ ਕਰਾ ਤਿਨ ਕਾਰਨ। ਨਹਿ ਤੋ ਮੇਰੇ ਜਨਮ ਅਕਾਰਨ। ਮੇਰਾ ਸਿਖ ਨ ਨਿਵਤਾ ਮਾਨੈ। ਮੇਰਾ ਸਿਖ ਵੈਰਾਗੀ ਰਹੈ। ਆਜ ਕਾਲ ਕਰਿ ਕਾਲ ਸੰਗ ਰਹੈ।ਸੁਆਕੀ ਧਰਨ ਕਰੈ ਨਿਤ ਪਾਲੈ। ਧਰਮ ਤਾਲ ਸੁਭ ਰਸਤਾ ਭਾਲੈ। ਸਮੇ ਸਮੇ ਸਿਰ ਭੋਗਨ ਸੇਵ।ਛਡਾ ਮੂੜ ਤਾਂ ਬਾਣੀ

ਗੁਰਦੇਵਾਸੁਨੋ ਸਿਖ ਮਮਤਾ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ। ਭਲੇ ਬੁਰੇ ਕੀ ਸੇਵਾ ਧਰਨੀ। ਨੀਚ ਸੰਗ ਨਹੀਂ ਕਰਿਓ ਮਿਤ। ਬਚਨ ਹਾਇ ਕਮ ਝੂਠ ਚਰਿਤ। ਜੋ ਕੋਊ ਮੇਰਾ ਸਿਖ ਕਹਾਵੈ।ਪਾਹਿਲਲੇ ਸੁਭ ਕਰਮ ਕਮਾਵੈ। ਪਿਛਲੇ ਕਰਮ ਸਭ ਜਾਇ ਬਿਲਾਇ। ਗੁਰ ਕੀ ਪਗਨੀ ਜਬ ਆਵੈ ਧਾਇ। ਅਸੁਰ ਭੂਤ ਕੀ ਸੇਵਾ ਤਜੈ। ਪਾਹਿਣ ਕੀ ਪੂਜਾ ਨਾਹਿ ਜਜੈ। ਪਾਹਿਨ ਪੂਜਾ ਕਲਿਕਾ ਭਾਉ।ਮੜੀਮਸਾਣੀ ਝੂਠਾ ਸੁਆਉ। ਡਿੰਭ ਕਰੇ ਮੁੰਦਹਿ ਜੇ ਨਾਕ। ਜਮ ਕੀ ਫੇਰੇ ਬਡ ਨਾ ਪਾਕ।ਜਿਨ ਕੇ ਭਾਇ ਨ ਅੰਤ੍ਰ ਫੁਰਾ। ਕਿਉ ਮੂਰਖ ਤੀਰਥ ਭਰਮ ਤਿਰਾ।ਕੀਰਤਨ ਭਜਨ ਗੰਗਾ ਜਲ ਖਾਰ। ਸੋਈ ਮੁਕਤ ਜਿਨਾ ਭਜਾ ਮੁਰਾਰ ॥ ੬੪ ॥ ਸਾਖੀ ਪੂਰੀ ਹੋਈ ਬੋਲਹੁ ਭਾਈ ਜੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ।

ਸਾਖੀ ਪੈਂਹਠਵੀਂ ਚਲੀ

ਦੀਪ ਸਿੰਘ ਹੋਇ ਅਵਤਰੇ ਕੂੜੇ ਕਰਸੀ ਰਾਸਿ।ਸਿਖ ਹਮਾਰੇ ਅਵਰ ਸਦ ਤਿਨਕੀ ਕਰਨੀ

ਲਾਸ ॥੧॥ ਏਕ ਬੇਰ ਸਤਿਗੁਰ ਕਹਿਓ ਕਲ ਜੁਗ ਸਿਖੀ ਮੋਗਾਧਰਮ ਕਰਾਵੇ ਬਚੈਗੇ ਸਿਦਕ ਬਿਨਾ ਸਭ ਖੈਰ। ਭੰਗਾਣੀ ਕੇ ਖੇਤ ਮੈਂ ਜੂਝੈ ਸਭ ਮਮ ਸਿਖਾਸੁਖ ਭੋਗੇ ਅਨੰਦਪੁਰ ਮਾਖੋਵਾਲ ਕੇ ਵਿਚ। ਹੋਆ ਜੁਧ ਨਦੌਨ ਮੈ ਗਏ ਪਹਾੜੀ ਭਾਗ। ਆਏ ਤੁਰਕ ਲਾਹੌਰ ਤੇ ਨਰੰਗ ਗੁਲਾਮੀ ਪਾਰ। ਰਾਜੇ ਫੂਟੇ ਆਪ ਮਹਿਮਾਰਿਓ ਤੁਰਕਨ ਸਿਰਦਾਰ ।ਹਮੈ ਬਚਾਇਓ ਹਾਥ ਦੇ ਤਬੈ ਮਾਰੇ ਕਰਤਾਰਾਲਖਣੋਤੀ ਕੇ ਰਾਮ ਪੁਰ ਭਏ ਜੁਧ ਸਭ ਜੁਧਾਦਿਲੀਪਤਿ ਕੀ ਫੌਜ ਚੜੀ ਮਾਰੇ ਤੁਰਕਨ ਬ੍ਰਿੰਦ ॥ ੬ ॥ ਬਡੇ ਜੁਧ ਭਏ ਖਾਲਸਾ ਜੀਤੇ ਬਡੇ ਅਪਾਰ ॥ ਜੀਤੀ ਖਲਕ ਕੁਲਨਾਸ ਕਰ ਸੀਸ ਦੀ ਧਰਮ ਕਾਰ॥੭॥ਅਬਭੀ ਮਲੇਛੀ ਵਧੀ ਅਧਿਕ ਸਿੰਘ ਖਪਾਮੈ ਬੀਰ। ਮੇਰੀ ਸਿਖਿਆ ਸਤਿ ਜਾਨ ਨਾਹਿ ਭੁਲਾਵੇ ਧੀਰ। ਸਿਖ ਹਮਾਰੇ ਹੋਇਗੇ ਘਰਘਰ ਹੋਇਗਾ ਰਾਜ ।ਤਾਂ ਪੀਛੇ ਇਕ ਸਿਖ ਮਮ ਧਰੇ ਪੰਥ ਕੀ ਲਾਜ। ਮਾਰੇਗਾ ਕੁਸਨਗ ਕੋ ਇੰਦਰੀ ਜਿਤ ਬਡ ਤੇਜ ।ਤਾਂਕੇ ਪੀਛੇ

ਜੁਧ ਹੋਇ ਘਰਘਰ ਲੜੇ ਨਰੇਸ।ਬਹੁ ਦਿਨ ਬੀਤੇ ਬਰਖ ਰਿਤ ਉਨ ਸਿਖਨ ਘਰ ਭੂਪ। ਤੇਜਵਾਨ ਰਾਜਾ ਅਧਿਕ ਹੋਵੈ ਖਾਲਸਾ ਰੂਪ ॥ ੧੧ ॥ ਫਿਰ ਪੀਛੈਂ ਬਹੁ ਦਿਨਾ ਤੇ ਰਾਜ ਖਾਲਸਾ ਠੇਹਰ।ਪਸ-ਚਮ ਜੀਤੇ ਪ੍ਰਬਤੀਪੁਨ ਕਸ਼ਮੀਰੀ ਸ਼ੈਹਰ। ਪ੍ਰਬਤੀ ਹੁਕਮੀ ਸਿਖਮਮ ਕਰੈ ਖਾਲਸਾ ਦਰੋਹ।ਮਾਰ ਮਾਰ ਕਰ ਮਰੇਗਾ ਜਿਉਂ ਓਲੇ ਕਾ ਬੋਹ। ਜਿਉਂ ਹੀਰਾ ਨੂੰ ਤਨ ਮੁਕਤਿ ਲਸੈ ਦੀਪ ਕੀ ਕਾਂਤਿ। ਕੂਟ ਅਰਬ ਸਿਖਨ ਵਰਜ ਆਪ ਆਪ ਮੈਂ ਸਾਂਤਿ। ਤੇ ਬੁਢੇ ਸਾਹਿਬ ਕਹਿਆ ਇਸ ਕੁਟ ਦਿਵਸ ਮੈ ਖਾਲਸੇਕੇ ਅਵਤਾਰੀ ਰਾਜੇ ਹੋਵੇਂਗੇ। ਇਤਨੀ ਕਹਿ ਕਰ ਸਮਤ੍ਰਾਂ ਕੇ ਦੇਖਨ ਮੈਂ ਪ੍ਰਚੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਚਾਰ ਘੜੀ ਪੀਛੇ ਬੋਲ ਸੁਨਾਇਆ ਆਲਮ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਤੂੰ ਬਡਾ ਰੰਗੜ ਹੈਗਾ। ਹਸ ਕੇ ਕਹਿਆ ਆਲਮ ਸਿੰਘ ਮੈਂ ਤੁਮਾਰਾ ਸਿਖ ਹੈਗਾ। ਤਾਂ ਸਤਿਗੁਰੂ ਕਹਿਆ ਲੋਹੇ ਨੂੰ ਲੋਟਾ ਕਾਟੈ। ਰੰਗੜ ਨੇ ਰੰਗੜ ਰਾਜੇ ਤੇਰੇ ਮਉਜੂਦ ਕੀਤੇ ਤੂੰ ਰੰਗੜ ਦੇ ਜਨਮੇਗਾ। ਸਿਖੀ

ਅਧੀ ਦਿਤੀ ਤੇ ਰਾਜ ਸਾਰਾਆਲਮਸਿੰਘ ਕਹਿਆ ਦਰਸਨ ਭੀ ਹੋਵੇਗਾ ਬਚਨ ਹੋਯਾ ਹਮਭੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਰ ਰਾਮਸਰ ਕੀ ਭਾਵਨੀ ਰਖਦੇ ਹਾਂ। ਤਾਂ ਉਤਰੇਂਗੇ ਗਿਆਰਵੀਂ ਵੇਰ ਆਪਣੀ ਖੇਤੀ ਖਾਲਸੇ ਨੂੰ ਸਮਾਲਣਾ। ਕੋਈ ਨ ਜਾਣ ਸਕੇਗਾ ਰਾਜ ਵਧੇਗਾ ਖਾਲਸਾ ਉਤਮ ਹੋਵੈ ਨਾਸ। ਠੇਡੇ ਖਾਵੈ ਖਾਲਸਾ ਮੋਹਿ ਸਮਾਲੇ ਸਾਸਿ। ਉਤਰੇਗਾ ਮੈ ਤਬੀ ਦਿਨ ਜਾਂ ਦਿਨ ਮੁਕਤੇ ਸਿੰਘ। ਫੂਟ ਗੂੜ ਅਰ ਮੂੜ ਨਿਪ੍ਰ ਜਾਇ ਖਪੇਂਗੇ ਪਿੰਘ। ਸਭੇ ਸਿਰੰਦੀ ਨਾਸ ਘਰ ਕੁਲ ਮੇਰੀ ਹੋਇ ਨਾਸ। ਜਿਉਂ ਜਾਦਵ ਲੇਏ ਗਏ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਤਿਉਂ ਕੁਲ ਕਾ ਦੂਤਉ ਘਾਸ। ਪਾਂਚ ਸਿਖ ਸਰਦਾਰ ਮਮ ਕੀਨੇ ਕੂਟ ਬਖਾਨ। ਇਨ ਕਾ ਅਰਥ ਨ ਪੁਛੀਓ ਮਮ ਹਮ ਸੁਤ ਕੀ ਆਨ। ਇਤਨੀ ਕਹਿਕੇ ਉਠੇ ਘੋੜੇ ਦੇਖੇ ਦੇਖਕੇ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਏ ਗੁਨੀ ਗਣਤੀ ਫੇਰ ਲੰਗਰ ਗਏ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦਿ ਛਕਿਆ ਛਕਾਇਆ ਪਲੰਘ ਪਰ ਲੇਟੇ ਖਾਲਸਾ ਆਪਨੈ ਡੇਰੇ ਗਇਆ ॥ ੬੫॥ ਸਾਖੀ ਪੂਰੀ ਹੋਈ ਬੋਲਹੁ

ਭਾਈ ਜੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ।

ਸਾਖੀ ਛਿਆਹਠਵੀਂ ਚਲੀ

ਭਾਈ ਸਿਖੋ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜਪਣਾ ਮਨੁਖ ਦਾ ਲਾਭ ਹੈਗਾ। ਏਕ ਬਾਰ ਏਕ ਸਿਖਣੀ ਆਈ ਹਜੂਰ ਅਤੇ ਰੋਣ ਲਗੀ । ਪੁਛਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤਾਂ ਸਿਖਣੀ ਬੋਲੀਮੇਰਾ ਭਰਾਤਾ ਦਰਸ਼ਨ ਨੂੰ ਆਇਆ ਸੀ। ਸਚੇ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹ ਅਰ ਮਾਰਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਹੁਣ ਮੈਂ ਕੀਕਰਾਂ ਮੈਂ ਜਲਾਲਾਬਾਦ ਦੀ ਪ੍ਰਦੇਸਣ ਆਇਕੇ ਦੁਖ ਪਾਇਆ। ਹੋਯਾ ਬਚਨੁ ਤਬ ਸੰਗਤੀ ਸਸਤ੍ਰ ਬਾਂਧਹੁ ਨਿਤ। ਸੁਨਿਆ ਮੰਨਿਆ ਬਚਨ ਤਬ ਸਸਤ੍ਰ ਸੰਗਤਿ ਮਿਤ । ਲੜਤੀ ਸੰਗਤਿ ਗੁਰੂ ਕੀ ਸੁਨਿ ਸਿਖ ਸਤਿਗੁਰ ਦਿਆਲ। ਵਾਰ ਭਗੌਤੀ ਪੜਿਆ ਕਰੋ ਸੰਗਤਿ ਤਰਕ ਨਿਸਾਲ। ਇਹ ਬਡਾਈ ਕਰਤਿ ਆਪ ਸਸਤ੍ਰ ਕਰੇ ਜੁਧ ।ਤੁਰਕਨ ਸੋ ਸਧਤਾ ਗਇਆ ਸਭਿ ਸੰਗਤ ਕਾ ਕ੍ਰੋਧ। ਬੰਧੀ ਹੋਵੈ ਮਰੇ ਮਾਰ ਕਰੇ ਪਿਆਨਾ ਨਾਕ। ਬਢਿਓ

ਹੌਸਲਾ ਜਗਤ ਕੋ ਹੋਵਤ ਸਿਧ ਗੁਰਵਾਕ। ਪ੍ਰਾਂਤ ਪ੍ਰੀਤਾ ਮੀਤੇ ਮੀਤਾ ਲਗਾ ਹੋਨ ਤਬੋਲ। ਰਲ ਕੇ ਲੁਕੇ ਭਲੇ ਬੁਰੇ ਕਹੂੰ ਹਰਖ ਕਹੂੰ ਸੋਗ। ਨਾਮ ਕਮਾਵੇ ਸਿਦਕ ਸੁਨਾਵੇ ਹੋਵੇ ਬਹੁ, ਪ੍ਰਸਾਦ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਪਾਇਨ ਪ੍ਰਤਪਰ ਮੇਟੈ ਜਗੇ ਵੇਖਾਦ। ਸਾਲ੍ਹੂ ਪਤਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇਵੈ ਸਿਖਨ ਅਨਾਇ। ਜਖਮ ਮਿਟੈ ਘਾਇਲ ਖਰੇ ਏਹ ਬਿਧ ਦਈ ਬਤਾਇ। ਮਾਰ ਸਕੰਦਰ ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਆਇਆ ਵਿਚ ਪੰਜਾਬ। ਤਿਨ ਘਰ ਇਲਮੀ ਤਬਕ ਕੋ ਤਾਲਬ ਕੀਨਾ ਆਪ। ਤਾਂਕੋ ਘਰ ਇਹ ਵਿਦਿਆ ਬੀਤੀ ਬਰਸ ਪੰਚਾਸ। ਲਦਕ ਨਗਰ ਉਤ੍ਰ ਦਿਸ਼ਾ ਰੈਹਤਾ ਤਹਾਂ ਸਤਾਂ ਰਹਾ ਬਰਸ ਆਰਬਲਾ ਮਿਲਾ ਤਬਸ੍ਰ। ਸਤ ਬਰਮ ਕੀ ਚਾਹਿ ਵਾਲਾ ਰੁਵਾਲ ਕੇ ਸਾਬ। ਬ੍ਰਖ ਰਹਾ ਮਰਨੇ ਸਮੇ ਦੀਨੋ ਵਿਦਿਆ ਪਾਬ ॥੬੬॥
ਬੋਲਹੁ ਭਾਈ ਜੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸਾਖੀ ਪੂਰੀ ਹੋਈ।

ਸਾਖੀ ਸਤਾਹਠਵੀਂ ਚਲੀ

ਏਕ ਬੇਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਹਜ਼ੂਰ ਬਾਤ ਚਲੀ ਜੋ ਪਾਤਿਸਾਹਿ ਜੀ ਮੂਰਤੀਆਂ ਪੁਜਾਂਵਦੇ ਹੈਨ ਬਣਾਇਕੇ ਏਹ ਭਲੇ ਹੈਨ ਕੇ ਜੇਹੜੇ ਧਿਆਂਵਦੇ ਹੈਨ ਸੋ ਭਲੇ ਹੈਨ। ਤਾਂ ਸਚੇ ਸਾਹਿਬ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਸਿਖੋ ਮਨਕਾ ਚੌਕਾ ਸਤਿਕੈ ਭਾਇ। ਮੂਰਤਿ ਨਿਕਲੀ ਅਸਲੀ ਨਾਇ। ਕਰਨੀ ਕਰਮ ਪੂਰਬ ਪਰਤੀਤ। ਧਰਤਿ ਧਿਆਨ ਜਮ ਕੀ ਗਈ ਭੀਤ।

ਸਵੈਯਾ ॥

ਧਿਆਨ ਧਰੈ ਜਿਹ ਕਾਰਨ ਸਾਧਨ ਸੋ ਜਗਿਆਸੀ ਮੋਖ ਪਛਾਨੋ। ਕਾਮਨ ਪੁੰਜ ਬਿਨਾਸ ਕਰੈ ਹੀਅ ਸੋ ਤੁਮ ਸਾਂਧਕ ਅਮਲ ਸਿਰਾਨੋ। ਮੂਰਤਿ ਸੂਰਤਿ ਬਾਂਧਿ ਧਰੀ ਜਿਨ ਮੂੜਨਕੀ ਪ੍ਰਤੀਤ ਬਖਾਨੇ। ਮੇਰੇ ਸੋਈ ਜਨ ਸਿਖ ਸੁਸੀਲਨ ਧਿਆਨ ਅਕਾਲ ਕੇ ਬੀਚ ਸਮਾਨੋ। ਅਧਕ ਧਿਆਨ ਹਰ ਨਾਮ ਨਿਤ ਬਾਣੀ ਬਿਨੈ ਸੁ ਸੀਲ। ਸਸਤ੍ਰ

ਸੂਰ ਦਇਆਲ ਨ ਤਾਮਸ ਔਰ ਨ ਸੀਲ। ਏਕ ਸਮਾਲੇ ਨਾਮ ਕੋ ਏਕ ਕਰਤ ਧਿਆਨ।ਏਕਕਰੰਤਾ ਸਿਲ ਪੂਜ ਤੀਨੋ ਭਗਤਿ ਪਛਾਨ।ਨਾਮ ਜਪਤਿ ਹੈ ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਧਿਆਨ ਧਰੈ ਸੁਖ ਗਿਆਨ।ਸਿਲਾ ਪੂਜ ਤੋਤਾਮਸੀ ਤੀਨੇ ਭਗਤ ਸੁਜਾਨ। ਹਸਰਾ ਮਤ ਹੈ ਭਜਨ ਕਾ ਧਿਆਨ ਜੁਗਤਿ ਰਹਿਰਾਸ। ਕਰਨੀ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਕਰੀ ਵਰਤੀ ਗੁਰ ਕੁਲ ਭਾਸ।ਕਲਿ ਜੁਗ ਧੂਮ ਹਰਿਨਾਮ ਅਤਿ ਜਾਹਿ ਭਜੈ ਬਹੁ ਪਾਰ। ਸੋ ਕਰਨੀ ਭਰਨੀ ਰਹਿਤ ਸਿਖਨ ਸਮਾਰ।

ਸਕਲ ਮੁਲਕ ਕੋ ਮੇਲੀਏ ਦਲ ਕੈ ਤੁਰਕਨ ਪੀਰ। ਹਮਰਾ ਆਵਨ ਭੂਮਪਰ ਸਮਝੋ ਸਿਖ ਤਤਿਬੀਰ। ਬਾਣਾ ਕੰਸਾ ਹਮਮੰਡਾ ਤੁਰਕ ਕਹੂ ਹਮਾਰਾ ਬ੍ਰਿਦ। ਤਿਬਾ ਫਾਰਾ ਬਾਗ ਹਨ ਤੁਰਕਨਿ ਚਰੋ ਗਿਰਦ। ਸੂਰ ਖਾਇ ਸੋ ਖਾਲਸਾ ਸੂਰ ਮਰਦਨੀ ਸਿਖ।ਗੁਰ ਕਾ ਸਿਖ ਸੋ ਮਾਨੀਐ ਸਦਾ ਸਮਾਲੈ ਭਿਖ। ਕਾਲ ਬੁਰਾ ਅਤਬੁਰਾ ਸੀਤ ਬੁਰੀ ਰਾੜਕੀ ਪ੍ਰੀਤ। ਬੁਰੀ ਬਡਾਈਆਪਨੀਬੁਰੀਆਮਾਨੀ ਰੀਤ।ਬੁਰਾ ਕਾਰਜ

ਅਤਿ ਬੁਰੀ ਪ੍ਰੀਤ ਸਵ ਕੌ ਭੇਦ ਨ ਦੇਇ।ਜਾਬਿਧ ਬਰਤੇ ਜਗਤ ਪੈ ਇਸਟ ਘਟੀ ਨਾ ਲੇਇ। ਬੇਦਨ ਕੀਜੈ ਮਿਤ੍ਰਤਾ ਬੈਰੀ ਕਰੇਨ ਬੈਦ।ਜੋ ਤਿਮ ਬੌਹਤੀ ਸੁਨੈ ਨਹਿ ਪੂਛੈ ਨਗਰਹ ਕੀਕੈਦਾਕਾਇਰ ਸਲਾਹੀ ਭਾਰਜਾ ਕਾਰਜ ਫੋਕਾ ਹੋਇ। ਇਨ ਕਾਰਜ ਬੁਰਾ ਬੁਰਾ ਪੂਛੇ ਨਹਿ ਮਰੋਇ।ਥੋੜਾ ਖਾਇ ਘਰਮੈ ਸੁਖੀ ਲੋਭਿਤ ਅਗੈ ਕੋਇ।ਧਨ ਕੋਮਨਕੋ ਸੁਪਨਕੇ ਅਪਨੇ ਕਰੇ ਨ ਕੋਇ। ਪੂਛੇ ਬਿਨਸ ਲਾਲਿ ਸੇਵੀਏ ਪਰਾਤ ਉਸ ਸੀਤ ਮਾਝ ਤਪ ਆਗ।।ਜਰੈ ਭੂਖ ਭਗਤੀ ਭਖੈ ਅੰਮ੍ਰਤ ਘਰ ਕਾ ਸਾਗੀ। ਪਰ ਸ਼ਸਤ੍ਰ ਪਰ ਘੋੜਾ ਪਰਨਾਰੀ ਪਰਗਰੇਹ।ਪਰ ਧਨਪਰ ਮਨ ਪਰਦੇਸ ਇਨਕਾਕਿਆ ਅਸਨੇਹੁ।ਧਰਤੀ ਮੇਨੁਸੁਵਰਨ ਅਸ ਨਾਰੀ ਮੰਦਰਿ ਸਠਿ। ਦੇਹੀ ਦਾਨ ਸਭਟਾਨ ਸਿਰ ਅੰਨ ਸਭਨ ਤੇ ਸਠਿ। ਨਾਮ ਜਪਤ ਸਭਿ ਪਾਛਤੇ ਅੰਨਦਾਨ ਸਭ ਦਾਨ। ਸਭ ਜੂਨੀ ਤੇ ਅਨਕ ਨਰ ਕਰਿਓ ਸਿਖ ਗੁਰ ਗਿਆਨ। ਸਭਿ ਕਾ ਆਸਰ ਮੇਘਲਾ ਸਭ ਕਾ ਰਾਖਾ ਛਤ੍ਰ। ਘਰ ਕੀ ਰਾਖੀ ਨਾਰ

ਜਿਉ ਅੰਤ੍ਰ ਰਖ ਕਰਿ ਜਿਤ੍ਰ ।ਬੁਰਾ ਮਰਨ ਜੀਵਨ ਬੁਰਾ ਕਰਨੀ ਬਿਨ ਕਹਾ ਚਾ।ਸਸਤ੍ਰ ਹੀਨ ਛਤ੍ਰੀ ਬੁਰਾ ਅਨਪੜ ਦਿਜ ਬੇਰਾਨ। ਬਿਪ੍ਰ ਸਸਤ੍ਰਧਾਰੀ ਬੁਰਾ ਬੁਰਾ ਬਿਪ ਮਮ ਸਿੰਘ। ਵੈਸ ਪੜਾ ਸਭਤੇ ਬੁਰਾ ਛਤ੍ਰੀ ਬੇਦੀ ਸਿੰਘ ।ਸੂਦਰ ਪੜੇ ਜੁ ਬੇਦਬਾਕ ਤਿਆਗੀ ਧਾਰੈ ਨਾਰ । ਸਿਖ ਤਿਆਗੈ ਸਿਦਕਕੌ ਕਿਆ ਤਾਕਾ ਇਤਬਾਰ।ਮੰਤ੍ਰ ਤੰਤ੍ਰ ਕਾ ਬੁਰਾ ਸੰਗ ਪਰੇਤਸੇਵਨੀ ਨਾਰ।ਬੂਰਾਬਾਲੂ ਸੂਰਾ ਪਿਤਾਰਹੀਏ ਤਾਹਿ ਸੰਮਾਰਿ।ਬਹੁਤਾਖਾਣਾ ਬਾਤ ਬਹੁਤਾ ਅਮਲ ਤਿਆਗਿ। ਮੇਰਾ ਹੋਇ ਸਮਾਨਿ ਸਚੁ ਰਹਨੀ ਰਹੈ ਨਿਤ ਲਾਗ॥ ੬੭ ॥ ਸਾਖੀ ਪੂਰੀ ਹੋਈ ਬੋਲਹੁ ਭਾਈ ਜੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ।

ਸਾਖੀ ਅਠਾਹਠਵੀਂ ਚਲੀ

ਏਕ ਬੇਰ ਮਹਿਲ ਕੋ ਗਏ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤਬ ਮਾਤਾ ਜੀਤੋਜੀ ਬੇਨਤੀ ਕਰੀ ਅਤੇ ਮਥਾ ਟੇਕਿਆ ਬਹੁਤ ਬੇਰ ਤਬ ਬਚਨੁ ਹੋਆ ਮਨ ਕਾ ਮਤਾ ਕਿਆ ਹੈ

ਤੁਮਾਰਾ ਘਰਿਵਾਲਿਓ ਕੁਛ ਕਹ੍ਹਾਤਾਂ ਅਧੀਨ ਹੋਇ ਕੇ ਬੋਲੇ ਮਾਤਾ ਜੀ। ਭਲਾ ਜੀ ਅਸੀਂ ਬੀ ਮਨੁਖਾ ਦੇਹਿ ਹਾਂਕਿਆ ਜਾਮਾ ਤੀਵੀਂ ਦਾ ਹੈ। ਕੁਛ ਸਤ ਸੰਗ ਨਹੀਂ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੋਂਦਾ। ਤੁਮਹੀ ਗੁਰੂ ਹੋ ਹਉ ਕੁਛ ਉਪਦੇਸ ਕੀ ਚਾਹਿ ਹੈਗੀ। ਤਾਂ ਬਚਨ ਹੋਆ ਮੰਨ ਤਾਂ ਸਰਬ ਸਾਧਨ ਬੈਨਾਨ। ਮਨ ਲਗਾ ਸਬ ਉਪਦੇਸ ਮਨੂਆ ਪਲਟੇ ਗਿਆਨ। ਹੋਇ ਮਨ ਲਾਗੇ ਰਤ ਸੇਸ ॥ ੨ ॥ ਮੁਖ ਰੁਪੇ ਲਖ ਸਵਸਕੋ ਬ੍ਰਿਤਿ ਅੰਤੂ ਮੁਝ ਦੇਇ।ਇਹੈ ਗੀਤ ਕਰਨ ਦੁਰਿਤ ਮਨੂਆ ਮ੍ਰਿਗ ਸੁਖ ਲੇਇ।ਨੈਨ ਲਾਗੇ ਬੈਠਨਲਗੇ ਸਰਵਨ ਸਬਦਿ ਕੇ ਗੁਧਿ। ਉਪਰਤਿ ਮਨੂਆ ਵਿਖੈ ਤੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਨੰਦ ਸੁਖ ਸੁਧ ॥ ੩ ॥ ਜਿਹਬਾ ਤਾਲੂ ਮਤਾ ਦੇ ਨੈਨ ਲਗਾਵੈ ਨਾਕ।ਪਹਿਲਾ ਐਸੇ ਸੇਵਈਏ ਸਤਿਗੁਰ ਪਦ ਸਨ ਭਾਕ ॥ ੪ ॥ ਨਭਿ ਠਹਿਰਾਵੈ ਸੁਆਸਿ ਜਬ ਬ੍ਰਿਤ ਬੰਭਾਵੇ ਅੰਤ।ਬਹੀ ਬਾਸਨਾ ਰੋਕੀਏ ਤੀਨ ਮਾਸ ਲਗ ਸੰਤ। ਚਉਥੇ ਮਾਸ ਥਿਤਿ ਪਾਇਕੇ ਵਸਤ ਨਾਮ ਜੋ ਦੇਖ। ਸੋਈ

ਅੰਗ ਆਪਨ ਲਖੈ ਇਹੀ ਜੁਗਸਰਵਰ ਭੇਦ। ਤੀਬਰ ਬਾਸਨਾ ਦੂਰ ਕਰ ਜਿਉਂ ਜਲਮ ਕਰੀ ਧਾਇ। ਐਸੀ ਸਾਧੈ ਸਾਧਨਾਂ ਮਨੂਆ ਚਿਤ ਬਿਲਾਇ। ਪੰਜ ਭੂਤ ਭੂਬਾਰ ਹਰਿ ਬਾਮੁਨ ਭਾਇ ਅਸਥੂਲ। ਗੰਧ ਰਸ ਰੂਪ ਸਪਰਸ ਧੁਨਿ ਸੂਖਮ ਕਰਮਇਹ ਮੂਲ। ਪਰਾਣ ਅਪਾਨ ਸਮਾਨਬਿਆਨ ਉਦਿਆਨ ਪੰਚਹਿ ਭੀਜਾਨਾਗ ਕਛੂਓ ਕਿਰਕਲੀ ਦੇਵ ਦਤ ਧਨੁ ਜੀਤ। ਉਦਗਾਰ ਨੇਤਰ ਛਿਕ ਸੰਧਨਾੜੀ ਪੰਚਹਿ ਭੀਜਾ ਨਾਗ ਕਛੂਓ ਕਿਰਕਲੀ ਜੰਭਣ ਮੁਏ ਕਪਾਲੀ ਰੀਤ।ਭਿੰਨ ਭਿੰਨ ਸਭਿਬਾਟ ਕਰ ਤਤਨ ਧਾਤੂ ਬਾਟਿ। ਅੰਤਰਿ ਕਰਣ ਕੋ ਭਿੰਨ ਕਰਿ ਸੇਖ ਆਤਮਾ ਸਾਂਟਿ। ਇਹੀ ਗਿਆਨ ਇਹ ਸੋਗ ਰੀਤ ਇਹੀ ਭਾਤ ਕਾ ਕਾਜ। ਜਗ ਦਾਨ ਤੀਰਥ ਤਪੁ ਤਜਾ ਬਿਧ ਮਨ ਕੋ ਸਾਜ। ਦਿਨ ਅਥਵਾ ਰਾਤੀ ਕਰੈ ਅਲਪਅਹਾਰੀ ਅਲਥ। ਦਮ ਸਾਧੈ ਬਾਧੈਚਿਤਵਤ ਉਪਾਸੁਭ ਸਕਲ। ਮਿਥਿਆ ਤਨ ਧਨ ਨਾਰਿ ਸੁਤ ਮਿਥਿਆ ਜਗ ਕੌ ਬਿੰਦ।

ਅਭਿਆਸੀ ਪਾਵੈ ਸਰਕੋ ਇਹੀ ਜੋ ਜੋਗ ਨਿਰਿੰਦ। ਕਹਿ ਕਰ ਦੀਓ ਗੁਰ ਭਾਵਤੇ ਮਾਤਾਲਾਗੀ ਜੋਗ। ਜਾਂ ਬਿਧ ਸੰਧ ਕਪਾਣ ਕਰ ਏਕ ਵਰਕਲ ਭੋਗ। ਵਪੁ ਛੋਡਿਆ ਅਭਿਆਸ ਬਲ ਚਰਚਾ ਚਲੀ ਜਹਾਨ। ਮੁਹਿ ਸੁਣਿਤ ਪੂਛਿਓ ਪ੍ਰਸਰਾਮ ਬੈਰਾਗੀ ਆਨ। ਸਤਿਗੁਰ ਕਹਿਓ ਸਮਝਾਇ ਕੇ ਤਿਨ ਭੀ ਸਾਤਿ ਗਤਿ ਪਾਇ। ਹਮ ਪੂਛੀ ਤਬ ਹਸ ਕਹਿਓ ਤੁਮ ਭੋਗੋ ਰਤਿ ਨਾਦ।ਅੰਤਕਾਲ ਹਮ ਦਰਸ ਹੋਇ ਤੁਮ ਚਿਤ ਮਮ ਪਦ ਆਦ। ਭਾਖੀ ਇਹ ਸਾਖੀ ਸਾਹਿਬ ਸਿੰਘ ਸਤਿਗੁਰ ਦੀਨੀ ਮੋਹਿ। ਤੁਮ ਲਿਖ ਸਿਖਨ ਹੇਤਧਰ ਸਤਿਗਤਿਆਰ ਪਤਿ ਏਹ॥੬੮॥ ਸਾਖੀ ਪੂਰੀ ਹੋਈ ਬੋਲਹੁ ਭਾਈ ਜੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ।

ਸਾਖੀ ੳਨਤਰਵੀਂ ਚਲੀ

ਏਕ ਵੇਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਸੰਗਤਿ ਨੂੰ ਭਾਈ ਸਿਖੋ ਧੰਨ ਨਾਰੀ ਭਜਨ ਹੈ ਧੰਨ ਕਲਜੁਗ ਈਸ। ਮਹਾਂ ਬਿਕਾਰੀ ਜੁਗ ਤੇਰੇ ਭਜਨ ਤਰਾਏ

ਕੀਸਾਨਾਗੀ ਦਇਆ ਅਨਤ ਹੈ ਜਾ ਜੁਗ ਭੀਤਰ ਭਾਖਾਘਟ ਸਾਸਤ੍ਰ ਪਦ ਕਿਆ ਕਰੈ ਨਾਮ ਜਪਤ ਮਨ ਰਾਖ।ਏਕ ਪਰਾਧੀ ਥਾ ਤਾਂ ਉਨ ਏਕ ਵੇਰ ਬਹੁਤੇਜੀਵ ਮਾਰੇ ਤਾਂ ਪੀਛੇ ਚਿੜੀਆਂ ਮਾਰੀਬਹੁਤ ਪੰਛੀ ਬਿਲਲਾਪੁ ਕਰਨ ਲਗੇ। ਤਬ ਓਸ ਸੋਚਿਆ ਮਨਵਿਚਕੇਹਣ ਲਗਾਏਸ ਬਨ ਵਿਚ ਤਪਸੀਤਪ ਕਰਤੇਹੈਨ ਰਾਜੇਭੀ ਰਾਜਛੋਡਕੇ ਬਨਵਿਚ ਆਇਕੈ ਤਪਤੇ ਹੈਨ । ਅਤੇ ਸਾਡੀ ਦੇਹ ਪਾਪੀ ਵਿਚ ਆਇਕੇ ਜੀਅ ਮਾਰੇ ਪਾਪ ਕੀਆ। ਤਾਂ ਕਹਿਣ ਲਗਾ ਹੁਣ ਬਿਕਰਮ ਜੀਤ ਉਪਕਾਰੀ ਹੈ ਉਸ ਪਾਸ ਚਲੀਏ ਏਹ ਵਿਚਾਰਕੇ ਚਲ ਆਇਆ ਤਾਂ ਅਗੇਰਾਜਾ ਅਸਵਾਰ ਹੋਆਸੈਨਾ ਸਾਥ ਆਇਆ ਪਾਰਧੀ ਨੂੰ ਦੇਖ ਕਰਿ ਪਕੜਾਇ ਲੀਆ ਬਾਂਧ। ਪੰਜ ਦਿਨ ਸਜਾਇ ਦਈ ਤਾਂ ਲੌਂਡੀ-ਦੇ ਰਿਦੇ ਦਇਆ ਆਈ। ਉਸ ਪੁਰਖ ਭੇਸ ਕਰਿ ਆਪ ਬੰਧਾਇਆ। ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਛੁਡਾਇਆ ਮਹੀਨਾ ਹੋਇਆ ਤਾਂ ਰਾਜੇ ਯਾਦ ਕਰਿਆ ਪਾਰਧੀ। ਤਾਂ

ਲੌਂਡੀ ਸਾਹਿਬਣੀਏ ਦੈ ਗਈ ਰਾਜੇ ਪੁਛਿਆ ਤੂ ਨਾਰੀ ਵਾ ਪੁਰਖ ਤਾਂਉਹ ਪਾਰਧੀ ਪਾਪੀ ਪਰਾਧੀ ਹਾਂ ਮੈਂ।ਤੇਰੇ ਪਾਪੀ ਦੇ ਘਰ ਅੰਨ ਪਾਣੀ ਖਾਇਆ ਤੀਮੀ ਹੋਈ। ਮੇਰਾ ਸਰੀਰ ਮਰਦ ਕਾ ਕਰੁ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਮੈਂ ਮਰਾਂਗੀ ਰਾਜਾ ਸੁਣਕੇ ਸੋਗ ਵਿਚ ਗਲ-ਤਾਨ ਹੋਇਆ ਬੋਲਿਆ ਜਤਨਕਰਾਂਗਾ। ਮਤਿ ਮਰੁ ਪਰਾਤਿ ਉਠ ਰਾਜਾ ਜੰਗਲ ਗਿਆ। ਤਾਂ ਉਹ ਪਾਰਧੀ ਹੋਇ ਬੈਠਾ ਤਪਸੀ। ਰਾਜੇ ਮਥਾਟੇਕਿਆ ਤਪਸੀ ਨਾ ਬੋਲਿਆ ਤਾਂ ਰਾਜਾ ਤਪਸੀਨੋਉਠਾਇ ਲਿਆਇਆ ਆਦਰ ਕਰਕੇ ਰਾਜ ਸਉਪਿਆ। ਮੰਤ੍ਰੀਆਂ ਨੂੰਕਹਿਆ ਮੇਰਾਗੁਰੂਹੈਗਾ।ਤੁਸੀਂ ਆਗਯਾ ਮੰਨਣੀ ਜਾਂ ਲਗ ਮੈਂ ਨ ਆਵਾਂ। ਕਹਿ ਕਰ ਰਾਜਾ ਗਇਆ ਤਪੁ ਕਰਨ ਲਗਾ।ਤਾਂ ਪੀਛੇ ਓਸਤਪਸੀ ਫੰਧਕ ਕਹਿਆ ਮੇਰਾ ਕਹਿਣਾ ਏਹਹੈ।ਲੌਂਡੀ ਮੰਗ ਵਾਏ ਕੈ ਰਾਜ ਪਰ ਬੈਠਾਈ। ਅਤੇ ਆਪ ਛੋਡ ਕੇ ਊਹਾਂ ਬਨ ਕੋ ਗਇਆ ਤਾਂ ਮੰਤ੍ਰੀਆਂ ਕਹਿਆ ਏਹ ਗੁਰ ਕੇ ਮਉਜੂਦ ਹੁਕਮ ਹੋਵੇ। ਤਾਂ ਲੌਂਡੀ ਬੋਲੀ

ਬਿਸਨ ਨੂੰ ਪਕੜੋ। ਤਾਂ ਸਭ ਲਗੇ ਜਤਨ ਕਰਨ
ਨਗਰ ਬੇਰਾਨ ਹੋਇ ਗਇਆ। ਏਕ ਗੁਫਾ ਵਿਚ
ਢੂੰਢਿਆ ਪੂਹਿ ਕਰਿ ਵਿਚ ਸਿਧ ਪਾਈਆ। ਤਾਂ
ਪੁਛਿਆ ਮਰਮ ਕਹਿਆ ਹਠ ਦੇਖਿਆ ਜੇ ਮਰਦੇ
ਹੈਨ। ਤਾਂ ਸਿਧ ਨਾਥ ਗਿਰਨਾਰਿ ਪਰ ਚੜੇ। ਊਹਾਂ
ਜਗਰਾਜ ਸਿਧ ਕਹਿਆ ਪੁਰਖ ਹੋਗੁ ਤੁਮਰਾ ਰਾਜ
ਤਾਂ ਉਹ ਬੋਲੇ ਬਿਸਨ ਨੂੰ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਸੀਧ ਸਾਥ
ਹੋਏ ਰਾਜ ਨੂੰ ਭੀ ਲਿਆਏ। ਬਿਕਰਮਜੀਤ ਸਾਥ
ਨਾਰੀ ਪੁਰਖ ਕੀਤਾ। ਰਾਜਾ ਨੂੰ ਰਾਜ ਦੀਆ। ਤਾਂ
ਮਛਿੰਦਰਨਾਥ ਗੋਰਖ ਤੇ ਆਦ ਸਿਧ ਬਹੁਤੇ ਆਏ
ਮਿਲਕਰ ਰਾਜ ਮੰਤਰੀ ਕਰੀ ਔਰਤ ਤੇ ਜੋ ਪੁਰਖ
ਥਾ। ਮੋਹ ਕਹਿਆ ਬਿਸਨ ਮਨੁਖ ਦੇਹਿ ਹੈ ਦਇਆ
ਕਾ ਫਲ ਤੁਰਤ ਦਿਖਾਇਆ। ਜੁਗ ਕਾ ਧਰਮ ਪਾਰਧੀ
ਗੁਰ ਕੀਤਾ ਪਾਪ ਕਟੇ ਉਸ ਕੋ। ਭਾਈ ਸਿਖੋ ਨਾਮ ਕਾ
ਪਰਤਾਪ ਪਾਰਧੀ ਰਾਜ ਗੁਰੂ। ਦਇਆ ਕਾ ਫਲ
ਲੋਭੀ ਪੁਰਖ ਹੋਇਆ ਰਾਜੇ ਕਾ ਮੰਤਰੀ। ਰਾਜੇ ਨੇ
ਪ੍ਰਮਾਰਥ ਕੀਆ ਸਾਧਿ ਦੂਸਨ ਸਬ ਬਿਸਨ ਪੁਰਬ

ਸੈ। ਧੰਨ ਏਹੁ ਕਲਿਜੁਗ ਜੁਗਖਰਾ ਕਰਨੀ ਥੋੜੀ ਹੋਇ। ਔਰ ਜੋ ਗੁਨ ਤੇ ਅਤ ਭਲੋ ਪਾਪ ਉਤਾਰੇ ਸੋਇ ॥ ੬੯ ॥ ਸਾਖੀ ਪੂਰੀ ਹੋਈ ਬੋਲਹੁ ਭਾਈ ਜੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ।

ਸਾਖੀ ਸਤਰਵੀਂ ਚਲੀ

ਏਕ ਵੇਰ ਗੁਰੂ ਜੀਕੇ ਦਰਸ਼ਨ ਨੂੰ ਸੰਗਤ ਆਈ ਦਰਸਨਿ ਕਰਕੇ ਨਿਹਾਲ ਹੋਏ। ਬਡੀ ਭੀੜ ਹੋਈ ਗਰਮੀ ਕੀ ਰੁਤ ਥੀ। ਸਭ ਕੀਆਂ ਭਾਵਨਾ ਪੂਰੀਆਂ ਕਰਤੇ ਥੇ ਤਾਂ ਭੀੜ ਵਿਚ ਦੁਏਕ ਫਕੀਰ ਮਦਾਰੀ ਬੁਕੁ ਭਰਿਆ ਫੁਲਾਂ ਕਾ ਹਜੂਰ ਆਇ ਪਹੁੰਚਿਆ। ਬੇਹਾਲ ਹੋਯਾ ਗਰਮੀ ਕਾ ਪਰਵੇਸੀ ਭਗਦਾਨੰਗੀ ਦੇਹੁ ਆਇਕੇ ਚੰਬੇਲੀ ਗੁਲਾਬਕੋ ਭੇਟਾ ਆਣ ਦੀਏ ਬਚਨੁ ਹੋਆ ਗੁਰੂ ਕਾ ਸਾਂਈ ਵਾਲੇ ਸਾਹਿਬ ਲੋਕ ਬਦਨਿਨੋ ਇਤਨਾ ਕਸਟ ਕਿਉਂ ਦੀਆਂ। ਫੁਲ ਆਨੇ ਤੁਮਰਾ ਦਰਸਨ ਨਹੀਂ ਭੇਟ ਹੈਗਾ। ਏਹ ਜਾਣਿਆ ਤਾਂ ਭੇਦ ਕਿਆ ਤਾਂ ਫਕੀਰ ਬੋਲਿਆ ਦਸਤਿ ਖਾਲੀ ਰੂਈ ਸਾਹਿ। ਦਸਤ ਆਂਵਦ ਬੇਪ੍ਰਵਾਹਿ। ਅਵਾਜ

ਖਾਲੀ ਜਹਾਨ ਬੇਪੀਰ। ਵਚਨ ਸੁਣਿ ਕਾਫਰ ਬੇ ਵਜੀਰਸਤਿਗੁਰੂ ਬਚਨ ਰੂਹਿ ਖਾਲਸਾ ਬਾਜੀਬਗੈਰ ਸਾਂਈ ਮੁਰੀਦਹਿ। ਖੁਦਾਇ ਫੰਦੇ ਬਿਗੈਰ ਹਵਾਇ। ਖੁਦਾਇ ਚਿਸਮ ਬੇਪਰਵਾਹਿ। ਬਦਨਿ ਫੁਰਮਾਨ ਖੁਲਸੀ ਜਹਾਂਨ। ਬੰਦਗੀਦਾਰ ਦਰਗਾਹਿ ਪਰਵਾਨ। ਤਾਂਸੁਣਕਰ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਯਾ ਦਰਵੇਸ। ਬੋਲਿਆ ਮਕੇਕੀ ਜਾਰਤ ਹੋਈ ਬਿਐਬ ਰੋਜ ਖੂਬ ਦੀਦਾਰ ਖੁਦਾਇ ਚਸਮਦੀਨ ਮਹਿ ਏਕਬਾਤ ਹੈਗੀ ਸਚੇ ਗੁਰਪੀਰ ਜਹਾਨ। ਬੰਦਾ ਬਦਨ ਕਦਮ ਦਰ ਚੂੰਨਹਾ ਦਰੀ ਆਇ ਦਰਸਨ ਖੈਰ ਚਇਕੈਮੈਂ ਗਇਆ ਤੂੰ ਬਾਕੀ ਲਈ ਤਾਂ ਹਮ ਗਏ। ਦੇਖਾ ਦੂਰ ਲੇ ਗਇਆ ਕੋਈ ਤਾਂਮੈਂਖਾਬ ਜਾਣੀ। ਇਕ ਤੀਵੀਂ ਦੇਖੀ ਉਸਦੇ ਦੇਹਿ ਵਿਚ ਬਹੁਤੇ ਜੀਵਦੇਖੇ। ਫੇਰ ਉਹ ਮੰਦਰ ਵਿਚ ਲੇ ਗਈ। ਬੜਾ ਆਦਰ ਦੀਆ ਪੂਜਾ ਭੇਟ ਦਈਤਾਂ ਮੈਂਏਕ ਪੁਰਖ ਦੇਖਿਆ ਮੂੰਹਾਂ ਵਾਲਾ ਬਾਹਾਂ ਵਾਲਾ ਨਾਗ ਲਪੇਟੇ ਸਪੇਂਦੇ ਵਾਂਗੂੰ। ਬੋਲਾ ਸੁਖ ਸਾਈਂ ਮੈਂ ਬੋਲਾ ਮੈਂ ਜਾਣਿਆਂ ਨਾਹੀਂ। ਤਾਂ ਬੋਲਿਆ ਗੁਰੂ

ਦਸਵਾਂ ਪਾਤਿਸਾਹਿ ਪਾਸ ਜਾਇ ਕੇਹਣਾ ਪਾਂਚ ਕ੍ਰੋੜੀ ਪੰਚਾਵਨ ਲਾਖ ਧਨੁ ਤੁਮਾਰਾ ਹੈਗਾ । ਅਬ ਕਾ ਤੀਵੀਂ ਮੇਰੀ ਪਾਸ । ਦਸ ਕੋਟ ਸਤਰ ਲਾਖ ਦੂਜੀ ਤੀਵੀਂ ਹਥਭੇਜਾ ਪਿਛਲੇ ਦੇਹਿਕਾਏਦੀਕਿਕੂੰ ਗਲ ਹੈ।ਸਵਾਸੌਲਾਂ ਕ੍ਰੋੜ ਦਾ ਮੁਲਖ ਹੈ ਭਾਵੇ ਧਨ ਵਾਧੇ ਸਣੇ ਲੇਵੋ ਜਿਥੇ ਚਾਹੋ ਓਥੇ ਹੀ ਤਲਬ ਕਰੋ। ਸੁਣਿਕਰ ਹਸੇ ਭਲਾ ਸਾਈਂ ਭਲਾ ਫਕੀਰ ਭਲਾ। ਤਾਂ ਫਕੀਰ ਨੇ ਪੁਛਿਆ ਜੀ ਹਮ ਭੀ ਕੁਛ ਜਾਣੇ ਜਾਹਰਿ ਕਹੀਏ। ਤਾਂ ਬੋਲ ਸੁਣਾਇਆ ਸਤਿਲੁਦ੍ਰ ਤੀਵੀਂ ਅਤੇ ਪੁਰਖ ਸਮੁੰਦਰ ਸੀ। ਦੂਜੀ ਤੀਵੀਂ ਗੋਦਾਵਰੀ ਸੀ।ਹਮ ਲੇਖਾ ਸਮਝਾਂਗੇ ਪਰ ਆਇਕੇ ਸਿਖਾਂ ਪੁਤਾਂ ਨੂੰ ਲੈ ਦੇਵਾਂਗੇ ਜਾਂ ਦਿਨ ਰਾਜ ਲੋਕ ਹੋਣਗੇ।ਰਾਜਪੂਤ ਦਾ ਬਾਲਕ ਹੈਗਾ ਓਸਦੀ ਹਥੀਂ ਲੈਵਾਂਗੇ ਦੇਵਾਂਗੇ ਭੀ ਲੇਖਾ ਬਹੁਤ ਹੈਗਾ ਹਮਾਰਾ ਬੇਟਾ ਸੀ ਮਾਏ ਸਮੇਤ ਲੇਖਾ ਸਮਝਣਗੇ । ਏਸ ਵਾਸਤੇ ਕਹਿਆ ਹੈ ਭਲਾ ਜੀ ਭਲਾ ਜੀ ਦੋ ਬੇਰ। ਸਾਂਈ ਫਕੀਰ ਸਚਾ ਹੈਗਾ। ਤਾਂ ਫਕੀਰ ਬੁਕ ਬੋਲਾ

ਹਮਾਰੇ ਕਿਆ ਤਾਂ ਹਸਕੇ ਬੋਲੇ ਅਗਿਆਤ ਮੂਰਤ ਹਮਾਰੀ ਉਤਰੇਗੀ। ਉਥੇ ਤੁਸੀਂ ਭੀ ਤਪ ਕਾ ਫਲ ਭੋਗ ਲੈਣਾ। ਫਕੀਰ ਬੋਲਾ ਭਵਜਲ ਤੇ ਬਚਾਵੇ। ਭੋਗ ਰੋਗ ਸਚੁ ਕਹੁ ਮਾਲਕ ਬੋਲੇ ਸਾਂਈ ਜੀ ਪੂਰਾ ਤੋਲੇ।ਇਸੀ ਤਰਾਂ ਭਾਣਾ ਹੈਗਾ। ਹੁਕਮੈ ਅੰਦਰ ਸਭ ਕੋ ਬਾਹਰਿ ਹੁਕਮੁ ਨ ਕੋਇ। ਤਲ ਤੀਵੀਂ ਉਪਰ ਮਰਦਾ ਦੋਨੋ ਦਰ ਚਸਮ ਦੀਦੰ ਫਨਾ। ਤਾਂ ਫਕੀਰ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਇ ਕਰਿ ਉਠਿ ਗਇਆ ॥ ੭੦॥ ਸਾਖੀ ਪੂਰੀ ਹੋਈ ਬੋਲਹੁ ਭਾਈ ਜੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ।

ਸਾਖੀ ਇਕਤਰਵੀਂ ਚਲੀ

ਏਕ ਬੇਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਚਮਕੌਰ ਵਿਚ ਥੇ ਸੰਗਤ ਜੁੜੀ ਕਾਬਲੀ ਕੰਧਾਰੀ ਸਿਖਾਂ ਹਥ ਜੋੜੇ ਜੀ ਕੁਛ ਮਿਲੇ ਅਸਾਨੂੰ ਤਾਂ ਬਚਨਹੋਯਾ ਠਹਿਰੋ ਧਨਦੇਵਾਂਗੇ ਮਰਵਾਵਾਂਗੇ। ਤਾਂ ਸਿਖ ਚੁਪ ਹੋਇ ਡਰ ਗਏ ਪਿਛੋਂ ਬੋਲੇ ਧੰਧੇ ਦੀ ਹੁਕਮ ਅਤੇ ਜੀਵਨ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਬਖਸ਼ੋ ਤਾਂ ਬਚਨ ਹੋਇਆ ਗਰਜੇ ਮੇਘਲਿ ਖੁਸ਼ ਕਰਿ ਜਲ

ਲੇਇਨ ਖੇਤ। ਚਾਤ੍ਰਕ ਚੁਪਕਾ ਹੋਇ ਰਹਿਆ ਕਿਆ ਬਾਦਲ ਹੇਤ।ਚੰਦਨ ਪਰਉਪਕਾਰਹਿਤਬਹੈ ਸੁਚੇਤ। ਗੰਗਾ ਪਾਪਾਂ ਦੂਰ ਹਿਤ ਕਿਆ ਨਾਇਨ ਅਚੇਤ। ਗੁਰੂ ਵਿਚਾਰਾ ਕਿਆ ਕਰੈ ਸਿਖ ਫਸਿਆ ਏਤ। ਮੀਠਾ ਦੇਵੈ ਬਾਲ ਨੂੰ ਉਹ ਮਾਂਗੇ ਰੇਤ। ਘੜਿਆਲੁ ਜੋ ਹਥ ਖਸਮ ਦੇ ਕਿਆ ਕੂਪਨ ਦੇਤ। ਬਾਪ ਮਾਇ ਹਿਤ ਕਿਆ ਕਰੈ ਸੁਤਿ ਦੇਇ ਨ ਭੇਤ। ਲੇਪਨਹਾਰੇ ਦੋਸ ਕਿਆ ਭੀਤਰ ਗਿਰਦੀ ਰੇਤ।ਅਟਕਾ ਜਲੁ ਤਾਂ ਬੰਧੀਏ ਜਾਂ ਬੰਧਨ ਕੇਤ। ਧੰਨ ਵਡਿਆਈ ਦੀਏ ਕਿਸ ਪਰ ਧੂੜੀ ਲੇਟ।ਭਾੜ ਬਿਚਾਰਾ ਸੀਤ ਕਿਉਂ ਜਾਂ ਝੁਲਕਾ ਦੇਤਿ। ਧੰਧੇ ਅਟਕੇ ਸਿਖ ਸਨ ਪਰ ਵਾਰ ਸਮੇਤ।ਕਾਰੀਗਰ ਖਾਤੀ ਕਿਆ ਜੋ ਦਾਰੁ ਨ ਹੀ ਖੇਤ। ਨਦੀ ਬਾਰ ਕਿਉਂ ਪੀਵੀਏ ਜੇ ਕਣੀਆ ਨਾ ਲੇਤ। ਖਾਣਾ ਕੀਕੂ ਪਕਣਾ ਜੋ ਅਗਨਿ ਨਾ ਕੇਤ। ਬਿਨਾ ਸਮੈ ਤੇ ਬੁਧਿ ਨਹਿ ਕਿਆ ਹਠ ਕਾ ਹੇਤ। ਮਨ ਹੀ ਚਕਰ ਘੁਮਾਰ ਕਾ ਜੋ ਭਾਂਡੇ ਚੇਤ। ਮੁਹਕਾ ਆਖਣ ਰੀਸ ਹੈ ਫਿਰ ਮਨ ਹੀ ਚੇਤ। ਪਹਿਲਾਂ

ਮੰਗੇ ਸੰਗਤੀ ਗੁਰਦੇਣ ਮਹੇਤ । ਕਰਮ ਕੜਾਕਾ ਹਾਥ ਕਾ ਮੁਹ ਮਾਰੇ ਸੇਤ। ਹਉ ਬਾਰ ਬਾਰ ਬਲਿਹਾਰਣੈ ਜਿਹ ਮਰਮਨ ਨੇਤ। ਭਾਈ ਸਿਖੋ ਹਮ ਕਹਿਆ ਠਹਿਰੋ। ਅਰਥ ਇਹ ਮਨੁ ਠਹਿਰਾਵੇ। ਮੁਕਤਿ ਧਨ ਸਤਿਗੁਰ ਦੇਨਗੇ।ਮਰਵਾਵਾਂਗੇ।ਅਰਥ ਜਨਮ ਕਟਾਂਗੇ।ਤੁਸਾਂ ਘਰ ਦਾ ਹੀ ਧੰਧਾ ਚਾਹਿਆ ਅਜੇ ਕਰਮ ਸੇਸ ਰਹਿੰਦਾ। ਸਤਾਂ ਬੀ ਸਹੰਸਾ ਨਹੀਂ ਡਰ ਹੈ ਉਤਵਾਲਨ ਕਰੋ।ਪਰਚੋ ਸਬਦਿ ਸਾਥਿਹਰ ਕੀਰਤਨ ਦੀਆ ਤੁਹਾਡਾ ਸਿਦਕ ਤਾਂ ਹੈਗਾ। ਹੁਕਮ ਹੋਆ ਸਚੇਤ ਰਹਿਣਾ। ਐਸੀ ਭੀ ਨਦੀ ਨ ਉਤਰ ਰਾਮਦਾਸ ਸਰ ਸੰਗਤੀ ਨਾਵੈ ਸਬ ਨਿਤ।ਛੋ ਭੋਜਨ ਗੁਰੂ ਨਗਰ ਵਸਿ ਹਮ ਆਵੈ ਮਿਤ। ਬੈਠ ਦੁਲੀਚੇ ਚਮਰ ਢੂਲ ਸਿਖ ਕਰਸਨ ਚਿਤ। ਸਿੰਘ ਲਾਖ ਪੰਜ ਏਕਠੇ ਰਾਜ ਸਮੇਤ। ਲੁਟ ਪਿਆਰੀ ਮੇਰਿਆ ਘਰ ਧਨ ਕਾ ਖੇਤ। ਸਭ ਸੰਗਤਿ ਹੈ ਮੇਲਲੋ ਕਰ। ਉਨ ਛੇਤ। ਪਹਿਲਾਂ ਆਵੈ ਉਦੇ ਸਿੰਘ ਫਿਤਕਾਰੀ ਫੇਤ। ਭਾਣਾ ਮੰਨਿਆ ਸੀਸ ਪਰ ਜੀਵਨ ਹੋਇ

ਜੇਤ ॥ ੭੧ ॥ ਸਾਖੀ ਪੂਰੀ ਹੋਈ ਬੋਲਹੁ ਭਾਈ ਜੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ।

ਸਾਖੀ ਬਹੱਤਰਵੀਂ ਚਲੀ

ਏਕ ਬੇਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਸਰਾਧ ਹੋਆ ਪੰਡਤ ਪਾਂਧੇ ਬ੍ਰਾਮਨ ਏਕਠੇ ਕੀਏ ਸਰਾਧ ਦੀਧਰਮ ਸਾਂਤਿ ਕਰੀ। ਮੋਹਰ ਕੀ ਦਖਣਾ ਦੇ ਕਰਿ ਸੇਹਜਾ ਗਊ ਘੋੜਾ ਗਹਿਣੇ ਜਨਾਨੇ ਮਰਦਾਨੇ ਦੀਏ ਤਿਆਰ ਕਰੇ ਤਾਂ ਨੰਦ ਰਾਮ ਪੰਡਿਤ ਕਹਿਆ ਸਰਾਧ ਅਪੜਦਾ ਨਹੀਂ ਪਿਤਰਾਂ ਨੂੰ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਸਾਸਤ੍ਰ ਸੰਬਾਦ ਰਚਾਇਆ। ਮਲ ਮਾਸ ਕਾ ਨਿਖੇਧ ਕੀਆ। ਪੁਛ ਉਸ ਕਾ ਨਿਰਨੇ ਕੀਆ। ਭਾਈ ਸਿਖੋ ਏਹ ਸਭਕਾ ਨਿਰਨਾ ਪੂਛਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨਿਰਵਾਦ ਕਹੋ। ਤਾਂ ਸਾਸਤ੍ਰੀ ਬੋਲੇ ਸਰਾਧ ਦੁਪ-ਹਰੀ ਅਤੇ ਰਾਤਿ ਨੂੰ ਨਿਮੰਤ੍ਰਤ ਸਰਾਧ ਦਾ ਨਿਉਦਾ ਅੰਨ ਹੀਨ ਕੁਲ ਹੀਨ। ਪ੍ਰਤਿਗਾਹੀ ਮਹਾ ਦਾਨਾ ਦਛਾਇਆ ਮੂਰਤਿ ਤੁਲਾ ਮ੍ਰਿਤਕ ਸੂਤਕ ਭੋਗ

ਪਰਨਾਰੀ ਰਤਿ ਚੋਰ ਛਲੀਆ ਦੂਤ ਖਤਰੀਕਰਮ ਤੁਲਾ ਧ੍ਵੈਦਕ ਧੰਨ ਭੋਗੀ। ਗਣਕ ਧਨੀ ਗ੍ਰਹਣ ਵਸਤੀ ਗ੍ਰਾਹੀਆਜ ਅਸਗਜਿ ਅੰਤਿਅਸ੍ਰਸਥਾਕਾ ਦਾਨ ਗ੍ਰਾਹੀ ਜਨੇਊ ਉਤਰਿਆ ਕਰਮ ਭ੍ਰਿਸਟੀ ਅਸੁਚੀ ਸੂਬ ਅੰਨ ਭੋਗਤ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਾਣਿ ਗ੍ਰਹਣੀ ਵਿਆਹ ਕਾ ਲਾਗ ਲੈਣ ਵਾਲਾ। ਪ੍ਰਾਇਆ ਜਪੁ ਕਰਕੇ ਮੁਲ ਕੀ ਦਖਣਾ ਲੈਣੇ ਵਾਲਾ । ਧਰਮ ਧੁਜੀ ਸਾਧ ਕਾ ਤਿਆਗੀ ਸੰਨਿਆਸੀ ਬਿਪਰ ਬਗੈਰ ਪੜਿਆ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਖਤਰੀ ਵੈਸ ਸੂਦਰ ਇਸਤ੍ਰੀ ਬਿਭਚਾਰਨੀ ਬਕਬਾਦ ਅਮਲੀ ਬਿਪਰ ਹੋਇ ਕੇ ਰਕਤ ਨੀਲ ਬਸਤਰ ਧਾਰੀ ਮਲੇਛ ਅੰਤਜ ਕਾ ਲੈਣੇ ਵਾਲਾ ਸਰਾਧ ਮੇ ਨਿਉਤਾ ਖਟਪਟੀ ਦਾ ਖਾਵੇ। ਤਾਂ ਪਿਤ੍ਰ ਖਾਲੀ ਰੋਂਦੇ ਸਰਾਪ ਦੇਂਦੇ ਚਲੇ ਜਾਂਦੇ ਹੈਨ । ਗੁਰੂ ਜੀ ਸਭਿ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਬੋਲੇ ਸਾਸਤਰ ਬਿਧ ਦੂਰ ਹੈਗੀ। ਕੋਈ ਬਿਰਲਾ ਹੀ ਪਾਤ੍ਰ ਹੈਗਾ। ਉਧਾਰ ਪਿਤ੍ਰਾਂ ਦਾ ਅਬਵਾ ਤੀਰਥਾਂ ਦਾ ਸਰਾਧ ਕਰ

ਹੋਂਦਾ ਹੈ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਪੁਛਿਆ ਸੂਤਕ ਗ੍ਰਹਣ ਬਿਧ ਕਿਆ ਲਿਖੀ ਹੈ। ਦੇਵਰਾਜ ਪੰਡਿਤ ਹਿਮਾਦਰੀ ਧਰਮ ਸਾਸਤਰ ਸੁਣਾਇਆ ਮਹੀਨੇਕਾ ਪੁਰਾਣ। ਸੋ ਸਾਨੂੰ ਸਿਖੋ ਕਹਿਆ ਚੁਕ ਗਇਆ ਕੁਛ ਕਹਿਣ ਦਾ ਪਰਜੋਜਨ ਭੀ ਨਹੀਂ। ਤਾਂ ਸਾਹਿਬ ਸਿੰਘ ਪੁਛਿਆ ਲਿਖਾਰੀ ਦਸਤਕ ਨਿਰਣਾ ਥੋੜੀ ਭੀ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਪਾਸ ਕਾ ਸੁਣਾਈਏ ਭਲਾ ਸਿਖ ਕਿਥੋਂ ਪੁਛਣਾਤਾਂ ਬੋਲ ਵਾਕ ਗੁਰੂ ਜੀ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ ੧੦ ॥ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਦਸ ਦਿਨ ਸੂਤਕੀ ਨਾਤਾ ਦੂਣੀ ਮਾਨ। ਖਤਰੀ ਬਾਰਾਂ ਵੈਸ ਇਕ ਪਾਂਚ ਸੂਦਰ ਤੀਸ ਪਹਚਾਨ। ਗਊ ਦਸ ਬਾਰਾਂ ਮਹੀਂ ਕਾ ਦੂਧ ਦੇਵ ਨਿਹਿ ਭੋਗ। ਸਰਾਧ ਕਰੀਏ ਜਗ ਨਹਿ ਖਾਵਤ ਭਵ ਕਾ ਰੋਗ। ਸੂਤਕ ਜੀਤੇ ਪਾਤਕੀ ਪਾਤਕ ਕਟੈ ਨ ਸੂਤ। ਅਗਨਿ ਕਟੈ ਦੋਨੋ ਦੁਖੀ ਬਿਪ੍ਰ ਅਗਨ ਮੇਕੂਤ। ਸੂਤਕ ਪਾਤਕ ਗਏ ਬਿਨ ਦਾਨ ਦੇਇ ਦਿਜ ਲੇਇ। ਬਾਨਰਗ੍ਰਹੀ ਦਾਤਾ ਨਰਕ ਮਨੁਖ ਦੇ ਹਨ ਸੇਇ। ਗ੍ਰਹਣਖਿਆਹੀ ਅਸਰ ਕਾ ਰੋਗੀ ਦੇਵੈ

ਤਿਆਗ। ਅੰਤ ਦਾਨ ਅਰੁ ਮਿਰਤਕ ਕ੍ਰਿਆ ਕਰੈ ਸੂਤਕੀ ਰਾਗ।ਤੀਰਥ ਜਾਵੈ ਸਰਾਧ ਕਿਯ ਔਰ ਨ ਕਰ ਹੈ ਦਾਨ। ਰਾਖਸ ਹੋਇ ਚੰਡਾਲ ਘਰ ਭੋਗ ਦੀਆ ਆਨ।ਗ੍ਰਹਨ ਆਦਿ ਗੰਗਾ ਸਲਿਲ ਪੁਤ੍ਰ ਜਨਮ ਜਬ ਹੋਇ। ਵਿਆਹ ਸਮੈ ਨੰਦੀ ਕਰੈ ਦੇਖ ਸਕਦੇ ਧੋਇ। ਆਪਦਾ ਬਿਪਤ ਬਿਦੇਸ਼ ਮੈਂ ਅਣ ਸੂਣ ਦੋਸਨ ਹੇਤ। ਸੂਧ ਬਿਪ੍ਰ ਕਰਮਨ ਕਰੈ ਅਵਰ ਦੇਖ ਸਭ ਹੇਤ। ਲੋਭੀ ਬਿਪ੍ਰ ਪਾਤੀ ਕੀ ਲੋਭੀ ਸਾਕ ਅਰ ਸਿਖੀ ਨਰਕ ਭੋਗ ਪਿਸਾਚ ਹੋਇ ਏਹੀ ਬੇਦ ਕਹਿ ਰਿਖ। ਮੇਰਾ ਸਿਖ ਸਬ ਜਾਤ ਕਾ ਪਦੋਂਰਾ ਦਿਲ ਕੀ ਮਾਨ। ਪਿਤਰ ਦਿਵਸ ਪਛ ਕਰ ਸੇ ਮਮ ਨਿਕਟੇ ਮਾਨ। ਭਲਾ ਬਹੁਤ ਅਨਪੜ੍ਹ ਜਵਾਂ ਗਿਆਨੀ ਨਿਰਲੋਭ। ਪੜਿਆ ਪਾਪੀ ਨਾਰਕੀ ਜੋ ਲੋਭੀ ਬਹੁ ਖੋਭ॥ ੭੨ ॥ ਸਾਖੀ ਪੂਰੀ ਹੋਈ ਬੋਲਹੁ ਭਾਈ ਜੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ।

ਸਾਖੀ ਤਿਹਤਰਵੀਂ ਚਲੀ

ਏਕ ਬੇਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਸ਼ਿਕਾਰ ਖੇਲ ਆਇ ਸੇ। ਤਾਂ ਸਾਧਿ ਦਰਸਨ ਨੂੰ ਆਏ ਥੇ। ਦਖਣ ਦੇਸ ਕਾ ਸਾਹੁ ਉਜੈਨ ਦਾ ਸੁਣਕੇ ਬਾਣੀਆ ਆਇਆ ਬੈਸਨੋ ਥਾ ਬਾਲਕ ਇਸਤ੍ਰੀ ਵਾਲਾ। ਆਗੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਸ਼ਿਕਾਰ ਖੇਲਕੇ ਆਏ ਥੇ। ਮਿਰਗ ਪੰਖੀ ਮਾਰ ਆਏ ਬਾਜਨੂੰ ਰਖੀਏ ਥੇ ਤਾਂ ਆਏ ਪਹੁੰਚੇ ਦੇਖਕੇ ਕਿਰਿਆ ਕਲਪਿਆ ਭਾਵਨਾ ਫਿਰ ਗਈ। ਕੈਸੇ ਗੁਰੂ ਹੈਨ ਦਇਆ ਕਿਉਂ ਤਿਆਗੀ। ਤਾਂ ਮਨ ਵਿਚ ਵਿਚਾਰ ਲਗਾ ਕਰਨ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਬੋਲਿ ਸੁਨਾਇਆ ਸਿਖਾਂ ਨੂੰ। ਏਕ ਜਾਨਵਰ ਚੋਰ ਥਾ ਬਾਜੁ ਏਹੁ ਰਾਜਾ ਥਾ ਸਹੰਸਰ ਜਨਮ ਬੀਤਾ ਹੈ। ਹਮ ਤਪਸੀ ਰਾਜਾ ਆਗੇ ਮੁਕਰਾ ਰਾਜਾ ਸੋਹੁੰ ਦਿਵਾਈ ਝੂਠੀ ਸਹੁੰਕਰੀ ਤਪਸੀ ਕੀ।ਓਹ ਬਦਲਾ ਦੇਵਾਇਆ ਹੈ ਅਸਾਂ। ਰਾਜਾ ਸਿਖ ਥਾ ਹਮਾਰੀ ਪ੍ਰਤੀਤ ਕਰੀ ਥੀ ਰਾਜੇ ਨੇ। ਭਾਈ ਸਿਖੋ ਜੋ ਕੋਈ

ਝੂਠੀ ਸੌਂਹ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਸੋ ਸਹੰਸਰ ਕੋਟ ਜਨਮ ਪਾਵੇਗਾ ਨਰਕ ਭੋਗੇਗਾ ਸੋ ਹੁਣ ਏਸ ਕਾ ਉਧਾਰ ਹੋਏਗਾ। ਮੇਰਾ ਸਿਖ ਨਹੀਂ ਚੋਰ ਹੈ। ਗੁਰੂ ਕਾ ਜੋੜਾ ਸੌਂਹ ਗੁਰੂ ਕੀ ਕਰੇਗਾ ਸੌਹੁ ਨਰ ਕੀਏ ਸਾਚ ਪਰ ਝੂਠੇ ਟਿਕੇ ਨ ਪਾਇ। ਸੋਈ ਜੋਨ ਪਰਭਗੈ ਝੂਠਾ ਕੈਸਾ ਬਾਇ। ਭਾਈ ਬਦਲਾ ਦੇਵੇਗਾ ਪਾਪ ਕਾ ਗੁਰੂ ਕੇ ਜਾਮਨ ਹੋਇ ਤਾਂ ਭੀ ਪਾਪ ਭਾਰੀ ਹੋਆ ਸਿਖੋ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਭੋਗ ਦੇਹ ਕਾ ਕਰਮਪਰਮੰਦਾ ਨ ਕਰੀਏ। ਇਹ ਕਹਿਤੇ ਥੇ ਤਾਂ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਕਾ ਥਾਲ ਆਇਆ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਏਸ ਸਿਖ ਨੂੰ ਭੀ ਸੁਧੁ ਚੋਕੇ ਵਿਚ ਛਕਾਵੇਂ। ਤਾਂ ਸਿਖ ਵਿਚਾਰਿਆ ਸੀ। ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਦੇਖਕੇ ਜੋ ਗੁਰੂ ਕੇ ਮਤਿ ਦੇਣ ਨਹੀਂ ਮੈਨੂੰ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਬਚਨ ਸੁਣਕੇ ਕੁਛ ਸਾਂਤ ਪ੍ਰਤੀਤ ਆਈ।ਤਾਂ ਸਿਖ ਜਾਇਕੇ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਛਕਿਆ ਰਾਤ ਸੁਤਾ ਅਤੇ ਮਨ ਵਿਚ ਵਿਚਾਰਾ। ਜੋ ਪਾਂਚ ਸਉ ਰੁਪਈਆ ਆਣਾ। ਮੇਰੇ ਬਾਪ ਨੇ ਕੇਸੇ ਗੁਰੂ ਮਾਸ-ਹਾਰੀ ਕੀਏ। ਸਾਸਤ੍ਰ ਕੀ ਰੀਤ ਹਿੰਸਾ ਪਰਨਾਰੀ

ਜੂਆ ਮਦਰਾ ਤਿਆਗਣਾ ਧਰਮ ਸਾਧਕਾ ਸੋ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਰੀਤ ਹਮ ਨਹੀਂ ਜਾਣੀ। ਪ੍ਰਭਾਤਿ ਚਲੀਏ ਸਿਖੀ ਬੈਸਨੋ ਕੀ ਲੈਵਾਂਗੇ। ਭਲੀ ਹੈਗੀ। ਰਾਤ ਗਿਣੀ ਮਨ ਵਿਚ। ਮੇਰਾ ਬਾਪੁ ਸਿਖ ਗੁਰੂ ਕਾ ਸੌ ਰੁਪਈਆ ਉਸ ਕਾ ਪੰਜ ਸੌ ਮੇਰਾ। ਸਰਸਰ ਹੋਰ ਦੇਵਾਂ ਪਰ ਕ੍ਰਿਆਵਾਨ ਗੁਰੂ ਨ ਮਿਲਿਆ। ਸਵੇਰ ਹੋਈ ਹਜੂਰ ਮਥਾ ਟੇਕਿਆ ਤਾਂ ਬੋਲਾ ਤਾਂ ਜੋ ਮੰਗਵਾਈਆ। ਓਹੁ ਸਿਖੁ ਬੀ ਬੈਠਾ ਸਹਜਧਾਰੀ ਹਰਗੁਪਾਲ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਬੋਲੇ ਸਿਖੋ ਸਭ ਸਵਾਦ ਮਨ ਕੇ। ਸਿਖ ਬੋਲੇ ਜੀ ਪਾਤਿਸਾਹਿ ਜੀਭ ਕੇ। ਕਿਨੈ ਕਹਿਆ ਕਰਮ ਕੇ ਕੋਈ ਕਹੇ ਜੀਵ ਕੇ। ਕੋਈ ਕਹੈ ਸੁਭਾਵਕੇ ਕੋਈ ਕਹੇ ਦੇਰ ਕਾ ਧਰਮ ਹੈਗਾ ਤਾਂ ਸਿਖ ਬਣੀਆ ਬੋਲਾ ਸਿਦਕ ਹੈਗਾ ਇਸ ਜੀਵ ਕਾ। ਤਾਂ ਬਚਨ ਸੁਣਕੇ ਬੋਲੇ ਸਿਖਾ ਸਿਖ ਬਿਸੰਬਰ ਦਾਸੁ ਤੇਰਾ ਬਾਪੁ ਸਾਡਾ ਬੜਾ ਸਿਦਕੀ ਸਿਖੁ ਉਸ ਨੇ ਤੁਧੁ ਇਉਂ ਕਹਣਾ ਜੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਹੁਕਮ ਭਾਵਕਾ ਤੇਰੇ ਪਾਸੋਂ ਸੋਲਇਆ ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਓਹ ਬੋਲਿਆ ਮੈਂ ਸਮਝਿਆ

ਨਹੀ ਸਮਝਾਵੇ ਮੈ ਭੀ ਸਿਖ ਹਾਂ ਤੁਹਾਡਾ।ਬਚਨਹਸ ਕੇ ਬੋਲੇ ਭਾਈ ਤੂੰ ਬੈਸਨੋ ਕਾ ਸੇਵਕ ਹੈ। ਹਮਾਰਾ ਕਬ ਹੋਇਆ ਕ੍ਰਿਆ ਵਾਲਾ ਢੂਡ ਤੋ ਸਹੀ। ਅਰ ਸੁਨੇਹਾ ਸਮਝੇਗਾ ਤੇਰਾ ਬਾਪੁ ਤਾਂ ਉਠਦਾ ਚਰਨੀ ਪੜਾ ਰਖ ਲਓ ਸਚੇ ਗੁਰੂ ਨ ਛੋਡੇ ਮੇਰਾ ਮਨਮੂਰਖ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਜਾਣੀ ਤਾਂ ਬਚਨ ਹੋਇਆ ਗੁਰੂ ਕੇ ਹਰਖ ਦਵੈਤ ਰਹਤ ਭਾਈ ਉਪਰ ਠੋਕ ਕੇ ਪੀਠ ਬੋਲੇ। ਬਖਸਾ ਤੂੰ।ਇਸੀਤਰਾਂ ਮਹੀਨਾਰਹਿਆ ਚਲਦੀ ਬੇਰ ਗੁਰੂਜੀ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਦਿਤਾ। ਘਰ ਭੀਲੇ ਜਾਵੀਂ ਖਾਵੀਂ ਭੀ ਤਾਂ ਬਚਨ ਹੋਇਆ ਕੜਾ ਸਰਬਲੋਹ ਕਾ ਤੋਲੇ ਚਾਰਕਾ ਬਖਸਾ ਪੂਜਨਾ ਗੁਰੂਭਾਵਨੀ ਪੂਰੀਕਰੇਗਾ ਲੇਕਰ ਵਿਦਾ ਹੋਇਆ ॥ ੭੩॥ ਸਾਖੀ ਪੂਰੀ ਹੋਈ ਬੋਲਹੁ ਭਾਈ ਜੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ।

ਸਾਖੀ ਚੁਹਤਰਵੀਂ ਚਲੀ

ਤਾਂ ਬਾਣੀਆ ਸਿਖ ਚਲਾ ਮਨ ਵਿਚ ਕੇਹਦਾ ਹੈਗਾ। ਛੇ ਸੌ ਕੀ ਭੇਟ ਦਈ ਗੁਰੂ ਜੀ ਬਖਸੀਸ

ਦੀਆ ਕੜ੍ਹਾ ਹਉ ਅਤੇ ਬਕਨ ਭਾਇ ਕਾ ਚਲਦਾ ਹੋਇਆ ਚਮਕੌਰ ਆਇਆ। ਤਹਾਂ ਸੋਚਦਾ ਜਾਵੇ ਰਾਹੀ ਧਿਆਨਸਿੰਘ ਮਾਜਰੀਆਮਿਲਿਆ ਪੁਛਦਾ ਹੋਇਆ ਤੂੰ ਕੌਣ ਹੈ ਸਿਖਾ ਕਿਵੇਂ ਤੋਂ ਆਇਆ ਹੈ ਅਤੇ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਦਾ ਵੇਲਾ ਹੈ। ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਖਾਇ ਜਾਈ ਤਾਂਸਿਖਬੋਲਿਆ ਸਿਖਹਾਂ ਗੁਰੂ ਕਾ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਨ ਗਇਆ ਥਾ। ਬਣੀਆ ਹੈ ਉਜੈਨ ਦਾ ਪਰ ਸਿਖਾ ਭੇਟ ਦਿਤੀ ਪਰ ਮਨ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾ ਹੋਇਆ। ਕ੍ਰਿਆ ਪਸੰਦ ਨਾ ਆਈ ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀਆ ਕੁਛ ਨਹੀਂ ਸਿਖ ਪੁਛਿਆ ਬਚਨੁ ਕੀ ਕੀਤਾ। ਬੋਲਿਆ ਬਾਪ ਮੇਰੇ ਨੂੰ ਭਾਇ ਕਾ ਬਚਨੁ ਦਿਤਾ। ਰੁਪੈਆ ਛੇ ਸੌ ਭੇਟ ਦੇਈ ਪਰਦੇਸੰ ਆਇਆ ਬਾਪੁ ਦਾ ਭੇਜਿਆ ਤਾਂ ਸਿਖ ਕਹਾ ਮਤ ਪਛਤਾਇ ਸਿਖ ਭਾਈ ਹੈਂ ਤੂੰ ਘਰ ਚਲੁ। ਘਰ ਲੇ ਚਲਾ ਜਾਇ ਪਹੁੰਚੇ ਸਿਖ ਦੇ ਘਰ। ਸਿਖਣੀ ਸਿਖ ਨੇ ਬਡੀ ਟੈਹਲ ਕਰੀ। ਭੋਜਨ ਕਰਿਆ ਖਾਇਆ ਰਾਤਿ ਨੂੰ ਸੁਤਾ ਸੁਖ ਨਾਲ। ਭਿਆਨ ਭਈ ਤਾਂ ਚਲਣ ਲਗਾ ਤਾਂ ਸਿਖ ਨੇ ਕਿਹਾ

ਭਾਈ ਸਿਖਾ ਤੇਰੀ ਮਰਜੀ ਹੋਵੈ ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਦੇਇ ਜਾਇ ਅਤੇ ਛੇ ਸੌ ਰੁਪਏ ਲੈ ਜਾਇ। ਭਾਈ ਪਰ ਗੁਰਾਂ ਕਾ ਵਾਕ ਹੈ। ਸਿਖ ਸਿਖਾਂ ਕਾ ਸਤਵਣਜ ਭਾਇ ਸਿਖ ਸਿਖਾਂ ਕਾ ਦਗਾ ਸਿਖ ਮਨਨ ਕਰੇ ਪਾਨੀ ਅੰਨ ਭੁਗਾਇ ਜੋ ਪਰਤੀਤ ਗੁਰਵਾਕ ਪਰ ਭਾ ਤੂੰ ਲੈ ਘਰ ਜਾਇ। ਜੇ ਭੁਖਾ ਤੂੰ ਦਾਮ ਕਾ ਤਾਂ ਲੈ ਘਰ ਆਪਨੇ ਪਾਇ। ਸਿਖ ਬਾਣੀਆਂ ਬੋਲਾ ਹਮ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੈ ਦਾਮ ਕੀ ਜੋ ਹਮਕੋ ਦੇਇ। ਤਾਂ ਬਚਨ ਦੀਆ ਤੂੰ ਦਾਮ ਦੇ ਸਾਡੇ ਪੰਜ ਦਿਵਾਇ। ਤਾਂ ਸਿਖ ਉਠਿਆ ਦਾਮ ਘਰਕਾ ਗੈਹਣਾ ਜੋ ਥਾ ਜਮੀਨ ਤੀਵੀ ਕੁਟੰਬਸਾਰਾ ਗਹਿਣੇ ਗਿਰਵੀ ਧਰੇ ਅਤੇ ਦੀਏ ਦਾਮ। ਛੇ ਸੌ ਪਾਂਚ ਉਤੇ ਬਿਆਜ ਕੇ ਬਾਣੀਆ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਇਆ ਮਨ ਵਿਚ ਆਖੇ ਮੂਰਖੁ ਸਿਖੁ ਹਾਰਾ ਮੈਜੋਤੀ ਬਾਜੀਝਲਾਂਗੇ ਉਠ ਚਲਿਆ ॥ ੭੪ ॥ ਸਾਖੀ ਪੂਰੀ ਹੋਈ ਬੋਲਹੁ ਭਾਈ ਜੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ।

ਸਾਖੀ ਪੰਚਤਰਵੀਂ ਚਲੀ

ਸਿਖ ਚਲਿਆ ਗਿਆ ਰਸਤੇ ਮਾਂਹ ਕੜਾਹ ਲਗਾ ਖੋਲਕੇ ਦੇਖਣਾਉਸ ਕੋ ਪੇਚਕੇ ਗਾਂਢ ਦਈ ਥੀ ਜਾ ਵੇਖੇ ਸਿਖੁ ਖਲਾਇ ਕੈ ਜੋ ਕੜਾਹ ਸੋ ਮਾਸ। ਦੇਖਤੇ ਹੀ ਲਜਾ ਕਰੀ ਬਾਧ ਰਾਠ ਤਾਸ। ਪਿਤਾ ਆਪਣੇ ਪਰਖਿਛਾ ਭਲਾ ਬਤਾਇਆ ਦੇਵ। ਮਾਸ ਖਾਇਤੇ ਧਰਮ ਜਾਇਕੀਆ ਕੀਨਾਸਤ ਸੇਵ। ਵਣਜੁ ਕਰਾ ਤਹਾਂ ਪੰਥ ਮੈ ਘਰ ਮੈ ਜਾਤੀ ਬੇਰਿ। ਏਕ ਹਜਾਰ ਨਗ ਲੀਏ ਪੰਨੇ ਮੋਤੀ ਹੇਰ। ਜਾਇ ਪਹੁੰਚਾ ਨਗਰ ਢਿਗ ਪਾਲੀ ਵੇਦੇ ਰਤਨ। ਤੀਨ ਹਜਾਰ ਕੀਜਮਾਰਕਮ ਪਿਤਾਦਿਖਾਣੀਰਤਨ ਮਿਲਾ ਪਿਤਾ ਜਿਉ ਇਉ ਕਹਾ ਸੁਨੋ ਪਿਤਾ ਤੇ ਅਧੀਨ। ਸਤਿਗੁਰ ਮੋਹਿ ਬਤਾਈਏ ਜਿਉ ਪਤਿਆਰਾ ਕੀਨ। ਦੀਨੀ ਭੇਟ ਕਿਰਪਾਨ ਕੀ ਲੇ ਲਗਾਵਤ ਸੀਸ। ਖੁਲੀ ਗਾਂਠ ਤੋ ਮਾਸ ਤੇ ਸਵਛ ਕੜਾਹਾਬੀਸ। ਖਾਇਓਬਾਟਿਓ ਸੁਤਨਿ ਰਖ ਅਚਰਜ ਬਾਪਕਹਿ

ਦੀਨ।ਮਾਸ ਦਿਖਾ ਉਹਾਂ ਨਵਾਂ ਪਕਏਹ ਕੇਸੇਦਿਨ ਜੀਨ। ਪਿਤਾ ਧੁਨਕ ਸਿਰ ਇਓ ਕਹਾ ਸੁਤ ਸੁਣ ਪੂਰਨ ਸਾਚਿ। ਤੋ ਕੋ ਭੇਜਾ ਲਾਭ ਨੂੰ ਲੈ ਆਇਆ ਕਾਚ।ਭਲੀ ਨ ਕੀਨੀ ਸੁਤ ਕਹਿਓ ਦੇਖਾ ਪਰਚਾ ਨੈਨ। ਹੀਆ ਮਲਨ ਪਰਤੀਤ ਨਹਿ ਕਿਆ ਕੋਰੀ ਗੁਰ ਬੈਯਨ। ਪਿਤਾ ਨਿਕਟ ਕਰਿ ਜੋਰ ਕੈ ਮਾਤਾ ਕਹਿ ਕਰ ਸਾਤ। ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਮਮ ਸਾਚੁ ਗੁਰ ਸੁਨੀਓ ਬੈਨ ਸੁਹਾਤ। ਮੇਰੀ ਖੁਸ਼ੀ ਨ ਕਛੁ ਭਈ ਜੋ ਚਾਹੇ ਸੋ ਹੋਇ।ਭੇਟ ਫਿਰੀ ਮਗ ਬਚਨ ਭਾਇ ਬੋਚ ਬਿਹਾਝੇ ਸੋਇ। ਤੀਨ ਹਜਾਰ ਤੇ ਸਭ ਸਹੇ ਬਚਨ ਸੁ ਆਵੈ ਕਾਮ। ਤੁਮ ਭੋਲੇ ਮੋਕੇ ਧਕਾ ਮੇਰੀ ਬੁਧਿ ਨੁਰਾਸ।ਪਿਤਾ ਕਹਿ ਸੁਣਪੁਤ੍ਰ ਤੂੰ ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਨ ਮੋਹਿ। ਤੇਰੀ ਬੁਧੀ ਉਤਾਵਲੀ ਸਤਿਗੁਰ ਨਿੰਦਾ ਹੋਇ। ਹਮ ਤੁਮ ਸਤਿਗੁਰ ਚਰਨ ਲਗਾ ਤੂੰ ਪਾਵੇ ਬਿਸਰਾਮ। ਧਨ ਝੂਠਾ ਇਹ ਜਾਨੀਓ ਮਤਿ ਲੋਭੀ ਤੂੰ ਹੋਇ। ਚਾਰ ਦਿਵਸ ਜੀਵਨ ਬਨਾ ਕਹਿਆ ਮੋਹ ਸੋ ਮਾਰਿ। ਪੁਤਰ ਨ ਬੋਲਾ ਭਾਵ ਨਹਿ ਮਨ

ਮੈਠਾਹਰ ਨਾਹਿ। ਬਾਣੀਆ ਤੂੰ ਸਹਨੀ ਕਹਿਆ ਹੋਯਾ ਪਤਬੂਝੀਆਹਿ।ਸੋਚਾਅਧਿਕ ਤਬ ਬਾਣੀਆ ਘਰ ਨੀਜਤ ਬਿਲਖਾਇ।ਪੁਤ੍ਰ ਲਗਾ ਉਠ ਵਣਜ ਮੈਂ ਕੇ ਦਿਨਬਿਤਤੀ ਮਾਇ। ਦਸ ਹਜਾਰ ਕਮਾਇ ਕੈ ਫੂਲਾ ਅਭਿਮਾਨ। ਲਗਾ ਖੀਨ ਧਨ ਹੋਣ ਤਬ ਪਰਾ ਪਿਤਾ ਪਗ ਆਨ। ਸੰਗ ਲੀਏ ਅਰ ਲੋਗ ਸਭ ਆਇਆ ਸਤਿਗੁਰ ਸਰਨ। ਮਾਰਗ ਪ੍ਰਭ ਕੇ ਸਿਮਰਕੈ ਆਇਆ ਛੇਧਰਿਚਰਨਿ।ਧਿਆਨ ਸਿੰਘ ਮਾਜਰੀਏ ਘਰ ਆਇਆ ਪੁਤਰ ਸਣੇ ਬਿਸੰਭਰ ਮਿਲਾ ਬਡੀ ਭਾਇ ਭਗਤਿ ਕਰੀ। ਪ੍ਰਸਾਦ ਕਰਕੇ ਰਾਤ ਨੂੰ ਗੁਰਚਰਚਾ ਚਲਾਈ ਬਾਣੀਆ ਬੋਲਿਆ ਧਿਆਨ ਸਿੰਘ ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਗੁਰ ਭਰਾਤਿ। ਲੀਨਾ ਬਚਨੁ ਮਮ ਪੁਤ੍ਰ ਤੇ ਘਰ ਹੋਆ ਬਿਖਯਾਤ। ਅਬ ਮੇਰੀ ਗਤਿ ਕਿਉਂ ਹੋਵੈ ਸਤਿਗੁਰ ਹੋਇ ਦਇਆਲ ਸੋ ਉਪਾਵ ਪਵੇ ਹਾਥ ਮਿਤ ਮੈ ਪਰ ਹੋਹ ਖੁਸਾਲ। ਹੋਈ ਪਰਾਤ ਸਬਸੰਗ ਮਿਲਚਲੈ ਮਿਲਨ ਸਰਨ। ਚਰਣਲਗੇਸਤਿਗੁਰਹਸੇ ਕ੍ਰਿਪਾਵਾਨ ਦੁਖ ਹਰਨ।

ਉਤਰੈ ਭੋਜਨ ਭਾਇ ਸੂਖਰਹਤ ਭਏ ਦਿਨ ਤੀਨ।
ਪੁਤਰ ਸੰਗ ਕਰ ਜੋਰ ਸਿਖ ਬਖਸਾਵੈ ਸਤ ਭੀਨ।
ਦੀਜ ਭਲਾਪੂਰਨ ਪ੍ਰਭੂ ਬਿਰਖ ਭਾਲ ਨੇਹੀ ਸੂਧ।
ਕ੍ਰਿਪਾ ਹੋਇ ਸੁਧਾ ਕਰੇ ਕਾਮੀ ਕ੍ਰਿਪਨ ਹਮ ਮੂਧ।
ਹਸੇ ਬੋਲੈ ਜੀਵਨ ਰਾਤੀ ਦੇਖਤ ਪੁਰਖ ਅਲੇਖ।
ਨਾਨਕ ਤੁਮਰੇ ਗਏ ਸਿਧ ਮਿਲ ਕਰ ਭੇਖ।ਨਾਨੂ
ਤੁਮਰਾ ਪਿਤਾ ਪਿਤ ਭਲੀ ਕਮਾਈ ਕੀਨ। ਤਬ
ਪੂਛਾ ਜਬ ਗੁਰ ਚਲੇ ਪੂਛਿਆ ਚਾਹੋ ਈਨ। ਹਸ
ਬੋਲੇ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਭੂ ਦਸਵਾ ਹਮਰੇ ਦੇਹ। ਤੁਮ
ਪਲਟੋਗੇ ਧੋਹ ਕੇ ਤੇ ਪੂਛੋ ਸੰਦੇਹ। ਪੁਛ ਪਿਆਰੇ
ਬਚਨ ਧਨ ਧਰਾ ਅਮਾਨੀ ਤੋਰ। ਨਾਨੋ ਤੁਮ ਹਮ
ਗੁਰੂ ਤੁਹਿ ਮਿਲੇ ਮਿਲਹਵਚ ਮੋਰ। ਹਮਰਾ ਭਾਣਾ
ਮਿਲਣ ਕਾ ਤੇਰਾ ਪੁਤਰ ਬਿਦੇਖ। ਹਿਰਦਾ ਪਰੇਰਾ
ਤਬ ਹਮੈ ਅਬ ਪੂਛੋ ਬਹੁ ਘੋਕ। ਤਬ ਮਮ ਸੁਣਤੇ
ਸਿਖ ਨੇ ਪੂਛਾ ਬਚਨ ਬਿਸਾਲ। ਧਿਆਨ ਸਿੰਘ
ਕੀ ਵਣਜ ਭਈ ਸੰਪਦਾ ਸਾਲ। ਧਨ ਪਾਇਆ
ਭੂਮੀ ਗਡਾ ਆਇ ਪੂਛਿਆ ਮੋਹਿ।ਬਚਨੁ ਲੀਆ

ਬਾਣੀਏ ਦੀਆ ਤੁਮਰੀ ਵਸਹੈ ਹੋਇਤੁਮਰਾ ਸਿਦਕ
ਤਬ ਹਮ ਕਹਾ ਖਾਵੈ ਖਰਚ ਆਪ ਰੇਲ। ਜਹਾ
ਨੇਤ ਤਹਾਂ ਮੇਘਲਾ ਗਰਜ ਤੇਨਭੇ ਗੁਰ ਕੇਲ। ਸੋ
ਤੂੰ ਪਰੇਮੀ ਏਕ ਸਮੁ ਪੁਤਰ ਬਾਣੀਆ ਸਾਤ। ਅਬ
ਸੇਵਾ ਕੀ ਭਾਵਨਾ ਸਤਿਗੁਰ ਕਰ ਹੀ ਪ੍ਰੀਤ। ਪੂਛ
ਸਿਖ ਕਿਆ ਚਾਹੀਏ ਤੂੰ ਨਿਰਮਲ ਹਸ ਪਰਾਣ।
ਦਸਛਨ ਦਿਸ ਐਸਾਤੂਹੀ ਅਵਰ ਨ ਦੂਜਾ ਜਾਣ।
ਬਿਸੰਭਰ ਪੂਛਾ ਹੇਤ ਕਰ ਦਰਿ ਦਰ ਹੋਇ ਦੂਰ।
ਪੀਛੇ ਤੇ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਪੁਛੈ ਮਮਤਾ ਕਰ ਹੋ ਚੂਰ। ਤਬ
ਸਤਿਗੁਰ ਹਸਕੇ ਕਹਾ ਘਰ ਜਾਈਓ ਜਾਂ ਸਿਖ।
ਕਰਿ ਕੜਾਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਕੋ ਪੜਿਆ ਨੰਦਤਰੇ ਲਿਖ।
ਢਕੈ ਕੜਾਹਾ ਜਪ ਪੜੈ ਸਿਖ ਪਾਂਚਨ ਦੇਇ। ਪੰਚ
ਗੁਰੂ ਕੋ ਭਾਗ ਦੇਕਰ ਅਰਦਾਸ ਕਾਭੇਇ। ਅਰਦਾਸ
ਰਹਤ ਜਉ ਜੈਵੀਏ ਕਿਆ ਕਰ ਰਹੈ ਤਬ ਮੰਤ। ਜਪੁ
ਪਰ ਜੋਗ ਅਰੁ ਸਿਧਤਾ ਸਭ ਅਰਦਾਸ ਸਿਧਸਤ।
ਸਿਖ ਵਣਜਗੁਰ ਧਰਮ ਕਾ ਸਤਿਗੁਰੂ ਦੇਵੈ ਲਾਭ।
ਬੋਲ ਬੁਲਾਵੈ ਸੰਗਤੀ ਦੇਇ ਕੜਾਹ ਕੀ ਸਾਭ। ਤਾਂ

ਬੋਲਾ ਸਿਖ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇਸ ਹਮਾਰਾ ਕਠਿਨ ਹੈ । ਸਭਿ ਅਰਦਾਸ ਕਾ ਭੇਦ ਕਹੁ ਜਿਉ ਸਿਖਨ ਸੁਖ ਸਦਨਿ। ਸਤਿਗੁਰ ਬੋਲੇ ਸਿਖ ਸੁਨ ਕਰਿ ਕੜਾਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਨ ਹੋਇ ਆਵੈ ਸਿਖ ਤੇ ਗੁੜਦਾਣਾ ਫਲ ਆਦਿ। ਸੁਚਿ ਪਵਿਤ੍ਰ ਸੁਭ ਦਿਵਸ ਮੈ ਸੰਤ ਸਾਧ ਸੁਖ ਜਾਪ। ਨਵੈ ਪ੍ਰਤਾਪ ਤੇ ਕਾਜ ਸਰ ਸੁਨ ਅਰਦਾਸ ਕਾ ਲਾਪ। ਧਰਮ ਬੀਜ ਅਖੰਡ ਬਿਰਧੇ ਸਫਲ ਪੂਰ ਇਤ ਨੀਤ। ਕਸਟ ਹਾਰੇ ਬੇਲੀ ਫਲੇ ਗੁਰ ਪੂਜ ਕੇ ਸਿਸ ਸੀਨ। ਆਠੇ ਭੇਜੈ ਪੀਨ ਭੋਗ ਵਸਤ੍ਰ ਮੈ ਗੁਰ ਸੇਜਦੀਨ। ਖੁਵਾਵੈ ਬਾਲਕ ਤੁਸਟ ਦਸਵੀਂ ਕਰ ਅਰਦਾਸ। ਤੀਨ ਗ੍ਰਭ ਕੀ ਪੁਰਸੁਤਕੀ ਦਰਸਨਗੁਰਘਰਗਾਜ।ਬੈਠਨਮੈ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਪਰਹਨ ਮੈ ਹੋਇ ਰੋਗ। ਖੇਲਨ ਮੈ ਜੀਵ ਮੇਲਕਹਿ ਸਿਥਰ ਮੈ ਕਹੀਐ ਅਰੋਗ। ਪੜੇ ਤੋ ਰਸਨਾ ਚੇਤ ਗੁਰ ਪਾਹਿਲ ਮੈ ਗੁਰ ਘਰ ਮੇਲ। ਦੁਸਟ ਭਾਜੈ ਸਿਖ ਗਾਜੈ ਪੰਦਰਵੀਂ ਸਸਤ੍ਰ ਸਾਰ ਸੇਵ ॥ ੧੬ ॥ ਬਾਜੀ ਪੀਠ ਸਿੰਘ ਅਚਲ ਮੇਲ ॥੧੭॥ ਮਿਰਗ

ਦੁਸਟ ਮੇਲ।ਹੋਇ ਸਸਤ੍ਰ ਪੇਲ ॥ ੧੮ ॥ ਤਵ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਦੁਖ ਦੂਰ ਸੁਖ ਆਦਿ ॥ ੧੯ ॥ ਆਗ ਕਾ ਸੰਜੋਗ।ਵਧੈ ਕਾਇਆ ਘਟੈ ਸੋਗ॥ ੨੦ ॥ ਮਿਲੈ ਸੰਤਿ।ਸਤਿਗੁਰ ਮਹੰਤ ॥੨੧॥ ਹੋਇ ਕਾਜ ਪੂਰੇ।ਸਤਿਗੁਰ ਹਜੂਰੇ॥੨੨॥ ਰਾਖਾ ਮੇਰਾ।ਸਿਦਕ ਪਾਇਯੇ ਸੁਭ ਪ੍ਰਭਾਸੀ॥੨੩॥ ਰਾਖਾ ਮੇਰਾ ਸਿਦਕ ਪੂਰੀ ਗੁਰ ਭਗਤ।ਚੋਰੀ ਕਾ ਅੰਧਾ।ਗੁਰ ਰਾਖੈ ਘਰ ਧੰਧਾ। ਰਾਜਾ ਕਾ ਮਲਾਪ।ਸਹਾਈ ਗੁਰ ਆਪ ॥ ੨੪ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਪਾਵੈ ਮੇਘ।ਦੂਰ ਭਿਖ ਵੇਮੁਖ ਗਰਹੀ ਨਿਮੇਖ॥੨੫॥ ਧਰਮ ਕਾ ਡੰਡਾ।ਤਨ ਖੀ ਬਖਰੀਆ ਦੂਖਨ ਬਿਹੰਡਾ॥ ੨੬ ॥ ਮਾਰਗ ਕਾ ਭੂਲਾ।ਬਖਸਾ ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਚਲੂਲਾ। ਚੁਕ ਸਭ ਜਾਇ ਮਿਤ੍ਰਨ ਸੁਖ ਭਾਇ ॥ ੨੭॥ ਮਨ ਮੇਰੇ ਵਸ।ਸਤਿ ਗੁਰ ਬਖਸ ॥੨੮॥ ਕਹੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਤੀਸ ਸੁਨੈ ਸਿਖ ਚਿਤ ਲਾਇ। ਦੂਖ ਭੂਖ ਸਗਰੀ ਟਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਪਾਇ ॥ ੭੫ ॥ ਸਾਖੀ ਪੂਰੀ ਹੋਈ ਬੋਲਹੁ ਭਾਈ ਜੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ।

ਸਾਖੀ ਛੇਹਤਰਵੀਂ ਚਲੀ

ਕਹੈ ਸਿਖ ਚਰਨੀ ਲਗਾ ਸਤਿਗੁਰਕਹੈ ਹੁਲਸਾਇ। ਜੋੜੀ ਅਚਲ ਬਰਨਾਰਿ ਕੀ ਕਹੂੰ ਸਿਖ ਸਮਝਾਇ। ਹੀ ਲੈਨਾਸੈ ਬਹਾਨਾ ਬਨੈ ਅੰਨ ਪਥ ਰਚਜਾਇ। ਦੁਸਟ ਖਪੈ ਸਾਇਆ ਤਗੈ ਪਰੈ ਸ਼ਹਿਦੀ ਧਾਇ॥ ੨੭॥ ਸੋਵੈ ਚੌਤੀ ਸੁਖਾ ਧੀਸ ਏਹ ਅਰਦਾਸ ਕਰ ਲੇਇ । ਪੈਂਤੀ ਗੁਰ ਪਸਾਰਾ ਕਰੈ ਵਧੈ ਪਸੂ ਕੀ ਵੇਇਛਤ੍ਰੀ ਅਰਦਾਸ ਹੋਇ ਭਾਵਨਾ ਅੰਤਰ ਭਾਵ ਫਲ ਦਾਇ। ਕੇਸ ਸੰਤੀ ਵੇਲ ਬਾਲ ਫਲੇ ਅਫਲ ਸਫਲ ਵਹਿਸੇਸ। ਅਠਤੀ ਮਨਮੁਖ ਉਠੈ ਸਨਮੁਖ ਝੁਕ ਨਵੇ ਗੇਹਅ ਅਰੰਭ । ਪਰਵੇਸ ਉਣਾਲੀਅਰ ਸਿੰਘ ਵਸਤ ਅਸੰਭਾਖੇਤੀ ਮਾਤਾ ਕੋ ਅਮਾਨ ਵਾਸੇ ਕਾ ਆਸਨ । ਏਕਤਾਲੀ ਕੂਆ ਅਖੰਡ ਬ੍ਰਹਮੰਡ । ਬੇਅਲ ਵੰਡੇ ਰਿਧ ਬਿਰਧ ਸਤਿਗੁਰੂ ਟੇਕ ਰਾਖ ਦਿਖਾਵੈ ਸਿਦਕ ਸੁਖਾਚੋਆਲੀ ਗੁਪਤ ਕਾਮ ਅੰਤ੍ਰ ਜਾਮੀ ਸਭਲ ਜਾਨਾ। ਪੈਂਤਾਲੀ ਘਰ ਬਰਤ ਹਾਈ

ਊਤ ਜਾਹਰ ਪਰਦੇਸ ਜਾਵੈ ਛਿਆਲੀ ਘਰ ਫੂਟ ਮੈ ਘਰ ਸਭ ਬੇਹਾਲ ਭਗਤਿ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲ। ਸੈਂਤਾਲੀ ਖਜਾਨਿਆਂ ਕਰਖ ਟੇਕ ਰਾਖਾ ਤੂੰ ਏਕ। ਅਠਤਾਲੀ ਰੋਗ ਜੁਰੇ। ਸਤਿਗੁਰ ਸਾਂਤ ਸਿਖਕੇ ਅਨਾਗਤਿ ਓਨੇ ਪੰਜੇ ਅਰਦਾਸਮਿਲੇ ਵਿਛਰੋਕੇ ਆਵੈ ਗਰਜਾਲਮ ਜਾਨੈ ਜਗ ਆਲਮ।ਪਚਾਸਵੈਂ ਛਲਕ ਸਾਦੀ ਕੀ ਖੁਲਾ ਦਰਬਾਰ ਇਛਾ ਬਿਹਾਰ॥੫੦॥ਬਾਜ ਜੰਗ ਬਖਸੀ ਅਸੰਗ॥੫੧॥ ਗੁਰੂ ਦੀਨਾ ਗਣੇਸ਼ ਸੁਫਲਾ ਕਾਮ ਮਾਨੈ ਆਦੇਸ॥੫੨॥ ਤਰੇਪਨ ਰਿਤ ਬੰਭੈ ਮੈਂ ਦਰੀਆਉ ਥੰਭ। ਪਰਵਾਹ ਮਨ ਅਸਾਹਾ ॥੫੩॥ ਅਸੁਨੀ ਕੁਮਾਰ ਹਿਰਦਾ ਸੁਖ ਸਾਗ॥੫੪॥ਵਿਆਰ ਕੀ ਕਿਰਤ ਮੈ ਅਰਿਤ ਤਵ ਕਿਰਪਾਲ ਸਿਖ ਕੋ ਨਿਹਾਲ॥੫੫॥ਬੰਧਨ ਮੈਂ ਅੰਧ ਹੋਇਆ ਵਿਰੋਧ ਸਿਖ ਕੋ ਸੋਧ॥ ੫੬॥ ਮੋਹਨੀ ਮੈਂ ਦੇਖਤ ਖੁਸ਼ਾਲ ਸਿਖ ਕਾਰਜ ਸਮਾਲ॥੫੭॥ ਕੀਰਤਨ ਕੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਕਾ ਉਚਾਰ ਨਾਮ ਫਲਸੁਣਾਵੇ ਅਧਾਗ॥੫੮॥ ਬਿਘਨ ਹਟਾਵੈ ਸ਼ਹੀਦਾਂ ਸਿੰਘ ਉਸ ਵਿਰੋਧੀ ਰੁਕੇ ਵਿਹੰਡ

॥੫੯॥ ਬਾਲ ਮਿਲਨ ਮੈ ਮਨ ਹੋਵੈ ਅਧੀਨ।ਸੰਤ ਮੇਲ ਫਲ ਪੀਨ ॥੬੦॥ ਸੀਖ ਅਰਦਾਸ ਮੰਗਲੀ ਦੀਣੀ ਬਿਸੰਭਰ ਸਿਖ । ਤੇਰਾ ਭਾਵ ਜੈਸਾ ਫਲ ਐਸਾ ਸਿਖ ਨ ਦਿਖ ॥੬੨॥੭੬॥ ਸਾਖੀ ਪੂਰੀ ਹੋਈ ਬੋਲਹੁ ਭਾਈ ਜੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ।

ਸਾਖੀ ਸਤਤਰਵੀਂ ਚਲੀ

ਏਕ ਖਠ ਮਨ ਸਾਲ ਹੋਇ ਮੇਰਾ ਤੁਮ ਰਾਖੋ ਜਗ ਝੇਰ। ਬਾਸਠੇ ਗੁਰ ਪਦਾ ਬਿਸਰਾਮ ਠਹਰੋ ਮਧ ਆਨ। ਤਰੇਸਠ ਤਰਣ ਕੀ ਤਰਣਾਇ॥੬੪॥ ਚੌਸਠੇ ਅਮਾਨ ਸਚਾਇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਸਹਾਇ॥੬੫॥ ਛਰਸੇ ਅਮਲ ਸੁਖਦਾਇ ਤਨ ਸੁਖ ਛਾਇ ॥ ੬੬॥ ਸੇਠਰ ਗੁਰੂ ਕਰੈ ਸੇਠਗ॥੬੭॥ਮੁਲਖ ਮਾਲਕ ਸੁਖ ਦਾ ਤਾਲਕ ਦਿਵਾਨ ਮੈਂ ॥੬੮॥ ਸਿਦਕ ਸਾਬਤ ਭਾਵ ਆਗਤ ਧਿਆਨਮੈਂ॥੬੯॥ ਅਗਨ ਸੂਰਵਪ ਹਮੇਰਾ ਪੂਰ ਸਤਰ ਵੇਲੜਾ ਮੈਂ॥੭੦॥ ਸਖਸਾਠ ਦਿਨਰੇਨਆਠਨਿਤਮੈਂ ॥੭੧॥ਪਾਲਕੀਪਾਲ ਸਿਖ

ਸਦ ਖੁਸਾਲ॥੭੨॥ਪਾਤਪੇਲ ਤਰਕ ਤੇਲ ਪੀੜਨ ਮੈਂ ਬਰਨਕਾ ਆਗਮ ਤੁਲੁ ਜਲਰਾ ਅਗਮ॥੭੩॥ ਸਿਰ ਮੁਕਟ ਕੀ ਲਾਜ ਬਿਰਧ ਤਵ ਸਾਲ॥੭੪॥ ਸਿਖ ਸਖਾ ਸੁਤਸਿਖ ਮਮ ਸਿਖ ਹਮਾਰਾ ਧਿਆਨ। ਸੇਵੈ ਸਿਖਾ ਨਿਜ ਰੂਪ ਕੋ ਸਿਖ ਸੁਖਾਂ ਕੀ ਖਾਨ। ਸੁਨੋ ਬਿਸੰਭਰ ਕੋਡੀਆ ਨਿਤ ਗੁਰੂ ਹਿਤ ਪਾਂਚ। ਧਨ ਹੋਵੈ ਬਰਖਾ ਸਕਲ ਸੁਖ ਸੰਪਤਿ ਰਾਚ। ਮੇਰੇ ਸਿਖ ਯਾ ਜਾਨ ਕੋ ਨਰ ਨਾਰੀ ਅਚੇਤ।ਬਾਣੀ ਗੁਰ ਕੀ ਸਰ ਕੀ ਰਹਿਤ ਰੈਹਨੀ ਰਹੋ ਸੁਚੇਤ। ਜਾਮ ਨਾਈਐ ਨਾਮ ਧਿਆਈਏ ਘਰ ਕੀ ਕੀਜੇ ਕਾਰ। ਥੋੜਾ ਬੋਲ ਜਾਚ ਰੇਲ ਇਕ ਮਨ ਸੰਕਰਹਾਰ। ਮਨ ਕਾ ਮਾਰਨਾ ਸਮ ਹੈ ਤਨ ਕੋ ਬਾਂਧੋ ਆਦਿ। ਸੁਧ ਬਿਹਾਰਕਾਰ ਗੁਰਦੇਖ ਛੋਡੀਏ ਬਦਿਮਾਲ।ਲਾਲ ਅਰੁ ਸਾਲ ਮੈ ਖਾਨ ਚਾਵਲਾ ਚਾਲ।ਸਿਦਕ ਗੁਰੂ ਕਾ ਐਨ ਢਿਗ ਇਹ ਸਿਖ ਕਾ ਸਵਾਲ। ਐਡਾ ਕੇਡਾ ਬੈਨੜਾ ਕੰਨਯਾਂ ਬੁਰਾ ਮਨਾਇ। ਵੇਮੁਖ ਇਨ ਸੋ ਵਰੁ ਹਹੁ ਫੂਲੈ ਸੰਪਦਾ ਆਦਿ। ਨਾਰੀ ਕੀ ਮਾਨੈ

ਨਹੀ ਬਾਲਕ ਕਰਨਾ ਨੀਤ।ਡੋਲੇ ਨਾਹਿ ਮਨ ਜੁਧ ਮੈ ਨਿਰਦੁਖ ਕਰਨੀ ਰੀਤ।ਸਿਖ ਕੀਆ ਤਬ ਹਰ ਗੁਪਾਲ ਚਰਨ ਪਾਹਿਲੀ ਦੇਇ। ਸਤਿਗੁਰੂ ਪੂਰਨ ਵਾਕ ਸੁਨਿ ਸਿਖ ਕਰੇਗਾ ਸੋਇ॥੭੭॥ਸਾਖੀ ਪੂਰੀ ਹੋਈ ਬੋਲਹੁ ਭਾਈ ਜੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ।

ਸਾਖੀ ਅਠਤਰਵੀਂ ਚਲੀ

ਜਿਨ ਸਿਖ ਬਹਾਲ ਹੋਇ ਹੋਵੈ ਨ ਸਿਦਕੀ ਮੇਲ।ਕੈਸੇ ਪਾਹਿਲ ਚਰਨ ਕੀ ਸਿਖ ਬਤਾਵੋ ਖੇਲ। ਸਤਿਗੁਰੂ ਬੋਲਿ ਸੁਣਾਇਆ ਸੁਨੋ ਬਿਸੰਭਰ ਗੀਤ। ਬਚਨ ਵਿਸਵਾਸੀ ਹੋਵਨਾ ਸੋਪਦੁ ਰਖੋ ਪ੍ਰੀਤਿ।ਦਸ ਅਵਤਾਰ ਗੁਰ ਏਕ ਸਮਝਿਓ ਜਾਨੈ ਜੋਮੇਰ। ਏਕਾ ਦਸ ਗੁਰ ਗ੍ਰੰਥ ਜੀ ਬਾਹਿਲ ਲੇਵੈ ਦੇਇ। ਸਿਦਕ ਸਮਾਲੇ ਕਰ ਕੜਾਹ ਬਾਟੇ ਅਤਿ ਬੀ ਲੇਇ।ਨਾਮ ਧਰੈ ਸਤਿਗੁਰੂ ਕਹੈ ਤੁਕ ਗਿਆਰਵੈਂਮਾਨ। ਪਤਰ ਸਿਰੇ ਅਖਰ ਥਰੇ ਪੁਨ ਮਨ ਧਰੈ ਸੁਜਾਨ। ਆਸ ਗਰ ਕੀ ਮੰਤਰ ਸਿਖ ਕਾਜ ਸੰਸਾਰੀ ਕੀਨ। ਬੋਲ

ਗਰੀਬੀ ਸਿਖ ਕਰਿ ਕੰਨਿਆਂ ਦੇਇ ਸਕੀਨ। ਜਗ ਛੋਡੈ ਖੰਡੇ ਚਰਨ ਪਾਹਿਲ ਸਿਖਸਾਰ।ਪਾਹਿਲ ਖੰਡੇ ਹੋਇਜਿਹ ਚਰਨਨ ਪਾਹਿਲ ਧਾਰ।ਚਰਨ ਪਾਹਿਲ ਖੰਡ ਦੀਏ ਸਿਖ ਕਾ ਨਾਤਾ ਮਾਨ। ਜਹਾਂ ਨ ਹੋਵੈ ਤਹਾਂ ਕਰ ਹੋਵੈ ਤੇ ਅਪਨੀ ਸਾਨ। ਉਸਟ ਦੰਤ ਮੈ ਭੇਦਨਹਿ ਭੇਦਨ ਪਿਤਾ ਅਰੁ ਸਵਨ। ਤਉਸਿਖਿਆ ਕੀ ਏਕਤਾ ਪਾਹਿਲ ਭੇਦ ਨਵਤਨ। ਬਡੇ ਲਘੂ ਕੋ ਭੇਦ ਨਹਿ ਸਿਖ ਮਾਲੈਵੈ ਸਿਖ। ਬਰਨ ਜਾਤਿ ਕੋ ਦੂਰ ਧਰ ਐਸਾ ਸਿਖ ਸੁਲਖ। ਦੇਵੈ ਲੇਵੈ ਪਰੀਤ ਕਰਿਖਾਵੈ ਕਰਜੁ ਦੁਵਾਇ। ਸਿਖੀ ਪਦਕੋ ਜੋ ਦਗਾ ਕਰਿ ਠੌਰਨ ਕਤਹੂੰ ਪਾਇ। ਨਾਮਕੀ ਪਰੀਤ ਨਾਮੁ ਜਪੁ ਨਾਮੁ ਮੈਂ ਵਿਚ ਪ੍ਰਾਣ। ਨਾਮ ਉਪਦੇਸੈ ਨਾਮ ਸੁਖ ਸੁਖਾਸ ਚਲੈਨਾਮ।ਜੀਵਨ ਜਾਕਾ।ਧਰਮ ਹਿਤ ਚਲਨਾ ਗੁਰ ਕੀ ਰੀਤ। ਭੋਜਨ ਜਾਕਾ ਦੇਹ ਹਿਤ ਤਰਹਿ ਬੈਰਾਗੀ ਮੀਤ। ਜਿਉਂ ਰਹੀ ਪ੍ਰਦੇਸ ਜਾਇ ਨਿਤ ਧਾਰਗਕੀ ਆਸ। ਤਿਉ ਆਤਮਹਿਤ ਆਚਰੇ ਰਹੀਏ ਚਿਤ ਉਦਾਸ। ਸੁਨੋ ਸਿਖ ਚਿਤ ਲਾਇਕੇ

ਤਰਨਾ ਕੇਰੀ ਪ੍ਰੀਤਿ।ਮੋਹਤਹ ਸਭ ਚਲੈਂਗੇ ਚਲਨ ਨ ਕੋਈ।ਰੀਤ।ਏਹ ਬੈਰਾਗਹਿਤ ਕਹਣਹੈਨ ਆਵਨ ਨ ਜਾਇ।ਅਪਨੀ ਵਾਸ਼ਨਾ ਆਪ ਮੈਂ ਸਮ ਸੁਪਨੇ ਮਿਲ ਜਾਇ।ਆਦਿ ਅੰਤ ਜਿਉਂ ਨੀਂਦ ਮੈ ਆਤਮ ਜਾਨੇ ਭਾਇ। ਏਹੀ ਜੋਗ ਕੀ ਰੀਤ ਹੈ ਸੋਮੁਹ ਕਹੀ ਬਨਾਇ।ਪਾਂਚ ਅਰਦਾਸਾ ਜੋਗਕੀ ਸੋਹੰ ਹੰਸਾਹੇਤ। ਕੁੰਡਲੀਪ੍ਰਾਣ ਅਪਾਨਕੋ ਸਤਿਗੁਰ ਰਾਖੈ ਚੇਤ।ਅਨੇ ਹਦਉਠੇ ਝੁਨਕਾਰ ਸਤਿਗੁਰ ਨਾਮ ਚਿਤਾਰ। ਗੁਰ ਧਿਆਨ ਗੁਰੂ ਗਿਆਨ ਚੌਥੀ ਲੀਜੈ ਧਾਰ। ਚਾਰ ਪਦਾਰਥਹਾਥ ਗੁਰਪੰਜਵੀ ਏਹ ਅਰਦਾਸ। ਪੂਰਨ ਪੂਰੀ ਪਾਇਗਛਿਮੀਛਦਮਪ੍ਰਕਾਸਿ।ਸਤਵੀਂਸਰਨੀ ਆਇ ਪਰ ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰੀਪਾਇ।ਅਠਵੀਂ ਮਾਲਾ ਫੇਰੀਏ ਸਤਿਗੁਰਸਾਸ ਧਿਆਏ।ਨਾਂਵੀ ਨਿਤ ਗੁਰੂ ਸੇਵਨੇ ਨਰਕਨਿਵਾਰਨ ਜੋਗ।ਦਸਵੀਂ ਦਗਧ ਨਾ ਹੋਈਏ ਸਾਂਥਬੋਰਮੈ ਹੋਗ। ਸਿਖਾ ਭਰਮਨ ਕੀਜੀਏ ਬੁਧਿਰਾਖੀਏਠਉਰ।ਰਾਖਾਸਤਿਗੁਰ ਸਿਖਕਾ।ਜਿਉਂ ਅਚਾਰਹਿ ਤਹਾ ਠਉਰ।ਬਾਲੀਬਿਆਹੇਗੁਰੂ ਬਿਗ

ਤੇਰੋ ਗੁਰੂ ਨਿਬਾਹ। ਬਚਨ ਮਾਨ ਹਿਤ ਪੰਦਰੀਵੀਂ ਦੀਨਾ ਸਤਿਗੁਰ ਰਾਹ। ਮਾਨ ਦੇਇ ਕੁਲ ਕੀ ਰਚੈ ਬਨੈ ਸਬੰਧੀ ਸੰਤਿ। ਬ੍ਰਿਤਨਿ ਬੇਖਤ ਸੁਧ ਗਰਹ ਇਹ ਖੂਬ ਕਲਕੰਤ। ਤੇਵੀ ਤਰਗਸੁ ਗੁਰੂਕਾ ਚੌਵੀ ਕਟਾਰੀ ਹਿਧ। ਪੰਝਵੀਂ ਪਤਿ ਸਿਉਘਰ ਛਬੀ ਗੁਰ ਢਿਗ ਬ੍ਰਿਧ। ਏਕ ਸਉ ਅਰਦਾਸ ਕਰ ਸਉਬਰਸੀ ਕੋ ਦੇਖ। ਗੁਰੂ ਗਵਾਵੈ ਸਿਖ ਕੋ ਪਾਵੈ ਗੁਰੂ ਪਦ ਮੋਖ। ਜਬ ਉਤਰੈ ਤਬ ਸਿਖ ਘਰ ਦਸਵੀਂ ਧੀਰਤਿ ਪਾਇ। ਸੋਅਰਦਾਸੀਆ ਜੋਗ ਹੈ ਤਾਂਕੇ ਪੂਜੇ ਪਾਇ। ਸਿਖੀ ਸੁਖੀ ਸੋ ਹੋਇਗਾ ਜੋ ਅਰਦਾਸਿ ਕਰਾਇ। ਸਤਿਗੁਰਹਿਤ ਦਸਵੰਧਦੇਇਸਿਖੀ ਜੁਗਤ ਰਹਾਇ। ਨਾਰੀ ਪਰਧਨ ਛੋਡ ਕੇ ਨਿਹਚਾ ਗੁਰਪਦਸਰਨ। ਬਾਣੀ ਸਤਿਗੁਰਕੀਪੜ੍ਹੈਕਾਟੈਜਨਮਾਮਰਨ॥੭੯॥ ਸਾਖੀ ਪੂਰੀ ਹੋਈ ਬੋਲਹੁ ਭਾਈ ਜੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ।

ਸਾਖੀ ਉਨਾਸਵੀਂ ਚਲੀ

ਭਦਨਾ ਨਾਮ ਸਿਖਕਿਉਂ ਕਰੇਮੂਏ ਬੰਧਕਿਉਂ

ਰੋਦਨ ਧਟੋ।ਬੁਰੇ ਕਰਮ ਤੇ ਆਪ ਬਚਾਇ। ਸਕਲ ਕੁਟੰਬ ਸੁਭਿ ਮਾਰਗ ਪਾਇ।ਫਲ ਨਾ ਬੇਚੀਐ ਨ ਏਪਾਰ।ਤ੍ਰਿਣ ਕਾਸਟ ਅਰ ਚਾਮ ਨਿਪਾਰ। ਕਰਜ ਨਦੇਈਏ ਨੀਚ ਚੰਡਾਲ।ਵੇਸਵਾ ਨਾਰੀ ਰਿਨ ਨਹਿ ਸ਼ਾਲ।ਕਹੂੰ ਸੋਤਰ ਗੰਰਾ ਨ ਮਾਡੋ।ਅਪਨੀ ਰਹਿਤ ਮੂਲ ਨ ਛਾਡੋ। ਦੁਰਜਨਿ ਸੇਤੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਨ ਕਰੋ। ਹਿਰਦੇ ਰੋਸ ਕਾਮ ਪਰ ਹਰੋ। ਚੋ ਮਾਰਗ ਮੈ ਬੈਠੋ ਨਾਹਿ।ਟੂਟਾ ਬਾਸਨ ਮੰਜੀ ਲਾਹਿ। ਊਰਧ ਸਵਾਸ ਧੋਇ ਆਪ ਪਾਇ। ਦਾਤਨ ਸੋ ਖਖ ਦੇਤਰੇ ਤਾਇ। ਖਾਵਤ ਬੇਰ ਹਸੋ ਬਕਬਾਦਿ। ਭੋਜਨ ਪੀਛੇ ਪੇਟ ਜੋ ਬਾਪਿ। ਰੋਵੈ ਹਸੇ ਨ ਕਬਹੂ ਗੁਰ ਆਗੇ। ਲਖਮੀ ਨਸਾ ਦਰਿਦ੍ਰ ਸਾਗੇ।ਮਗ ਮਾਹਿ ਸਯਨ ਗ੍ਰਿਹਿ ਮੈ ਭੋਗ। ਮਲ ਮੂਤਰ ਨਹਿ ਮਗ ਮੇ ਰੋਜ। ਗਾਇ ਬਿਪਰ ਕਉ ਪਾਇ ਨ ਛੁਵੈ। ਅੰਨ ਭੁਗਤਿ ਕੀ ਨਿੰਦਕ ਭਵੈ। ਰਹੈ ਇਕਾਂਤ ਬੈਠ ਕਰ ਧਿਆਨ।ਹਿਰਦੈ ਗਨੈ ਨ ਚਿਤਵਤ ਆਨ।ਪਾਮਰ ਨਾਹਰੀ ਪਰ ਕੀ ਬੁਰੀ।ਰਾਜ ਦੂਤਿਕੀ ਮੈਤਰੀਛੁਰੀ

ਸਕਲ ਰਾਤਿ ਜਾਗਤ ਨਹੀਂ ਰਹੈ। ਮੈਥਨ ਅਧਿਕ ਬੇਰ ਨਹਿ ਕਹੈ । ਸਿਥਲ ਦੂਤ ਅਨਿ ਭਿਆਸੀ ਸਿਖ। ਕਾਚ ਸੂ ਕਾਤਿ ਆਗੈ ਆਮਿਖ। ਪਰ ਕੀ ਰਮਤੀ ਨਾਰੀ ਛੋਰ। ਜਉ ਆਪਨੀ ਇੰਦਰੀ ਹੈ ਠਉਰ। ਦੰਭਣ ਸਿਦਕੀ ਮਤਸ ਤਜੈ । ਅਸੂ ਅਨਿੰਦਾ ਚਿੰਤਨ ਭਜੇ। ਖਗ ਤਰਵਰ ਜਗ ਬਾਸ ਨਿਹਾਰੇ । ਰੈਨ ਦਿਨਾ ਨਿਜ ਤਤਵ ਵਿਚਾਰੇ। ਹੀਏ ਵਿਰਾਗਜਗਤ ਕੋ ਅਸਗਦੇਹ ਪਛਾਨ ਗੁਣ ਆਤਮਾ ਨਿਆਰਾ।ਸੁਨਿ ਕਰਿ ਸਾਸਤਰਿ ਗਰਬਿ ਗਵਾਵੈ।ਕਾਹੂ ਵਸਤੂ ਸੋ ਨੇਹ ਨ ਚਾਵੇ। ਧੀਰਜ ਸੋ ਬਿਵਹਾਰ ਘਟਾਵੇ।ਸਹਿਜ ਮਹਿਜ ਸਭਿ ਸੋ ਛਿਟ-ਕਾਵੈ। ਦੀਸੇ ਕੁਬੁਧੀ ਸੁਮਤਿ ਕਾ ਬੋਧਕ। ਪਰਾਨ ਅਪਾਨ ਕੀ ਗਤਿ ਕਾ ਸੋਧਕ। ਬਡੀ ਬੇਰ ਭੋਜਨ ਨਹਿ ਖਾਇ ।ਮਨ ਬਡਾ ਆਪਨੀ ਨਾਹਿ। ਕਸਟ ਤਕ ਭੋਜਾ ਸਵਨਾਰੀ ਸੋ ਭਾਇਨ ਕਉ ਤਜੈ ਮਾਨ ਆਪ ਭੋਰਾ। ਖਲਕੀ ਮਲਕੀ ਨਟਕੀ ਪੰਗਤਿ। ਪੁਤ੍ਰ ਪੜਾਵੈ ਸਾਧੂ ਸੰਗਤਿ। ਦੇਵ ਭਵਨ ਅਹਿ

ਥਿਰ ਨਹੀਂ ਰਹੇ। ਕਰਨੀ ਭੇਦ ਕਾਹੂ ਨਹੀਂ ਕਹੈ ਸਮਤਾ ਨਿਤ ਸਬਨ ਕੋ ਹੇਰੈ। ਨਿਆਇ ਸਮੈ ਕੁਛ ਪਛਨ ਟੇਰੈ। ਭੋਜਨ ਕੀ ਕੀਰਤਿ ਨਹਿ ਕੀਜੈ । ਖਾਨਮੈ ਥਿਤਿਮਨ ਭੀਜੈ।ਸੂਧਾ ਹਰਿ ਬਿਹਾਰ ਅਤਿ ਸੂਧਾ। ਕਰਹਿ ਹੀ ਸਿਖ ਤੁਹ ਘਰ ਧਨਰੁਧਾ ॥੭੯॥ ਸਾਖੀ ਪੂਰੀ ਹੋਈ ਬੋਲਹੁ ਭਾਈ ਜੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ।

ਸਾਖੀ ਅਸੀਵੀਂ ਚਲੀ

ਧਿਆਨ ਸਿੰਘ ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਪਰ ਦੀਨਾ ਸਬ ਘਰ ਬੇਚ। ਪਾਸ ਹੀ ਬੈਠਾ ਪੁਛਿਆ ਕਹੁ ਸਿਖਾ ਤੂੰ ਚੇਤ।ਧਿਆਨ ਸਿੰਘ ਗੁਰ ਹੁਕਮ ਸੇ ਬੋਲਾ ਬਚਨ ਰਸਾਲ।ਮੇਰੀ ਸਿਖੀ ਦ੍ਰਿੜ ਭਈ ਸਤਿਗੁਰ ਹੋਇ ਕ੍ਰਿਪਾਲ। ਜਾਂ ਦਿਨ ਸਉਦਾ ਹਮ ਕੀਆ ਸੁਨੀਏ ਪਰਭੂ ਦਿਆਲ। ਹਰ ਗੁਪਾਲ ਬੇਚਤ ਭਇਆ ਮੋਕੋ ਕਰਾ ਨਿਹਾਲ। ਸਾਤ ਦਿਨਾਂ ਦਿਨ ਪੀਛੈ ਸੋਹੀ। ਖੇਤ ਜੁਵਤ ਕੇ ਕਾਰਨ ਸੋਹੀ। ਹਲ ਸੀਨੈ ਦੀਆ ਖਜਾਨਾ। ਬਿਸ ਹਰਖਿ ਹੋਇ ਮਨ

ਠਹਰਾਨਾ।ਘਰ ਮੈ ਆਇ ਕੜਾਹਾ ਗੁਰ ਦੀਨਾ। ਭੋਜਨ ਬਿਪਰ ਅਭਿਆਗਤ ਚੀਨਾ।ਗੁਰੂ ਕੀ ਦਸਵੀ ਗੁਰ ਗ੍ਰਿਹਿਆਣੀ।ਗੁਰ ਮਨਮੁਖ ਧਨ ਕੀਨ ਵੰਡਾਣੀ। ਤੁਮਹੀ ਵਸਤ ਕਹੋ ਸੋ ਕਰਾ। ਤੁਮ ਗੁਰ ਅਪਨੀ ਰਸਨਾ ਉਚਰਾ । ਤੁਮਰਾ ਸਉਦਾ ਨਫਾ ਇਹ ਆਵਾ। ਗੁਰ ਦਸਵੰਧ ਤੁਹ ਦੀਨ ਚੜਾਵਾ । ਮਸਤਕ ਟੇਕ ਗਇਆ ਹੀ ਤਬ ਹੀ। ਉਚਤ ਕਰਮ ਤਦ ਧਨ ਸੋ ਕਰ ਹੀ। ਹੋਆ ਭਲਾ ਇਹੁ ਸਿਖੁ ਹੈ ਸਨਮੁਖ। ਤੁਮਰੇ ਚਰਨ ਆਇਆ ਗੁਰਮੁਖ।

ਦੋਹਿਰਾ—ਚੂਕ ਮੂਕ ਸਿਖ ਰੂਪ ਦੁਖ ਵਿਸਨ ਬਾਨ ਤਰਿ ਲੀਨ।ਗਿਰਾ ਪਰਾ ਸਨਮੁਖ ਖਰਾ ਨ ਟੂਕਾ ਨ ਹੀਨ।ਸਹਜ ਧਾਰੀਆ ਸਿਖ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕੀ ਛਾਪ। ਖੰਡੇ ਪਾਹਿਲ ਮਾਰ ਹਿਤ ਤੁਰਕਨ ਸਿੰਘੀ ਥਾਪ। ਆਇ ਸਿਖਾ ਤੂੰ ਸਿਦਕ ਹਦ ਮੋਸੋ ਬਢਤੀ ਹੇਤ।ਮੈਂ ਸਿਖ ਤਥਾ ਬਾਪ ਕਾ ਤੂੰ ਸਿਖ ਤਨ ਮਨ ਕੇਤ। ਤਬ ਸਤਿਗੁਰ ਹਸ ਹਿ ਬੋਲ ਕਹਿ ਧਿਆਨ ਸਿੰਘ ਕੁਛ ਮਾਂਗ। ਸਿਦਕ ਬੋਲ ਕਾ ਸਿਖ ਤੂੰ ਸਤਿਗੁਰ ਕਾ ਤੂੰ ਆਂਗ।

ਮਾਂਗਾ ਵਰ ਤਬ ਧਿਆਨ ਸਿੰਘ ਚਿੰਤਾ ਮੋ ਮਨ ਮਾਂਝ।ਤੁਮਰੇ ਆਗੇ ਬਖਸ਼ਿਆ ਪੀਛੇ ਭਾਣਾ ਸਾਂਝ। ਕਿਉਂ ਹਵੈਗਾ ਸਿਦਕਦਿੜ ਅਬੀਸਿਖ ਮੁਰਝਾਇ। ਸਿਦਕ ਦੀਜੀਏ ਸਿਖ ਨੂੰ ਏਹ ਦੀਜੀ ਮਨਭਾਇ। ਹਸ ਕਰ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਤਬ ਕਹਾ ਸਾਹਿਲ ਸਿੰਘ ਸੁਨ ਬਾਤ।ਸਿੰਧ ਲਸਨ ਹੀਰਾ ਮੁਕਤਿ ਕਮੀ ਠੌਰ ਕਹੂ ਜਾਤ। ਹਮਰੀ ਤਨ ਕੀ ਸੂਰ ਗਤਿ ਅਸਤਿ ਰਾਤਿ ਹੋਇ ਜਾਇ। ਘੂਕ ਉਠਤਿ ਜਗ ਮਹਿਲ ਸਤਿ ਤਿਉ ਸਿੰਘੀ ਮਮ ਆਇ। ਸਿਦਕ ਦੀਆ ਵਿਭੂਤਾ ਦਈ ਦਈ ਵਿਦਿਆ ਪੂਰਾਰਟਤ ਸਿਖ ਮਤ ਤੇਜ ਵਧਿ ਬੈਠਤ ਮਤਿ ਹੋ ਮੂਰ। ਸੂਰ ਹੂਰ ਸਬ ਕੂਰ ਤਜਿ ਦੂਰ ਭੂਬਨ ਪਾਇ। ਰਾਜ ਬਾਜ ਗਜ ਸਾਜ ਸਬ ਸਿਦਕ ਦੀਆ ਮੁਹਿ ਮਾਹਿ ॥ ੯੦ ॥ ਸਾਖੀ ਪੂਰੀ ਹੋਈ ਬੋਲਹੁ ਭਾਈ ਜੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ।

ਸਾਖੀ ਇਕਾਸਵੀਂ ਚਲੀ

ਏਕ ਵੇਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਪਰਭਾਤਿ ਇਸਨਾਨ

ਕਰਕੇ ਬੈਠੇ ਥੇ। ਤਾਂ ਲੋਗ ਨਰ ਨਾਰੀ ਨ੍ਹਾਵਣ ਲਗੇ ਸਵੇਰੇ। ਤਬ ਸਿਖ ਪੁਛਿਆ ਜੀ ਪਾਤਿਸਾਹ ਕਾਤਕ ਮਾਘ ਦੇਖ ਕਰ ਲੋਗ ਨਾਵਦੇ ਹੈਨ ਸਵੇਰੇ ਹੋਰ ਦਿਨ ਆਂਵਦੇ ਹੈਨਤਾਂ ਜਿਸਕਿਸਵੇਲੇਨਾਂਵਦੇ ਹੈਨ। ਇਹ ਕੀਕੂੰ ਬਾਤ। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਬੋਲੇ ਭਾਈ ਜਗਤਿ ਤਮਾਸਾ ਹੈ। ਮਤਲਬ ਕੀ ਕਿਰਯਾ ਪ੍ਰੀਤ ਚਿਤ ਨਹੀਂ ਠੈਹਰ ਦੀ॥ਦੁਧ ਦੇਤ ਜਾ ਧੇਨੁ ਦੇਵਤਾ ਮਿਹਰ ਦੀ। ਪੂਜਾ ਦੇਵੈ ਦੇਵਤਾ ਪਰੀਤ ਹੋ ਸਰਹ ਦੀ। ਪੂਤ੍ਰ ਜਣਦੀ ਨਾਰ ਘਰ ਭੀਤਰ ਭਾਂਵਦੀ। ਦਾਨ ਦੇਇ ਜਜਮਾਨ ਦਿਜ ਗਲ ਕਹਿ ਭਾਂਵਦੀ॥ ਮਾਲਕ ਦੇਵ ਖਾਨ ਤਾ ਚਾਕਰ ਚਾਵਨੀ। ਹੋ ਮਖਟੂ ਪੁਰਖਿ ਨਾਰਿ ਦਿਰ ਮਾਵਨੀ॥ ਦੇਖਾ ਦੇਖੀ ਰੀਤ ਸਭਹਨ ਮਮਿ ਆਂਵਦੀ॥ ਸਿਖੋ ਸਤੀ ਪਰੀਤ ਸਦਾ ਹੀ ਭਾਂਵਦੀ। ਭਾਈ ਮੇਰਾ ਸਿਖੁ ਸੁਨੋ ਸਬ ਕਾਮ ਦੀ। ਨਿਤ ਜਗ ਫਲ ਦਾਨ ਹੋਤ ਸਿਦਕ ਗੁਰ ਧਾਮ ਦੀ॥ਪਹਿਰ ਰਾਤਿ ਇਸਨਾਨ ਸਦਾ ਕੀ ਥਾਂਵਦੀ। ਅਸਮੇਧ ਗੋਮੇਧ ਘਟੀ ਘਟ ਜਾਂਵਦੀ।

ਤੀਜੇ ਹੈ ਅਗਨ ਹੋਤਰ ਸਰੋਮ ਜੋਤ ਮਾਂਵਦੀ।
ਵਰਨ ਚਾਂਦੀ ਅਦੂਧ ਤਾਂਬਾ ਦੇਇ ਸਾਂਮਦੀ।
ਤ ਦੇਖ ਜਲ ਦਾਨ ਪਾਪ ਹਨ ਜਾਂਵਦੀ। ਹੋ
ਵਿਤ੍ਰ ਕਾਯਾ ਨਾਇ ਦੁਪਹਰ ਜੋ ਤੀਜੇ ਮਲੇਛ
..ਨਾਨ ਚਤੁਰਥ ਕਹਰ ਜੋ। ਰਾਤਿ ਰਾਖਸੀ ਨਾਇ
ਅਰਥ ਹੋਇ ਪਾਤਕੀ। ਹਿਸਾਸ ਭਰੀ ਪਾਪ ਜਲ
ਕਾਲ ਨ ਜਾਤਿ ਕੀ। ਇਹੀ ਨੇਮ ਕੀ ਰੀਤ ਨਾਇ
ਭਜ ਨਾਮ ਕੋ। ਹੋਆ ਜਗਤ ਤੇ ਪਾਰ ਸਚੁ ਬਰਹ
ਰਾਮ ਕੋ। ਹੋਰ ਕਪਟ ਕੀ ਰੀਤ ਜੋ ਆਲ ਜੰਜਾਲ
ਕੀ। ਅਰਘੇ ਕੰਡੀ ਜਾਲ ਨ ਨਾਮ ਸੰਭਾਲ ਦੀ।
ਸਤਿਗੁਰ ਹੋਇ ਦਇਆਲ ਬਿਰਤ ਰਹਿ ਸਚੇ ਦੀ।
ਸਚਾ ਜਗ ਬਿਹਾਰ ਤਜੇ ਸਬ ਕਚ ਦੀ। ਭਾਈ
ਤਰਨਾ ਸੁਰਾਮ ਤਵੀਸਾ ਵਿਸਮ ਕਾਰਹੈ ਕਿਰਯਾ
ਮੇ ਧਿਆਨ ਦਾਸ ਨਹਿ ਸਿਸਨ ਕਾ। ਏਹ ਜੁਗਤ
ਵਰਤਣੀ ਅਲਗ ਵਰਤਨਾ ਜਗਤ ਕਾ ਮੇਲ ਪਰ
ਕਾ ਦਿਲ ਪਰਚਣ। ਜਿਉ ਚੌਪੜ ਸਤਰੰਜ ਗੰਜ
ਫਾਰਾਮ ਚੋਕ। ਲਾਭ ਨਾਹਿ ਕੁਛੁ ਰਿਚਿਤ ਉਹੀ

ਏਹ ਮਨ ਕੇ ਸਉਕ ॥ ੯੧ ॥ ਸਾਖੀ ਪੂਰੀ ਹੋਈ ਬੋਲਹੁ ਭਾਈ ਜੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ।

ਸਾਖੀ ਬਿਆਸਵੀਂ ਚਲੀ

ਸੁਣ ਭਾਈ ਸਿਖਾ ਪ੍ਰੇਮ ਹੀ ਮੂਲ ਹੈ ।

ਸਵੈਯਾ ॥ ਜਾਨਤ ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰਵਾਹਿ ਬਹੈ ਸੁਖ ਸੋ ਨਰ ਪਾਵਨ ਬੇਦ ਉਚਾਰੈ। ਕੰਚਨ ਕਸਿਪੁ ਪਰੇਮ ਬਿਨਾ ਖਯ ਨਰ ਹਰ ਸੁਤ ਹਿਤ ਕੇ ਲਪੁ ਧਾਰੈ। ਸਿਧ ਅਠਾਰਹਿ ਜਾਹਿ ਅਧੀਨ ਹੈ ਸਹਿਸ ਭੁਜਾ ਦਿਜ ਸੁਵਨ ਬਿਡਾਰੈ। ਬੇਦ ਉਦਾਰਤ ਵਿਸਵਾ ਪੁਤਰ ਹੀ ਪ੍ਰੇਮ ਬਿਨਾ ਮੋਰਿ ਲੋਕ ਸਿਧਾਰੈ ॥੧॥ ਪੁਲਕਤ ਗਾਤ ਅਨਾਹਦਬਾਤਸੁ ਮੂਲਣ ਆਨਕੋ ਚੇਤਹੁ ਪਰਾਨੀ। ਤੇਰੇ ਹੀ ਭੀਤਰ ਉਧ ਜੁ ਮਾਖਨ ਸੈਲ ਕੇ ਅੰਤਰ ਪਾਵਕ ਭਾਨੀ। ਏਕ ਹੀ ਭਾਂਸਤਿ ਬਾਂਤ ਕੋਰਾਖਤਿਤਿਉਂ ਤੁਹੇਅੰਤਰ ਚੇਤਨ ਪਰਾਨੀ॥ ਜਾਂ ਲਗ ਨੇਹਕੀ ਪਾਲ ਵਟੀ ਨਹਿ ਸਤਿ ਸਰੂਪ ਸਨੇਹ ਸਮਾਨੀ ॥ ਦੋਹਿਰਾ ॥ ਸਦਿ ਰੂਪ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ

ਸਭ ਘਟ ਰਹਿਆ ਬਿਆਪ। ਜਿਨ ਜਾਨਾ ਤਾ ਕੋ ਅਨੰਦ ਔਰ ਨ ਜਾਨੈ ਆਪ। ਸਤਿ ਸੁੰਨ ਚੇਤਨ ਸਭ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਅਬਿਨਾਸ।ਆਤਮ ਰਾਮ ਸਵ ਛੰਦ ਨਿਤ ਜਾਨਤ ਪੂਰਤ ਆਸ। ਦੀਸਤਿ ਜਗ ਸਿਉ ਸਮੇ ਸਿੰਗ ਬੰਧਿਆ ਸੁਤਕਾ ਭਾਸ। ਗਗਨ ਸੁਵਨ ਬਾਹੂ ਸਨਿਗਧ ਤਿਉ ਝੂਠਾ ਅਭਾਸ। ਬਿਸੰਭਰ ਪਿਆਰੇ ਸਿਖ ਮਮ ਤਹਿ ਆਸਾ ਸਭ ਪੂਰ।ਜੰਮਣ ਮਰਣਾ ਕਟੀਏ ਆਠ ਜਨਮ ਸਿਰ ਭੂਰ।ਤਬ ਪੂਛੇ ਸਿਖ ਸੋਚਕੇ ਕਹੀਏ ਜਾਮਾ ਮੇਰ। ਸਿਖੀ ਮਾਂਗੇ ਗੁਰ ਢਿਗ ਰਹਿਉਦਾਸ ਹਉਤੋਰ।ਬੋਲੇਸਤਿਗੁਰੂਸਾਹਿਬ ਸਿੰਘ ਸਹਜ ਕੀ ਕਰਨੀ ਸਾਚ। ਭੂਪ ਨਾਮਾ ਪੜ ਕਰਿਰਨੂੰ ਸਿਖੈਮਮਰਾਚ।ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਅੰਗਦ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਸਭਲ ਤੇਜ।ਰਾਮਦਾਸ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ।ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਸਠਰੇਜ।ਗੁਰ ਹਰਿਰਾਇ ਹਰਿਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਗੁਰ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਰੂਪ। ਤਾਕਾ ਸੁਤ ਦਸਵਾਂ ਗੁਰੂ ਤੋਹ ਦਿਖਾਵਾ ਰੂਪ। ਦੇਹ ਛੋਹ ਪਹਰੋ ਅਵਰ ਤਬ ਹਮ ਤੁਮਰੇ ਪਾਸ।ਭਾਵੇ ਪੂਰਨ ਕਰਨ ਕੋ ਕਰਹੈ ਜਗ

ਪਰਕਾਸ।ਰਾਮਦਾਸ ਪੁਰ ਹਮ ਤੁਮੇ ਗੁਰੂ ਦਾਸ ਹੋ
ਤੀਜਾ।ਮਿਲੇ ਸਲਾਹੀ ਹੋਹੁ ਤੁਮ ਬਾਤ ਬਨਾਵੈ ਤੀਜ।
ਰਾਮਦਾਸਪੁਰ ਜਨਮ ਧਰ ਉਨੀ ਸੈਕੇ ਮਾਂਝ।ਬਰਸ
ਤ੍ਰਯੋਦਸ ਛਤਰ ਕੀ ਬਿਦਿਆ ਕਰਹੈ ਸਾਂਝ। ਏਕਲ
ਸੁਤ ਕੇ ਬੰਸ ਮੈ ਮਾਇ ਜਨੇ ਮੁਹਿ ਏਕ।ਅੰਸ ਹਮਾਰਾ
ਦੇਹੁਰਾ ਅੰਸ ਜਨਮੇਗਾ ਸੁਖ ਲੇਕ। ਖੋੜਸ ਬਰਸਕੇ
ਹੋਇਕੈ ਜਨਮ ਲੀਆ ਪੰਜਾਬ।ਅਮਲ ਜੀਤੇ ਪਛਮਾ
ਚੋਣਵੇ ਬਰਸਹਿ ਸਾਥ। ਕਾਬਲ ਜੀਤਾ ਬਿਆਹਿ
ਕਰ ਮੂੰਹ ਨ ਦਿਖਾਊ ਆਇ। ਮੇਰੇ ਦੁਸ਼ਮਨ
ਸਬਹਨੇ ਦਿਲੀ ਬੈਠੇ ਆਇ।ਨਿਗਮ ਬੋਧ ਤੀਰਥ
ਅਧਿਕ ਤਾ ਤੀਰਥ ਪ੍ਰਤਾਪ। ਦਿਲੀ ਦੇਹੀ ਛੋਡਿ ਕੈ
ਜਨਮੈ ਮਾਂਝੇ ਬਾਪ। ਬਡੇ ਜਤਨ ਤੇ ਬਿਆਹਿ ਤਿਸ
ਬਿਛਰੀ ਲੇਵੇ ਮੇਲ। ਬਖਸੋ ਪਿਛਲੀ ਬਿਖਮਤਾ
ਕਰਹੋ ਐਸਾਖੇਲ॥ਚੌਪਈ॥ਸਕਲ ਕਥਾ ਤੁਹਿ ਭਾਖ
ਸੁਨਾਊ। ਤੇਰੇ ਮਨ ਸੰਦੇਹ ਮਿਟਾਊ। ਗੁਰਬਖਸ਼
ਸਿੰਘ ਹੋ ਰਾਮਕੌਰ ਪੀਛੈ ਛਤਰੀ ਮੋਗ।ਦੂਜੇ ਜਨਮੈ
ਕਾਸੀ ਮਰੇ ਆਵੈ ਮਨ ਜਨਮੈ ਕੋਗ। ਸਬਹਨ ਕਹੂ

ਲੈ ਕਰਕੇ ਹੇਤ। ਭੋਗ ਭੁਗਾਵੇ ਰਹੇ ਸੁਚੇਤ ॥੨੦॥
ਜੋ ਜੋ ਪੰਥ ਮਿਜਾਦੀ ਮੇਰਾ।ਤਿਨਕੇ ਜਮਪੁਰ ਕੀਨ
ਨਿਹਾਰਾ। ਮੈਂ ਸਬੀ ਸਰਦਾਰੀ ਦਾਰ। ਜੇਜੇ ਮੁਰੇ
ਮੁਸ ਬਾਂਧੇ ਰਾਰ। ਬਾਂਧੋ ਬਾਂਧ ਹਮਾਰਾ ਸਿਖ।ਕਸ
ਕਰੇੜੀ ਧੀਰਜ ਤਿਖ।ਜੋ ਅਮਾਨ ਭਰੀਜਲ ਮਾਝਿ।
ਸਿੰਧ ਦੇਹਗਾ ਮੋਮਨ ਸਾਂਝ। ਤਬੈ ਪਹਾੜੀ ਮੇਰਾ
ਸਤ੍ਰ। ਤੋੜ ਤਾ ਧਨ ਲੇਵਾਂ ਖਤ੍ਰ। ਸੰਬਤ ਹੋਗੁ
ਸਤਾਨਵਾਂ ਨਵੇਂ ਹੋਇਆ ਕਛੁ ਕਾਲ। ਉਨੀ ਸੈ ਕੇ
ਭੀਤਰ ਸੂਰਦਾਸ ਤਨ ਪਾਲ। ਠਾਰਾ ਭਗਤ ਅਹਿ
ਅਵਤਾਰ। ਤਾਂ ਦਿਨ ਦਿਲੀ ਆਵਾ ਮਾਰ। ਮੇਰੀ
ਸੰਗਤਿ ਸਿਖ ਦੁਖ ਪਾਣਾ। ਤਬੈ ਫਿਰੰਗੀ ਪਰਜਾ
ਦੁਖਾਵਾਂ। ਰਾਜ ਜੀਤ ਮਮ ਪੰਥ ਨਿਵਾਰੈ। ਤਾਂ
ਦਿਨ ਐਸੀ ਸਲਾਹ ਸਵਾਰੈ। ਜੁਧ ਹੀ ਬਿਨ ਕਛੁ
ਥੋਰਾ ਜੁਧ। ਮੇਰਾ ਮੰਤ੍ਰ ਫਿਰੈਗਾ ਸੁਧ। ਬੇਚ ਦੇਸ
ਕਰਿ ਜਾਹਿ ਫਿਰੰਗੀ।ਜਾਗੈਂਗੇ ਤਬ ਮੋਰ ਭੁਜੰਗੀ।
ਬੋਲਾ ਸਿਖ ਭੁਜੰਗੀ ਨਾਮਾ। ਮੇਰੇ ਕੋ ਸਮਝਾਵੇ
ਸਿਆਮਾ।ਹਸ ਬੋਲੇ ਹੋਏ ਆਪ ਦਇਆਲ। ਉਦੋ

ਸਿੰਘ ਕੀ ਕਰਣੀ ਭਾਲ। ਕੇਸੋ ਦਾਸ ਬਿਪਰ ਕੀ ਵਰਤਣਾਨਾਰ ਮਲੇਛੀ ਘਰ ਕੀ ਸਰਤਣ। ਗਨਕਾ ਮੁਸਲੀ ਸੇਵੇ ਸਿਰਦਾਰ। ਤਾਂ ਘਰ ਜਨਮੇ ਕਾਮ ਗੁਵਾਰ। ਜਾਰਣ ਕੇ ਸੁਤ ਹੋਇ ਭੁਜੰਗੀ। ਬੇਦ ਅਰਥ ਮੈਂ ਲਿਖਾਂ ਤੁਰੰਗੀ। ਜਿਉਂ ਅਸਤ੍ਰ ਤਿਉਂ ਹੋਵਗੁ ਬਲੀਆ।ਭਾਣਾ ਸੁਣੋ ਵਰਤੇ ਜਿ ਭਲੀਆ। ਨਾਰ ਫਿਰੰਗਣ ਭੋਗ ਸਿਖੁ ਏਕ। ਤਾਂ ਦਿਨ ਸਿੰਘ ਗਰਜ ਕਾ ਸੇਕ। ਸੁਨੋ ਬਾਤ ਸੁਭ ਵਰਤੇ ਜੋਈ। ਇਸ ਕਰਨੀ ਕੋ ਜਾਣੈ ਕੋਈ।ਗਿਆਨੀ ਧਿਆਨੀ ਗੁਨੀ ਧਨਾਢਾ। ਨਾਮ ਜਪਤ ਘਰ ਘਰ ਮੈਂ ਆਢਾ। ਕਾਸੀ ਮੈਂ ਅਰੁ ਨੁਰੰਗ ਪੁਰੇ ਹੀ ਸਹਰ ਕੰਧਾਰੀ ਦਾ ਭੋਗ।ਕਰ ਮਨ ਨਉਸਾਰਾ ਰਹਤ ਹਮਾਰੀ ਐਸੀ ਹੋਗੁ। ਨਾਰੀ ਚਾਹਨ ਕਬਹੂੰ ਸੋਗੁ। ਜਾਨੈਗਾ ਮੁਹ ਕੋਈ।ਭਾਈ ਮੇਰਾ ਸੁਤ ਇਕਪਾਟਲ ਜਾਇਆ। ਰਾਜਪੂਤ ਕੇ ਦੂਜਾ ਜਾਇਆ। ਰਾਜਪੂਤ ਗੜ ਕਾਮ ਪੁਰ ਨਿਕਸਾ ਮਮ ਹੈ ਰੰਗ। ਸੋ ਮੇਰਾ ਹੋਇ ਜਨਮ ਧਰ ਜੀਤੇ ਰਾਜ ਨਿਸੰਗ।ਮੇਰਾ ਚਾਕਰ

ਜੀਤੇ ਕਾਸੀ। ਰੁਦਰ ਸੇਵਕੀ ਬਾਛਾਰ । ਜੈਬਕ ਨਗਰ ਰੂਪ ਇਕੁ ਹੋਈ। ਮੇਰੇ ਸਿਖ ਸਮਾਲੈ ਸੋਈ। ਦਾਮਦਮ ਲੈਂਵਹਗੇ ਮਗਰੋ ਪ੍ਰਬਤ ਮਾਹਿ ਖਾਲਸਾ ਮਗਰੋ ਹਜਾਰ ਤੀਨ ਕੋਸਕੇ ਅੰਦਰ। ਘੁਮੇ ਖਾਲਸਾ ਪਾਵਤ ਦੁੰਦਰ। ਪੀਲੀ ਕੀਲੀ ਲੇਵੈਂ ਸਿਖ। ਆਸਰ ਚਾਰ ਬ੍ਰਨ ਕੇ ਰਿਖੁ। ਇਤਹੁ ਐਰਾਨੀ ਸਹਿਰ ਕੰਧਾਰ। ਸੰਬਤ ਬੀਤਹ ਬਾਨ ਵੈਚਾਰ। ਸਤਾਨਵੇਂ ਫੌਜ ਪੂਰਬੀ ਜਾਗੈ। ਗੂਜਰ ਸੂਰਜ ਨਾਮ ਬਿਰਾਜੈ। ਮੇਰੇ ਘਰ ਚਾਕਰ ਦੁਹਰੰਗੀ। ਗਿਲਜੇ ਮੁਸਲੇ ਭੋਗਰ ਫਿਰੰਗੀ। ਖਤਰੀ ਸਿੰਘ ਵਿਪਰ ਇਕ ਮੋਰਾ। ਦਇਆ ਸਿੰਘ ਜਨਮੇਜਾ ਫੇਰਾ। ਰਾਜ ਠਹਰਾਉ ਉਨੀ ਪੂਰਾ । ਕਿਲਕਪੁ ਕੀ ਫਿਰ ਜਾਊ ਤੂਰਾ। ਜਨਮ ਭੂਮ ਮੇਰਾ ਹੈ ਪਟਨਾ। ਦੇਖੈਂਗਾ ਹਊ ਜਿਉਂ ਰਾਤੀ ਸੁਫਨਾ। ਕਾਹੂ ਦੇਸ ਦਾਮ ਲੈ ਭੇਟਾ। ਕਾਹੂ ਲਿਆਊ ਰਾਜ ਸਮੇਟਾ। ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਵਹਾਂ ਵੈ ਗਏ। ਕਰੀ ਫਕੀਰੀ ਦੇਸਨ ਵਏ। ਸੋਸ਼ਣੇ ਰਾਜ ਧਰਤੀ ਤੇ। ਵਧੈ ਖਾਲਸਾ ਲੋਗ ਪ੍ਰਤੀਤੇ। ਮੇਰਾ ਰੂਪ ਲਖੈ ਨਹਿ ਕਾਹੂ।

ਮੋਹ ਦਿਖਾਉਰਵ ਜਿਉ ਰਾਹੂਝੰਡ ਰੰਡ ਸੂਜਾ ਸੁਖ ਨਾਮਾ।ਸਿੰਘ ਨਾਮਦਾਨਾ ਝੁਧਸਾਨਾ।ਸੁਧ ਸਾਹਿਬ ਨੁਰੰਗਸਿੰਘ ਏਹੀ।ਪਾਟਲਨਗਰ ਜਨਮੇ ਸੁਸਨੇਹੀ। ਕਹੂ ਕਹਾਂ ਲਗ ਆ ਗਲ ਬਾਤ। ਸਬ ਸਿੰਘਨ ਕੋ ਭਲੀ ਸੁਗਾਤ। ਤੁਰਕ ਚਾਕਰਾ ਮੇਰਾ ਬਾਲ। ਜੀਤੇ ਪਸਚਮ ਮਮ ਹੋਇ ਚਾਲ। ਯਾ ਬਿਧ ਭੂਪ ਨਾਮਾ ਪੜ ਮੇਰਾ। ਤੇਰਾ ਵੇਹ ਸੁਧ ਨਿਸ ਸਾਂਝ ਸਵੇਰਾ। ਜੋਕੋਸਿਖ ਪੜੇ ਉਠ ਪ੍ਰਾਤ। ਤਾ ਕੋ ਦੋਖ ਨ ਬਿਆਪੇ ਤਾਤ। ਜਾਂਹਿ ਆਪੁਨੈ ਡੇਰੇ ਸਿਖ। ਤੋਕੋ ਦੀਖੇ ਭੂਤ ਭਵਿਖ। ਸਕਲ ਸਿਧ ਹੋਵੈ ਤੁਹਿ ਕਾਮ। ਹਮਰਾ ਦਰਸਨ ਤੁਮ ਕੋ ਆਮ॥ ੮੨॥ ਬੋਲਹੁ ਭਾਈ ਜੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸਾਖੀ ਪੂਰੀ ਹੋਈ।

ਸਾਖੀ ਤਰਿਆਸਵੀਂ ਚਲੀ

ਤਾਂ ਭਲਕ ਹੋਇਆ ਸਵੇਰੇ ਬੈਠੇ ਸਤਿਗੁਰ ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਕਹਿਆ ਜਲ ਲਿਆਇਕੇ ਚਾਰ ਘੜੀਆਂ ਦਿਨਚੜੇ ਸਿਖ ਉਜੈਨੀ ਨੋ ਲਿਆਵੇ ਬੋਲਾਈ ।

ਮੈਂ ਤਾਂ ਤਿਵਹੀ ਕਰੀ ਸਾਹਿਬ ਸਿੰਘ ਲਿਖਤੂੰਤਾਤਾਂ ਮੈਂ ਬੁਲਾਇਆ ਸਿਖ ਬੇਟੇਸੁਧੇਹਜ਼ਾਰ ਰੁਪਯੇ ਸਾਹ ਜਹਾਨੀ ਭੇਟ ਧਰ ਖੁਸੀ ਲਧੀ ਖੁਸੀ ਹੋਆ। ਉਸ ਕੀ ਜਨਾਨੀਆਂ ਸਿਖਣੀਆਂ ਸਭ ਔਰਤਾਂ ਸੰਗਾਥੀ ਪੰਜ ਅੰਗ ਚ ਮਹਲੇ ਕੀ ਪੂਜਾਦਈ ਖੁਸ਼ੀ ਚਲਦੀ ਬੇਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਹਜੂਰ ਪਦਮਵੰਤੀ ਸਿਰਚਰਨਾਂ ਪਰ ਧਰਾ। ਪਗਾਂ ਪਰ ਆਛੂ ਪਰੀਆਂ ਗੁਰੂ ਕੇ ਚਰਨ ਹਟਾਇ ਰਹੈ ਤੇ ਪਰ ਓਹ ਅਗਾੜੀ ਹੋਂਦੀ ਗਈ। ਹਸ ਕੇ ਬੋਲੇ ਆਪਕਿਵੂੰ ਤੂੰ ਨਾ ਸੋਚ ਗੁਰੂ ਕਾ ਘਰ ਦੇਂਦਾ ਹੈ ਲੈਂਦਾ ਨਹੀਂ।ਤੇਰਾ ਪੁਤਰ ਸਾਡਾ ਟਹਿ-ਲੀਆ ਹੋਵੇਗਾ ਅਗਲੇ ਜਨਮ। ਹੁਣ ਤੈਨੂੰ ਦਿਤਾ ਸਾਬਤ ਹੋਆ। ਗੋਰਖ ਜਾਣੈ ਤੂੰ ਜਾਣ।ਤਾਂ ਬੋਲੀ ਮੋਹੁ ਨ ਹੋਇ। ਗੁਰੂ ਕੇ ਬੋਲੇ ਉਸਨੂੰ ਸੁਣਕੇ ਗੁਰ-ਬਖਸ਼ ਸਿੰਘ ਦੀ ਰੰਨੈ ਪਛੁਤਾਵੇਗੀ ਪੁਤਰ ਨੂੰ। ਸੁਭਾਵ ਤੇਰਾ ਪੁਰਖ ਦਾ ਜਾਮਾ ਤੀਵੀਂ ਦਾ। ਤਾਂ ਹਸੀ ਰਾਜੀ ਹੋਈ ਮੇਦਨੀ ਦੂਜਾ ਮਥਾ ਟੇਕਿਆ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਕੇ ਚੁਪਕਾ ਹੀ ਰਹੈ। ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ

ਸਭ ਮਥਾ ਟੇਕ ਕੇ ਵਿਦਾ ਹੋਇਆ। ਤਾਂ ਪੀਛੇ ਤੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਹਸਨ ਲਗੇ। ਖੁਸ਼ੀ ਦੇਖਕੇ ਮੈਂ ਪੁਛਿਆ ਜੀ ਪਾਤਿਸਾਹ ਹੁਕਮ ਕਿਕੂੰ। ਤਾਂ ਬਚਨ ਹੋਇਆ ਮਦਨ ਸਿਖਣੀ ਲੜਕੇ ਤੇਰੀ ਸਿਖਣੀ ਹੋਇਗੀ। ਹਵਾਲਾ ਲਗ ਰਾਜਦੀਆ ਜੀਵਣਾ ਥੋਰਾ। ਸੁਨ ਨੀਂਗਰਾ ਤੂੰ ਸਦਣ ਗਇਆਂ ਅਤੇ ਸੋਹਨੀ ਦੇਖਕੇ ਲੋਭਾ ਗੁਰੂ ਕਿਆ ਮੈਨੂੰ ਨ ਬਖਸੀ ਤੂੰ ਕਿਆ ਭਲਾ ਹੁਣ ਤਾਂ ਬਖਸ਼ੀ ਗੁਰਬਖਸ਼ ਸਿੰਘ ਹੋਵੇਗਾ। ਦੂਜੀ ਲੜਕੇ ਕੀ ਸਿਖਣੀ ਬੀਰਜ ਵਾਲੀ ਛੂਹੀ ਹਮਾਰੇ ਪਗ ਨਾਲ। ਹਮ ਨਾ ਬੋਲੈ ਆਦਰ ਦੀਆ ਪਰ ਏਹ ਮੁਸਲੀ ਵੇਸਵਾ ਹੋਗੁ ਕਰਤਾਰ ਦੀ ਨੇਤ ਘਰ ਸਿਦਕ ਕਾਰਣ ਸਿੰਘ ਕੇਸੋਦਾਸ ਅੰਗੀਕਾਰ ਕਰੈਗਾ। ਫੇਰ ਹੋਦਵਾਣੀ ਜਨਮੇਗੀ ਰਜਪੂਤਣੀ ਸਿਖ ਮੇਰਾ ਏਕਹੀ ਜਨਮ ਕੇਸੇ ਬਿਰਹਨੂੰ ਬਖਸੀ। ਹੁਣ ਬਸ ਪੁਛ ਨਹੀਂ। ਅਭਹੀ ਖਿਆਲ ਦਾ ਵੇਲਾ ਹੈ ਤਾਂ ਮੈਂ ਨਾ ਬੋਲਾ॥ ੯੩॥ ਸਾਖੀ ਪੂਰੀ ਹੋਈ ਬੋਲਹੁ ਭਾਈ ਜੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ।

ਸਾਖੀ ਚੁਰਾਸੀਵੀਂ ਚਲੀ

ਰਾਤਿ ਨੋ ਗੁਰੂ ਜੀ ਸੋਏ । ਸਵੇਰੇ ਪੰਡਿਤ ਬੁਲਾਏ ਅਤੇ ਕਵੀਸਰ ਕੁਵਰ ਬਲਭ ਗੁਣੀਆ ਮੁਖੀਆ ਅਵਰ ਸਭ ਬੁਲਾਇ। ਪੂਛਿ ਸੁਨਾਈਆ ਭਾਈ ਸੁਣੀਓ ਏਹ ਸੁਪਨਾ ਕਿਥੈ ਤੇ ਆਂਵਦਾ ਹੈਗਾ। ਤੁਸੀਂ ਸਿਆਨੇ ਹੋ ਚੰਦ ਵਿਚ ਕਾਲਿਖ਼ ਕਿਉਂ ਹੈਗਾ ਅਤੇ ਤਗ ਗੋਡੇ ਪਰ ਕਿਉਂ ਧਰਦੇ ਹੈਨ । ਚੀਤੇ ਪਿਛੇ ਬੁਕਦੇ ਕਿਉਂ ਹੈਨ। ਰੁਕ ਬਿਗੈਰ ਬੋਲਦੇ ਕਿਉਂ ਹੈਨ।ਆਟੇ ਕੀ ਤਵਨ ਕੀ ਪਿਛਾੜੀ ਆਟਾ ਕਿਉਂ ਤੋੜਦੇ ਹੈਨ।ਕਮਾਨ ਕਿਉਂ ਟੰਕਾਰਦੇ ਹੈਨ ਅਤੇ ਤਿਮਾਕੂ ਤਿਮਾਕੂ ਕਿਉਂ ਛੂੰਹਦੇ ਹੈਨ । ਅਤੇ ਦੁਵਾਦਸੀ ਨੋ ਕਿਉਂ ਕਥਾ ਹਰਿ ਕੀ ਨਹੀਂ ਪੜਦੇ। ਏਹ ਸੁਨ ਕੇ ਕੁਵਰ ਕਹਿਆ ਖਾਇ ਸਕਲ ਸਰ ਅੰਨ ਤੇ ਦੁਪਟੇ ਨਾਰੀ ਭਾਗ। ਘੂਮ ਨੀਦ ਪੀਵੈ ਪਦੇ ਜੀਵ ਕਲਾ ਛੁਟਿਦਾ।ਬਿ ਫੇਰ ਸੁਫਨ ਸਭ ਜੰਤ ਕੋ ਨਰ ਕੋ ਸਾਚਾ ਝੂਠਾ। ਇਤਨੀ

ਬੂਝੀ ਜਿਆਨ ਤੇ ਤਾਂ ਪਰ ਤੁਮਰੀ ਸੂਦ। ਬਲਬ
ਕਾਲਸ ਪਾਪ ਫਲ ਲਗੈ ਤੁਮ ਪਤਨੀ ਪ੍ਰੀਤਾਚੰਦ
ਉਸਾਇ ਰਿਖ ਨੇ ਲਖਿਓ ਕਾਮੀ ਵਾਸਤਵ ਮੀਤ
ਗੁਨੀਆ ਜਾਨੂੰ ਜਾਨਵੀ ਸੁਧ ਠਉਰ ਵਰਈਸ।
ਮੀਤ ਪਾਗ ਸਪਨਾਗਮੀ ਗੰਡ ਲਗਾ ਸੁਖ ਸੀਸ।
ਸੁਖੀਆ ਤੰਤ੍ਰ ਮੰਤਰ ਕੋ ਨਾਸ ਕਰਨ ਕੇ ਹੇਤ। ਬੂਕ
ਕੀਏ ਹਤ ਹੋਤ ਹੈ ਜਾਂਤੇ ਕੀਨਾ ਚੇਤ।ਗੁਰਦਾਸ ਦਾਸ
ਪਗ ਸਤਿਗੁਰੂ ਅਹੰਮਿਟੇ ਤੁਮ ਸਰਨ।ਤਵਨ ਕ੍ਰਿਪਾ
ਬਿਨ ਅਹੰਮਤੀ ਬੋਲਤ ਪ੍ਰੀਤ ਕੀ ਹਰਨ। ਸੇਨ ਪਤਿ
ਕਹਿਤਾ ਇਹੀ ਪ੍ਰਥਮ ਬਰਕ ਤੂੰ ਜਾਮ। ਗਣਪਤਿ
ਆਦਿ ਮਨਾਈਯੇ ਆਦਿ ਤਵਨ ਕਾਨ।ਸੁਖਾ ਸਿੰਘ
ਸਕਾਕੀ ਸਤ੍ਰਨ ਦੀਉ ਵੰਗਾਰ। ਹੈ ਬਲ ਵਿਦਿਆ
ਮਾਸ ਮੇਂ ਆਵੇ ਮਮ ਢਿਗਸ।ਰਾਕਲੂਆ ਤੁਰਕਨ
ਕਾਜ ਜਬ ਰਹਾ ਭੂਮ ਪਰ ਛਾਇ।ਜੂਠ ਖਾਇ ਜਮ
ਅੰਤਰ ਬਲ ਹਿੰਦ ਚੋ ਛਪਾ ਜਾਇ। ਸਕਲ ਪਾਪ ਜੇ
ਮਮ ਕੋ ਹਰਿ ਪੇ ਗਏ ਫਰਿਆਦ। ਕਾਲਮੇ ਤੁਮਰੀ
ਰਹਿ ਹਰਿ ਨ ਹਰਿ ਕਰ ਸੁਰਤ ਕਾਬ ਦਾਦ।

ਨਾਨਕ ਜਾਂ ਤੁਮ ਦਿਆਲ ਹੋਇ ਸਕਲ ਦੋਖ ਮਿਟ ਜਾਇ। ਸੰਕਰ ਬਿਦਰ ਦਾਰਦ ਬ੍ਰਿਪ ਅਜ ਮਿਲ ਕੁਬਜ ਭਿਲਾਇਚੁਪ ਹੋਇ ਸਤਿਗੁਰ ਕਹੈ ਲੜਕੇ ਗੁਰਬਖਸ਼ ਸਿੰਘ। ਕਿਉਂ ਬੋਲਤ ਨਾਹਿ ਅਬ ਕਰਨੀ ਹੋਗ ਮਮ ਸਿੰਘ। ਤਾਂ ਮੈਂ ਸੌਲਾ ਸਮਝ ਕੇ ਮਨ ਪਰਤਾ ਤੁਮ ਚਰਨ। ਜੰਤ ਕੇ ਕਿਆ ਬਸ਼ ਸਹੀ ਕਰਤਾ ਤੁਮਰੀ ਸਰਨ। ਆਠ ਪਹਿਰ ਕੀ ਚੇਸਟਾ ਰੈਨ ਸਮਰੀਬੇ ਧਿਆਨ। ਨਾਥ ਹਮਰੀ ਕਥਾ ਕਰ ਤੁਮਰੇ ਹਮਰਾ ਗਿਆਨ। ਸੁਨੋ ਸਾਹਿਬ ਸਿੰਘ ਸੁਨੋ ਹਮੇ ਹੌ ਕਹਾਂ ਕਰ ਜੋਰ। ਹਟ ਉਤਰ ਆਰ ਨਾਲ ਕਹੀਏ ਜੰਗ ਤੋਰ ॥ ੯੪ ॥ ਬੋਲਹੁ ਭਾਈ ਜੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸਾਖੀ ਪੂਰੀ ਹੋਈ।

ਸਾਖੀ ਪਚਾਸਵੀਂ ਚਲੀ

ਬੋਲੇ ਤਬ ਪ੍ਰਭੂ ਦਿਆਲਿ ਹੋਇ ਜਨਮ ਜੋ ਨ ਭਰਮ ਜੀਵ ਨਿੰਦਰਾ ਵਸ ਏਕਾਂਤ ਚਿਤ ਲਿਖੇ ਭਰਮੇ ਸੁਪਨੀਵ। ਤਾਰਾ ਗੁਰ ਪਤਨੀ ਭਗੀ ਚੰਦ

ਕਾਲਖਾ ਦੇਖ। ਪਰਨਾਰੀ ਪਰਸਨ ਅਘੀ ਲੋਗ ਵਿਖਾਇਓ ਲੇਖ। ਰਾਮ ਲਗਨ ਮ੍ਰਿਗਿ ਆ ਗਏ ਵਿਛਰੇ ਦੋਨੋ ਭਰਾਤ। ਨਿਸ ਗੋਡੇ ਪਗੜੀ ਧਰੇ ਮ੍ਰਿਤ ਕਹਾਨੀ ਬਾਤ। ਭਿਆਨ ਮਿਲੈ ਪਰਚਾ ਪਗੜ ਵਰ ਦੀਨਾ ਤਬ ਏਹ। ਗੋਡੇ ਪਰ ਦਸਤਾਰ ਧਰ ਫਲ ਪਾਵਨਿਹ ਦੁਖ ਦੇਹ। ਭੂਤ ਜਾਤਿ ਭੂਪਰ ਜਿਤ ਮੂਤਰ ਦੇਖ ਮਿਟ ਜਾਇ। ਬੂਕ ਦੀਏ ਸੁਧ ਕਾਂਇ ਹੋਇ ਪੀਛੇ ਸਹੀ ਬਨਾਇ। ਪਾਪ ਗ੍ਰਸੇ ਜਬ ਆਨਕੈ ਤਿਸੁ ਕਰੈ ਬਿਧ ਆਨ। ਬਿਨਾ ਬੁਲਾਏ ਬੋਲੀਏ ਜਾ ਬਿਧ ਭਲੀ ਨ ਮਾਨ। ਆਦ ਅੰਤ ਰੋਟੀ ਗ੍ਰਹੀ ਦੇਵ ਪਿਤ ਦੇਨ। ਬੇਦ ਉਕਤ ਤੇ ਧਰਮਵਾਨ ਏਕ ਪਛਾਣੀ ਲੇਨ। ਮਗਨ ਹੋਇ ਸਭ ਸੂਰਮੇ ਦੇਵ ਦਾਹਿਨੇ ਹੋਇ। ਰਨ ਸੜਨ ਕੇ ਸਾਮਹੇ ਕਟਾਰੀ ਕੇਸ। ਅਜਮੇਰ ਸਾਹ ਕੀ ਕਨਕਾ ਉਛ ਬ੍ਰਿਤ ਦਿਜ ਮਾਂਡ। ਪਕੜ ਸਵਾਵੇ ਰੈਨ ਕੋ ਮੰਤਰ ਕੋਟ ਬਚਰਾਡ। ਪੀਰ ਮਲੇਛੀ ਬੈਠਕੇ ਕਰਿ ਆਦਰੁ ਬੈਠਾਇ। ਤਮਕ ਤਮਾਕੂ ਸਭਾ ਸਭ ਪੀਵਤ ਦੀਨ

ਅਣਾਇ। ਅਤਿ ਪਵਿਤ੍ਰ ਸਵਰਨ ਗੁੜ ਬਿਪਰ ਹਾਥ ਵਿਪਾਇ। ਰੈਨ ਅਮੰਡਰ ਕੋਟ ਬਸ ਮਿਲੀ ਪਲੇਛੀ ਧਾਇ। ਤਾਂ ਰਿਖ ਸੁਤ ਗੋਪਦ ਸੁਵਰਨ ਦੀਨਾ ਸਰਾਪ ਬਨਾਇ। ਮਰਨ ਕਾਲ ਨਭ ਸਬਦ ਹੋਇਗੋ ਕਰਨੀ ਤਜਿ ਜਾਇ। ਸਗਲ ਪਾਪ ਜੋ ਭੂਮ ਮੈ ਬਸੈ ਆਇ ਪਦ ਸਾਂਝ।ਸਰੋਤਾ ਬਕਤਾ ਕੇ ਲਗੇ ਕਬੈਨ ਪੂਜਾਏਕਰਾਂਝ।ਅਨਗਿਆਨੀ ਨ ਬਿਦਿਆ ਘੁਟੈ ਸੋ ਬਾਦੀ ਜਗ ਮਾਂਹਿ। ਦਰਿ ਦਿਆਰ ਬਲ ਨ ਹੋਇ ਆਪ ਦਇ ਹਉਹਾ ਆਹ। ਰਜ ਨਾਰੀ ਤਿਆਗਨ ਬਨੈਤਜੈਰਾਡਕਾਭੋਗ।ਬਿਗਰ ਬਿਆਹੀ ਅਰੁਚਤ੍ਰਿਯ ਤਿਆਗੈ ਕੁਲ ਅਰ ਰੋਗ। ਸੋਚ ਸੇਖ ਜਲਅਸੁਚ ਹੋਇ ਨਿਗੁਰੇ ਕਰਿ ਅਪਵਿਤ। ਸਾਵਨ ਸੁਪਚ ਜੂਠ ਅਲਪ ਘਟਬੇਧਾ ਜਲ ਅਸਿਤ। ਐਸੇ ਬੇਦ ਪੁਰਾਨ ਸੁਨ ਸੰਕਟ ਮਲਨਨ ਜੋਗ। ਸਰੋਤਾ ਸੁਨਿ ਨਾਰਕ ਪਸੁ ਹਾਲ ਕੁਲੀਨੀਜੋਗ।ਪੰਥ ਰਚਾ ਮੈ ਧਰਮ ਹਿਤ ਪੂਜਾ ਸੂਕਰ ਜੋਨੀ ਜਾਇ। ਦਿਵਸ ਰੈਨ ਗੁਰ ਚਰਨ ਭਜ ਕੁਲਕੀ ਕਰਹੈ ਕਾਹਾਪਾਪ

ਬਡਾਰੇ ਸਿਖ ਮਮ ਸਾਖੀ ਸੁਨ ਉਪਕਾਲ॥੯੫॥
ਬੋਲਹੁ ਭਾਈ ਜੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸਾਖੀ ਪੂਰੀ ਹੋਈ।

ਸਾਖੀ ਛਿਆਸਵੀਂ ਚਲੀ

ਏਕ ਵੇਰ ਗੁਰੂ ਆਗਿਆ ਜਨਮ ਹੋਇਆ ਫਤੇ ਸਿੰਘ ਸੁਨਿ ਸਤਿਗੁਰੂ ਬੋਲਤ ਭਏਭਈ ਸੁਖਸਿਧ। ਤਾਂ ਦਿਨ ਬੋਲੈ ਮੁਸਕਮੁਹਿ ਅਬ ਨਹੀਂ ਦੂਜੀਵਾਰ ਸਬ ਪੂਛੇ ਸੁਨੀਏ ਪ੍ਰਭੂ ਖੇਲ ਹੁਕਮ ਕਹੁ ਸਾਰ। ਭਗਵਾਨ ਸਿੰਘ ਹੋਇ ਜਾਨੀਓ ਪੀਛੇ ਹੋਇਭੂਮਧ। ਪੰਦ ਨੈਮ ਸੰਜਮਧਰੈ ਕਰੈ ਹੁਕਮ ਸੁਖਸੁਧ। ਹਮਰੇ ਦੇਖਤ ਇਹ ਕਰੇ ਹੁਕਮ ਖਾਲਸਾ ਮਾਨ। ਹਮ ਭੀ ਬਪੁ ਧਾਰੈ ਅਵਰੁ ਕਰੈ ਫਿਰੰਗੀ ਹਾਨ। ਨਰਫਿਰੰਗਨ ਸਿਖ ਮਮ ਘਰ ਮੈ ਲੇਵੈਰਾਖੁ ਧਰਮ ਮਲੇਛੀ। ਵਧੈਗੋ ਤੁਰਕਪਠਾਣੀ ਸਾਖੁ।ਬਧੈ ਪੰਥ ਪਰ ਧਰਮ ਨਾਹਿ ਯਾ ਬਿਧ ਕਲ ਕਾ ਧਰਮ। ਵਰਤੇ ਸਗਲ ਜਹਾਨ ਮੈਂ ਵਿਰਲਾ ਜਾਨੈ ਮਰਮ। ਕਰਤਾ ਹੁਕਮ ਹੋਆ ਹਮੈ ਤਬ ਕਲਿ ਜੋਰੇਹਾਥ। ਰਾਜ ਤੁਮਾਰਾ ਬੇ

ਰਹਮ ਹਮੈ ਪੰਥ ਕੋ ਸਾਖ। ਜਗਨਨਾਥ ਦੀਨਉਰੁ ਮੁਹਿ ਬੁਲਾਰਕਾ ਸੈਰਨ ਛੇਰ। ਕਾਂਸੀ ਵਿਸਵਾਨਾਥ ਨੇ ਕਰਮੈ ਧਰਮ ਨਿਵੇਰ। ਤੈਸੇ ਤੁਮ ਮੁਹਿ ਰਾਖੀਓ ਸਕਲ ਕਰੋਗਾ ਰਾਜ। ਸਗਲ ਲੋਗ ਮੈ ਜਾਨੀਓ ਮੋਰ ਤੁਮਾਰਾ ਰਾਜ। ਤਬ ਹ ਸ ਐਸੇ ਕਹਿਆ ਹਿਤ ਤੁਮ ਕੋ ਕਰਨੀ ਸਿਧ। ਬੋਲਿਆ ਕਰਨੀ ਨਾਹਿ ਕੋ ਕਹੋ ਨਾਮ ਕੀ ਬ੍ਰਿਧ। ਕਲਾ ਕਰਾਵੇ ਬਾਪੂ ਸੁਤਿ ਨਾਰਿਪੁਰਖ ਕਾ ਜੁਧ। ਭੈਨ ਮਾਇਕੋ ਛੋਡਕੇ ਗੇਹਨ ਪਾਲੈ ਸੁਧ। ਸੁਤ ਨਾਰੀ ਸਸੁਰਾ ਭਜੈ ਸਾਸੂ ਭਜੈ ਜਮਾਤਾ ਦਾਸ ਭਜੈ ਭੂਪਤਿ ਪਾਵਤ ਬਿਪ੍ਰਨ ਉਪਜੈ ਸਾਤਿ। ਸੂਦਰ ਨਿਵਦਾ ਗੋਂਵਦੇ ਬਿਪ੍ਰ ਦੇਹਿ ਧ੍ਰਿਹ ਕਾਰ। ਉਪਕਾਰੀ ਸੂਝੇ ਨਹੀਂ ਬਹੁਤੇ ਬਡੇ ਬਿਕਾਰ। ਪੁਤ੍ਰ ਜਨੇ ਨਾਰੀ ਭਲੈ ਕੰਨਿਆ ਜਨਣੀਦੂਰ। ਪੁਤ੍ਰ ਸਮਝਾਵੇ ਬਾਪੁ ਕੋ ਨੁਹ ਕਹੈ ਸਾਸ ਕੂਰ। ਸਿਖ ਉਪਦੇਸ ਗੁਰੂ ਕੋ ਅੰਨ ਛਪਵ੍ਰਿਤ ਖਾਇ। ਨਾਵਣ ਤਜੇ ਕਾਇਆ ਦੁਖੀ ਖਾਵੇ ਰੁਚਿ ਬਹੁ ਭਾਇ। ਪ੍ਰੀਤ ਥੋਰੁ ਖੁਸਾਮਤਿ ਬਚਨ ਉਦਰ ਭਰਣ ਕੇ ਕਾਜ।

ਨਾਰੀ ਮਿਲਣਾ ਭੋਗ ਕਵਿਗ੍ਰਿਹ ਗ੍ਰਿਹ ਜੀਵੇਸਾਜ।
ਬੇਦ ਬੇਚਤੇ ਬੇਦ ਧਰਮ ਭੂਮ ਬਿਚੇਤੇ ਛਤਰ।
ਘਰ ਬੇਚੇ ਬਨੀਏ ਸਕਲ ਸੂਦਰ ਬੇਚਤੇ ਪੁਤਰ।
ਭੂਖੇ ਮਰਤ ਕਾਸ ਬਿਨੁ ਭਗਵਾ ਕਰਹੈ ਭੇਖੁ। ਜਟਾਂ
ਬਾਂਧਿ ਕਰਤੇ ਸਰਸ ਮ੍ਰਿਗ ਛਾਲਾ ਪੜਾਵਾ ਏਕ।
ਲੋਗਨ ਕੋ ਐਸੇ ਕਹੇ ਸੰਗ ਸੰਗ ਹੇ ਭਾਗ। ਆਪ
ਨਰਕ ਅਵਰਨ ਨਰਕ ਕਰਨੀ ਬਨੈ ਨ ਭਾਗ।
ਲੋਗਨ ਕੋ ਐਸੇ ਠਗੇ ਕਥੇ ਗਿਆਨ ਕੀ ਬਾਤ।
ਸਿਰ ਧੁਨ ਨੈਨਿਨ ਜਲ ਸ੍ਰਵਿਤ ਕਪਟੀਅਧਿਕ
ਸਹਾਤ। ਗਰਭ ਗਿਰਾਵੈ ਰੰਡਿਕਾ ਸੁਭਾਗਾ ਹੋਹਨ
ਗਰਭ। ਜਹਾਂ ਚਾਹਿ ਤਹਾ ਬਿਘਨ ਬਹੁ ਬਿਨਾ
ਚਾਹ ਹੋਇ ਕਾਮ। ਮਿਤਰ ਬਨੈ ਅਤਿ ਮਿਤ੍ਰਤਾ ਸਤ੍ਰ
ਮੀਤ ਕਾ ਕਾਮ। ਸੁਨ ਬੋਲੇ ਕੋਤਕ ਭਲੇ ਤੂੰ ਤਾਂ
ਨਟ ਜਿਉ ਪੰਥ। ਨਾਮ ਦਾਨ ਹੋਇ ਪੰਥ ਮੈਂ
ਕਰੀਓ ਅਪਨੀ ਸੰਥ ॥ ੯੬ ॥ ਬੋਲਹੁ ਭਾਈ ਜੀ
ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸਾਖੀ ਪੂਰੀ ਹੋਈ।

ਸਾਖੀ ਸਤਾਸਵੀਂ ਚਲੀ

ਤਬ ਬੋਲੈ ਸਤਿਗੁਰ ਸਹੀ ਸੁਨੈ ਸੁਨਾਵੇ ਉਦਾਂਤ।
ਹਮ ਹਮੇਰ ਸੰਗਤਿ ਭਗਤਿ ਕਹਾਂ ਤੁਮਾਰੀ ਬਾਤ।
ਕਲਜੁਗ ਬੋਲ ਸੁਨਾਇਆ ਸੁਨੋ ਹਮਾਰੀ ਖਯਾਤ।
ਕਥਾ ਸੁਨਾਵੇ ਆਦਿ ਕੀ ਮਤਿ ਕਰੀਓ ਵਿਖਿਆਤ।
ਕਲਨਾਮਾ ਗੁਰਬਖਸ਼ ਸਿੰਘ ਦੀਨਾ ਤੋਕੋ ਏਹ।
ਸਤਿਗੁਰੂ ਪਾਸ ਸੁਣਾਇਆ ਸਚੁ ਸੁਨਾਵੋ ਤੇਹ।
ਕਲਜੁਗ ਕਹਿਨਾਆਦਿ ਮੈਂ ਬ੍ਰਹਮਾ ਜਨਤਾ ਕੀਨ।
ਕਹੈ ਸਬੈ ਹਮ ਹੈ ਅਧਿਕ ਹੰਕਾਰੀ ਲਖ ਲੀਨ ।
ਤਬ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸਮਝਾਇਓ ਤੁਮਰਾ ਨਿਆਇ ।
ਕਹਿ ਸਮਾਧਕਰਿਮੌਨਹੋਇ ਚਿਤਵਾ ਪੁਰਖਜਰਾਜ।
ਏਕ ਖਗ ਦੂਜਾ ਹੋਆ ਤੀਜਾ ਚੌਥਾ ਸੁਠ। ਪ੍ਰਥਮ ਜਨਮ ਕੋ ਸਉਤ ਕਰਿ ਦੀਤ ਪੜਾਈ ਗੁਠ।ਪ੍ਰਥਮ ਦੁਹਿਨ ਕਿਉ ਵਰਤਣੀ ਪੁਤ੍ਰ ਕਰੇਗਾ ਜਾਇ। ਸੋਈ ਹਾਕਰੁ ਮੋਹ ਢਿਗ ਹੁਕਮ ਰਾਜ ਮੁਹਦਾਇ। ਸਤਿ ਕਹਾ ਤਬ ਪੁਰਖ ਨੇ ਦੇਸ ਦੇਸ ਦਿਉ ਬਾਂਟ। ਜਿਸੇ

ਦੇਸ ਕਾਂਤਾ ਲਿਖੂ ਪਾਪ ਪੁੰਨ ਕੀ ਸਾਂਟ। ਤਪਸਤ ਜੁਗ ਅਰਚਨਾ ਲੋਗ ਕਰਾਊ ਰੋਜਾ।ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬ੍ਰਹਮ ਪਰਾਯਨੀ ਊਚਾ ਬਨਬਸ ਜੋਜ। ਬੀਊ ਫਲਾਊ ਸੋ ਬੇਰ ਉਮਰ ਲਾਖ ਇਕ ਬਰਖ। ਸਸਤ੍ਰ ਧਰਮ ਛਤ੍ਰੀ ਕਰੋ ਪਨਯਾ ਵਿਹਾਰੀ ਵੇਸਾਤੀਨ ਬੇਦ ਤੀਨੋ ਬਰਨ ਸਬਨ ਖਿਲਾਊ ਐਸ। ਦੂਜਾ ਬੋਲਾ ਪਿਤਾ ਜੀ ਸਸਤ੍ਰ ਧਰਮ ਮੁਹਖੂਬ। ਸਬੈ ਚਲਾਊ ਰੀਤ ਮੈ ਦੇਊ ਸੋਵਾ ਹਬ। ਜਗ ਕਰਾਊ ਅਰਸ ਸਚ ਪਾਪ ਮਿਟਾਊ ਲੋਗ।ਸਵਰਗ ਲੋਗ ਲਗ ਕਰਮਣੀਦਸ ਬੋਈਲੇ ਭੋਗ। ਦਸ ਸਹੰਸੀ ਜੀਵੇ ਸਕਲ ਪਾਪ ਭਰਮ ਸਬ ਆਹਿ।ਬਡੇ ਭ੍ਰਾਤ ਤੇ ਊਨ ਦਦ ਧਰਮ ਚਲਾਊ ਰਾਹ। ਚੁਪ ਹੋਇ ਤੀਜਾ ਕਹੈ ਅਰਚਾ ਘਰ ਕੀ ਵੰਦਾ।ਸਹਿਸ ਜੀਵਨਾ ਚਾਰ ਬੀਜ ਆਂਦਾ ਪੰਨ ਅਘਖੰਡ। ਅਧਕ ਬਿਪਰ ਅਰ ਛਤਰ ਕੀ, ਆਸ ਕਰੈ ਜਨ ਆਪ।ਰਾਜਾ ਕੋ ਗੁਰੂ ਮਾਨਕੇ ਨਿਆਇ ਕਰਾਵੈ ਜਾਪ।ਚੁਪ ਹੋਆ ਚੁਪ ਚਹਬਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਕਹੈ ਤੂੰ ਬੋਲ ।ਤਬ ਹਮ ਕਰਿ ਜੋਰੇ ਨਿਮ੍ਰਤ ਆਦਿ ਸਚ

ਤੁਮਾਰੀ ਕੇਲ। ਹਸ ਕਰ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬੋਲਿਆ ਪੁਤਰ ਪਛਾੜੀ ਮੋਰ। ਤੇਰੀ ਇਛਿਆ ਸੋ ਹੋਇ ਜਸੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਲੋਰ। ਕਹੁਤੇ ਹਉ ਕਹਹੈ ਲਈ ਜਨ ਘਰ ਪੁੰਨਅਰਪਾਪਾਆਪ ਕਰੈ ਭੁਗਵੈ ਅਪਨ ਸੌਵਰਖੀ ਦੇਬ ਜਾਪੁ। ਬਹੁ ਪੁਤਰ ਬਹੁ ਬਾਸਨਾ ਇਛਿਆ ਸਿਖਿਆ ਸਾਰਾਸੂਦਹ ਰਾਜ ਘਰ ਹੀ ਅਰਨ ਬੇਦ ਜਾਪਿ ਹਰਿ ਧਾਰਿ। ਭਗਤ ਕਰੈ ਪਾਪੀ ਤਰੈ ਨਰ ਨਾਰੀ ਦਿਜ ਸੂਦ। ਨੀਕ ਬਾਲ ਜਮਾਨੀ ਤੁਰਕ ਸਕਰ ਆਸਰਮ ਖੂਦ। ਨਾਮ ਬਿਨੀ ਦੰਡ ਸਕਲ ਨਰਕ ਸਰਗਮਮ ਰਾਕਾਭੂਹੀ ਦੋਨੋ ਗਤਿਰਤੇ ਜੋਨੀ ਅਰਬ ਸਮਾਜ। ਏਹ ਭਾਵਨੀ ਪੂਰਬ ਕਰੋਤਬ ਜਾਵੇਗਾ ਖੂਬ। ਏਕ ਤੁਮਾਰਾ ਦੰਡ ਸਹੁ ਔਰਨ ਜਾਨਹੁ ਦੂਬ॥ ੮੭॥ ਸਾਖੀ ਪੂਰੀ ਹੋਈ ਬੋਲਹੁ ਭਾਈ ਜੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ।

ਸਾਖੀ ਅਠਾਸੀਵੀਂ ਚਲੀ

ਏਕ ਬੇਰ ਸਤਿਗੁਰ ਕਹੈ ਬ੍ਰਹਮਾ ਕਹੈ ਸੁਹਾਤ।

ਸੁਨਿਸੁਤਿ ਭੂਮੀ ਜਾਈਓ ਧਰਮ ਕਰਮਵਿਖਯਾਤ। ਸੁਨਿ ਕਲਜੁਗ ਮੇਰਾ ਹੁਕਮ ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਅਗਿਆਰ। ਸਭਮੰਤਰ ਤੁਹਿ ਰਾਜ ਰਜ ਨਾਮ ਮੰਤਰ ਸਿਧਸਾਰ। ਚਉ ਜੁਗਨ ਮੇਆਸਰਾ ਬਹੁਤਜਗਤਪੈਅਰਚਾਰਾਜ ਨਾਮ ਜਪਰਸਨਸੁਆਸ ਕਲਿ ਮੈਂ ਕਾਰਜ ਸਰਮਿ। ਤੇਰਾ ਲਾਭ ਹੋਇਪੁਤ ਜਬ ਦੇਵਨ ਦੇਉ ਵਰਕ। ਜਿਉਂ ਇਛਾਤਿਉਂ ਵਰਤੀਏਨਾਮ ਮਹਾਤਮਗਰਜ। ਭਲਾ ਤੁਮਰਾ ਰਾਜ ਹੋਇ ਸਕਲ ਸਿਧ ਤੁਹਿੰਵਾਚ। ਦੋੜੀ ਕਰਨੀ ਫਲ ਅਥਕ ਤੀਨ ਰਾਖੀਉ ਸਾਚ। ਪਰ ਅੰਸੀ ਪਰ ਨਾਰਿ ਤਜ ਸਰਾ ਹੈ ਸੁਵਾਸ। ਹਰਿਭਜੁ ਹਰਿਚਿਤ ਹੇਤ ਹਰਿ ਹਰਿ ਸਿਦਕੀ ਕੁਲ ਆਸਾਦੇਹ ਅੰਤ ਕੀ ਹਰਿ ਭਜੇ ਤਉਭੀ ਹੋਇ ਨਿਸ ਤਾਰ। ਐਹੋ ਹਰਿ ਕੋ ਨਿਤ ਭਜੇ ਭਵਜਲ ਉਤਰੈ ਪਾਰ। ਬ੍ਰਹਮਪ੍ਰਾਯਨ ਹੋਇਕੇ ਤਨਮਨ ਅਰਪੈ ਜੋਇ। ਤਾਕਾ ਭੀ ਤੂੰ ਭੈ ਕਰੀ ਇਹੀ ਹਮਾਰੀ ਖੋਇ। ਅਵਰ ਟੇਕ ਤਵ ਆਸਰਾ ਏਕ ਨਾਮ ਕੀ ਪਰੇਮ। ਤੀਨ ਲੋਕਕੋ ਬੇਧਕੈ ਜਾਇ ਸਾਜਸੀ ਖੇਮ। ਅਪਨੀ ਨਾਰੀ

ਧਚੁ ਬ੍ਰਿਤ ਖਾਜ ਜੀ ਬ੍ਰਿਤਾ ਸੋਈ ਸੰਤ ਗੁਰੂ ਮਾਨੀਓ ਕਲਿਪੁ ਤਰ ਸਤ ਚਿਤ। ਸਤਿਜੁਗ ਮੇਰੇ ਸਿਰ ਵਸੇ ਭੂਓ ਵਸੇ ਤਿਰਤੇਯ। ਦੁਆਪਰ ਬਸੀਓ ਜੰਘ ਮਮ ਤੂੰ ਚਰਨਨਕੇ ਸੇਯ। ਅੰਗ ਅੰਗਕੀ ਮੂਰਤ ਇਹ ਬੇਦ ਮਾਂਝ ਲਿਖੁ ਚੀਨ। ਸੋਇਸੋ ਸਾਚੀ ਚਲੀ ਸਕਲ ਸਮਾਲਾ ਕੀਨ। ਅਪਨੇ ਅਪਨੇ ਰਾਜ ਕਰਿ ਆਇਓ ਮਮ ਤੁਮ ਧਾਮ। ਕਰਿਕਰਿਕਰਨੀ ਕਲਪ ਲਗ ਮਿਲੀਓ ਅੰਗ ਅਰਾਮ। ਬ੍ਰਹਮ ਵਾਕ ਕਹੀ ਸੰਘਤਾ ਪਗ ਪਸੰਤੀ ਜਾਪ। ਮਧਮਾ ਵੈਖਰੀ ਜਾਪ ਰਸ ਚਾਰ ਦੇਵ ਅਸਥਾਪ। ਨਾਰਾਇਨ ਦੇਵ ਹੈ ਪਰਾ ਕਾ ਨਰ ਪਸੰਤੀਅਸਟ। ਵਾਗ ਦੇਵੀ ਮਧਮਾ ਵਸੇ ਵਿਆਸ ਵੈਖਰੀ ਸਿਸਟ। ਸੁਆਸਠ ਹੋਗਵੇ ਨਾਭ ਘਰ ਉਠੇ ਤਰੰਗੀ ਤੇਜ। ਨਾਮ ਭਜਨ ਕੀ ਜੁਗਤਿ ਇਹ ਮਥਰਾਕਖਸੀ ਮੇਜ। ਕਹਿ ਕਰ ਸੁਨ ਤੂੰ ਸਾਹਿਬ ਸਿੰਘਚੁਪਕੀਨੋਕਲਿਗੰਮ। ਇਹ ਸਾਖੀ ਸਤਿਗੁਰ ਦਈ ਪੜਤ ਸੁਨਤ ਸੁਖ ਸੰਮ ॥੯੮॥

ਸਾਖੀ ਪੂਰੀ ਹੋਈ ਬੋਲਹੁ ਭਾਈ ਜੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ।

ਸਾਖੀ ਉਨਾਨਵੀਂ ਚਲੀ

ਏਕ ਸਮੇ ਗੁਰ ਮੌਜ ਮੈਂ ਬੈਠੇ ਸਿਖ ਸਮਾਜ। ਕਰਨੀ ਕਹਿ ਗੁਰੂਦੀਆ ਹਸਪੂਛਤ ਸਭ ਕੋਲਾਜ। ਏਕ ਬੇਰ ਗੁਰੂ ਜੀਕਹਾ ਗੁਰ ਅਰਜਨਕੀ ਰਹਿਤ। ਸੁਖਮਨੀ ਮਹਿਮਾ ਭਲੀ ਕਲਿ ਜਪ ਕੀ ਕਹਿਨੀ ਮਹਤ। ਏਕ ਸਮੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਅਰਜਨ ਜੀ ਕੇ ਹਜੂਰ ਕੀ ਖਯਤ ਪਿੰਡੀ ਲਾਲਨੰਦ ਜੀ ਪੁਛਿਆ। ਜਾਂ ਲਗੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਨ ਤਾਂ ਨੰਦ ਸਿੰਘ ਹਜੂਰ ਪੁਛਣ ਵਾਸਤੇ ਸੁਣਾਇਆ। ਜੀਸਚੇ ਪਾਤਿਸਾਹਾ ਅਚਰਜ ਦੇਖਿਆ ਹੈ।ਇਕ ਸਪ ਨੂੰ ਸਰਾਏ ਵਿਚੋਂ ਦੇਵ ਲਗਾ ਦੇਖਿਆ। ਇਤਨੇ ਪਰਸਤਾਵ ਮਾਹਿ ਗੁਰੂ ਜੀਕੇ ਹਜੂਰ ਬ੍ਰਿਜਲਾਲ ਪਾਂਡਾ ਨਿਹਾਲਚੰਦ ਬਿਧੀ ਚੰਦ ਖਾਨ ਚੰਦ ਸੁਖਦੇਵ ਪੰਡਤ। ਮਾਨ ਦਾਸ ਬੈਰਾਗੀ ਮਦਨ ਗਿਰ ਆਲਮ ਸ਼ਾਹ ਹੁਸੈਨ ਅਲੀ ਬਿਰਖਾ ਸੁਖਾ ਸੁਣੀਆ ਗੁਣ।ਗੁਰੂਕੇ ਪਰ-ਚਣੀਏ ਆਏ ਪਹੁੰਚੇ ਜਾਂ ਮਥਾ ਟੇਕ ਚੁਕੇਤਾਂਪਿਛੋਂ

ਭਾਈ ਸਦੂਮਦੂ ਭਾਈਕੇ ਹਜੂਰ ਕੀਰਤਨ ਕੈ ਸਮੇ ਬਚਨ ਹੋਇਆ ਭਾਈ ਸਿਖੋ ਜਪੁਜੀ ਨਾ ਪੜ੍ਹਦਾ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਸਿਖਾਂ ਪੁਛਿਆ ਜੀ ਜਪੁ ਮੈ ਮੁਕਤਿ ਅਥਵਾ ਸਰੀਰ ਕੀ ਰਖਿਆ। ਤਾਂ ਬਚਨ ਹੋਇਆ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਫਲ ਅਮਰ ਬੀ ਕਰੇ ਭੂਖ ਤ੍ਰਿਖਾ ਵੀ ਦੂਰ ਕਰੈ ਫੇਰ ਬ੍ਰਿਜ ਰਾਜ ਪਾਂਡੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰੀ ਜੀ ਸਚੇ ਪਾਤਸਾਹਾ ਮੇਰੀ ਬਾਤ ਸੁਣਨੀ ਕਿ ਏਕ ਦਿਨ ਮੈਂ ਸੁਪਨੇ ਵਿਚ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀਕਾ ਦਰਸਨਕੀਆ। ਉਹਾਂ ਹੀ ਜਾਣਾ ਕੇ ਜਾਣ ਮੈਂ ਭੀ ਜਪੁਜੀ ਕਾ ਪ੍ਰਮਾਰਥ ਸੁਣਿਆ ਆਹਾ। ਜੀ ਮੈਂ ਭੀ ਸਲੋਕ ਸੁਣਾਵਣਾ ਆਹਾ ਤਾਂ ਬਚਨ ਹੋਇਆ ਭਾਈ ਸੁਣਾਈਏ ਤੂੰ ਭੀ ਪਰਤੀਤ ਵਾਲਾ ਗੁਰਕੇ ਘਰਕਾ ਪੰਡਤ ਹੈਗਾ ਤਾਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣਬੋਲਿਆਅਸਰੀ ਬਚਨ ਪੜਿਆ। ਹਰ ਸਤਰੂ ਨਾਮ ਗ੍ਰਿਹੇ ਦਿਵਾਂਗਾ ਤਰੋਹੇ ਦੁਖ ਦਾਨਾਤਹਾਹਿ ਸਾਂਦਰ ਸਯ ਸੁਰੇਸੁਨ ਸਲੇਕੋਕਰੂ ਉਕਤਵਾਨਾਤਬ ਬ੍ਰਿਜ ਲਾਲ ਪੜਿਆ ਤਬਬੋਲਾ ਸੰਗਤ ਸਾਥ ਗੁਰੂਨਾਨਕ ਜੀ ਅਰਜਨ

ਜੀ ਸੁਪਨੇਮਾਂਝ ਦੇਇ ਤਬ ਸੁਣਾਸੋ ਸੁਣਾਵੇ ਮੋਖਧੇ ਪ੍ਰਯਣੇ ਗੁਣ ਦੂਬਯ ਲਾਭੇਧਰਮੋਵਿਚੜੋਸੁਰ ਸੇਵ ਨੇਵ। ਯੋਖਤਿ ਸੂਦਾ ਸੇ ਸਤ ਪੁਤਰ ਯਾਨੇ ਸੰਗਰ ਸਭਾਵ ਰਿਸਤੇ ਪਮਰ ਦੇ ਮਨੋ ਨਿਰੋਧੋ ਧ੍ਰਿਜਸਤ ਪਰਗ੍ਰਿਹ ਧਚਮੇ ਚਨੀਤੇ ਦਾਨੇ ਗੁਵਾ ਕਰੋ। ਏਤੇ ਖੁਕਰਯਾਤ ਸਤਨਾਮ ਬਾਣ ਮੋਕਾਰਮਾ ਦੋ ਕਲਿ ਸਵਦ ਧਾਨ ਪੀਛੇ ਪੁਛਨ ਲਗਾ ਸਿਖਆਸੂਪਨ।

ਸਲੋਕ—ਭਾਵ ਅਰਥ ਸਮਝਾਵੇ ਤਾਂ ਬਚਨ ਹੋਇਆ ਭਾਈ ਇਹ ਜਪੁਜੀ ਕਾ ਮਾਨਸੀ ਪਰੇਮ ਮੰਤਰ ਕਾ ਅਰਥ ਹੈਗਾ। ਓਹ ਸਤਨਾਮ ਪੰਝੀ ਅਛਰ ਪੜੇ ਤਾਂ ਤਰੈ ਦੋਖ ਵਾਤ ਪਿਤ ਕਫ ਨਾਸ ਕਰੇ। ਮੁਕਤਿ ਹੋਇ ਅਵਗਤ ਨਾ ਹੋਇਗੀ। ਜੇ ਭੋਜਨ ਉਪਰ ਪੜੇ ਰਿਧ ਵਧੇ ਅੰਨ ਪਚੇ। ਕਾਲ ਰਹਿਤ ਧਨ ਕੇ ਲਾਭ ਮੇਂ ਧਰਮ ਮੇਂ ਉਦਾਸੀ ਮੇਂ ਦੇਵਕਾ ਕੀ ਪੂਜਾ ਮੇਂ ਅਰ ਨਾਰੀ ਸੁਤ ਮੇਂ ਬਾਦ ਮੇਂ ਮੋਹਨੀ ਲਿਖੇ ਦਸ ਸਹੰਸਰ ਪੜੇਂ ੧੦੦੦੦ ਗੁਰੂ ਅਗੇ ਮਥਾ ਨਿਵਾਵੇ ਪਰਤੀਤ ਕਰੇ ਦਸਵੰਧ

ਦੇਵੈ ਗੁਰ ਕਾ ਸਿਖ ਚਲਨ ਮੈਂ ਸੰਗ੍ਰਹ ਮੈਂ ਲੈਨ ਦੇਨ ਮੈਂ ਅਤੀ ਸੁਭਾਵਕੀ ਪਲਟੇ ਮੈਂ ਭੂਤ ਡਾਕਨੀ ਕੀ ਦ੍ਰਿਸਟ ਮੈਂ ਪੜੇ ਸੁਪਨੇ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਜੀ ਕਾ ਵਾਕ ਪਾਤਸਾਹੀ ਦਸ ਲਿਖਾਇਆ ਸੋ ਲਿਖਾ ਅਗੇ ਬਚਨ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ।

ਦੋਹਿਰਾ॥ ਚਲਨ ਸਮੇਂ ਸੰਗ੍ਰਹਨ ਮੇ ਦਾਨ ਲੈਨ ਔ ਦੇਨ। ਅਤ ਸੁਭਾਵ ਕੀ ਪਲਟ ਮੈਂ ਭੂਤ ਡਾਕਨੀ ਸੈਨ। ਮਨ ਜੀਨਤ ਜੁਧ ਮੈਂ ਸਰੈ ਰਾਜ ਕਾਜ ਸੁਖ ਵਾਹ। ਮਿਲਨੇ ਗਿਲਨੇ ਬੰਧ ਮੈਂ ਰਾਜ ਜੋਗ ਉਤਸ਼ਾਹ।ਦਿਨ ਕਾਰਜ ਕੀ ਅਟਕ ਮੈਂ ਪਾਂਚ ਪਚੀਸਾ ਜਪੁ।ਛਤੀ ਅਠਤੀ ਜਾਪ ਕਰ ਲਖ ਅਰਧ ਤੇ ਲਾਪ। ਪੰਜ ਅਖਰ ਅਥਵਾ ਪੰਝੀ ਅਥਵਾ ਛਤੀ ਵ ਅਠਤੀ ਸਭ ਕੇ ਬਰਾਬਰ ਜਪ੧੦੦੦ ਹਜਾਰ ਅਖਰਾਂ ਸੇ ਕਰਣਾ। ਕਰੇ ਹੋਮ ਗੁਰੂ ਮੰਤਰ ਕੋ ਗੁਰ ਰਾਜ ਕੀ ਖਿਆਤ। ਕਾਰਜ ਹੋਏ ਬੰਧਨ ਤੁਟੇ ਸ੍ਰੀ ਮੁਖ ਗੁਰ ਪਰਤਾਪ। ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਵਤਾਯਾ ਯੁਤ ਜਪੇ ਏਕ ਭਾਗ ਦੋਮੂੜ। ਖਤਰੀ ਤ ਬਾ ਸੂਦਰ

ਚਤਰ ਸਾਡੇ ਤ੍ਰਿਯ ਵਿਸ ਗੂੜ॥੧੦॥੩੦॥੩੦॥ ੪੦॥ ਗਿਆਨੀ ਧਿਆਨੀ ਜੋਗ ਧਰ ਕਰਮੀ ਸੁਕਰਤੀ ਮਧਯਾ। ਉਤ ਨਹੀਂ ਲਿਖਿਆ ਸਹੀ ਜੇ ਗੁਰ ਸਰਧਾ ਸਿਖ। ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦ ਲਗ ਮੁਕਤ ਮੈਂ ਪਾਂਚ ਗਿਆਨ ਮੈਂ ਜੋਗ। ਹਿਰਦੈ ਸੋਧਨ ਸੰਗ੍ਰਹ ਮੈਂ ਪੰਚੀ ਲਗ ਸੰਜੋਗ॥ ਪਰਥਮੈਂ ਏਹ ਹੋਮ ਮਾਰਜਨ ਵਿਧੀ ਲਿਖਯਤੇ ੳਕਾਰਣਯ ਨਮ॥੧॥ ਸਤਯਾਯ ਨਮਾ ੨॥ ਤਰਾਗਣ ਏਨਮਹ। ਨਰਾਯਣਨਮ: ੪ ਅਖਯ ਨਮ: ੫ ਕਰਟਰੇ ਨਮ: ੬॥ ਰਖਤਰੇਨਮ:੭ ਤਾਰਕਾ ਨਮ: ੮ ਪੁਰਖੋਤਮ ਨਮ: ੯ ਰੁਕਮਾਕ੍ਰਤ ਨਮ:੧੦ ਖਾਤਮੇਨਮ:੧੧ ਨਿਰੰਜਨਾਨਮਹ ੧੩ ਰਬਾਗ ਤਮੇਵ ਨਮ: ੧੩ ਭਵਾਤਕਾਯ ਨਮ: ੧੪ ਉਤਮਯਰੇ ਨਮ: ੧੫ ਨਿਤਰੂਪ ਯ ਨਮ: ੧੬ ਰਜਾਤਮਰੇ ਨਮ: ੧੭ ਬੈਕੁੰਠਾ ਨਮ:੧੮ ਰਾਮਯ ਨਮ:੧੯ ਅਪਰਾਯਨਮ:੨੦ ਕਾਲਾਯ ਨਮ:੨੧ ਲਸਮੀਪਤਯੋ ਨਮ:੨੨ ਮੂਰਤਿ ਧਰਾਯ ਨਮ:੨੩ ਰਮਪਤਿਨਮ:੨੪ ਤ੍ਰਿਲੋਕੇਸਾਨਮ:੨੫ ਅਖਰਯਾ

ਯਨਮ:੨੬ਜਗਦੀ ਸਾਯਨਮ:੨੭ਨਿਰਾਕਾਰਾਯੇ
ਨਮ:੨੮ਸਦਾਮੋਸਾਯਨਮ੨੯ਇਕਾਰਬਾਸਾਦਿਨ
੩੦ ਭੰਜਨਾਯ ਨਮ: ੩੧ ਓਕਾਰਾਯ ਨਮ: ੩੨
ਸਵਾਹਾਪਰਾਣਾਹੁਹੋ ਜਪ ਇਤੀ ਸਿਖ ਸੁਖਾਯਨਮ:
ਛਤਰੀ ਵਰਣ ਅਰ ਤੇਜ ਵਰਣ ੨॥ ਪੰਜੀ ਤੱਤਵ
ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦ ਤੀਨਕੇ ਆਗੇ ਪੜੇ ਪਾਂਚ ਪਰਾਣ
ਕੇ ਮਾਂਝ ਪੰਚੀਸਦ ਵਿਵਹਾਰ ਮੇ ਛਤੀ ਅਛਤੀ ਗੁਣ
ਸਾਂਝ ਸੁਨ ਭਾਈ ਤੂੰ ਜਾਤ ਤੇ ਉਤਮ ਬ੍ਰਹਮ ਗੋਤ।
ਜੁਗ ਕਾ ਪਰਮ ਪਛਾਨ ਕੇ ਜਪਕੀ ਪੌੜੀ ਸੋਧ। ਅਰ
ਹੋਮ ਕਰੋ ਛਤ੍ਰੀ ਲਖ ਮੁਕਤ ਹੋਇ ਤਤਕਾਲ। ਜਪ
ਤੇ ਆਤਮ ਸੁਧ ਹੋਇ ਸਾਰਜਨ ਦੂਖਨਾ ਟਾਲ।
ਆਸਾਪਰ ਦੂਜੀਪੜੇ ਆਦਿ ਸਚੁ ਜਿਹ ਨਾਮ।ਦੇਵ
ਮੰਤ੍ਰ ਅਰ ਚਲਨ ਮੈ ਔਖਧ ਰਸਾਯਣ ਸ਼ਾਮ।
ਵਿਪਦਾ ਕਾਰ ਜਹਾਨ ਮੈ ਗਾਵੈ ਕੇ ਰਹਿ ਲਾਗ।
ਕਾਰਜ ਕਾਹੂ ਅਟਕ ਮੈ ਦੇ ਭੇਟ ਗੁਰ ਭਾਰ। ਨਵਾ
ਘਰ ਵਨ ਗੁਣ ਸੰਗ੍ਰਹ ਚੌਥੀ ਕਾ ਕਰ ਧਿਆਨ।
ਜਪੁ ਜਪੁ ਸਮ ਸਾਤ ਦਿਨ ਸਾਭ ਭੇਟ ਸਰਸਾਨ।

ਉਦਮ ਪੰਜ ਜੁਧ ਮੈਂ ਛੇਵੀ ਸਪਤਮ ਬੰਧ। ਅਟਕੇ
ਨਾਰੀ ਆਠਵੀਂ ਨਾਵੀਂ ਮੰਤਰ ਸੰਧ। ਦਸਵੀਂ ਦਸ
ਦੇਵਨ ਜਜੇ ਵਾਹਨ ਲੇਨੇ ਵੀਚ। ਚੜਨੇ ਕੂਪ ਵਿਖੇ
ਗਿਆਰਾਂ ਪੌੜੀ ਖੀਚ। ਵਾਰੀ ਪੜੂ ਕਲਪਨਾ ਕਰੈਂ
ਦੁਖਾ ਅਰਸਟ ਕੈ ਨਾਸਤੀ ਤੇ ਸਿਧਨ ਭਜੇ ਕਾਰਜ
ਰਾਜ ਸਰਾਜਾ ਸਿਜਤਰ ਮੈਂ ਚਉਦਸ ਕਹਿਓਂ
ਪੰਚ ਦਸੀ ਤੇ ਭੂਤ। ਖੋੜਸ ਤੇ ਡਾਕਨ ਭਜੈ ਸਤ
ਦਸ ਮੋਹਤ ਕੂਤ। ਪੜੇ ਅਠਾਰਾਂ ਅਰ ਦਸੇ ਨਿਤ
ਵਿਦਯਾ ਹੇਤ ਖਟਸਾ ਹੈ ਵਿਦਯਾ ਵਧੇ ਨਿਰਮਲ
ਬੁਧ ਸੁਚੇਤ। ਉਨੀ ਸੁਨੀਜੋਗ ਮੈ ਵਿੰਸੀਨਾਰ ਸੰਜੋਗ।
ਸੰਤ ਪਹਿਤ ਇਕੀਸਵੀਂ ਮ੍ਰਿਤ ਸੁਤਵਾ ਬਾਂਵੀ ਜੋਗ।
ਤੇਰੀ ਰਿਪਨ ਅਖੁਟ ਮੈਂ ਚੌਵੀ ਚਾਤਰ ਪ੍ਰੀਤ। ਪੰਚ
ਇਸ ਵੀ ਆਦਰੇ ਮੋਹਨ ਸੋਰਨ ਰੀਤ। ਛਬਛਲ ਮੈ
ਬਲ ਧਰੇ ਸਪਤਵਿਸਕਾਜਾਤ। ਅਠਾਵਿਸ ਆਭਯਾ
ਦੂਰਕੋ ਹੋਇ ਬਜਰ ਸਮਪਾਰ। ਵਿਖ ਪੀਵੇ ਵਿਖਿਆ
ਕਟੇ ਉਤੀਜੇ ਕਾ ਝਾੜ। ਦੂਧ ਵਧਾਵੇ ਵਜਨ ਮੇਂ
ਤੀਸ ਪੌੜੀਆਂ ਗਾੜ। ਏਕ ਛੇਦੇ ਦੋਖੀ ਭਾਗੇ

ਤਰੇਤਰੇ ਤ੍ਰੇ ਇਕ ਤਾਪਾ ਨਿਵਾ ਜਵਗੀ ਚੌਤੀ ਪੜੇ ਚਾਲੀਚਾਲੀ ਮਾਪਾ। ਕਰ ਮਾਂਝ ਦਸਕੋ ਪੜੇ ਅਰਥ ਰਾਹੂ ਵੀਹਪਾਠ। ਤੀਨਕਾਸਮੰਚਰਤਚਾਲੀਮੁਕਿਤ ਸਰਾਟ। ਪੈਂਤੀ ਪੰਕਤ ਛਤਤੀ ਗਾਰੜ ਸੂਰਕਾਜ ਸੰਤੀਸ। ਅਠਤੀ ਮਿਲਨੇ ਸਾਧ ਕੇ ਰਾਜ ਕੇ ਦਰੂ ਅਸੀਸ। ਉਨੀਚਾਲਸ ਨਾ ਦੇਵਕੋ ਚਾਲੀ ਚਤਰ ਭੁਜ ਰੂਪਾਚਾਰੁ ਨਾਂਤ ਜਪਲਿਖੇਤੇ ਭੇਜਨਅਖਰਯ ਸਰੂਪ। ਮਹਿਮਾ ਪਉੜੀ ਕਰਹੈ ਗੁਰਸਨ ਪ੍ਰੀਤ। ਨਿਸਚਾ ਜਾਂਕਾ ਗੁਰਨਿਮੇ ਹੋਏਸੁਫਲ ਤਿਹ ਰੀਤ। ਇਹਜਪ ਗੁਰਅਰਜਨ ਮਮ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕਮੁਖਮੰਤ। ਲਿਖਯੋ ਸੁਕਰਗੁਰ ਰਾਜ ਸਤਿਗੁਰ ਸਨਮੁਖ ਮੁਖ ਸਤ। ਸਭ ਸਾਧ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਉ ਦੁਸਟਨਾਂ ਦੀਜੀਏ। ਫਲੋ ਸਿਖ ਪ੍ਰਤੀਤ ਤ੍ਰੇ ਬਿਪਰ ਸਾਧ ਕੀ ਸੇਵ। ਉਸਤਤ ਨਿੰਦਾ ਪਰਹਰੇਬੰਭ ਈਰਖਾ ਮਾਨ। ਬੇਦ ਬਚਨ ਮਮ ਗੁਰਬਚਨ ਸਭ ਸੰਤਨ ਪਰਵਾਰ।

ਸਵੈਯਾ—ਜਪੁ ਜਾਪੁ ਕੀਏ ਅਘਕੋਟ ਹਰੈ ਨਿਤ ਦਾਨ ਵਧੇ ਮਹਿ ਸਾਮ ਧਰੇ। ਮਨ ਭਾਵ ਵਧੇ ਸੁਖ

ਕਾਮ ਸਧੇ ਸੁਰ ਸਾਧਨ ਮੈ ਤਪ ਪੁੰਜਹਰੈਧਨ ਮੇਂ ਤਨ ਮੈਂ ਸੁਤ ਰੋਹ ਗ੍ਰਹੈ ਅਰ ਨਾਰੀ ਮੈਂ ਸਭ ਦੋਖ ਟਰੈਨਹਿ ਪ੍ਰੀਤ ਕਰੈ ਵਿਸਵਾਸ ਨਹੀਂ ਜਿਹ ਤਾਂਹਿ ਕੋ ਦੇ ਸੁ ਦੋਖ ਟਰੇ। ਜਾਂਕੀ ਵਿਧ ਇਹ ਕਹੀ ਗੁਰ ਨੇ ਇਸ ਸਿਖਯਾ ਸਾਧਨ ਤੇ। ਸਭ ਪਾਠ ਗੀਤ ਪੜੰਗਾਤੇ ਉਪਜਉ ਫਲ ਕੋ ਤਤ ਜੋਗਨ ਤੇਤਿਉ ਸਾਧਨ ਸਿਧ ਸੁਚੇਤ ਭਈ ਬਿਧ ਕਾਜ ਸਰੇ ਸੁਖ ਭੋਨਨ ਤੇ। ਸਿਧ ਕੀਏ ਗੁਰ ਭੇਟਦੀਏ ਇਹ ਬੀਜ ਧਰੇ ਗੁਰ ਮੋਦਨ ਤੇ॥ ਦੋਹਿਰਾ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੀ ਪੰਥ ਬਤਾਇਉ ਸਿਖਾ ਗੁਰ ਅਰਜਨ ਕੋ ਬਰਨਨ ਅਰਥ ਖਯਾਤ ਭਇਓ ਸਿਧ। ਸੁਪਨ ਬਾਤ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰੀ ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਨ ਖਿਆਤ। ਸੋਊ ਅਰਥ ਈਹਾਂ ਪਰਗਟ ਲਿਖਯੋ ਸਿਖ ਸੁਰਾਤ। ਪਾਠਕ ਪਰ ਪੂਰਨ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸਤਿਗੁਰ ਅਰਜਨ ਵਾਕ। ਵੇਖੇ ਪੜੈ ਲਿਖੇ ਸੁਨੇ ਦੋਏ ਪੂਜ ਗੁਨ ਜਾਪਾ ਕਲਜੁਗ ਮੈ ਚਤਰਵਰਨ ਕੇ ਉਚ ਭਾਤ ਕਾ ਜਾਪਾ ਪਰਾ ਮਧ ਵੇਦ ਕਹਿ ਪਸੰਤੀ ਜਹਿ ਮਾਪ।

ਵੇਖਰੀ ਚਾਰੇ ਥਾਨ ਮੈਂ ਤਨ ਮੈਂ ਕਰਹੋ ਵਾਸ।
ਨਾਭੀ ਪਹਿਲੀ ਹਿਰਦੇ ਪੁਨ ਕੰਗਪੁਨਾ ਮੁਖਬੋਲ।
ਜਿਉਲਿਉ ਪਾਠ ਫਲ ਅਧਿਕ ਹੋਇ ਇਹੀ ਜਾਪ
ਕਾ ਮੋਲ। ਅਜਪਾ ਜਾਪੁ ਕਰਿ ਜਾਪ ਪਾਨੇ ਦਿਚ
ਵਰ ਨੰਦਾ ਗੁਰ ਢਿਗ ਅਰਜਨ ਦਾਸ ਕੋ ਪਾਇਓ
ਪਰਮਾਨੰਦਾ ਨੰਦ ਲਾਲੇ ਪਿੰਡੀ ਲਾਲ ਖਾਣ ਖੰਡ
ਬਿਧੀ ਚੰਦ। ਆਲਮ ਖਾਨ ਦਾਸ਼ ਸੁਕ ਬਦਨ
ਗਹਿਰ ਸੁਖਸੰਦਾਮਾਣਉ ਗੁਰ ਤੇਰਾਤਿ ਕੋ ਉਡਾਊ
ਵਿਗਮ ਭਾਂਤ। ਭੇਇਉਯੇ ਪੂਰਨਤਾ ਹਾਂ ਪੂ ਛਿਓ
ਪੁਨ ਕੋਜਾਂਤਿ। ਤੀਨ ਵਾਰ ਗੁਰ ਇਹੀ ਕਹੀ ਇਸ
ਪੂਰਤਨ ਅਮੋਲ। ਜਾਤੇ ਮੋਕੇ ਭੇਟਿਓ ਏਹੀ ਕੇ ਚੋਲ
॥੧॥ ੧ਓ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਜੋੜੇ
ਜਾਪ। ਵਹਿ ਆਰਬਲਾ ਜਲ ਮੰਤ੍ਰ ਦੇਹ ਰੋਗ ਤਨ
ਤਾਪ। ਨਾਰੀ ਵਸ ਕੇ ਕਾਰਨੇ ਅਖਰ ਜਾਮ ਅਧ
ਰੈਨ।ਸੁਫਲ ਕਾਮ ਸਾਧਨ ਸਿਧੈ ਸਾਧ ਸੁਖ ਬਹੁ
ਚੈਨ।ਸੁਭੇ ਪ੍ਰਭਾ ਤੇ ਸਵਰਥੇ ਚਮਾਧਯੇ ਕਾਮੇ ਪਰਾ
ਹਨੇ ਮੋਖਯੋ ਸਾਧਯੇ। ਮੋਹਰ ਪਰ ਦੇਖੇ ਵਸੇ ਧੇਕ

ਯਾਮੇਰਿ ਪ੍ਰੂਦਨ ਯਾਤੇ ਰਜਨ ਯਰਧ ਬੀਤੇ। ਮੁਕਤ
ਪਰਯਾਨੇ ਪਰ ਰਹੇ ਚਸੇਖ ਸੂਰਜੇ ਦਏ ਚਕਿੰਨੇਵ
ਸਾਧਰੰ।ਇਦੰਫਲੇ ਵੇ ਵਿਗਚੰਤੰ ਦਿਜ ਨ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ
ਵੰਤ ਸ੍ਰੀ ਸ੍ਰੀ ਕੇਸ ਵੇਨ ॥ ੨ ॥ ਦੋਹਰਾ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ
ਅਰਜਨ ਬਚਨ ਜਬ ਸੁਨਿਯੋ ਸਿਧ ਸੁਖਦਾਯ।ਤਾਂ
ਦਿਨ ਤੇ ਘਰ ਸੁਰ ਪਮੇ ਮਿਯੁ ਦੂਖ ਕੋ ਭਾਯਅਬ
ਸੁਨੀਏ ਇਕ ਜਪੁ ਪੜੇ ਸਤਿਗੁਰ ਸਿਖ ਕੇ ਸੰਗ।
ਭੁਗਤਮੁਕਤ ਬਖਸੀਗੁਰੁਦਰਗਹਿ ਜਾਇ ਨਿਸੰਗ।
ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂਜੀਕਹਿਆ ਭਾਈ ਜੇ ਕੋਜਪ ਪੜੇਗਾ।
ਨਿਤ ਸੋ ਆਤਮਾ ਦਰਸੀ ਕੀ ਗਤਿਪਾਇਏਗਾ। ਅਰ
ਸਤਿਗੁਰੂ ਉਸ ਦੇ ਸੰਗ ਰਹੇਗਾ। ਜਿਉ ਧੰਨਾ ਜੀ
ਕੀ ਗਾਇ ਕੋ ਠਾਕਰ ਚਾਰੇ ਨਿਤ। ਕਰੇ ਪਰਤੀਤ
ਨਿਤ ਜਪ ਪੜੇ ਸੋ ਤਿਉ ਸਤਿਗੁਰ ਮਿਤ ॥੮੯॥
ਸਾਖੀ ਪੂਰੀ ਹੋਈ ਬੋਲਹੁ ਭਾਈ ਜੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ।

ਸਾਖੀ ਨਬਵੀਂ ਚਲੀ

ਸੰਬਤ ਬਿਕਰਮੀ ਗਏ ਕੇ ਸਤਰਸਿ ਸੇ

ਮਾਸ ਜਪ ਪ੍ਰਮਾਰਥ ਫਲ ਲਿਖਯੋ ਕਰੀ ਸਰਲਤਾ ਜਾਸ। ਪੜੇ ਸੁਨੇ ਹਿਤ ਲਾਇਕੇ ਜੋ ਲਿਖ ਦੇਵ ਪਚੀਤ। ਮਨ ਚਿੰਤਤ ਫਲ ਪਾਇਕੇ ਤਰਹੈ ਸੁਖ ਭੈਭੀਤ।ਭੇਟਾ ਕਰ ਉਪਦੇਸ ਗੁਰਦੀ ਥੀ ਗੁਰਸਿਖ। ਕਰੇ ਜਾਪ ਪੁਨ ਯਥਾ ਸਕਤ ਸਿਧ ਹੋਇ ਗੁਰਮੁਖਿ॥੧॥ ਆਦਿ ਸਚੁ ਜੁਗਾਦਿ ਸਚੁ॥ ਹੈਭੀ ਸਚੁ ਨਾਨਕ ਹੋਸੀ ਭੀ ਸਚੁ॥ ਇਹ ਪਉੜੀ ਫੇਰ ਪੜਨੀ। ਬਚਨ ਹੋਯਾ ਏਕ ਸਮੇਂ ਪਾਤਿਸਾਹੀ੧੦॥ ਸਿਰ ਪਉੜੀਆਂ ਮੰਡ ਦੇ ਏਹ ਪਉੜੀ। ਚਲਾਨੇ ਕੇ ਸਮੇਂ ਇਹ ਪਉੜੀ ਪੜ ਸੁਣਾਏ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਸਤਿਨਾਮ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ। ਭਾਈ ਸਿਖ ਸਾਹਿਬ ਹਮ ਬੀ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਗੁਰਮੰਤ੍ਰ ਕਰਨੇ ਹਾਂ। ਸਤਿਗੁਰ ਚਲਤਿ ਦਿਖਾਇ ਏਹ ਧਾਰ ਕੇ ਮੀਤ। ਸਬ ਦੇਖਾ ਸਤਿਗੁਰ ਚਲਿਤ ਸਿਮਰੇ ਅਹਿਨਿਸ ਗੀਤ। ਏਕ ਬਾਰ ਸਤਿਗੁਰੂ ਕਰਾ ਮੰਤ੍ਰ ਜੰਤ੍ਰ ਕਲ ਮਾਹਿ। ਕਰੇਗੇ ਜਗਤ ਮੈਂ ਮੇਰਾ ਸਿਖਨਾ ਚਾਰ। ਏਕ ਸਮੇਂ ਮੰਤ੍ਰੀ ਬਹੁ ਘਰ ਘਰ ਬਾਜੇ ਬਾਜ। ਜਪ

ਤਪ ਨਿਹਚਾ ਨਾ ਰਹੈ ਕਰਹੈ ਦੇਖਤ ਸਾਜ। ਜੈਸੀ ਗੁਰ ਕੀ ਭਾਵਨਾ ਤੈਸੀ ਸਤਿ ਸਕਿਤ। ਸਰਨ ਭਜੋ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਜੀ ਕਲ ਮੈ ਨਿਹਚਾ ਮੁਕਤ। ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਇਹ ਮੰਤਰ ਜਪ ਸਗਲ ਸਰੈਗੇ ਕਾਮ। ਸਿਖ ਗੁਰੂ ਕੇ ਹਿਤ ਕਰੋ ਨਿਤ ਸਵਾਰੇ ਅਰਾਮ। ਘੋੜਾ ਅਲਕਾ ਚਲਤ ਹੀ ਬੜਾ ਜੁਧ ਇਕ ਬੇਰ। ਸਤਿਗੁਰ ਬੋਲੇ ਮਦਨ ਸਿੰਘ ਘੋੜਾ ਘਾਹਿ ਅਹੇਰ। ਦੇਖਤ ਨਿਕਸਾ ਘਾਸ ਸੋ ਤਠਾ ਤਮਾਕੂ ਰੰਚ। ਬੋਲੇ ਸਤਿਗੁਰ ਪਾਹਿਲੀ ਇਸ ਤੇ ਰਹੋ ਸੁਕੰਚ। ਮੇਰੇ ਘੋਰੈ ਘਾਹਿ ਮੇ ਦੇਖ ਸਮਾਰੋ ਸਿਖ। ਦੁਸਟ ਬੀਜ ਤੁਰਕਣ ਕਰਾ ਹਿੰਦੀ ਤੋਹੀ ਸਿਖ। ਹਿੰਦੂ ਹਾਲਕਾ ਮੁਕਤਿ ਹੈ ਤਜੇ ਦੁਸਟ ਗੁਰਵਾਕ। ਜਹਾਂ ਤਮਾਕੂ ਹੋਤ ਹੈ ਸੋ ਖੇਤੀ ਹੈ ਨਿਪਾਕ॥ ੯੦॥ ਸਾਖੀ ਪੂਰੀ ਹੋਈ ਬੋਲਹੁ ਭਾਈ ਜੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ।

ਸਾਖੀ ਇਕਾਨਵੀਂ ਚਲੀ

ਭਲਕ ਹੋਆ ਸਤਿਗੁਰ ਸਭਾ ਸਿਖ ਸੰਗਤ

ਕੀ ਭੀਰ। ਹਾਥ ਜੋੜ ਸਨਮੁਖ ਪੁਛੇ ਮੁਲਤਾਨੀ ਸਿਖ ਵੀਰ। ਦੋਇ ਭਰਾਤ ਦੋਊ ਮਗਤਾਛਤ੍ਰੀ ਜਾਤ ਮੁਲਤਾਨ। ਪੜੇ ਸੋ ਗਤਿ ਸ੍ਵਨ ਦੋ ਕਹੋ ਤੁਸਾਕੂ ਕਾਨ। ਸ੍ਰੀ ਸਤ ਬੋਲਤ ਭਏ ਮੇਰੀ ਬਾਤ ਪ੍ਰਤੀਤ। ਸਕੰਦ ਸਿੰਘ ਤਾਂ ਸਿਬ ਕਰੀ ਕਥ ਵਤਿਖਤ ਗੀਤ। ਸਕੰਦ ਪੁਛਾ ਰੇ ਤਾਤ ਜੀ ਜਗਤ ਝੂਠ ਕਿਆ ਨਿੰਦ। ਕਲਜੁਗ ਕਹੋ ਵਰਤੀਐ ਕਿਹਾ ਦਿਨ ਦੀਨ ਮਨਿੰਦ। ਵਿਸ ਕਹਿਣ ਸੁਨ ਪੁਤ ਹਿਤ ਜਾਕੀ ਚਰਚਾ ਜਾਹਿ। ਅਘਮ ਰਖਣ ਤੇ ਸੁਨ ਮਨ ਛੋਹੁ ਗੰਗ ਜਲ ਨਾਏ। ਖਾਵਤ ਜਪੁ ਤਪੁ ਨਾਸ ਹੋਇ ਮੰਤ੍ਰ ਭਿਰਸਚ ਕੀਏ ਪਾਨ।ਖੇਤੀ ਮਗਹਰ ਸਮ ਜਿਮੀ ਸੁਧ ਬਰਸਤੋ ਜਾਨ। ਕਥਾ ਸੁਨੋ ਸਤਜੁਗ ਨਹੀਂ ਤਰੇਤਾ ਨਾਹਿ ਜੁਗ ਦੂਜ। ਪਾਂਡਵ ਬੰਸ ਨੇਮ ਨਾਥ ਨਿਰਪ ਪਰਜਾ ਦੁਖਾਇਆ ਦੂਤ। ਪਰਜਾ ਵਾਰ ਤੂਟੀ ਜਬੈ ਦੁਖਤ ਭਏ ਸਭ ਲੋਗ। ਮਲੇਛ ਪੀਰ ਪਸਚਮ ਤਬੈ ਤਾ ਪੈ ਗਏ ਸੁ ਸੋਗ। ਤਿਤਿ ਮੇਲੈ ਬੁਰਕਾਨ/ਨਿਰਪ ਬਡੇ ਮਲੇਛਨ ਰਾਜ। ਤਾਂ

ਕੇ ਘਰ ਅਜਮੇਰ ਸੁਤ ਸੰਗੀ ਪਰਜਾ ਸਮਾਜ। ਮੁਨੀ ਰੂਪ ਦਿਖ ਮਨੂ ਦੇਸ ਗਇਆ ਪੁਰਹ ਕਰੈ ਮਾਂਝ।ਬਨ ਸ਼ਿਵਗਾਰ ਬਰਗਵਾਲ ਅਜ ਪਾਇਆ ਖੋਜ ਇਕ ਸਾਂਝ। ਉਨ ਕਹਿਆ ਸੁਸੁਨ ਸਾਧ ਕੀ ਮੁਹਿ ਜਲ ਪਾਤਰ ਚੋਏ। ਪਰਗਟ ਨਰ ਮਹਿ ਕਹ ਉਠੇ ਮਾਗ ਧਰਨ ਜਸ ਹੋਇ। ਲੈ ਤਾਂਕੋ ਤਪੁ ਕਰ ਥਾ ਇਕ ਦਿਨ ਤਾਂ ਅਜਮੇਰ। ਪੁਰਖ ਵਾਹਗੋ ਮੇਧਕੀ ਔਖਦ ਤੇ ਸਿਰ ਤੇਰ। ਪਸਚਮ ਗੋਮੇਧੀ ਧਰਨ ਸਿਖ ਖਾਲਤੇ ਲਿਆਇਾਈਹਾਂ ਮਾਨ ਪ੍ਰਗਟ ਦੀ ਅਵਧੀ ਮਲੇਛੀ ਦਾਇ। ਅਜਾਪਾਲ ਰਾਜਾ ਭਇਆ ਤਾਂਕੀ ਬੇਟੀ ਸਨਾਮਨ ਸਤ ਸੀਤਾ ਪਾਨ ਤੇ ਪੂਛਾ ਪੀਰ ਸਮੰਡਾ। ਗੋਮੇਧ ਕੇ ਕੁੰਡ ਤੇ ਉਪਜੀ ਪਾਪਨ ਪਾਤਿ। ਜਤ ਪਤ ਬਿਭਤ ਸੰਜਮ ਚਹੇ ਤੀਰਥ ਫਲ ਸਭਿ ਖਾਤਿ। ਗੋਹਤਿ ਆਸਮ ਜਗਤ ਝੂਠ ਪੀਰ ਅਜਮੇਰ ਲਿਆਏ। ਹਿੰਦ ਦੇਸ ਫੈਲਤ ਸਹੀ ਕਲਚੀ ਐਸੀ ਵਾਇ। ਪੋਤੇ ਥੋਮ ਅਰ ਕਰਨ ਤੇ ਹੋਆ ਤਮਾਕੂ ਨਿੰਦ। ਮਨਮੁਖਤਾ ਸਵਇਸਟ

ਤੇ ਤਾਤੇ ਤਜੀਏ ਪੜਦਾ।ਜਾਂ ਦਿਨ ਆਇਆਬੀਜ ਤਿਸ ਤਿਆਗੀ ਭੂ ਸਿਟੀ ਪਰਤ। ਸੋਈ ਦਿਜ ਦੇ ਸਵਕਹਾ ਸਾਚ ਤਿਆਗੇ ਮਿਤਗਤਾਤੇ ਹਮ ਛੋਰਾ ਸੁਨਾ ਕਹਾ ਸੰਗਤੀ ਵਰਜ। ਕਥਾ ਏਹ ਵਰਨਨ ਕਰੀ ਦੇਖਨ ਲੰਦੀ ਖਰਜ ॥ ੯੧ ॥ ਸਾਖੀ ਪੂਰੀ ਹੋਈ ਬੋਲਹੁ ਭਾਈ ਜੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ।

ਸਾਖੀ ਬਾਨਵੀਂ ਚਲੀ

ਸੁਨੋ ਸਿਖ ਮਮ ਤਰਨ ਜੋ ਤਜੋ ਤਮਾਕੂ ਸੰਗ।
ਮਰਨ ਮਰੈ ਤੋ ਅਤ ਭਲਾ।ਜਗਤ ਜੂਠ ਨਹਿ ਅੰਗ।
ਤਨਕ ਤਮਾਕੂ ਸੇਵੀਏ ਦੇਵ ਪਿਤਰ ਤਜ ਜਾਇ।
ਪਾਨੀ ਤਾਕਾ ਹਾਥ ਕਾ ਮਦਰਾ ਸਮ ਹੋਇ ਆਹਿ।
ਮਦਰਾ ਦਹਿਤਾ ਸਾਤ ਕੁਲ ਭੰਗ ਦਹੈ ਤਨ ਏਕ।
ਸਤਕੁਲ ਦਹਿਤਾ ਜਗਤ ਜੂਠ ਨਿੰਦਾ ਕਰੇ ਅਨੇਕ।
ਤਜੇ ਤਮਾਕੂ ਮਨੁਖ ਕਲਿਅਰ ਆਦਰ ਪਰਵਾਨ।
ਪੂਰੀ ਪਰੀ ਤਿਸ ਭਾਵਣਾ ਸਫਲ ਕਮਾਈ ਮਾਨ।
ਸਾਸਤ੍ਰ ਅਖਾਜੂ ਯਾਕੋ ਕਹੈ ਅਪੇਜਾ ਮਦ। ਨਿੰਦਾ

ਕਰੇਇਹ ਨੀਚਨੀ ਪੁਰਖ ਸੰਗ ਇਸਕੀ ਬਚੇ ਘੋੜੀ ਚੜਨਾ ਖਤਰ ਕਾ ਬਿਪਰ ਚੜੇ ਜੋ ਬੈਲ।ਘੋੜੇਚੜੇ ਸੰਨ ਅਸਤ ਜੋ ਨਾਰੀ ਪੁਰਖ ਕਾ ਖੇਲ। ਪੰਡਤ ਈਰਖਵਾਨ ਜੋ ਪਛਸੂਦਰ ਬੋਲਹੋਵਿਪਰ।ਰਾਜਹੋਏ ਵਢੋਲੈ ਗਿਆਨੀ ਮਸਤ ਖਿਪਰ।ਕੰਨਯਾ ਯਾਰੀ ਬਿਰਧ ਕਾਮ ਬਹੁ ਨਾਰੀ ਪ੍ਰਸੰਗ। ਵਿਆਹ ਦਾਮ ਦੇਖਰ ਵੀਰਜ ਲੰਬੈਲ ਨਪੁੰਸਕ ਪੰਗ। ਧੇਨ ਲਾਦ ਪਰਵਸਤਰਲੇਉਛਿਸਟ ਕੁਲਰੀਤ।ਜੀਵਕਾ ਆਪ ਹਰੈ ਚੁਗਲੀ ਤੋਰੀ ਪ੍ਰੀਤਧ੍ਰਿਗ ਜੀਵਨ ਇਹ ਪਾਪੀ ਹੈ ਇਨਹੁ ਸਵਰਗ ਕਹਾਂ ਕਾਲ ਸਿਦਕ ਛੋਰਗੁਰ ਬਚਨ ਰਤ ਦੋਖ ਅਨਗਨੇ ਭਾਲ। ਦਸ ਕਰ ਮਨੇ ਸਾਰਜੀ ਕਾਯਾ ਮਨ ਅਰ ਬਾਚ। ਚਾਰ ਬਰਨ ਮੈਂ ਸਾਧਜੋ ਜਮ ਗ੍ਰਿਹਿ ਜਾਇ ਨਾਸਾਚ। ਹਿੰਸ ਪ੍ਰਤਿਆ ਤਰਦ੍ਰਿਵਣ ਤੀਨ ਤਜੇ ਇਹ ਦੇਹਿ।ਬੁਰੇਨਾ ਚਿਤਵੇ ਆਨਕਾ ਅਸਤਵਸਤ ਨਹਿਕੇਹ। ਪਰਨਾਰੀ ਚਿੰਤਾ ਤਜੈਤੀਨਮਸਾਸੀ ਤਿਆਗ।ਪੁਰਖ ਅਸਤ ਮਲਾਘਾ ਆਪਨੀ ਵਡਿਆਈਨਹੀ ਅਰਿਤਮੰਦ ਤਜਿਵਾਗ।

ਪੀਛੇ ਭੂਲਾ ਬਖਸ਼ੀਏ ਸਦਾ ਕਰੈਝੂਠ ਖੋਟਾ ਕਠੋਰ ਦ੍ਰਿੜ ਮੂੜ੍ਹ। ਕਹਿਨੀ ਇਹ ਕਹਿਨੀ ਸਿਦਕ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਬਖਸੀ ਗੂੜ। ਨਾਮ ਜਪਨ ਦਾ ਸਾਧਨਾ ਸਿਖ ਹਮਾਰਾ ਸੋਇ। ਤਰਣ ਉਪਾਵ ਤੇ ਇਹ ਕਹੈ ਡੂਬਨ ਕਹੋ ਨਾ ਕੋਇ। ਸਮਤਾ ਨਮਿਤਾ ਬਕਿਤਾ ਸਿਦਕ ਸਾਭਤੀ ਜਹਾਂ।ਜੋ ਮੇਰਾ ਨਿਤ ਮਿਲਨ ਕੇ ਤਨ ਮਨ ਹੋਤ ਸੁਆਹਾ।ਮਰਨੇ ਕਾ ਸਹਿਸਾ ਨਹੀਂ ਜੀਵਨ ਲੀਨਾ ਨਾਮ। ਸਬੀ ਦੇਖਾ।ਸੰਸਕਤ ਮੇਂ ਮੋਹਿ ਬਿਗਾਰਾ ਕਾਮ। ਖਾਧੇ ਕੀ ਉਪਮਾ ਬੁਰੀ ਬੁਰੀ ਖੁਸ਼ਾਮਤ ਨਿਤ। ਬੁਰਾ ਬਹੁਤ ਬੋਲਨਾ ਅਧਿਕ ਬੁਰਾ ਧੁਕ ਬਹੁਤੀ ਮਿਤ। ਨਾਮ ਨਾ ਛੋਰੇ ਸਸਤਰ ਹਿਤ ਸਿਖ ਸਮਾਲਾ ਹੋਉ। ਖੁਜਰ ਤੁਰਕਨ ਕੀਜੀਐ ਮੇਰੀ ਕਹੇ ਨਾ ਸੋਉ ॥੯੨॥ ਸਾਖੀ ਪੂਰੀ ਹੋਈ ਬੋਲਹੁ ਭਾਈ ਜੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ।

ਸਾਖੀ ਤਿਰਆਨਵੀਂ ਚਲੀ

ਏਕ ਬੇਰ ਸਿਖਾਂ ਨੇ ਅਰਜ ਕਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ

ਏਹਾ ਸਕੇਸੀ ਜਟਾ ਜੂਟ ਥੇ ਤੀਨ ਜੁਗਨ ਲਗਭੇ। ਕਲਜੁਗ ਬਿਪਰਸਾਧ ਜਨਮੁੰਡਲਪੰਜ ਗੰਥ। ਕਹੈ ਸੁਨਾਵੈ ਪਰਜਾ ਕੌ ਕਿਆ ਕੀਨਾ ਮਨ ਮੰਥਾਸਤਿ ਗੁਰ ਬੋਲੇ ਨੰਦ ਰਾਏ ਦਿਜ ਸਬ ਕੀਨੇ ਅਧੀਨ। ਛਤਰੀ ਮਾਰੇ ਰਾਮ ਸਮ ਮੁੰਡੇ ਪੰਡਤ ਕੀਨ। ਦੰਡ ਕੀਆਂ ਮੇਰੀ ਸਹੀ ਸੂਵ ਛਾਪਥੀ ਮੁੰਡ। ਤੇਜਸਵੀ ਮਤਿ ਬਿਪਰ ਹੋਇ ਮੋਹਿ ਨਾ ਮਾਰੇਕੁੰਡ। ਮਲੇਛਨ ਆਧਾ ਮੁੰਡ ਸਿਖ ਤਿਰ ਮੁੰਡ ਕਰਿਆਣ। ਅਪਨੀ ਡਵਡੀ ਦਿਨ ਤਬ ਜਗ ਮੈਂ ਸੂਦਰ ਕਾਨ। ਧਰ ਲੀਨਾ ਚੀਨਾ ਨਹੀਂ ਮਦ ਕਾਪੂਰਾ ਦੇਹਾਤਾਂ ਦਿਨ ਡਰਤੇ ਆਨ ਤੇ ਦੀਨ ਪੋਥੀਆਂ ਤੇਹਾ ਚੋਰ ਠਗਕੇ ਕਾਰਨੇ ਬੰਧਨ ਸੰਗਲਦੀਨ। ਤਿਉ ਨਿਖੇਧ ਵਿਧ ਸੇਵਕਨ ਸੁਰਗ ਨਰਕਬਿਧ ਈਨ। ਜਿਨ ਜਾਨਾਂ ਤਿਨ ਜਾਨਿਆ ਬਹੁਤਾ ਕੀਆ ਬਰਬਾਦ। ਕਰਨੀ ਵਾਲਾ ਤਰ ਗਿਆ ਡੂਬਾ ਬਕਨੇ ਲਾਗ। ਸਗਲ ਈਸਤਾ ਗਿਆਨਕੀ ਭਗਤਿਰਾਜਕੀਮੰਡ। ਬਿਕਾਰ ਸਹਿਤ ਪਰਜਾ ਸਕਲ ਵਿਹੁਲੇ ਦੁਖ ਕਰ ਕੰਦ।

ਲਵਨ ਦੇਹ ਤਾਰਾਂ ਕਰ ਮਥਾਂ ਸੁਪਨ ਦੇਹ ਕਹਾ ਕਰਮ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਕੇ ਕਹਾ ਕਰਮ ਬੇ ਬੇਦ ਬੰਧ ਵਪੁ ਧਰਮ। ਤੀਰਥ ਜਪ ਤਪ ਥੁਖ ਨਾ ਨੇਮ ਅਰ ਦਾਨ। ਵਰਨ ਆਸ਼ਰਮ ਇਹ ਵੈਦ ਵਿਪ ਰਚਾ ਵਿਧਾਤਾ ਧਾਨ। ਮਨ ਕੋ ਮਨ ਇੰਦਰ ਨ ਇੰਦਰ ਮਤਿ ਮਤਿ ਸੁ ਅਨੁਰਾਗ। ਭਈ ਏ ਜੀਵ ਕੀ ਭੇਦਤਾ ਮੂਰਮ ਹੀ ਰਹੀ ਗਾਗ। ਸਾਹਿਬ ਸਿੰਘ ਤੂੰ ਜਾਨ ਅਬ ਹੈ ਮੇ ਦਵੈਤ ਨਹੀਂ ਦਰਿਸਟ। ਸਤਿਗੁਰ ਦਰਸਨ ਫਲ ਹੂਆ ਪਾਇ ਰੂਪ ਹੀਆ ਸ਼ਰਮ। ਸੁਨ ਕਥਾ ਅਬ ਦਖਨੀ ਸਾਖੀ ਵਰਤੀ ਅਵਰ। ਸਾਖੀ ਪੰਜ ਸੌ ਗੁਰ ਕਥੀ ਤਬ ਹਜੂਰ ਕਰ ਕੁਵਰ। ਸੈ ਸਾਖੀ ਰਹ ਕੇ ਹੁਕਮ ਸੌ ਕਾਬਲੀ ਮਲ। ਸੁਲਤਾਨੀ ਸੂਰੇ ਦਈ ਰਤੀਏ ਪੂਰਬ ਭਲ। ਸੌ ਅਗਰਈਏ ਸੂਰਤ ਸਿੰਘ ਬਖਸ ਕਰ ਆਪ। ਦਖਣ ਬਾਸ ਭਾਣਾ ਕਰਾ ਸੁਨੋ ਗੁਰੂ ਕੀ ਥਾਪ ॥ ੯੩ ॥ ਸਾਖੀ ਪੂਰੀ ਹੋਈ ਬੋਲਹੁ ਭਾਈ ਜੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ।

ਸਾਖੀ ਚੁਰਾਨਵੀਂ ਚਲੀ

ਦਖਨ ਜਾਂਦੇ ਗੁਰ ਗਏ ਦਾਦੂ ਦੁਆਰ ਸੰਬੂਹ। ਧਰੇ ਕਮਾਨ ਲਿਲਾਹਾ ਮੇਂ ਸਿਖ ਬਿਸਮ ਏ ਰੂਹ। ਸਾਖੀ ਹਰੀਏ ਹਸਨ ਕੇ ਸਿਧ ਬਤਾਈ ਸੁਝ। ਏਕ ਅੰਗੋਛਾ ਇਹ ਦੀਆ ਗਮ ਕੁਵਰ ਦਈ ਤੁਝਾਝੁਕੇਨ ਸੋ ਤਬ ਖਾਲਸੇ ਪੂਛਾ ਦੇਹ ਵਰਤੰਤ।ਸਿਖ ਪਿਆਰੇ ਬਚਨਕੇ ਅਬੇ ਪੂਛਤੇ ਸੰਤ। ਤੁਮਾਰਾ ਕਹਿਨਾ ਸਿਖ ਕੋ ਮੜੀ ਮਸਾਣੀ ਨਾ ਮਾਨਾ।ਆਪ ਅਭੁਲ ਜੇ ਭੁਲ ਪਰੈ ਏਹ ਅਚੰਭਾ ਜਾਨ। ਹਸ ਬੋਲੇ ਪ੍ਰਭ ਦਿਆਲ ਜੀ ਹਮ ਤਨਖਾਹੀ ਹੋਤ। ਗੁਰੂ ਖਾਲਸਾ ਸੋਇ ਗੁਰੂ ਇਹ ਬਾਣੀ ਸੰਕੇਤ। ਪਾਂਚ ਸੌ ਕੀ ਭੇਟ ਦੇ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਸਿਖ ਤਨਖਾਹ। ਹਮ ਦੀਨੀ ਜੇ ਦੇਇ ਨਹਿ ਤਿਸ ਕੀ ਪੂੰਜੀ ਸੁਆਹ।ਸੁਨੀ ਬਹਾਦਰ ਬਾਦਸਾਹਿ ਇਕ ਦਿਨ ਬੂਝਾ ਇਹ। ਹਿੰਦੂ ਧਰਮ ਕਾਚਾ ਅਧਿਕ ਮਾਨਤ ਭੀਤ ਸਿਖ ਦੇਇ। ਜਲ ਸੀਂਚੇ ਬਡਿਆਨ ਕਹਾ ਸਰਾਧ ਆਗ ਘ੍ਰਿਤਮੇਲ।ਤਬ ਬੋਲੇ ਭਗਵਾਨ

ਗੁਰ ਹਿੰਦੂ ਕਰਮ ਸਜੋਲ। ਸੇਵਾ ਕਰੇ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਫਲ ਸੇਵਾ ਫਲਦੇ ਧੇਨ। ਸੇਵਾ ਫਲ ਤੇ ਭੂਪਤੀ ਸੁਆਮੀ ਸੇਵਕ ਦੇਨ। ਧਰੇ ਧਿਆਨ ਦਿਲ ਮਾਂਝ ਸਭ ਚਿਤਵਤ ਹੈ ਕਾਮ। ਜੇ ਲਿਖ ਪੂਜਾ ਦੇਹਲੀ ਸੇਵਾ ਕਸੇਵਾ ਤਾਮ। ਆਸਤ ਨਾਸਤ ਦੋ ਨਰ ਰਚੇ ਬਿਧਨੇ ਸੁਰਤ ਸਮਾਲ। ਆਸਤ ਤੇ ਹਿੰਦੂ ਭਏ ਨਾਸਤ ਮੁਸਲਮਾਨ। ਤੁਸਰੀ ਆਜ ਰੋਗ ਕੀ ਹਿੰਦੂ ਨਾਹਿ ਜਪਛਾਨ। ਖਾਵਤ ਰੋਗੀ ਕਾਮ ਬਿਨ ਹਿੰਦੂ ਕ੍ਰਿਤ ਮੇਹਰਾਨ। ਜੜ੍ਹ ਸਿੰਚੇ ਜੋ ਬ੍ਰਿਛ ਕੀ ਫਲ ਲੂਨੀਏ ਸਿਰ ਤਾਸ। ਜਿਉਂ ਭੂ ਸਿੰਚੇ ਵਿਪਰ ਵਰ ਫਲਲੇਵਤ ਜਾਂ ਅਕਾਸ਼। ਤੁਮਰਾ ਮਤ ਕਾਚਾ ਅਧਿਕ ਕਬਰ ਪੂਜਤੇ ਨਿਤ। ਕਰੇ ਪੂਜੇ ਨਹਿ ਦੇਤ ਕਿਉਂ ਮੁਖ ਕਹਿਨਾ ਹੋ ਅਨਿਤ। ਏਕ ਪੁਛਹ ਮੇਰ ਵਿਖੇ ਕਰੇ ਕਰਾਵੇ ਨਾਹਿੰ। ਤਉ ਭੀ ਦਿਵ ਭੂਮੈ ਨਹੀਂ ਕਰਤਾ ਪਰੀ ਸਹਾਏ। ਤੁਮ ਬੰਦਾ ਹੋਏ ਬੰਦਗੀ ਕਹੋ ਕਰੰਤੇ ਰੋਜ। ਦੇਖਾ ਸੁਨਾ ਨਾ ਰਬ ਤੁਮ ਕਰੋ ਨਿਵਾਜੀਆ ਖੋਜ। ਜਾਂਕਾ ਰੂਪ ਨ ਥਾਂਵ ਨਹਿ

ਏਕ ਅਲਾਹਾ ਕਹੰਤਾ।ਦਰੂਦ ਨਿਵਾਜ ਸਿਜਦੇ ਕਿਸੇ ਰੋਜਾ ਮਕ ਸਹੰਸਾ ਏਕਹਿ ਨਾਂ ਤਉ ਹਿਰਸ ਕਿਉਂ ਕਰਨੀ ਕਿਰਤ ਜਮਾਲ।ਉਤਰ ਹਮਾਰਾ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਦਿਲ ਸਮਝੇਸੁਕਮਾਲ।ਬਡੇ ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰਾਂ ਦਰੂਦ ਫਾਇਤਾ ਮੁਸਲਮਾਨ। ਤੀਨ ਤਿਰ ਵੇਲੇ ਹਿੰਦਕੇ ਦੋਨੋਂ ਤਜੇ ਸਮਾਨ। ਖਾਲਸਾ ਤੀਜਾ ਹਮ ਕਰਾ ਦੋਨੋ ਝੂਠੇ ਛੋਰ।ਏਕ ਅਕਾਲ ਅਗੰਮ ਮੁਹਿ ਕਥਾ ਖਾਲਸੇ ਧੋਰ। ਅਬ ਜਨਮਾਂ ਜੁਦਾ ਹੋਇ ਤੋੜੇ ਮੜੀ ਮਸਾਨ। ਦੇਵਲ ਬੁਤ ਫਿਰੇਸਤੀ ਛੋਡੇ ਕਰੇ ਨਿਦਾਨ। ਤੁਮਰਾ ਬਾਪ ਬਿਦੇਸ ਵਸ ਲੀਨਾ ਤੁਮ ਨਿਪਸਾਮ। ਪੀਛੇ ਖਰਚ ਨਾ ਭੇਜਦੇ ਨਾ ਹੋਵੇ ਪਰੇਸਾਨ। ਤੁਮਰਾ ਬਿ ਖਰਚ ਦਰਗਾਹਾ ਮੈਂ ਹਮਾਰਾ ਖਰਚ ਸੁਬਾਹ।ਪਦਰ ਤੁਮਾਰਾ ਦੀਨ ਹੋਇ ਲੇਇ ਸੁਆਮ ਦਰਗਾਹਾ। ਬਿ ਖਰਚ ਗੁਲਾਮੀ ਕਰਤ ਹੈ ਬਿਖਰਚ ਚੋਰ ਠਗਮਾਰ। ਬਿਖਰਚ ਹਾਰ ਭੂਪਤ ਮਸ਼ੇ ਮਾਇਮਾ ਇਹਸਮਾਰ। ਗਇਆ ਲਿਖਾ ਅਜਮਤ ਕਰੀ ਅਰਜੀ ਲਿਖੀ ਅਧੀਨ। ਕਦਮ ਪਲੋਸੀ ਬਹੁਤ ਪੀਰ ਤੁਮਰੀ ਸੇਵ

ਚੀਨ। ਸਾਖੀ ਪੂਰੀ ਹੋਈ ਬੋਲਹੁ ਭਾਈ ਜੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ।

ਸਾਖੀ ਪਚਾਨਵੀਂ ਚਲੀ

ਏਕ ਸਮੇਂ ਸੂਤ ਪੈਡ ਸੁਤਕਰੀ ਸਲਾਮ ਦਿਵਾਨ। ਲੜਕਾ ਅਨਦਾੜੀ ਪਿਖਾ ਪੂਛਾ ਆਪ ਪਛਾਨ। ਕੌਨ ਮਰਦ ਕੈਸੇ ਆਵਨ ਕੌਨ ਤੁਮਾਰਾ ਨਾਮ। ਆਵਨ ਕੈਸੇ ਹੂਆ ਤਮਕਹੁ ਸੁਤਸੁਠ ਧਾਮ। ਤਬੈ ਬੋਲ ਲੜਕੇ ਕਹਾ ਪੈਡੇ ਖਾਂ ਮਮ ਦਾਦਾ ਸੈਦਾ ਖਾਂ ਮਮ ਪਦਰ ਬਾਪੋ ਨਾਤੀ ਗੁਲਖਾਦਾ ਗੁਰੂ ਪਰੀਤੁਮ ਜਾਨਕੈ ਮਾਇ ਸਿਖਾਇਓ ਮੁਝ। ਦਸਤਾਨ ਕਰਾ ਜਮਾਲਿ ਦਿਲ ਹੋਇ ਆਗਿਆ ਜਬ। ਬੋਲੇ ਸਤਿ-ਗੁਰ ਸਮਝਕੇ ਆਵੈ ਤੁਮਹੀ ਰੋਜ। ਬਾਜੀ ਖੇਲਪਤਿ ਕੀ ਜੋ ਜਾਨਹੀ ਖੋਜ ਦਿਲ ਹਰਤਾ ਬਿਲਖ ਗਈ ਸਰੁਸਾ ਪਾਇ ਨਨੰਨਾ ਨਿਤ ਆਇ ਗੁਰੂ ਦੇਨ ਨਿਤ ਪਾਂਚ ਰੁਪਈਏ ਚਿਤ। ਏਕ ਦਿਨ ਸਤਿਗੁਰ ਅੰਤ ਕਹਿਆ ਬੁਧ ਦ੍ਰਿੜ ਹਿਤ। ਪਰੀਤ ਆਦਰ ਬਹੁਤਾ ਕਰੈ ਕਹਾ ਖਾਨ ਸੇਖੋਰ। ਮੁਸਲ ਜੋ ਵੈਰੀ ਖਾਲਸੇ

ਤੁਮਰੇਬਚਨ ਅਮੋਗਾਹਸਬੋਲੇ ਇਕਕਾਮਹੈ ਜਾਨੋਂਗੇ ਤੁਮ ਸਿਖ। ਜਾਂਕਾ ਦਾਦਾ ਸੂਰਮਾਸਤਿਗੁਰ ਰਖੇ ਪਿਖਾ ਤਬੈ ਬਡਾਈ ਜੰਗਕੀ ਖੈਚ ਚਲੀ ਸਮਸੇਰ। ਕਰਨਾ ਐਸੀ ਮਨ ਵਸੀ ਲੜਕਾਭਲਾ ਸੁਮੇਗਇਕ ਦਿਨਾ ਦੋ ਸਿਖ ਬੈ ਵੈਸੇ ਪਾਲੀ ਸਹਰ। ਜਮਧਰ ਜੁਰ ਭੇਟਾ ਕਰੀਅਦਭੁਤ ਜਵਕੀ ਕਹਰਾਖੁਸੀ ਹੋਹਿ ਡਰੋ ਗਏ ਚੌਪੜ ਖੇਲ ਬਨਾਇਬੈਠੇ ਪੀਛੇਪਲੰਘ ਪਰ ਤਾਕੋ ਦੀਨ ਬਠਾਇ।ਨਿਤ ਕਹੇ ਬੇ ਖੇਲ ਮੈਂ ਬਦਲਾ ਬੈਠੀ ਲੇਇਦਾਦਿ ਲਗੇ ਨੌਕਰਹੋਵੇਜਿਸ ਕਿਸ ਬਿਧ ਸੁਖ ਲੇਇ। ਮਾਇ ਪੁਛੀਤਿਨ ਵਰ-ਜਿਆ ਤਾਂ ਦਿਨ ਗੁਰ ਕਹੋ ਏਹ। ਬਾਪ ਪਿਸਰ ਬਦਲਾ ਕਰੈ ਹਕ ਉਤਾਰੈ ਸੇਇ।ਬੋਲੇ ਬਚਨ ਹੋਇ ਵੈਰੀ ਮਿਲੇ ਇਕੰ ਵਾਰ ਨ ਕਰੈ ਤਿਸ ਥੂਕ ਮੂਖ ਲਾਨਤ ਜੀਵੈ ਨਿਤ।ਕਹਿਕੇ ਇਕ ਕੁਮੀਚ ਕੈਸਾਤ ਬਾਤ ਏ ਬੈਠਾ। ਲੇਇ ਹਾਥ ਦੇਵਤ ਤਿਸੈ ਪਰੇਰਤ ਆਪ ਸੁਖੈਨਾ। ਤਬ ਕਟਾਰੀ ਹ੍ਰਿਦੇ ਦਈ ਬਾਰ ਤੀਨ ਕਰ ਲੀਨਾ। ਇਤਨੇ ਮੇਂ ਬੋਰੇ ਤਿਸੈ ਵਾਰ ਪਠਾਨੀ

ਕੀਨਾ।ਮਾਰਿਆ ਪੁਤ੍ਰਪਠਾਣ ਕਾ ਆਪ੍ਰਛਿਆਕੀਣ
ਲਖਸਿੰਘ ਤਰਵਰਸੋ ਸੀਸ ਜੁਦਾ ਕਰਦੀਨਾ। ਬੋਲੈ
ਮੁਸਲਮੀਨ ਕੀ ਅਨਅਤ ਬਾਰੀ ਸਿਖ। ਖਾਵਤ
ਗਾਜਾ ਕਾਗਸਮੀਤਸੀਬੁਰਾਈ ਬਿਕਾ।ਸੁਣੀ ਸਗਲ
ਹਿੰਦੂ ਮੁਸਲ ਲਾਨਤਦੀਨ ਪਠਾਨਾ।ਸੁਨੀ ਬਹਾਦਰ
ਸ਼ਾਹ ਤਬ ਭੇਜੇ ਬੈਦ ਸੁਜਾਨਾ। ਦਿਨ ਪੰਦਰਾਂ ਲਗ
ਟਹਿਲ ਕਰ ਜਖਮਿ ਟਾਂਕਖੁਸ਼ਕੀ ਨਾਲੇਬਿਦਿਆ
ਧਨਨਾਲ ਲੈ ਦਿਲੀਕੇ ਵਸਕੀਨਾ। ਨਾਇ ਸੁਨਾਇ
ਸਲਾਮ ਕਰਿ ਖੁਸ਼ੀ ਖਾਲਸੇ ਮਾਨਾ।ਤਬੈ ਏਕਦਿਨ
ਦੀਪਮਾਲ ਬੀਨੀ ਭਲੀ ਸੁਮਾਨਾ। ਤੰਬੂ ਏਕ ਲਗਾ-
ਇਆ ਦੀਨੀਕਨਾਤ ਚਉਵੇਰ। ਲੋਕ ਆਇਨਜਾਮ
ਇਕ ਫੇਰ ਨ ਝੁਕੈ ਕੁਵੈਰ।ਇਕ ਇਨ ਗਗਨ ਦਮ
ਕਿਆ।ਉਤਰੇ ਪੋਰਖਸਮਾਨਾ।ਪਾਇਪ੍ਰਤਚਿਠੀਲਿਖੀ
ਸਤਿਗੁਰ ਬਾਚੀ ਚਾਲ। ਅਖਰ ਲਿਖੇ ਉਮਰਾਵਲੀ
ਕਹੈ ਲੋਗ ਗੁਰਮੁਖ।ਗਏ ਹੈਵਾਨੀ ਬਾਤਕਰਿ ਨਹਿ
ਜਾਨੀ ਕਿਨ ਸਿਖ। ਜਮ ਦੂਤੀਆ ਦਿਨ ਦੋਇ
ਨਰ ਆਨ ਪਹੁਚੇ ਅੰਤ।ਪੂਛ ਕਮਾਨਾ ਦੋਇ ਦੋਇ

ਚਲੈ ਸਮਾਨ ਸੰਤ।ਪੀਛੈ ਲੈਇ ਕਮਾਨ ਦੋਇ ਖੈਚਤ ਖੋਲੇ ਘਾਵ।ਸਿਖਨ ਪੂਛਾ ਆਪ ਕਹਿ ਪਾਪ ਪੁਨੀ ਕੀ ਪਾਵ।ਚਲਨ ਤਿਆਰਿ ਕਰੋ ਅਬ ਕਾਮ ਸੁਨੇਹਾ ਆਇ। ਚਲਨਾ ਮੁਹਿ ਸਿਵਨਾਭ ਪੁਰ ਤੁਰਕ ਘੇਰਿਆ ਸਾਇ। ਉਨ ਸਤਿਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਗੁਰੂ ਬਾਨਾ ਧਿਆਇਆ ਚਿਤ।ਬਾਣਾ ਕੀ ਆਗਿਆ ਇਹ ਚਿਠੀ ਧਰੀ ਸੁਮਿਤ। ਪੜੀ ਚਿਠੀ ਸਾਹਿਬ ਸਿੰਘ ਦਾਨ ਸਿੰਘ ਸੁਪਕਾਰ। ਪਾਂਚ ਘੜੀ ਸਤਿ-ਗੁਰ ਲਈ ਕੋਸਨ ਵੀਚ ਸਵਾਰ। ਏਹ ਦਸਖਤ ਸਿਰ ਸੰਗ ਹੀ ਅਗਨਿ ਵੀਚ ਮੁਹਿ ਅੰਗ।ਧਰ ਦੇਨੇ ਦੇਖਨ ਨਹੀਂ ਲਾਭਾ ਦੇਹਿ ਨਿਸੰਗ। ਕਹਿਰ ਰਿਬਾਧਾ ਸਬ ਕਰਾ ਭਾਨਾਮਰਾ ਬਣਾਇ। ਸਾਧਨ ਜੋਗ ਸਮਾਨ ਕੇ ਸਹਜੇ ਸਾਧੇ ਪਾਇ। ਤੀਜ ਚਤੁਰ ਖੀਰਾ ਖਿਤਨ ਪੰਚਮੀ ਕਹੀ ਤਿਥ ਜਾਨ। ਸਬ ਸਮਾਨ ਜਰਾਬੇਦ ਬੁਲੈ ਹਿੰਦੂ ਮੁਸਲਮਾਨ ॥੯੫॥

ਬੋਲੋ ਭਾਈ ਜੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸਾਖੀ ਪੂਰੀ ਹੋਈ।

ਸਾਖੀ ਛਿਆਨਵੀਂ ਚਲੀ

ਹੋਈ ਭਿਆਨ ਦਰ ਭੀੜ ਬੜੇ ਸਿਖ ਦੂਰ ਕੇ ਸੰਗ। ਹਿੰਦੂ ਮੁਸਲਮਾਨ ਕੋ ਸੁਖਦਾਈ ਸਰਬੰਗ। ਆਸਰਮਧਾਰੀ ਸਕਲ ਜੁਰਿ ਮਿਲੇ ਮਿਲਾਏ ਪ੍ਰੀਤ। ਅੰਤਬਾਰ ਕਸ ਤਿਲ ਸਿਖੀ ਬੈਠਤ ਬਚਨ ਸੁਨੀਤ। ਹਰਿਹਰਿਜਨ ਦੋਊਏਕਹੈਬਿਬ ਬਿਚਾਰ ਕਛੁਨਾਹਿ। ਜਲਤੇ ਉਪਜਿ ਤਰੰਗ ਜਿਉ ਜਲਹੀ ਵਿਖੇਸਮਾਹਿ। ਪਾਂਚ ਦੋਹਰੇ ਪ੍ਰਭ ਕਹੇ ਭਗਨ ਪੰਕਤੀ ਅੰਤ। ਦੀਖੇ ਪਰ ਪਰਸੈ ਨਹੀਂ ਕੌਤਕ ਬਡਾ ਮਹੰਤ। ਪੜ ਜਪੁ ਪੁਨਿ ਅਰਦਾਸਕਰਿਕਮਰਕਸੀ ਓਕਟਾਰਾਕਰਦ ਕਮਾਨਤੁਫੰਗ ਸਕਤਿ ਸਗਲੇ ਲੀਨ ਸੁਵਾਰਾਨੇਕ ਮੋਰ ਵਪੁਟੇ ਕਟਿਕ ਧਿਆਨ ਤ੍ਰਿਕੁਟੀ ਸਾਧਾਛੋਡ ਦੇਹ ਨਿਆਰੇ ਭਏ ਭੋਗੀ ਕਾਂਚ ਉਪਾਧ। ਸੁਨਾਰਾ ਗੁੰਜਤ ਭਇਆ ਜੈ ਜੈ ਸੁਰਗਨ ਮਾਂਝ। ਹਾਹਾ ਪ੍ਰਭੂ ਲੋਗਨ ਕਰਾ ਰਤਿਲੀ ਹੋਤ ਸਮਾਜ।ਅਗਰ ਚੰਦਨ ਘ੍ਰਿਤ ਮੇਲਿਓ ਔਖਧ ਅਗਰ ਅਨੇਕ। ਸੁਧ ਸਨਾਨ

ਪਟ ਬਸਨ ਸੁਭ ਸਸਤਰ ਸੰਗ ਰਹਾ ਏਕ। ਕਰਦੇ
ਦੇਖ ਈਧਨੁ ਭ ਸਮ ਘੋੜਾ ਰਹਾ ਨਕਮੈਦ। ਸਬੈ
ਲੋਗਨ ਜਾਨੀਆ ਸਹੀਲੇ ਗਇਆ ਉਮੈਦਾ ਲੜਕੀ
ਲੇ ਆਵਤ ਕੋਊ ਹਰਖ ਸੇਗਸਮਜਾਨਿ ਦੀ ਸੰਦੇਸਾ
ਆਪ ਤਬ ਘੋੜਾ ਪਹੁੰਚਾਆਣਾ ਭਇਆ ਪਰਕਾਸ
ਅਨੰਤ ਅਤਿ ਤਿਸੀ ਸਵਰ ਸੁਭਲਛਾ। ਸਭ ਜਾਨਾ
ਸਚਾ ਗੁਰੁ ਝਗੜੇ ਅਖ ਅਨਖਾ। ਸਿਖਨ ਪੰਡਤ
ਆਨਿਕੇ ਸੋਝੀ ਅਲਵਰ ਕੋਟ। ਕਿਰਿਆ ਕਰਮ
ਸ਼ਕਲੀ ਕਰੀ ਸੁਧ ਦਿਸ ਗਇਆ ਸੁਲੋਕ। ਐਸੀ
ਕਥਾ ਮੁਹ ਪਾਂਚ ਬੇਰ ਸੁਨੀ ਸਿਖ ਮੁਖ ਆਪ। ਤਾਂ
ਉਦਾਸੀ ਹਸਨ ਕੋ ਦੇਖ ਕਹੀ ਮੁਹਪਾਲ। ਇਕ
ਦਿਨ ਰਾਤੀ ਬਾਰ ਸੰਗੇਸੰਕਾ ਕਰਮਨਖੀਨ। ਬੋਲੇ
ਸਤਿਗੁਰ ਦਰਸਦੇ ਸਿਖ ਸਾਖੀ ਪੂਰਬੀਨ। ਹਮਰੀ
ਸੁਨ ਤੂੰ ਸਾਹਬ ਸਿੰਘ ਛਯਾ ਦੇਖ ਸਿਕਾਰ। ਬਚਨ
ਕਹਾ ਪਾਲੈ ਸਦਾ ਸੁਪਨਾ ਚਿਤਵਨਸਾਰ। ਐਮਦ
ਸਾਹ ਆਵੇ ਜਬੈ ਹਸੇ ਬੁਲਾਵੇ ਦੇਹ। ਸਤਿਗੁਰ
ਦਰਸਨ ਪਾਹਿਗੇ ਤਬੇ ਫਲੈਗੀਸੇਵਾਅੰਤ ਚਲਾਣਾ

ਰਾਮ ਕ੍ਰਿਸਨ ਬਿਸਨ ਸੰਬਰ ਸਬਦੇਵ। ਦਸ ਅਵ ਤਾਰੀ ਦਸ ਗੁਰੂ ਚਲਸੀ ਭੂਪਪ੍ਰਸੇਵ।ਸਾਖੀ ਸੋਇਕ ਉਨਕੀ ਕਹੀ ਗੁਰੂ ਸਿਖ ਗੁਰੁ ਗਿਆਨ। ਸਾਖੀ ਏਕ ਸਤਿਗੁਰ ਰਖੀ ਨੈਣੇ ਹੇਤ ਸੁਜਾਨ। ਹਮਰਾ ਸਿਖ ਸੋ ਹੋਵਸੀ ਧਰਮ ਕੋਟ ਕੇਵੀਚ। ਤਿਸ ਪਰ-ਤੀਤ ਕੇ ਕਾਰਨੈ ਸਤਿਗੁਰ ਦਰਸਨ ਖੀਚ। ਸੁਨੇ ਪੜੇ ਹਿਤ ਲਾਇਕੈ ਸਮਝੈ ਪਰਤਿਪ੍ਰਤੀਤ। ਭੁਗਤਿ ਮੁਕਤਿ ਸਤਿਗੁਰ ਦੀਏ ਫਲੇ ਮਨੋਰਥ ਮੀਤ। ਸਤਿ ਰਾਮ ਸਤਿਗੁਰੂ ਧੰਨ ਸਤਿ ਸੇਵਕੀ ਜਾਨਿ। ਹਮਰੀ ਸਾਖੀ ਸੁਣਿ ਪੜੇ ਲਿਖੇ ਪਛਾੜੀ ਮਾਨ ॥ ੯੬॥ ਸਾਖੀ ਪੂਰੀ ਹੋਈ ਬੋਲਹੁ ਭਾਈ ਜੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ।

ਸਾਖੀ ਸਤਾਨਵੀਂ ਠਾਨਵੀਂ ਚਲੀ

ਸਾਹਿਬ ਸਿੰਘ ਸਰਬੁ ਲਿਖੀਏ ਰਾਮਕੁਵਰਕੀ।
ਚਲਣ ਸਮੇ ਕੀ ਕਥਾ ਨੈਣੇ ਕੇ ਢਿਗ ਸਮਝ ਕੈ।
ਸੋਰਠਾ ਤਾਤੇ ਧਰ ਲਿਖਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੇਰੇ ਆਪਸ।
ਅੰਤ ਸਮੇ ਹਉ ਨਾਹਿਥਾ ਸੁਪਨੇ ਕਹਾਂ ਸਮਾਪ।

ਐਹਮਦ ਆਇਆ ਕਾਬਲੀ ਗਏ ਲੋਗ ਸਬਮੈਲ। ਭਾਣਾ ਕਰਮੇ ਹੇਤ ਤਬ ਧਰਮ ਕੋਚ ਲੈਗੈਨ ।ਹਉ ਕਿਆ ਕਹੂ ਬਨਾਇ ਨੈਣੈ ਦੇਖੀ ਸੁਨੀ ਮੂਹ ।ਸੋਈ ਲਿਖੀਗਣਾਇਏ ਗੁਰ ਚਰਨੀ ਮਨ ਲਾਇ ਮੈ। ਗਿਲ ਜ਼ਾਡਰ ਹੋਆ ਪੰਜਾਬ।ਧਰਮਕੋਟ ਲੈ ਗਏ ਸਮਾਜ। ਅਬਲਸੀਤ ਬਹੁਤ ਦਿਨ ਰਾਹਾ । ਲੋਗਨ ਤਬੈ ਧਿਆਨਾ ਲਾਹਾ।ਸਬੀ ਲੋਗ ਤਬ ਸੁਰਖਮੁਖਲਾਲ। ਰਾਮ ਪੁਰੇ ਪਹੁਚੇ ਸੁਭ ਕਾਲ। ਨੈਣੈ ਚਰਨ ਪਕਰ ਤਬ ਰਾਖੇ।ਸੇਵਕ ਮੀਤ ਤਜੀਓ ਭਲਾਖੇ। ਰਖੇ ਨੈਣ ਕੇ ਸੰਗਕੇ ਸੰਗ ਖੁਸਾਲ।ਸੇਵਾ ਕਰਤਵਰਖਗਇਓ ਕਾਲ। ਸੇਵਾ ਬਹੁਤ ਕਰੀ ਦਿਨ ਸੇਵਾ। ਬਚਨ ਕਹਾ ਹੋਆ ਸੋ ਦੇਵਾ।ਜੰਬੂ ਭੂਪਤ ਬਾਂਧਾ ਲਾਹੌਰ। ਸੋਈ ਛਡਾਵਾ ਨੈਣੇ ਭੋਰ। ਬਚਨ ਕੀਆ ਨੈਣੈਨੇ ਮਾਂਗਾ। ਇਹੁ ਪੁਰਚੋ ਸਬਹ ਨ ਕੋਲਾਗਾ। ਬਰਖ ਅਢਾਈ ਦੋਹੀ ਰਾਖੀ। ਨੈਣੇ ਸੰਗਿ ਤਦਿ ਦਮਨ ਕਾਂਖੀ। ਰਾਹਾਂ ਕਥੇ ਬਹੁ ਚਰਿਤ ਸਮਾਲ । ਗਤ ਕਹੀ ਭਜਨੀ ਰੀਤ ਬਿਸਾਲ।ਮਿਥੇ ਪੀਰਕੀ ਗੋਸ਼ਟ

ਕਥੀ। ਸਾਂਈ ਲੋਕ ਕੀ ਅਬ ਵਰਥੀ।ਮਿਠਾ ਪੂਛੇ
ਸਤ ਰਾਮਦਾਸ।ਹਿੰਦੂ ਪੀਰ ਭਜਹੁ ਕਸਰਾਸ।ਕਹਾ
ਤਬੈ ਸੁਆਸਨ ਕੀ ਰੀਤ।ਅਨਭਵ ਜਗੈ ਨਿਤ ਕੀ
ਰੀਤ।ਸੁਤਹਕਿਰਵ ਘਿਨ ਜਲ ਜਾਇ।ਕਹੋ ਵਾਸਨਾ
ਮੂਅਨ ਸਾਇ।ਬੰਭ ਆਸਨ ਦਿੜ ਮਨ ਨਿਰਬਾਸ।
ਰੋਵੇ ਮਨ ਸਹਿਜੇ ਪਦ ਪਾਸ।ਨੈਣੂ ਪੂਛਾ।ਸਾਖੀ ਸੁਖ
ਕੰਦ।ਕਿਹ ਬਿਧ ਕੀਨੀ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ। ਰਾਮ ਕਵਰ
ਤਬ ਕਹੀ ਸੁਨਾਇ। ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਗਤਿ ਬੂਝ
ਬਨਾਇ।ਜੰਬੂਰਾ ਜਰਣ ਜੀਤਾ ਦੇ। ਤਾਂਕਾ ਪਿਤਰ
ਬਨਾ ਮਰਤ ਨਦੇਇ।ਸੋਕਲੂਰੀ ਦੇਹਿਵਾਣ।ਆਨੰਦ
ਪੁਰਮਿਲਿਆਸਤਿਗੁਰਆਨ।ਬਾਲਕਥਾ ਸਤਿਗੁਰ
ਮਨ ਭਾਇਆ। ਸਤਿਗੁਰ ਜਾਨ ਢਿਗ ਨੇਹੁ ਜਾ
ਲਾਇਆ। ਸਾਤ ਬਰਸ ਰਤਾ ਸਤਿਗੁਰ ਪਾਸ।
ਗੁਰ ਬਖਸੀਸ ਗਲੀ ਸੁਕਾਲਾਂਸ। ਖੜਗ ਕਟਾਰਾ
ਬਰਛੀ ਤੁਬਕ। ਕਿਸਨ ਲਹੌਰੀ ਸਸਤਰ ਬੂਰਕ।
ਤਿਨ ਲੈ ਸਸਤਰ ਚਰਨੀ ਲਾਗਾ।ਪੂਛਾ ਸਤਿਗੁਰ
ਰਹਿਨੀ ਜਾਗਾ।ਸਤਿਗੁਰ ਕਹਾ ਸਸਤਰ ਤੂੰ ਪੂਰਾ

ਭੀਰ ਪਰੈ ਕਾਰਜ ਨਹਿ ਊਰਾ। ਦੇਵੇ ਦਰਸ ਸਤਰ ਕਰ ਮਾਨ। ਜਾ ਪੂਜਾ ਤੂੰ ਕਰਹੁ ਪਰਵਾਨ। ਤੁਮਰੇ ਬੰਸ ਆਇਆ ਹੀ ਜਾਨਾ। ਮੈ ਕੋ ਕੁਝ ਮੈ ਭੇਦ ਨਾ ਜਾਨੋ। ਨੈਣਾ ਸੋ ਤੁਮ ਦੇਖੀ ਆਨ। ਅਬ ਜੰਬੂ ਮੈਂ ਟਹਲ ਸਰਾਨਾ।ਨੂਰਪੁਰ ਰਾਜੇ ਆਗਿਆ ਦੀਨੀ। ਸਬੈ ਕਟੋਚਨ ਮਾਰ ਕੀਨੀ। ਲਈ ਉਠਾਇ ਬਰਛੀ ਗੁਰਦਾਤਿ। ਸੈਨ ਕਟੋਚੀ ਚਲੀ ਮੁਹਾਬ। ਨਿਤ ਕੜਾਹਾ ਪੂਜਾ ਕਰੈ। ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੀ ਫਤੇ ਮੁਖ ਉਚਰੈ।ਰਾਜ ਇਕ ਦਿਨ ਪੂਛਾ ਤਾਂਤੇ। ਦਰਸਨ ਮੂਏ ਹੋਪ ਕਿਸਮਾਤੇ। ਊਪਰ ਰਾਤ ਮਹਲ ਜਪ ਰਾਖਾ। ਅੰਦਰ ਭਿਆਨ ਪੂਜਾ ਕਰ ਸਾਖਾ। ਰਾਖ ਛਖੇਰੀ ਅੰਗਨ ਵੀਚ। ਸਬ ਦਿਖਲਾਈ ਪੂਜਾ ਖੀਚ। ਪੂਜਾ ਕਰ ਕੜਾਹਾ ਪ੍ਰਸਾਦ। ਦੀਆ ਭੂਤ ਵਰ ਪਾਇਨ ਸੁਆਦ ਫਤੇ ਬੁਲਾਏ ਉਠਾ ਜਬ ਰਤਨ। ਬਾਵਲ ਜਾਨ ਗਜਾ ਹੋਏ ਮਗਨ। ਇਹ ਅਸਵਾਰ ਆਪ ਹੈ ਠਾਢੇ। ਚਲੋ ਸ਼ਿਕਾਰ ਸੁਹੈ ਇਉ ਗਾਢੈ। ਹਾਜੀ ਕਹੀ ਭੂਪ ਨਹੀ ਮੰਤਰ। ਨਹਿ ਪਰਤੀਤ ਆਈ ਨਿਰਪ ਅੰਤਰ।

ਬਾਹਰ ਰਾਖ ਅਸਵ ਪਦ ਦੇਖੇ। ਵਿਸਮਯ ਸੰਕਾ ਗਈ ਵਿਸੇਖੇ।ਗਏ ਸ਼ਿਕਾਰ ਰਤਨ ਦੇਵਾ ਵਾਦਿਨ। ਸੋਏ ਰਾਤ ਗੁਰ ਦਰਸਨ ਕਹਿ ਕਿਨ। ਤੇਰੇ ਬੰਸ ਆਵੇਂਗਾ ਤਾਂ ਦਿਨ। ਸਾਸਤਰ ਜਾਏਂਗਾ ਤੁਮ ਭੇ ਮਰਕਨਿ। ਸੋ ਤੇ ਪੂਜਾ ਕਰਤ ਰਜਪੂਤ। ਨੈਣਾ ਸੋਏ ਰਾਤ ਗੁਰ ਦਰਸਨ ਕਹਿ ਕਿਨ। ਤੇਰੇ ਬੰਸ ਆਵੇਂਗੇ ਤਾਂ ਛਿਨ। ਸਾਸਤਰ ਗਾਏਗੇ ਤੁਮ ਮੈ ਮਰ ਕਿਨ।ਸੋਤ ਪੂਜਾ ਕਰਤ ਰਜਪੂਤ।ਨੈਣਾ ਇਹ ਸਾਖੀ ਸੁਤ ਸਤਾਹਮਰੇ ਅਗਾੜੀ ਕਰੀ ਤਿਨ ਆਪਾ ਮਿਸ੍ਰ ਨਰਾਇਨ ਹੁਕਮੀ ਬਾਪ। ਮੋਹਿ ਤੇ ਰਹਿ ਬਿਪਰਕੋ ਪੂਛੀ। ਅਬ ਹਮ ਚਲਹਿ ਤਿਆਰੀ ਸੂਛੀ। ਕਹਿ ਕਰ ਮੋਨ ਧਿਆਨ ਕਹਿ ਸਤਿਗੁਰ। ਤਜੀ ਦੇਹ ਜਾਇ ਪਹੁੰਚੇ ਸੁਰਪੁਰ। ਸਾਹਿਬ ਸਿੰਘ ਸੁਨ ਮੇਰੀ ਬਾਤ। ਸਿਮਰ ਨਰਾਇਣ ਮਿਲੈ ਸੁਹਾਤ। ਜੰਬੂ ਮੇ ਕਉੜਾ ਮਲ ਗੇਹਾਰਹੈ ਨਰਾਇਣ ਸਤਿਗੁਰ ਨੇਹ। ਤਿਨ ਭੀ ਕਹੀ ਇਸ ਬਿਧ ਪਈ।ਹਮ ਬਡਿਆਨ ਸੌਂ ਸੁਨੀ ਤਿਉਂ ਲਹੀ।ਰਤਨ ਦੇਵ ਕੀ ਦੇਖੀਆਂਖ।

ਚਲੋ ਪੂਛੀਏ ਸਤਿਗੁਰ ਦਾਖਾਨੇਣੇਇਕ ਰੁਪਈਆ ਲੇ ਮਿਲਾ । ਮਿਸਰ ਲਾਚੀਆ ਦੇਰ ਲੈ ਖਲਾ। ਤੀਨੇ ਪਰੇਮ ਪਰਵਾਰੀ ਭਏ। ਪੁਰਖ ਪਰੇਮ ਵਸ ਦੇਵ ਨਿਰਮਏ। ਮਾਸ ਏਕ ਲਗ ਕਥਾ ਸੁਨਾਈ। ਮਾਨੋ ਮਗਹਰ ਗੰਗ ਚਲਾਈ। ਰਤਨ ਕਹਾ ਗੁਰ ਜੀ ਕਹੋਂ ਤੁਹਿ। ਸਤਿਗੁਰ ਗੋਦ ਬੈਠਾਇਓ ਮੋਹਿ। ਬੋਲੇ ਐਸਾ ਸਮਾ ਇਕ ਆਵੇ। ਹਮ ਤੁਮ ਸਭ ਮਿਲ ਕਮਾਵੇ। ਵਾਦਿਨ ਨਿਰਖੇ ਸਨੋ ਪਿਆਰੇ। ਪਰੀਤ ਕਰੀ ਉਮਗੇ ਮਨ ਸਾਰੇ। ਵਿਦਾ ਲੈ ਹਮ ਘਰ ਮੈਂ ਆਏ। ਇਹ ਸਾਖੀ ਇਹ ਹਮ ਬੀ ਪਾਏ। ਸਾਹਿਬ ਸਿੰਘ ਲਿਖ ਰਾਖ ਲਿਖਾਰੀ। ਗੁਰੂ ਸਿਖ ਨਹਿ ਭੇਦ ਲਖਾਰੀ। ਦੋਹਿਰਾ॥

ਲਿਖੀਏ ਸਾਖੀ ਪਰੇਮ ਦਤ ਦੇਖ ਪੂਛ ਲਿਖੀ ਅੰਤ ।ਪੜੈ ਸੁਨੈ ਜੋ ਸਿਖ ਸਿਦਕ ਸੋ ਫਲ ਪਾਇ ਮਹੰਤ। ਚਰਣ ਪ੍ਰੀਤ ਮੁਹਿ ਦੀਜੀਏ ਕਰਹੁ ਅੰਤ ਸਹਾਇ। ਆਦ ਅੰਤ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਭੂ ਤੁਮਰਾ ਜਸ ਗਿਆਨ ਰਾਇ। ਭਾਣੇ ਮੈ ਤਨ ਹੀ ਤਜਾ

ਸਾਹਿਬ ਸਿੰਘ ਗੁਰ ਭਗਤ। ਇਹ ਦੋਹਾ ਪਾਛੇ ਲਿਖਾ ਸਿਮਰ ਨਰਾਇਣ ਦਤਿ। ਧੰਨ ਗੁਰੂ ਧੰਨ ਸਿਦਕ ਹਸ ਜੰਬੂਰਹਿ ਜਾਇ।ਸਿਰਕਾਟੇ ਦੋ ਸਿਖ ਕੇ ਦੁਰਗਨ ਗੁਰੂ ਮੁਖਾਇ। ਦੇਖ ਬੇਰਕਤੀ ਤਬ ਭਏ ਰਾਖਾਵ ਪੁਜਾਨਾਲ।ਬਾਸ ਕਰਾ ਘਰ ਖਾਲਸੇ ਪਰੀਤ ਗੁਰੂ ਹੀਆ ਸਾਲ।ਨਾਬਿਪਰ ਘਰ ਪੰਡਤਾ ਕੁਛ ਨਹੀਂ ਭਾਵੇ ਮੋਹ।ਜਿਨ ਬਖਸ਼ਾ ਹਮ ਬਡੇ ਕੋ ਸੋ ਗੁਰੂ ਮਨ ਮਮ ਹੋਹਿ।ਸੰਬਤ ਸਤਰਾਂ ਸਹਸ ਥਾ ਅਸੀ ਸੇਕ ਸਭਾਸ। ਸਾਹਿਬ ਸਿੰਘ ਲਿਖ ਸਾਖੀਆ ਪੋਥੀ ਦਈ ਜਿਗੀਆਸ। ਪੀਛੇ ਸਾਖੀ ਅੰਤ ਕੀ ਲਿਖੀ ਸੰਬਤੇ ਇਕੀਸ। ਚਾਰ ਦੋਹਿਰੇ ਫਿਰ ਲਿਖੇ ਦਾਸ ਨਰਾਇਣਹੀਸ। ਜਨਮ ਜਨਮ ਹਉ ਜਾਨਿਓ ਬਿਪਰ ਗੁਰਨ ਸੇ ਏਹ।ਹੁਕਮਨਾਮਾ ਬਡਿਆਨ ਜੀ ਆਸ ਭਇ ਮੁਝ ਦੇਹ। ਜਨਮ ਮਾਗਹੁ ਏਕਵਾਰ ਜਹਿ ਕੁਲ ਤੁਮਰੀ ਸੇਵ।ਨਾਤਰ ਹਉ ਪਾਪੀ ਕੁਲੀ ਤ੍ਰਿਨ ਬਿਨਸਤ ਨ ਲੇਵ। ਭਲੋ ਭਲੋ ਗੁਰਪੰਥਤ੍ਰਿਨਸਿਦਕ ਤੁਮਾਰੇ ਹਾਥ।ਤਿਨਾਕੀ

ਹਮ ਕੁਲੀ ਰਾਖੇ ਸਬਦ ਰਮਾਬ। ਹਰਿ ਹਰਿ ਮੁਖ ਤੇ ਬੋਲੀਐ ਬੋਲ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮੰਤ। ਊਚ ਨੀਚ ਸੁਭ ਜਨਮਨਾ ਜਾਤੇ ਭੁਲੋ ਨ ਸੰਤ ॥੯੭॥੯੮॥ ਬੋਲਹੁ ਭਾਈ ਜੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸਾਖੀ ਪੂਰੀ ਹੋਈ।

ਸਾਖੀ ੯੯ ਤੇ ਸੌਵੀਂ ਚਲੀ

ਲਿਖਯਤੇ—ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦਾ ਰੁਕਨਦੀਨ ਕਾਜੀ ਨਾਲ ਸੰਬਾਦ ਹੋਆ। ਨਾਨਕ ਆਖੇ ਰੁਕਨਦੀਨ ਸਾਚਾ ਸੁਨੋ ਜਵਾਬ। ਪੜੇ ਸੁਨੈ ਜੇ ਪਰੀਤ ਕਰ ਛੂਟਤ ਸਬਅਜਾਬ। ਦਸਵਾਂ ਜਾਮਾ ਪਹਿਰਕੇ ਬੈਠੂ ਪੁਰ ਕਰਤਾਰ। ਔਰੰਗਜੇਬ ਬਾਦ-ਸ਼ਾਹ ਸੇ ਜੁਧ ਕਰੂ ਬਹੁ ਵਾਰ। ਟੁਕ ਬਲ ਅਪਨਾ ਦੇਕੇ ਭੇਜ ਦਿਓ ਇਕ ਸਿੰਘ। ਦੇਖਊਨ ਬਲ ਘਟ ਸੀ ਮੂਲ ਜਾਨ ਸਭ ਫੰਦਾ ਖਾਲਸਾ ਪੈਦਾ ਹੋ ਗਿਆ ਭਲਾ ਨਾ ਕੀਆ ਗੋਬਿੰਦਾਅਲੋਪ ਹੋਵਾਂਗਾ ਰਾਜ ਦੇ ਪੁਨ ਬਾਪੂਗੋਬਿੰਦਾਬਚਨ ਪਾਲਨਾ ਸਕੈਂਗੇ ਬਹੁਤ ਖਾਏਗੇ ਮਾਰ।ਜੋਇ ਨਿਤਾਪ੍ਰਤਿ ਹੋਏ ਆਨ ਦੀਨ

ਸੈਮਾਸ। ਫੇਰ ਕਰਾਂਗਾ ਖਾਲਸਾਵੱਸੇਵਿਚ ਪੰਜਾਬ ਚਾਰ ਵਰਨ ਇਕ ਰੂਪ ਕਰ ਫਿਰ ਦੇਖੂ ਮੈ ਆਪ। ਮਾਝੇ ਦੇ ਵਿਚ ਹੋਵਸੀ ਲੁਟੇਂਗੇ ਲਾਹੌਰ। ਪੋਠੋਹਾਰ ਕੋ ਸੋਧਕੇ ਲੇਵੇ ਫੇਰ ਪਸੌਰ। ਚੌਕੀ ਅਟਕ ਬਹਾਲ ਕੇ ਫੇਰ ਲਵੇਂਗੇ ਬਾਰਤੰਗ। ਜਲਾਲਾਬਾਦ ਕੋ ਸੋਧ ਕੇ ਕਾਬਲ ਹੋਸੀ ਜੰਗ। ਕਾਬਲ ਰਾਜਾ ਬਹਾਲ ਕੇ ਫੇਰ ਜਾਵੇ ਗਜਨੀ ਦੇ ਮੁਲਕਹਜਾਰਾ। ਸੋਧਕੇ ਘਨ ਧਾਰ ਸੋਧ ਕਰਕਚ ਬਲਖ ਬੁਖਾਰ। ਬਗਦਾਦ ਦੋ ਭਏ ਮਸੰਦ ਬਿਲੋਚ। ਇਨ ਮੁਲਖੋਂ ਕੋ ਜਬਤ ਕਰ ਹੂੰ ਲੋ ਜਾ ਮਕਾ ਮਦੀਨਾ ਫਿਰੰਗੀ ਮਰਹਟਾ ਭਿਲ ਬਖਨ ਪੂਰਬੀ ਹਿੰਦਕੋ ਜਬਤਕਰੂਗ। ਈਲੇ ਦਿਲੀ ਤਖਤ ਪਰ ਬੈਠੇਗੀ ਗੁਰੂ ਕੀ ਫੌਜ। ਛਤਰ ਝੁਲੇਗਾ ਤਖਤ ਪਰ ਬੜੀ ਕਰੇਗੀ ਮੌਜ। ਉਦੇ ਅਸਤ ਲੇ ਹਮੀ ਹੋਇ ਅਉਰ ਨ ਦੀਸੈ ਕੋਈ। ਰਯਤ ਹੋ ਕੇ ਮਿਲੇਗੀ ਧਰਤੀਉਪਰਜੋਈ। ਫੌਜ ਫਿਰੇਅਕਾਲਦੀ ਮਕੜੀ ਨਿਆਈਂ ਹੋਈ। ਨੀਲਾ ਬਾਨਾ ਪੈਹਰੇ ਔਰ ਨ ਦੀਸੈ ਕੋਈ। ਸਚੇ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਰਾਜ ਵਿਚ

ਸਤਿਜੁਗ ਹੋਸੀ ਆਇ। ਆਗਿਆ ਚਲੇ ਪੰਥ ਦੀ ਖਾਏ ਨ ਜਮ ਦੀ ਮਾਰ। ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸਭ ਜਪੈਂਗੀ ਮੁਕਤ ਆਪਨੀ ਜਾਨ। ਧਰਮਸਾਲ ਬਹੇਗੀ ਛਪੇ ਮਸੀਤ ਕੁਰਾਨ। ਉਦੇ ਅਸਤ ਲੌ ਰਾਜ ਦੇ ਸੂਬੇ ਥਾਪੂ ਆਪ। ਧਰਤੀ ਅੰਨ ਬਹੁ ਦੇਏਗੀ ਧਰਤੀ ਡੰਨੇ ਆਪ। ਗਊ ਦੁਧ ਬਹੁ ਦੇਏਗੀ ਪਰਬਤ ਦੇਂਗੇ ਲਾਲ। ਬਿਰਛ ਬਹੁ ਮੇਵਾ ਦੇਂਗੇ ਜਬ ਦੇਖੇ ਆਪ ਅਕਾਲ। ਮਾਇਆ ਲੈ ਇਕਤਰ ਕਰ ਲਵੈ ਲੰਗਰ ਲਾਏ।ਭੁਖਾ ਨੰਗਾ ਅਰਥੀਆ ਖਾਲੀ ਕੋਈ ਨ ਜਾਏ।ਚੌਦਾਂ ਬਰਖ ਤੀਕਰ ਐਸਾ ਹੋਸੀ ਰਾਜ। ਨਾਨਕ ਆਖੇ ਰੁਕਨਦੀਨ ਇਹ ਵਰਤੇਗੀ ਰੀਤ।

ਦੋਹਰਾ ॥

ਰਾਜ ਕਰੇਗਾ ਖਾਲਸਾ ਆਕੀ ਰਹੇ ਨ ਕੋਇ।
ਖੁਆਰ ਹੋਏ ਸਭ ਮਿਲੈਂਗੇ ਬਚੇ ਸਰਨ ਜੋ ਹੋਇ।

॥ ਸੰਪੂਰਣੰ ॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਕਰਨੀ ਨਾਮਾ

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਦਾ ਜਵਾਬ ਜੋ
ਮਕੇ ਵਿਚ ਕਾਜੀ ਰੁਕਨਦੀਨ ਨਾਲ ਹੋਇਆ ।

ਨਾਨਕ ਆਖੈ ਰੁਕਨਦੀਨ ਸਚਾ ਸੁਣਹੁ ਜਵਾਬ ॥
ਪੜੈ ਸੁਣੈ ਜੋ ਪ੍ਰੀਤ ਕਰਿ ਛੁਟੈ ਸਭ ਅਜਾਬ ॥ ੧ ॥
ਦਸਵਾਂ ਜਾਮਾ ਪਹਿਨ ਕਰ ਬੈਠੂੰ ਪੁਰ ਕਰਤਾਰ ॥
ਔਰੰਗਜ਼ੇਬ ਪਾਤਸ਼ਾਹੁ ਸਿਉਂ ਜੁਧ ਕਰੂੰ ਬਹੁਬਾਰ ॥ ੨ ॥
ਟੁਕ ਬਲ ਅਪਨਾ ਦੇਇਕੈ ਭੇਜ ਦਿਆਂਗਾ ਸਿੰਘ ॥
ਦੇਖ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਡੋਲਸੀ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਔਰੰਗ ॥ ੩ ॥
ਦੇਖ ਉਨ੍ਹਾਂ ਬਲ ਘਟਿਸੀ ਭੂਲ ਗਇਓ ਨੇ ਫੰਧ ॥
ਆਗੈ ਪੈਦਾ ਕਿਉਂ ਕੀਓ ਭਲਾ ਨਾ ਕੀਉ ਗੋਬਿੰਦ ॥ ੪ ॥
ਅਲੋਪ ਹੋਵਾਂਗਾ ਰਾਜ ਦੇ ਮਨ ਥਾਪੇ ਗੋਬਿੰਦ ॥
ਬਚਨ ਪਾਲ ਨਹੀਂ ਸਕੇਂਗੇ ਬਹੁਤ ਪੜੈਗੋ ਜੰਗ ॥ ੫ ॥
ਫੇਰ ਕਰੂੰਗਾ ਖਾਲਸਾ ਵਸੈ ਵਿਚ ਪੰਜਾਬ ॥
ਬਰਨ ਚਾਰ ਕਾ ਏਕ ਰੂਪ ਦੇਖ ਕਰੂੰ ਮੈਂ ਆਪ ॥ ੬ ॥
ਮਾਝੇ ਵਿਚ ਹੋਸਨੀ ਲੁਟੇਂਗੇ ਲਾਹੌਰ ॥
ਪੋਠੋਹਾਰ ਕੋ ਸਾਧ ਕੈ ਫਿਰ ਲਵੈਂਗੇ ਪਸ਼ੌਰ ॥ ੭ ॥

ਚੌਕੀ ਅਟਕ ਬਹਾਲ ਕੈ ਫਿਰ ਲੇਵਹਿ ਖੈਬਰ ਤੰਗ।
ਜਲਾਲਾਬਾਦ ਕਉ ਜੀਤਕੇ ਫਿਰ ਕਾਬਲ ਹੋਵੈ ਜੰਗ ॥੮॥
ਕਾਬਲ ਰਾਜ ਬਹਾਲ ਕੈ ਗਜਨੀ ਕੋ ਫਿਰ ਲੇਂਹ।
ਮੁਲਖ ਹਜਾਰਾ ਸੋਧ ਕੇ ਕੰਧਾਰ ਕੂਚ ਕਰੇਂਹ ॥੯॥
ਬਲੰਖ ਬਖਾਰਾ ਬਗਦਾਦ ਕੋ ਲੇਵੇਂ ਮਸੰਦ ਬਲੋਚ।
ਉਨ ਮੁਲਕ ਕੋ ਸਾਧਕੇ ਜਪਤੰ ਹੋਵੇਂਗੇ ਸਭ ਲੋਕ ॥੧੦॥
ਮਕਾ ਮਦੀਨਾ ਰੂਮ ਕੋ ਮਰਹਟਾ ਧੀਰ ਫਿਰੰਗ।
ਦਖਨ ਪੂਰਬ ਹਿੰਦ ਕੋ ਜੀਤ ਕਰਹਿ ਗੇ ਜੰਗ ॥੧੧॥
ਦਿਲੀ ਤਖਤ ਪਰ ਬਹੇਗੀ ਆਪ ਗੁਰੂ ਕੀ ਫੌਜ।
ਛਤਰ ਫਿਰਾਵੈ ਸੀਸ ਪਰ ਬੜੀ ਕਰੇਂਗੇ ਮੌਜ ॥੧੨॥
ਉਦੇ ਅਸਤ ਤਕ ਰਾਜ ਹੋਇ ਹੋਰ ਨ ਰਹਿਸੀ ਕੋਇ।
ਰਯਤ ਹੋਵੈ ਸਭ ਦੀ ਧਰਤੀ ਉਪਰ ਜੋਇ ॥੧੩॥
ਸਚੇ ਸਾਹਿਬ ਸਿੰਘ ਦੇ ਰਾਜ ਵਿਚ ਸਤਜੁਗ ਹੋਸੀ ਆਨ।
ਤਾਬਿਆ ਚਲੇ ਜੋ ਪੰਥ ਕੀ ਖਾਏ ਨਾ ਜਮ ਕਾ ਬਾਨ ॥੧੪॥
ਫੌਜ ਚੜੈ ਅਕਾਲ ਕੀ ਮਕੜੀ ਨਿਆਈ ਹੋਇ।
ਨੀਲਾ ਬਾਣਾ ਪਹਿਨ ਕੇ ਅਵਰ ਨ ਦਿਸਸੀ ਕੋਇ ॥੧੫॥
ਸੁਨਹੁ ਕਾਜੀ ਰੁਕਨ ਦੀਨ ਸਿੰਘ ਕਰੇਂਗੇ ਰਾਜ।
ਮਲੇਛ ਸ਼ੇਕ ਸਭ ਨਿਵੇਂਗੇ ਪੀਰ ਮੁਰੀਦ ਸਹਾਬ ॥੧੬॥
ਏਕ ਨਾਮ ਸਭ ਜਪੈਂਗੇ ਦੇਖਨ ਆਵੈ ਆਪ।
ਬੇਈਮਾਨ ਖੁਸ਼ਾਮਦੀ ਦੇਖ ਨ ਸਕਹਿ ਪ੍ਰਤਾਪ ॥੧੭॥
ਰਯਤ ਹੋਇ ਸਭ ਮਿਲੇਂਗੇ ਸੂਬੇ ਥਾਪੇ ਆਪ।
ਧਰਤੀ ਅੰਨ ਧੰਨ ਬਹੁਦੇਵੇ ਡੰਨ ਜੇ ਕਰੈ ਪਾਪ ॥੧੮॥
ਗਊ ਦੁਧ ਦੇਵੇਗੀ ਪਰਬਤ ਦੇਵੇਂਗੈ ਲਾਲ।
ਮੇਵੇ ਭੀ ਤਰੁ ਦੇਵਹਿੰਗੇ ਜਬ ਦੇਖੇ ਆਪ ਅਕਾਲ ॥੧੯॥

ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸਭ ਜਪੈਗੀ ਮੁਕਤ ਅਪਨੀ ਜਾਨ।
ਧਰਮਸਾਲ ਬਹੁਤ ਹੋਇਗੀ ਛਪੈ ਮਸੀਤ ਕੁਰਾਨ ॥ ੨੦ ॥
ਕਸ਼ਮੀਰ ਅਰ ਤਿੱਬਤ ਬੰਦਰ ਯੋਗ ਈਰਾਨ।
ਗਿਲ ਜਿਉਂ ਜਬਕਿ ਬਾਸਕ ਕਾਬਲ ਫਿਰਤੇ ਈਰਾਨ ॥ ੨੧ ॥
ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇਗਾ ਆਪ ਪ੍ਰਭ ਹਰ ਮੰਦਰ ਮੈ ਆਇ।
ਨਾਮ ਕਹਾਵੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸਿੰਘ ਮਿਲੇ ਸਭ ਆਇ ॥ ੨੨ ॥
ਸਚਾ ਪੁਰਖ ਅਖਾਇਕੇ ਦਿਲੀ ਬੈਠਾ ਜਾਇ।
ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ ਸੁਖ ਸਿਉਂ ਕਰੈ ਵੈਰੀ ਰਹੈ ਨਾ ਕਾਇ ॥ ੨੩ ॥
ਜਬ ਧਰ ਕੋਪੇ ਖਾਲਸਾ ਕੰਬੈ ਚੌਦਹ ਲੇਇ।
ਚੌਦਾਂ ਮੈਂ ਹਜਾਰ ਸਹੰਸ੍ਰ ਬਰਖ ਲੌ ਰਾਜਾ ਐਸਾ ਹੋਇ ॥ ੨੪ ॥
ਮਾਇਆ ਏਕਠੀ ਕਰਕੇ ਦੇਵਹਿੰਗੇ ਲੰਗਰ ਲਾਇ।
ਨੰਗਾ ਭੁਖਾ ਅਰਥੀਆ ਖਾਲੀ ਕੋਇ ਨ ਜਾਇ ॥ ੨੫ ॥
ਨਾਨਕ ਆਖੇ ਰੁਕਨ ਦੀਨ ਇਹ ਵਰਤੇਗੀ ਰੀਤ।
ਕਰਨੀ ਨਾਮਾ ਜੋ ਪੜੇ ਵਧੇ ਸਾਹਿਬ ਸਿਉਂ ਪਰੀਤ ॥ ੨੬ ॥
ਦੋਹੀ ਫਿਰੈ ਅਕਾਲ ਕੀ ਨਿੰਦਕ ਟਿਕੈ ਨਾ ਕੋਇ।
ਬਨ ਪਰਬਤ ਸਭ ਭਜਹਿੰਗੇ ਤਰੈ ਜਗਤ ਮੈ ਸੋਇ ॥ ੨੭ ॥
ਰਾਜ ਕਰੇਗਾ ਖਾਲਸਾ ਆਕੀ ਰਹੈ ਨਾ ਕੋਇ।
ਖੁਆਰ ਹੋਇ ਸਭ ਮਿਲੇਂਗੇ ਬਚੇ ਸ਼ਰਨ ਜੋ ਹੋਇ ॥ ੨੮ ॥

ਅਗੇ ਹੋਰ

'ਗੁਰ ਪ੍ਰਤਾਪ ਸੂਰਜ' ਰੁਤ ਪੰਜਵੀਂ ਸੋਲਵਾਂ ਅੰਸੂ

ਦੋਹਿਰਾ ॥

ਦਇਆ ਸਿੰਘ ਤੇ ਆਦਿ ਸਿਖ ਦਿਜ ਬਰ ਕੇਸੋ ਦਾਸ।
ਧਰੈ ਪੰਥ ਮੈ ਜਨਮ ਪੁਨ ਕਰ ਹੈ ਰਾਜ ਪ੍ਰਕਾਸ਼।

ਚੌਪਈ ॥

ਜੋ ਜੋ ਗੁਰ ਦਿਗ ਘਾਲੈ ਘਾਲਾ। ਤੇ ਸਭ ਜਨਮ ਧਰੇ ਤਿਸ ਕਾਲਾ । ਅਵਤਾਰ ਹੈ ਤਬ ਖਾਲਸਾ ਅਠਾਰਾ। ਛੀਜੈ ਰਾਜ ਸਭ ਤੇ ਸਾਰਾ। ਆਇਮੌਨ ਕੇਤਕ ਦਿਨ ਵਧੇ । ਪੂਰਬ ਦੇਸ਼ ਅਧਕ ਹੀ ਸਧੈ । ਤੇਜ ਕਿਤਕ ਸਿੰਘਨ ਪਰ ਛਾਵੇਂ ॥ ਅਰੋਂ ਪੰਥ ਸੋ ਪੁਨ ਘਟ ਜਾਵੇ । ਪਰਬਤ ਮੈਂ ਪਰਵੇਸਹੁ ਜਾਇ । ਲਖ ਖਾਲਸਾ ਦਰਬ ਦਬਾਇ । ਜੇ ਅਬ ਹਮਾਰੇ ਸ[illegible] ਪਹਾਰੀ। ਸੈਲਨ ਤੇ ਜਰ ਦੇਹ ਉਖਾਰੀ । ਕਾਂਗੜੇਸ ਭੂਪ[illegible] ਨੰਦ ॥ ਕਰੈ ਨਿਕਾਸਨ ਸਿੰਘ ਬਿਲੰਦ । ਸੋ ਗੰਗਾ [illegible] ਤਿਆਗੇ ਪ੍ਰਾਨ ॥ ਸਿਵ ਕੋ ਸੇਵਕ ਦਾਨ ਮਹਾਨ । ਪੁਨ ਸ਼ਿੰਘਨ ਮੈਂ ਸ ਜਨਮੇ ਹੈ॥ ਕਾਸੀ ਰਾਜ ਕਹੈ ਬਿਪ ਤੇਹੈਂ । ਕਹਿ ਕਵ ਸਰੋਤਾ ਸੁਨੋ ਅਸੇਖਾ । ਮਰਿਓ ਗੰਗ ਪਰਹੁ ਮੁਹ ਰੇਖਾ ॥

॥ ਦੋਹਿਰਾ ॥

ਨਾਮ ਤਾਹਿ ਅਨਰੁਧ ਸਸੀ ਅਬ ਤਿਆਗੀ ਤਿਨ ਦੇਹ ।
ਹੋਇ ਭਵਿਖਤ ਮੈ ਜਨਮ ਕਾਂਸੀ ਜੈ ਕਰ ਲੇਹ।

॥ ਸੰਪੂਰਣ ॥